

LIBRARY

Presented by

ALAN JORDAN

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. III.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIONIOR ET EMENDATIO.

VOL. III.

T

Londini:

IN AEDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, CANTABRIGIENSES,
EDINENSES, OXONIENSES, ET DUBLINIENSES.

1821—1822.

483-271

Exit

1816

v. 3

Spec. Coll. R.

B.

"B, Nota est secundæ ap. Gr. et Lat. pariter li-
 "teræ: quam illi βῆτα appellant, hi Be nominant:
 "utrique procul dubio ex Hebr. Beth. Ea Delphos
 "pro π uti, dicentes βατεῖν et βικρὸν pro πατεῖν et
 "πικρὸν: Macedones autem pro φ, dicentes Βίλιπ-
 "πον, Βερονίκην et βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερονί-
 "κην et φαλακρὸν, testatur Plut. Quæst. Gr. init.
 "Est B s. β numeralis etiam nota, signif. Duo: id-
 "que vel sola, vel juncta alii, significanti nimirum
 "Decadem, Hecatontadem, Chiliadem, aut Myria-
 "dem: at si acutum accentum præfixum habeat
 "ima sinistri lateris parte, δισχιλία notat, i. e. Duo
 "millia, s. Bis mille, hoc modo β." [Valck. Callim.
 p. 39. "Βῆτα τῶν φιλοσοφούντων, dictus Era-
 tosthenes, teste Epitom. Strab. Alpha penulatorum,
 Martial. Βῆτα, a Beth Hebr. Quid enim esset, ob-
 secro, Græcorum Beta? Be, inquit, balantium est
 pecudum: esto sane; sed undenam illud Ta? nisi
 forte e puerorum Tata. Injuriam ergo faciunt Græci,
 qui vocem ovium puerorum sermoni antepo-
 nant. Junius Antiq. Ling. Hebr." Gataker. Mss. Schneider.
 Lex. Lucian. adv. Indoct. 866.: vide et 300. Plato
 Theæt. 1, 203. * "Αὐτόβητα, Aristot. Metaph. 13,
 10." Kall. Mss. "B et Y permutata, Thom. M.
 556. Jacobs. Anth. 7, 338. 8, 15. 12, 157. Brunck.
 Apoll. R. 78. T. H. ad Plut. p. 197. 313. Bast Let-
 tre 19. Boissonad. Philostr. 481. 628. Heyn. Hom.
 6, 144. 7, 205. Brunck. ad Æsch. Pers. 964. ad
 Charit. 226. ad Lucian. 1, 410. ad Il. II. 385. Wes-
 sel. ad Diod. S. 1, 32. 129. B conf. cum Y, M, Fi-
 scher. Palæph. 90. 95. Valck. Ep. ad Rov. 78. B et
 M conf., Jacobs. Animadv. 191.; Anth. 8, 333. 11,
 14.; Exerc. 2, 55. T. H. ad Plut. p. 395. Callim. 1,
 517. Heyn. Hom. 4, 421. 6, 310. Schurzfl. ad Lon-
 gin. 26. Fac. ad Paus. 1, 38. Kuhn. ibid. Pierson. ad
 Mær. 96. ad Herod. 355. 543. 587. 620. Brunck.
 Œd. C. 217.; ad Orest. 207. Musgr. Bacch. 25. Ber-
 gler. Alciph. 334. Wytttenb. Select. 436. ad Callim.
 1, 111. ad Lucian. 1, 223. B et Σ, ad Dionys. H. 2,
 670. Sylb. ad Paus. 92. B et K, ad 257. Bast Lettre
 234. Schneider. ad Xen. K. A. 29. ad Callim. 1, 77.
 157. 186. B et OY, ad Lucian. 2, 29. 33. 235. *βος*
 i. e. *deúteros*, Valck. Phœn. p. 724." Schæf. Mss.
 "B a Macedonibus pro Φ usitatum, Etym. M. 179,
 17. Ab Ionibus et Æolibus pro Δ, Nicander A.
 307." Wakef. Mss.]

BAZΩ, σω et ξω, χα, v. omnino poet. Loquor, Di-
 co, Verba facio. Item, Orationem habeo. Interdum
 absolute et sine casu, interdum cum accus. rei, vel rei
 simul et personæ. Quorum omnium constr. ex Hom.
 et Hesiodo exempla proponam. Sine casu, Od. A.
 510. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων.
 Ubi interpr. possumus, Orationem habebat. Γ. 127.
 Οὐτε ποτ' εἰν ἀγορῇ διχ' ἐβάζομεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ. Σ.
 169. Οἱτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὑπὶθεν φρονέουσι.
 Cum casu autem, et quidem cum accus. rei, A. 463.
 κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Ε. 127. ἀπατήλια βάζει.
 Θ. 240. ἄρτια βάζειν. Itidem Hesiod. E. (3, 24.)
 φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν. At cum accus. rei et
 personæ, Il. II. 207. Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβά-
 ζετε. Sed et diversa ab his omnibus constr. ap.
 Hesiod. habetur, sc. cum dat. rei, cum quo accus.
 personæ sub.: E. (1, 184.) Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς
 χαλεποὺς βάζοντες ἔπεσσι, ita enim lego, aut certe
 βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἐπέεσσι, Eos verbis
 asperis alloquentes. Sciendum est autem et 3 pers.
 præter. pass. reperiri Od. Θ. (409.) ἔπος δ' εἶπερ τι βέ-
 βακται Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
 Ubi annot. Eust. e vet. Gramm., βέβακται non
 esse simpl. εἴρηται, quod sonat Dictum est, sed πε-
 φλάρηται, Nugaciter dictum est, et q. d. Deblatera-
 tum est. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis ex-
 cidit. His enim modis vim τοῦ πεφλάρηται exprimi

A posse arbitror. || Βάζω esse etiam Vaticinor, VV. LL.
 annotant, sed sine auctore et exemplo: ego quid de
 hac signif. sentiam, in nomine Βάξιν, quod ab h. v. de-
 rivatum est, aperiā. Ceterum quod ad etymum atti-
 net, non unum, sed varia Gramm. afferunt. Etym.
 tradit a βοῶ fieri βῶ, deinde ab hoc βω formari βάζω,
 ut a φῶ φάζω, cujus fut. φάσω: deinde pleonasmō
 literæ κ, præter. φάσκω, sed posse etiam esse βοάζω a
 βοῇ, deinde per sync. βάζω. Heraclides autem ce-
 leberrimus Gramm. scribit, Præteritum th. est φῶ,
 τὸ λέγω, Dico, a quo part. aor. φάσας, et per sync.
 φάς. A φῶ autem fit φάζω, a quo φράζω. Quibus
 addit, Facta deinde et alia mutatione τοῦ φῶ, mutato
 φ in β, idque e Macedonica dialecto, utpote cujus
 est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliaque hujusmodi, fit βῶ,
 e quo βάζω, ea forma qua σιγάω e σιγῶ, et ἀνιάω
 ex ἀνιῶ. Hæc fere Heracl. ap. Eust. At ego, quod
 Heracl. aliorumque Gramm. pace dictum sit, τοῦ
 βάζω aliam esse originem censeo, et cum a βάζω
 deducant βαβάζω, ego contra βαβάζω præcedere
 B persuasum habeo: βαβάζω autem tam antiquum
 esse credo, quam est πάππα et μάμμα s. μαμμῶν, at-
 que adeo κακῆν ap. Aristoph. (N. 1384. 1390.) Ut
 enim hæ voces prima sunt et naturalia balbutientis
 puerulorum linguæ velut rudimenta, quæ in nostra-
 titibus quoque puerulis alisque nonnullis manent, ita
 etiam βάβα inarticulatam quandam vocem e balbutie
 sumtam esse arbitror, hoc modo syllabas geminare
 solita, unde babent illi in Gallico sermone suum etiam
 Dada pro Equo, et Dodo pro Dormire, aliaque hu-
 jusmodi, unde formatum sit v. βαβάζω, pro quo
 postea per apoc. dictum fuerit βάζω, et quod pecu-
 liare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem
 et viri articulate loquentes commune cum illis habu-
 erint. Sic autem et alia multa primum usum valde
 mutasse, observare poterit, qui diligenter Gramm., ac
 præsertim Eust. leget. Ceterum cum hæc ita sint,
 non erit quod lector multas multarum vv. etym., i. e.
 multas otiosorum Gramm. nugas, silentio a me præ-
 teriri miretur. Hoc unum addo, minime esse du-
 bium, quin Gallicum Bayer, et item Bavard et Ba-
 varde, a βάζω vel potius a βαβάζω manarint. ["Bá-
 ζω, Heyn. Hom. 5, 591. 7, 784. Phrynich. Ecl. 118.
 Huschk. Anal. 260. Fischer. ad Weller. G. G. 2,
 163. Kuster. Aristoph. 54. Jacobs. Anth. 12, 328. B.
 τινὰ, Ad aliquem, Heyn. Hom. 5, 535. De quant.,
 ad Mær. 70." Schæf. Mss. Greg. Cor. 285. Draco
 21, 19. 108, 10. "Perf. pass. Βέβαγμα, Etym. M.
 Hom." Wakef. Mss.]

Βάξιν, εως, ἦ, Sermo, Oratio. Soph. El. (637.) p.
 110. Κλύεις ἂν ἤδη, Φοῖβε πρόστατήριε, Κεφρυμμένην
 μου βάξιν. Et (642.) Σπείρη ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν
 πόλιν. || Rumor, Fama: quæ signif. quantum nie-
 minisse possum, frequentior est. Eur. Or. (1558.)
 Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἦν φόβῳ σφαλεῖς, Ἥγγειλέ μοί
 τις. Soph. Aj. (998.) Ὅξεϊα γάρ σου βάξιν, ὥς θεοῦ
 τινὸς, Δηλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, i. e. Fama de te exci-
 tata. Ibid. (494.) Μὴ μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λα-
 βεῖν. Sed et in illo posteriore l. Electræ, hanc ei
 signif. dare malim. || Vaticinium, Oraculum; ut exp.
 Apoll. R. 2, (767.) Γλαυκοῖό τε βάξιν. Hinc autem
 factum esse existimo, ut et τῷ βάζω Vaticinandi data
 sit signif. Ceterum notandum est quod Heraclides
 ap. Eust. dicit, Ἐκ δὲ τοῦ βάζω καὶ ἡ βάξιν Δωρικώ-
 τερον. [Gl. Βάξιν Famen, Fama de sermone.] "Βρά-
 "ξιν, Vox, Fama, ex Eur. Forsitan a βράχω, τὸ ἥχω:
 "nisi potius scr. βάξιν." ["Báξιν, Musgr. Rhes. 46.
 Bruuck. Apoll. R. 4. Phrynich. 119. Markl. Suppl.
 642. Musgr. ibid. Toup. Opusc. 1, 435. Jacobs.
 Specim. 9." Schæf. Mss. "Gen. βάξιν, Etym. M.
 Fama, Oppian. K. 2. 614." Wakef. Mss.]

[* Βάγμα, τὸ, Sermo, Oratio, Rumor, Fama, Vati-
 cinium. Æsch. Pers. 635.]

[* "Bàξ, ad Od. Θ. 408." Schæf. Mss. Schol. Bé-

βακται' πεφλυνάηται. "Ενθεν καὶ βάξ, ὁ κράκτης, παρὰ Ἀ τὸ βάζειν.]

Βάβαξ et Βαβάκτης, a Βάζω deducunt Etym. et Eust., at ego a Βαβάζω, ubi et illa posui.

"Αβαζος, (ὁ, ἡ,) Qui non loquitur, sed tacitus se-
"det aut mutus, Suidæ ἡσυχος, ἡγουν ἐστερημένος τοῦ
"βάζειν, ὁ ἐστι λέγειν. Compositum est ergo e βάζω."

Ἀβακέω, ἡσω, ἡκα, Ignoro, Taceo, Ob ignoran-
tiam quod dicam non habeo. Od. Δ. (249. Τῷ ἵκελος
κατέδυν Τρώων πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν Πάντες. Formatur
autem sic: βάζω, Loquor, 3 pers. præter. pass. βέβα-
κται, unde βακτός, a quo ν-ἀβακτώ, ut a τέτακται
τακτός, deinde ἀτακτώ, et sublato τ, ἀβακώ. Item
ἀβάκησαν pro ἡσυνέτησαν, i. e. Desipuerunt, Stulti
fuerunt, vel Stulte egerunt, Etym. Suid. ["Dawes.
M. C. 420." Schæf. Mss.]

Ἀβακῆς, ὁ, ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus,
Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ παμφρένα ἔχω,
i. e. ἡσύχιον καὶ πρᾶον, Etym. Suspicio autem leg-
τὰν φρένα pro παμφρένα. Hes. habet ἀβάκην: sed
mendosum puto esse exemplar; ἀβάκην autem exp. N
ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον, Simplicem, Inconsultum,
Quietum vel Placidum. Addit et ἀπειρον, ἀδύνατον,
ἄκακον. Item ἀβάκης exp. ἄβαξ, ἄφωνος, σιωπηρός.
Eust. quoque docet e Rhet. Lex. ἄβαξ signif. τὸν
ἀλαλον, καὶ ἀσύνετον, καὶ ἀπειρον.

Ἀβακέως, Quietus, Placide. Etym. ["2, 56."
Wakef. Mss. "Alio sensu, Bekkeri Phrynich. 323."
Kall. Mss.]

Ἀβακῆμων, ονος, ὁ, ἡ, Mutus. Item Stultus: ἀσύν-
ετος, Hes. μωρός, Suid.

Ἀβακίζω, i. q. ἀβακώ. Habet etiam pass. Ἀβα-
κίζομαι, cujus part. ἀβακίζόμενος ap. Anacr. (Fr. 35,
5.) pro Quietus et non tumultuosus. Etym. [Phi-
lemo 135.]

"Ἀβακοί ap. Hes. legitur exp. *ἀγελαίσονες,
"quod VV. LL. ex Opp. Schol. interpr. Inutilium
"pisciculorum institores insani."

"Ἀβάκτηρον, Varin. affert pro ἀνεπίφθορον, Non
"invidiosum."

"Ἀβακτον et Ἀβυκτον, Hesychio τὸ μὴ μακαρι-
"σθόν, Quod beatum nemo prædicare debet." ["Ἀ-
βακτος, ad Herod. 758." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμφιβάζω, Eust. 142, 19." Seager. Mss.]

[* Ἐκβάζω, Eloquor. Æsch. Ag. 481=507. A
Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* "Συμβάζω, Eust. II. 419, 12." Wakef. Mss.]

¶ Βαβάζω, Inarticulate loquor, Inarticulatam vocem
edo, τὰ μὴ διηρηρωμένα λέγω, Hes. sed addit
quosdam exp. Vociferor. ¶ Gaza autem quod Cic.
de Senect. dixit, In cunis vagire, interpr., ἐν κοιτίδι
βαβάζειν. Quæ certe signif. magnam cum illa priore
affinitatem habet: cum vagitus quoque sit ἀδιάρ-
θρωτος. "Βαβάζει, Hesychio ὀρχήσασθαι, Saltare.
"Unde est Βαβάκτης, ὁ ὀρχηστής. Thema ejus est
"βαβάζω, quod pro βάζω etiam poni crediderim, cum
"βάβαξ, quod inde derivatum est, signif. τὸν λάλον,
"et βαβάκτης τὸν κραύγασον. Βαβράζω, Hesychio
"κεκραγώς συντόνως, Contentissima voce clamans.
"Sed forsitan scr. βαβάζων. Nam et βαβάκτης di-
"citur ὁ κραύγαστος, Vociferator." [Gl. Βαβάζειν] Lal-
lare. *Βαιβάζω. Vagior. *Ἀντιβαιβάζω. Obvagior.
"Βαβράζω, de stridulo cicadarum cantu, "Ὅταν
"ἤχεται βαβράζωσι, Ananias poeta ap. Athen. 7. 282."
Schweigh. Mss. "Βαβάζω, Phrynich. 119. Heyn.
Hom. 6, 78." Schæf. Mss.]

"Ἐκβαβάζει, Excutare, VV. LL. Hesychio ἐκσα-
"λεῦσαι, afferenti e Soph. ["Brunck. 3, 508."
Schæf. Mss.]

[* Ἐμβαβάζω, Hipponax ap. Etym. Ἄλλ' αὐτίκ'
ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαντες.]

Βάβαξ et Βαβάκτης, (ὁ,) Gall. Bavard, Loquax.
Item Nugator. ¶ Accipitur et pro Eo, qui furore a
Cybele aut a Libero patre aliove dæmone immisso
percitus est. Vide Eust. Ceterum quamvis a βάζω
hæc deducat Etym., ut sc. e βάζω βάξω sit βάξ, e
quo per redupl. βάβαξ: at βαβάκτης sit a βέβακται,
cujus supra memini, et Eust. quoque dicat βαβάκτης
ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi et iis, quæ
paulo ante de h. v. disserui, conseutaneam deducti-

onem a βαβάζω existimavi. "Βάβαξ, ab Hes. exp.
"μάταιος, λάλος, φλύαρος: item ἐνθουσιῶν, ἀναιδής."
[Lycophro 472. Eust. Od. Δ. p. 166, 19. Archilo-
chus Orionis, Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς ῥάβδαξ.
Bast. ad Greg. Cor. 272. "Βάβαξ, Phrynich. 119.
Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss. "Βαβάκτης, Panis
nom., Cratinus ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

"Βαβάλιον et Βαβαλιστήρια, Cunæ, Incunabula,
"VV. LL.: sed non addito auctoris nom. Videtur
"autem ita vocari ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, quia infantes in
"illis βαβάζουσι." [Gl. Βαβάλιον Cunabulum. Βα-
βαλιστήριον Cuna, Cunabulum. Βαβαλιστήριον, λέ-
κνον Cunæ. Βαβαλιστήρια Cunæ.]

ΒΑΚΧΟΣ, ὁ, Furore a dæmone quopiam immisso
percitus. Eust. 1494. postquam dixit βάβαξ esse
μαϊνόμενος, ἄσωτος, Γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς, eun-
dem βαβάκτην dici addit, ἐκ τοῦ βάζειν, unde, in-
quit, etiam βάκχος appellatur ὁ μαϊνώδης et ἀκρατής.
Idem vero 1431. unde meam illam τοῦ βάκχος interpr.
excerpsi, scribit, Ἡ (Ῥέα) φασίν, ὁ κατεχόμενος ἡ καὶ
ἄλλω δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβητος ἐλέγετο, ὁ καὶ
Σάβος, καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος, καὶ Βαβάκτης, καὶ
Βάβαξ, καὶ Ἐμμανῆς, καὶ Φλεδών. Quod autem ad
formationem h. v. attinet a βάζω, Idem 493. scribit,
βάζω, βέβαχα, βάχος, et pleonasmō τοῦ κ, βάκχος:
qualem pleonasm. e simili formatione in σικχός etiam
esse tradit. Hactenus ille. Existimo autem βάκχος,
sicut et βάβαξ ac βαβάκτης, a βάζω signif. φλυαρῶ, de-
ducit, quemadmodum βέβακται exp. πεφλυνάηται, ut
sit βάκχος, Qui furore agitatus nugas multas debla-
terat. Nisi quis ad immanem bacchantium ulu-
latum s. boatum referre malit: et tum optime con-
veniet τοῦ βάζω etym. tanquam a βοάζω. ¶ Sed et
ipsum Liberum patrem s. Dionysum βάκχον appellari
notissimum est. Et Βάκχη fem., ut Cassandra Βάκχη
Eur. (Hec. 123.) quasi Furore percita, quod vates
esset, vaticinatio autem non absque furore contin-
gere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ
et Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo
immisso agitabantur. Et Βάκχιδες, Idem, Aristot.
et Plut. Βάκχος, Ploratus, κλαυθμός, Hes. Phœnicum
lingua. ¶ Est et Piscis ap. Athen. (306.) Plin. (9,
17.) Vide et alia de h. v. ap. eund. Hes. et Βάκχη,
Piri genus. Item, ἄμπελος ἡ μυρρίνη, Schol. Nican-
dri. ["Βάκχος, Piscis, Athen. 315. 316. 356."
Schweigh. Mss. Βάκχοι ἔρωτος, Ælian. V. H. 3, 9.
Βάκχος Κουρήτων, Eur. ap. Porphy. de Abst. 4, 19.
Βάκχη Ἀίδου, Eur. Hec. 1063. Nicander Θ. 354. A.
513. "Βάκχος, Toup. Opusc. 2, 104. Musgr. Hipp.
550. Valck. Diatr. 154. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280.
326. Wakef. Herc. F. 1122. Musgr. 1119. Jacobs.
Anth. 7, 46. 10, 409. 11, 71. 283. Lobeck. Aj. p.
360. ad Diod. S. 1, 250. A Διονύσω diversus, Valck.
Diatr. 155. Vinum, Jacobs. Anth. 7, 95. Antip. S.
90.; Th. 1. Βάκχη, Fischer. Ind. Palæph. Brunck.
ad Bacch. 51. Eur. Phœn. 1497, Hec. 119. Steinbr.
l. c. Toup. Opusc. 2, 53. Musgr. Hipp. 550.; Hel.
550. Jacobs. Animadv. 161.; Anth. 7, 47. Hein-
dorf. ad Plat. Phædr. 271. Βακχίς, Brunck. ad Æsch.
S. c. Th. 500. Wakef. Eum. 22." Schæf. Mss. "Βά-
χος, Adj., Nonn. 460, 12." Wakef. Mss.]

Βακχέβακχος, Acclamatio, quæ fiebat Dionysō in
sacrificiis. Aristoph. Ἡσθέντα καὶ παιῶνα δὴ Βακχέ-
βακχον ᾄσαι. Vide Eust. [Aristoph. I. 408. Ed.
Brunck. ubi legitur, Ἡσθέντ' ἡπαιωνίσαι, καὶ Βακχέ-
βακχον ᾄσαι.]

[* Βακχέχορος, ὁ, ἡ, Διώνυσος, Orph. H. 56, 3. 74,
1. "Ad Lucian. 1, 312." Schæf. Mss.]

"Ἰακχος, ὁ, Iacchus. Ita dicitur et ipse ὁ Διώνυ-
"σος, i. e. Bacchus, s. ἀγαλμα τοῦ Διονύσου, Bacchi
"simulacrum: et μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν
"Ἰακχον ἐξάγουσιν: et ἡ δὴ, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι.
"Pro ipso Baccho aut Hymno bacchantium accipi
"potest ap. Aristoph. B. (402.) Ἰακχε φιλοχορεντὰ,
"συμπρόπεμπέ με: attamen de ipso potius Baccho
"intelligendum esse, patet ex eo, quod præcedit,
"Ἰακχε πολυτίμητε μέλος ἐορτῆς Ἡδίστον εὐρῶν, δεῦρο
"συνακολουθεῖ. Sic ἐξάγειν et ἐξελαύνειν τὸν Ἰακχον
"dicunt pro Deducere Bacchum, cum acclamatio-
"nibus sc. et hymnis Bacchicis. Aristoph. de Eleu-

- "siniis sacris, τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντες Ἰακχον. Et Plut. Alcib. 382. de iisdem sacris, Οὐδένα κόσμον εἶχεν ἡ τελετή, ἀλλὰ καὶ θυσαίαι, καὶ χορεΐαι, καὶ πολλὰ τῶν δρωμένων καθ' ὁδὸν ἱερῶν, ὅταν ἐξελαύ-
 "νωσι τὸν Ἰακχον, ὑπ' ἀνάγκης ἐξελείπετο. Unde Ἰακχαγωγοὶ dicuntur Qui Bacchum deducunt, et celebrant hymnis Bacchicis, quos ibid. vocat παρα-
 "πέμποντας τὴν τελετήν, et μυσταγωγούς. Sic Virg. gratissima vitis Iaccho. Et Claud. Lætus Iac-
 "chus. Suid. quoque Ἰακχον dici testatur et Bac-
 "chum, et ἡμέραν, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις, et τὴν ἐπ' αὐτῷ φάδην: in qua posteriore signif. ac-
 "cipiendum quod Herod. 305. dicit, Πρόκα τε φωνῆς ἀκούειν, καὶ οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστι-
 "κὸν Ἰακχον, Mysticum Iacchum, h. e. Mysticum hymnum in honorem Iacchi herois s. Bacchi: ubi etiam subiungit, Τὴν δὲ ὁρτὴν ταύτην ἄγουσιν Ἀθη-
 "ναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ καὶ αὐ-
 "τέων τε ὁ βουλόμενος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνεῖ-
 "ται καὶ τὴν φωνὴν, τῆς ἀκούεις, ἐν ταύτῃ τῇ ὁρτῇ ἱακχάζουσι. Et ap. Suid. Καὶ μέντοι καὶ Ἰακχος
 "ἠκούσθη ἐκ τοῦ Ἀρείου πεδίου, ὑμνούμενός τε καὶ ἀδό-
 "μενος. E q. l. patet Iacchum nominari ipsum Hy-
 "mnium, propterea quod in eo Iacchi nomen sæpius decantaretur et prædicaretur: licet Suid. παρὰ τὸ
 "ἱακχω dictum velit: quo teste sunt qui ἱακχον in-
 "terpr. etiam θόρυβον, Tumultum: forsitan quod tumultuosus et turbulentus esset hic mysticus Iac-
 "chus. || Dionys. vero Siculus ἱακχον appellavit τὸν
 "χοῖρον, Porcum: forsitan παρὰ τὸ ἱακχεῖν καὶ βοᾶν: testis Athen. 3, (20.) ubi eum et alias rerum no-
 "menclaturas mutasse docet." [Valck. ad Herod. 8, 65. * Ἰακχὰν αἰοιδᾶν, Eur. El. 143. Ἰακχον φδᾶν, Cycl. 69. τυμπάνων ἱακχοῖς, Palamede. * Ἰακχεῖον, τὸ, Plut. Aristide 27. " Ἰακχος, Fac. ad Paus. 1, 9. Ruhnk. Ep. Cr. 279. ad Lucian. 1, 377. Musgr. Cycl. 69. ad Charit. 331. ad Herod. 647. Musgr. Iph. A. 1039.; Hel. 1500. Jacobs. Anth. 7, 249. Kuster. Aristoph. 67. Brunck. Soph. 3, 489. ad Lucian. 2, 290. * Ἰακχῇ, Brunck. ad Phæn. 1316.; Musgr. p. 223.; Porson. 1321. Markl. Iph. p. 145. * Ἰακχα, Jacobs. Anth. 6, 392. Lobeck. Aj. p. 360. Ἰακχεῖον, Alciph. 422. * Ἰακχαῖος, Philet. 11." Schæf. Mss.]
 "Ἰακχάζω, Clamo et vociferor bacchantium more: vel Cum clamore et vociferatione edo. Orph. A. init. "Ὅσσα τε κεκλήγασιν μετὰ φρεσὶν ἡεροφδοῖται, Ἀν-
 "θρώποις ἄφραστον ἱακχάζοντες αἰοιδῶν, Οἰωνοί. Item ex Herod. iu Ἰακχος habes ἱακχάζουσι φωνὴν pro
 "Vocem tollunt, Bacchantur. Hes. ἱακχάζει exp. "φυλλολογεῖ, nisi potius scripsit φιλολογεῖ, καταβοᾶ." [Toup. Opusc. 1, 446. ad Herod. 647. Lex. Herod. 177. Musgr. Hel. 1500. Villos. ad Longum 174." Schæf. Mss. * Ἐπεξἱακχάζω, Æsch. S. c. Th. 641.]
 "Ἰακχέω etiam affertur pro Clamo." [Porson. Or. 802. 954. Musgr. Heracl. 782.; Hel. 1500.; Herc. F. 349. * Ἰακχεύω, Villos. ad Long. 174." Schæf. Mss.]
 "Ἰακχω, Clamo, Vociferor. Legitur ap. Suid. Di-
 "cit enim τὸν Ἰακχον dictum esse παρὰ τὸ ἱακχω." [Markl. Iph. p. 145. Brunck. Aristoph. 2, 169." Schæf. Mss.]
 "Βριάγχω Hes. exp. βριαρῶς, Valide, Fortiter: item βραδέως ἱαγχάζουσα. Sed scr. potius βριάκχος, et exponendum βριαρῶς ἱακχάζουσα, ex Etym.; qui ipsum τῆς βάκχης esse epith. ait, afferens e Soph. ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βριάκχον. Pro Βριάκχος autem, quod VV. LL. exp. Hastæ cuspis, scr. potius οὐρία-
 "χος. Nam βριάκχος esset potius ὁ βριαρῶς ἱαχῶν, i. q. βριάκχος et βριήπυος." [Bριάκχος, Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]
 "[* Βακχεύς, Dionysi cognomen ap. Naxios, Athen. 3, 78." Schweigh. Mss. "Orph. H. 44, 2." Kall. Mss. Plut. 10, 482. Soph. Antig. 10. Eur. Bacch. 145.; "Ion. 221. Wakef. Herc. F. 1145. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 12, 32." Schæf. Mss.]
 "[* Βακχᾶς, ὁ, Schol. Soph. Phil. 1197. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 435.]
 "Βάκχων, demin. a Βάκχος, q. d. Bacchulus. Eust. καθ' ὑποκορισμὸν dici scribit pro Βακχυλίδης.
 "Βακχίδης, (ὁ,) Bacchi filius, Suid." [Βακχίδαί, ad Diod. S. 2, 635. ad Dionys. H. 1, 538." Schæf. Mss.]
 "[* Βακχῶδης, ὁ, ἡ, Arrian. Ind. 8. p. 48. Schmieder.]
 "Βακχᾶω, Bacchor s. Bacchantium more ex he-
 "dera coronam gesto. Hes. etenim Βακχᾶν esse dicit "ἐστεφανῶσθαι κισσῷ." [Lobeck. Aj. p. 300." Schæf. Mss.]
 "[* Βακχάζω, unde ap. Phot. Bibl. 239. * Βακχα-
 "σμός, ὁ.]
 "[* Ὀηρόβακχοι, Theodos. Diacon. Acroas. 1, 194." Boissouad. Mss.]
 "Ἰόβακχος, Hesychio ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆς βακ-
 "χείας." [Maxim. de Electt. 496. UNDE * "Ἰοβάκ-
 "χεια, τὰ, Demosth. in Neær. 1371. Τὰ Θεόγνια, καὶ τὰ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις." Seager. Mss. "Ἰόβακχος, Epigr. adesp. 353. Lobeck. Aj. p. 244. ad Charit. 786. Jacobs. Animadv. 320.; Anth. 8, 308. 9, 223." Schæf. Mss.]
 "[* Ξεινοβάκχη, ἡ, Incensa hospitis amore, de Me-
 "dea, Lycophro 175.]
 "Παράβακχος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Furore corre-
 "ptus, Debacchans." [Plut. Demosthene 9. "Eunap. 143. Plut. 4, 706." Wakef. Mss.]
 "[* "Σύμβακχος, Bacchandi sodalis, Syndionysista, Athen. 445." Schweigh. Mss. Eur. Tro. 500. * Συμ-
 "βάκχη, ἡ, Ion. 718. "Musgr. ibid. Σύμβακχος, Musgr. Tro. 451. 500." Schæf. Mss.]
 "[* Ὑπόβακχος, ὁ, ἡ, Spiritu plenus, Philostr. V. A. (1, 19.) p. 511." Wakef. Mss.]
 "[* Φιλόβακχος, ὁ, ἡ, Anal. 2, 91. "Jacobs. Anth. 8, 306. Toup. Opusc. 1, 406." Schæf. Mss.]
 Βακχεῖος, (α, ον,) Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bacchum pertinens; ut βακχεία ὄρχη-
 "σις, Plato. Et βακχεῖος ῥυθμός, Plut. || Βακχεῖος au-
 "tem sine adiectione dicitur Quidam pes e brevi et duabus longis constans, ut μεθήμων, eo quod hymnis in Bacchum et dithyrambis esset usitatissimus. || Βακ-
 "χεῖον, (τὸ,) Templum Bacchi, [Diod. S. 4, 3.] Plur. autem Βακχεῖα, Sacrificia Bacchica, Aristoph. [B. 360.] ET Βακχειωδέστατος, Qui maxime Bacchum imitatur, VV. LL. ["Βακχεῖος, Cognitionem Dionysi Bacchi: Διονύσῳ Βακχεῖῳ τελεσθῆναι, Herod. 4, 79. et simpl. Ἐτελέσθη τῷ Βακχεῖῳ, ibid." Schweigh. Mss. Glossæ: Βακχεῖα Bacchanalia. Schol. Biset. ad Aristoph. A. 1. Draco 128. Dionys. H. 227. 229. Eur. Phæn. 21. ἐς βακχεῖον πεσών. "Βακχεῖος, Valck. Phæn. p. 11. 14. 252. Brunck. Trach. 510. 706.; Bacch. 303. Musgr. Hec. 684. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. Eur. Hec. 672. 682. Wessel. ad Diod. S. 1, 21. 250.; ad Herod. 318. ad Paus. 116. Wakef. Trach. 510. 704. Jacobs. Anth. 6, 252. 313. Kuster. Aristoph. 120. 224.; Brunck. 2, 5. 3, 69. Porson. Phæn. 664.; Hec. p. 43. Ed. 2. Brunck. Soph. 3, 414. De pede, ad Dionys. H. 5, 111. Βακχεῖα, ad Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss.]
 "Βακχίον, ex Eur. affertur pro Villi s. Vini," [Iph. T. 953. ἵσον ἀπασιν βακχίον Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν: Bacchus, Eur. Bacch. 1087. Ion. 553.: * Βάκχιος adj., Cycl. 445. Bacch. 308." Seager. Mss. D 65. 195. "Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Phæn. p. 252. Wessel. ad Diod. S. 1, 21.; ad Herod. 318. Brunck. Trach. 510. 706. Musgr. Bacch. 996. Markl. Iph. p. 415. Valck. Phæn. p. 11. 64. Wakef. Ion. 562.; Trach. 272. 510. 704. Kuster. Aristoph. 120. 224.; Brunck. 2, 5. 3, 69. 212. Jacobs. Anth. 6, 252. Porson. Phæn. 664. Vinum, Valck. Callim. 258." Schæf. Mss.]
 "Βακχιᾶδαι, Bacchiadæ dicuntur non solum Mi-
 "lesii, sed etiam Corinthii, a Baccho, Hes. Itidem certe Plut. Amat. Narratt. 1376. Κατεβόα τῶν βακχιᾶδων, pro τῶν Κορινθίων, ut antecedentia et sequentia ostendunt." [Herod. 5, 92.]
 "Παλιμβάκχειος, (ὁ, ἡ,) Palimbacchius, qui et An-
 "tibacchius: Pes metricus, e prima et secunda longis, tertia brevi. Fab. 9, 4." [Draco 128. Dionys. H. 229. Schol. Aristoph. N. 802.; * Παλιμβάκχος, Σ. 1003. * Παλιμβάκχειακὸν μέτρον, Draco 166. "Παλιμ-
 "βάκχειος, ad Dionys. H. 5, 111." Schæf. Mss.]
 "[* Προβάκχειος, ὁ, ἡ, Eur. Bacch. 412. Βρόμει, Βρό-

με, Προβακχίη δαίμων. * “Πρόβακχος, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 65.” Schæf. Mss.]

[* “Υποβάκχειος, ὁ, ἡ, Dionys. H. 227. 229=2, 30. “5, 111.” Schæf. Mss.]

[* Βακχειακὸν μέτρον, Draco 166.]

[* “Βακχειώδης, ὁ, ἡ, i. q. βακχεῖος et βακχικός, vox dubia.” Schneider. Lex. Βακχειωδέστατος extat ap. Nostrum v. Βακχεῖος.]

[* Βακχειώτης, ὁ, ἡ, i. q. βακχευτής, Qui Bacchanalia celebrat, Qui bacchatur. Soph. Œd. C. 678. ἴν’ ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Cf. * Εὐιώτης.]

Βακχικός, ἡ, ὁν, Bacchicus, [Lucian. de Salt. 506. 747. 850. Strabo 15, 1, 57.] ET Βακχιακός, (ἡ, ὁν,) Idem, VV. LL. [Philipp. Thess. 58, 2. Orph. in Them. 9.: Βακχικώτερον, Athen. 13, 1. “Βακχικός, Schowii Hes. 368. Alciphro 230. Βακχιακός, Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 78. Bentr. ad Callim. 305.” Schæf. Mss. “Leou. T. 37.” Wakef. Mss.]

[* Βακχιάζω, i. q. βακχεύω, Eur. Cycl. 203. Bacch. 919.]

[* “Βακχίω, Brunck. Soph. 3, 489. Musgr. Or. 338.” Schæf. Mss. “Soph. ap. Strab. 1008.” Wakef. Mss.]

[* Ἀναβακχίω, Eur. Or. 332. Pors. ET * Καταβακχίω, Bacch. 109. “Lobeck. Aj. p. 360. Musgr. Or. 338.” Schæf. Mss.]

“Βακχέω, Bacchor s. Bacchanor et Bacchanalia “agito, VV. LL.: nullo tamen allato exemplo.” [At * Ἐκβακχέω, Schneider. Lex.]

Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, s. raptor, Bud. ap. Plat. Ione. Arrian. 6. Φιλωδοὶ γὰρ, εἴπερ ἄλλοι τινὲς, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ἀπὸ Διονύσου ἐστὶ καὶ τῶν ἄμα Διονύσω βακχευσάντων. || Interdum generaliter pro Furo bacchantium more; ut Theodor. H. E. 1. Οἱ κορυβαντιῶντες καὶ περὶ τὴν τῶν εἰδῶλων θεραπείαν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror; ut βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. || Βακχεύω interdum trans. Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Unde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. H. E. 3. Ὑπὸ δὲ τῶν θεραπευομένων βακχευόμενοι δαιμόνων, λυτῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγνίας περιέθεον. HINC Βακχία, (ἡ,) Bacchatio. Plut. Symp. 4. Εἰκὸς δὲ βακχεῖαν εἶναι τὰ ποιούμενα. Herodian. 5, (7, 2.) Βακχεῖαις καὶ ὀργίοις τοῖς τε θεοῖς ἔργοις. ET Βακχεύμα, (τὸ,) itidem Bacchatio, et Βακχεύματα, plur. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plut. (8, 403.) Οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σὺφρονα μένειν ἀδιάφθορον. ITEM Βακχεύτωρ, (ὁ,) Dionysi epith. in Epigr. [Anal. 2, 517.] ET Βακχευτής ῥυθμός, Bacchicus, Epigr. Sed βακχευτής exp. etiam Ebrius. ET Βακχευτικός, ἡ, ὁν, q. d. Bacchativus, Ad bacchationem s. Ad bacchantes pertinens. [Gl. Βακχεύω. Bacchor. Fischer. Ind. Palæph. “Transitive, Exagito, Eur. Or. 405. 825.” Seager. Mss. Iph. T. 1243. Schneider. Lex. Βακχία, Lætitia, Æsch. Choeph. 696. Eur. Bacch. 232.] “Βακχία, (ἡ,) Hesychio “μανία, Insania, Furor, Bacchicus nimirum. Sed “forsan scr. βακχία.” [Dionys. Hal. A. R. 2, 19. Soph. Tr. 219. 510. 706. * Βακχιάς, ἡ, i. q. βακχία, Anal. 2, 271. * Βάκχευσις, Eur. Bacch. 357. metaph. πρὸς ἀναμνήσεις, Plut. 13, 86. H. * Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ, Ad bacchationes aptus vel pronus, Eur. Bacch. 298. Callistr. Stat. 8. Plut. 7, 702=2, 432. Τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιώδες, ex Eur. Bacch. l. c. Βακχευτής, Orph. in Pan. 5. 21. Βακχευτικός, Schol. Eur. Hec. 676. * “Βακχεύτρια, (ἡ,) Hesych. 1, 681.” Dahler. Mss. “Jacobs. Anth. Pal. 296. Valck. Diatr. 154. Βακχεύω, Thom. M. 593. Musgr. Hel. 1380. Ion. 1204. Herc. F. 968. Wakef. Trach. 205. Jacobs. Animadv. 88.; Anth. 11, 71. 211. 12, 287. Proclus H. in Mus. 11. Valck. Ep. ad Rov. 55.; ad Phæn. 445.; ad Herod. 318. Act. Traj. 2, 308. Toup. Opusc. 1, 544. Wakef. S. C. 3, 139. ad Diod. S. 1, 248. Βακχία, Schol. ad Aristoph. Π. 975. ad Dionys. H. 1, 274. Plut. Alex. 162. Schm. Musgr. Hec. 684. Mitsch. H. in Cer. 202. ad Bacch. 125. Βάκχευμα, Bibl. Crit. 1, 3, p. 84. Valck. ad Ammon. 429. Βακχεύματα, Lu-

zac. Exerc. 24. Βακχευτής, Antip. Tib. 27. Jacobs. Anth. 9, 223. 11, 67. Βακχία, ad Dionys. H. 1, 274. Βακχιάς, Marcus Arg. 21. Agathias 59. Toup. Opusc. 1, 387. 2, 242.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 12, 294.” Wakef. Mss.]

Ἀβάκχευτος, ὁ, ἡ, Alienus a Baccho, vel Bacchici numinis expers: ant Male bacchans. Eur. Or. (319.) ἀβάκχευτον θίασον pro * κακοβάκχευτον, ut Schol. Baccho non convenientem, Alienum a Baccho, utpote tristem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem exp. posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur; sc. Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. || Ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat Nonn. (Paraphr. 19, 12.) Vino carentem, Οἰνοχόοι δρηστήρες ἀβάκχευτοιο τριπέζε. || Habemus præterea ap. Hes. Ἀβάκχευτον, λινοῦν ὕφασμα * περιχειρίδιον. Sed depravatam suspicor esse l. [Eur. Bacch. 472. “Berl. Biblioth. 3. B. p. 325. ad Diod. S. 1, 231.” Schæf. Mss.]

[* “Κακοβάκχευτος, (ὁ, ἡ,) Schol. Eur. Or. 316. 319. (vide Ἀβάκχευτος.)” Boissonad. Mss.]

“Ἀναβακχεύω, Bacchicis furoribus exagito. Eur. Or. (332.) Πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων Μαρτὸς αἶμα σᾶς, ὃ σ’ ἀναβακχεύει;” [* ἀναβακχιῶ, Pors.] “Bacchari facit, s. μαίνεσθαι ποιεῖ, Schol. “|| Affertur in VV. LL. et pro Debacchor.” [“Himer. Ecl. 10, 6. Euthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 8.” Boissonad. Mss. Eur. Bacch. 109. 852. Herc. F. 1088. τὴν πόλιν pro ἀνὰ τ. π. Soph. ap. Strab. 15. p. 687. Schol. Soph. Antig. 160. Dionys. H. 2, 63. Plut. Crasso 3, 295. “Jacobs. Anth. 9, 300. 12, 472. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Abresch. Add. ad Aristæn. 131.” Schæf. Mss. “Passa, Schol. Æsch. Pr. 569. J. Poll. 14.” Wakef. Mss.]

[* “Συναναβακχεύω, Liban. 1, 546. (241.)” Boissonad. Mss.]

Ἐκβακχεύω, Vehementer bacchor, Debacchor: βακχεύω. Vel trans., In bacchicum furorem impello. Quæ signif. et simplici βακχεύω supra tributa fuit. Pass. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor. [* Ἐκβακχεύω, Aristæn. 1. Ep. 16. p. 42.” Boissonad. Mss. Alexis ap. Athen. 124. Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις ἐκβακχεύομεν, Inanimus in. Philostr. 588. τὰς ὑποθέσεις τὰς σοφιστικάς. Herodian. 5, 8. Τῶν μάλα δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. “Plato Phædro (245=)202. Bas. 1.” Seager. Mss. Glossæ: Ἐκβακχεύω. Debacchor. “Tzet. in Lycophr. p. 35. Ἡ Μήδεια ὅτι ξένω ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφίλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη.” Gataker. Mss. “Ad Charit. 568. Musgr. Ion. 1204. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Abresch. Add. ad Aristæn. 131. Toup. Opusc. 1, 425.” Schæf. Mss. “Bacchor, Herod. 2, 35. ut poeta, Clem. Alex. 726. 785.” Wakef. Mss.]

[* Ἐκβακχευσις, ἡ, Eunap. 59. 67. “Meurs. ad Lycophr. p. 1166. Lips.” Schæf. Mss.]

[* Ἐμβακχεύω, pro βακχεύω ἐν. Heliod. 2, 4. 65.]

[* Ἐπιβακχεύω, Nicostr. ap. Athen. 3. 118. Βυζάντιον τέμαχος—χευσάτω. Cf. Ἐπιχορεύω.]

[* “Καταβακχεύω, Eumath. 293. 381.” Boissonad. Mss. Suid. vv. Βακχεύων et Τελεσιουργήσας, Eur. Bacch. 109. “Act. Traj. 1, 220.” Schæf. Mss.]

[* Προσβακχεύω, Inspiro, Philostr. Icon. 1, 18. p. 790. Τὸ χρησµῶδες αὐταῖς προσβακχεύει, Heroic. 667. “Boissonad. Philostr. 341.” Schæf. Mss.]

Συμβακχεύω, Una bacchor, vel, Una cum aliis Bacchanalia celebros. [“Eur. Bacch. 725. Plato Phædro 198. Bas. 1(=3, 234.) Σοὶ εἰπόμεν καὶ ἐπόμενος, συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς.” Seager. Mss. “Jacobs. Animadv. 88.; Anth. 12, 287. Boissonad. Philostr. 341.” Schæf. Mss.]

[* Ὑπερβακχεύω, Philostr. V. S. 2, 28. p. 607. 613.]

BAMBAINΩ, Inarticulate loquor, Confusum quendam sonum edo. Balbutio. Bio (4, 8.) Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ’ αἰεῖται. Pro quo tamen βαμβαίνει mendose legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif., quod magis etymo a Βάζω sit consentanea: a quo istud etiam v. deduci arbitror, sequendo ea, quæ de propria illius signif. dixi. Itali certe hodieque puerulum Bambino vocant. || Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif., in qua ponitur

II. K. (375.) pro Dentes quater prae metu, s. Crepitare dentibus, non repugno, quin per onomatopœiam factum dicamus: et ita hic locum non habebit. Sed et aliam exp. affert Eust. 812. ΕΤ Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vide Eust. ibid. “Βαμβάλειν, Hesychio “τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χεῖλεσι, Tremere, Sonitum labris edere, ut faciunt ii, quibus frigore succutuntur labia. Affert et Βαμβαλίζει, quod itidem exp. “τρέμει, τοὺς ὀδόντας συγκρούει, ῥίγῃ σφόδρα. Sed “scr. potius βαμβαλίζει, ut ap. Eust.” [Vide Βάμβαλα. Hipponax ap. Plut. 10, 370. Κάρα γὰρ ῥίγῃ καὶ βαμβακίζω. Cic. Phil. 3, 6. * Bambalio quidam, qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis cognomen ex contumelia traxerit. Aristot. Probl. 27, 11. Διὸ καὶ βόμβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες, Quam ob rem ventris quoque murmur citatur, cum timor vehementem detinet. Ms. Par. * βομβυλίζουσιν. Vera lectio est βαμβαλίζουσιν. Vide Schneider. Lex. et Notstrum in Βομβυλιάζω. Glossæ: Βαμβαίνω. Hæsito, Vacillo, Titubo, Trepido. Βαμβαίνει, * λυκωνίζει. Titubat. Cf. Gl. Λακωνίζω. Titubo. “Βαμβαίνω, Βαμβάλω, Jacobs. Anth. 11, 59. Heyn. Hom. 6, 73. Valck. ad II. 22. p. 83.; ad Ammon. 122. Βαμβαλίζω, Βαμβαλίζω, Alberti Peric. Cr. 68. * Βαμβακίζω, * Βαμβακίζω, 69.” Schæf. Mss. “Βαμβαίνειν proprie Titubare signif., quod de gressu dicitur et de lingua. Etym. M. deducit a βαίνω, non a βάζω: Εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἐδραίων τῇ φωνῇ ἐχόντων· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου, οὐχ οἱ τε ἐδραῖοι ἀμφοτέραις ταῖς βάσεσιν εἶναι, ὥς φησιν ὁ ποιητής, ἀλλὰ μετοκλάζειν καὶ ἐπ’ ἀμφοτέροισι τοὺς πόδας ἵζειν. Βαμβαίνει· τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀσέμνως φθέγγεται. II. K. 375. ὁ δ’ ἄρ’ ἔστη, τάρβησέν τε, Βαμβαίνων, ἱραβος δὲ διὰ στόμα γίνεται ὀδόντων· ubi βαμβαίνων exp. debet τοῖς ποσὶ τρέμων, titubansque. Quod autem de lingua etiam dicitur, firmat exemplum e Bione 4. petitum, hoc modo scr. “Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω, Βαμβαίνει μεῦ γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος οὐκ ἔτ’ αἰεῖδει. (Vulgo legebatur καμβαίνει, quod vocab. in βαμβαίνει mutavit Valck. Βαμβαίνει autem corripit et Noster supra.) * Βαμβάλλειν, i. q. βαμβαίνειν. Hes. Βαμβάλλειν (ita enim scr.) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χεῖλεσι. Hoc verbum Moscho (3, 7.) restituit certissima conjectura elegantissimus Valck., in Epitaphio Bionis: Νῦν, ἵακινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτὰς: vulgo male λάμβανε: flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus: nunc vero, dum alter veluti hyacinthus, Bio male perierat, funestas literas suas eloqui jubetur, et tremulo foliorum . . . (Cetera desunt.)” Brunck. Mss.] “Παμφαλίζει, Hesychio τρέμει, Tremi.” [* “Βαβαλίζω? Nili Ep. 339.” Boissonad. Mss.]

BA quoque, ΕΤ Βαβαί, ΙΤΕΜ Βαβαιάξ, hic ponenda censui: non quod e Βαβάζω orta esse putem, sed quod ut βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita et hæc vv. esse inarticulate loquentium, et velut ab eod. balbutiei genere ortum habere, dicere possimus. Adde quod nullus aptior illis locus se offert. Bā igitur ap. Hermipp. est vocola risus sonum imitans. Hæc ead. particula βα est etiam eorum, qui se mutuo inelamant. Ei autem inter advv. locum dare non dedignatur Eust. 855. ΑΤ Βαβαί est quod Lat. Papæ dicunt, alteram synonymam v. Παπαί usurpantes. Est enim βαβαί admirantis adv. Plato, Βαβαί, ἦν δ’ ἐγὼ, ὃ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρῶμένους κ. τ. λ. Interdum cum gen. ut βαβαί τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, quo utitur modo quidam ap. Athen. 4. ΑΤ Βαβαί, βαβαιάξ Schol. Aristoph. ait esse σχελιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, Εἰρ. (248.) Βαβαί βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα. ΑΔΔΘ Παπαί, synon. τῷ βαβαί, quo et Lat. utuntur, uti dixi. Lucian. (1, 523.) cum gen. Παπαί τῶν ἐπαίνων, “Ὅμηρε: quæ verba sunt admirantis laudes, quibus Hom. utitur. Ex Eod. autem (3, 384.) affertur Παπαιαῖξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαί παπαιαῖξ scripsit Lucian. imitans Aristoph. illud βαβαί βαβαιάξ, de quo modo dictum fuit. “Παπαί, Hes. dicit esse

“adv. σχελιαστικόν.” [“Ba, Bat, frequens vocola in ore infantium; unde ficta per ὀνοματοπ. vocabula infantia, infantiaque affluia vitia, quæ expriment: βάζειν, βαβάζειν, βάβαξ, βαμβαίνειν, * Bambalio Ciceroni; βάττος, βατταρίζειν, βαττολογία, non a Batto ut poetæ; βάταλος, * βάτας, unde forsā * Bateolus Augusto; nisi sit * Baceolus a βάκηλος; inde et * Butubata nugatoria Nævio; et Baba notæ fatuitatis homo Senecæ ætate; et Athenis * Βαβῶ muliercula; et * Βάβης Servi nom. J. Polluci; et * Βαβία Syri infantes atque etiam adolescentes dixerunt; et Dea * Babia, quæ pueritiæ præset, ut Photius. Casaub. Suet.” Gataker. Mss. Bā, Greg. Cor. 309. * Bā pro βασιλεῦ, Valck. Adoniaz. p. 383. Βαβαί, Draco 72. 102. Aristoph. A. 64. 1140. A. 312. Glossæ: Βαβαί· Βαβæ. Παπαί, * Παπᾶ, Soph. Phil. 760. 769. 799. 909. Aristoph. Θ. 1192. Π. 220. A. 1212. A. 215. Σ. 1021. Herod. 8. p. 468. Lucian. Fugit. 1016. * Παπαιάξ, Eur. Cycl. 153. Παπαπαπαί, Aristoph. Θ. 1203. “Bā, Valck. Herod. 307. Koen. ad Greg. 142. Βαβαί, Brunck. Aristoph. 2, 163. ad Lucian. 1, 744. Thom. M. 138. Βαβαιάξ, ibid. Παπαί, Valck. Diatr. 120. Wakef. Eum. 262. Heyn. Hom. 4, 80. * Παπᾶ, * Παπαί, Pater, Valck. Adoniaz. p. 382.; ad Herod. 307. ad Diod. S. 1, 227.” Schæf. Mss.]

ΒΑΘΟΣ, τὸ, Profunditas. Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Ποταμὸς πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια: et paulo post, Καὶ βάθος γε, ὡς οὐδ’ ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἔστηκως τοῦ ὕδατος ὑπερέχειεν. Ab Eod. vero τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod a fronte introrsus protenditur, Bud.: qui etiam tradit βάθος Altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μήκος, ut Polyb. de castrametatione Romanorum, “Ἡμῖν ποιούντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἐκάστης σημαίας, Dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cujusque. Βάθος sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, s. intimus. Et ap. Gal. ad Glauc. 1. Ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exp. Ex imo. Et eis βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profunde, Alte. Sed et διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους, per adv. sæpe redditur, ut ap. Synes. Ἐνέφν σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, Valde alte inhæret. || Βάθος, Scrobs; ut exp. ap. Theophr. C. P. 4. Καὶ διὰ τοῦτο eis βάθος καταβάλλουσιν, ubi tamen Gaza reddidit simpl. Alte demittunt. Politian. certe βάθος Aggerem interpr. ad Herodian. In VV. LL. exp. etiam Gurgis altus. || Βάθος metaph. ut Naz. Eis κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere usurpatur βάθος a Plut. (6, 159.) Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάσσω καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Ubi βάθος Luscinius vertit Gravitationem, alii Auctoritatem et majestatem: at ego potius βάθος pro Recondita quapiam doctrina, vel Profundo judicio, accipio. Huc pertinent quæ Gall. dicimus Un homme, qui a du fonds. Item, Enfoncer une matière. Vide Ἐμβαθυνός. [Gl. Βάθος· Altum, Profundum, Altitudo. Κατὰ βάθος· Penitus. Lex. Polyb. “Lobeck. Aj. p. 236. Musgr. Herc. F. 1205. Jacobs. Animadv. 152.; Anth. 11, 157. 252. Wakef. S. C. 3, 117. Wyttenb. Ep. Cr. 46. Valck. Phœn. p. 649. Lennep. ad Phal. 6. ad Herod. 201. Athen. 1, 22. Musgr. Cycl. 351. Altitudo, Kuster. Aristoph. 197. De colore, ad Charit. 231. De divitiis, 232. Valck. ad Phal. p. x. Wakef. S. C. 3, 25. Brunck. Aj. 130. B. phalangis, ad Diod. 8. 1, 598. ad Lucian. 1, 846. Aciei, ad Dionys. H. 3, 1806. Κατὰ βάθος, Musgr. Heracl. 40. Plur., Diod. S. 2, 507.” Schæf. Mss. “Gravitas sermonis, Synes. 41. Locus penitior, Clem. Alex. 251. Magnitudo imperii, Plut. 3, 818. Βάθος κακῶν, Æsch. Pers. 466.” Wakef. Mss.]

Βαθὺς, (εἶα, υ.) Profundus: ut βαθὺς ποταμὸς, sicut βάθος ποταμοῦ e Xen. annotavimus. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἦσθην, Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adj. hujus signif. partim per metaph., partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ καίριος πλεγγὴ αὐ Luciano. Eodemque modo ap. Medicos βαθεῖα τομῇ, Sectio alte adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, Profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait Pacem certam

et omni belli suspitione carentem. Et ὕπνος βαθύς, ap. Luc. et alios scriptt., Somnus profundus. Unde illud ὡς βαθὺν ἐκοιμήθη, sub. ὕπνον. Virg. itidem Altam quietam dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτός, Alta jam nocte, s. Profunda. Quod exp. etiam Multa adhuc nocte, et Concubia nocte. Sic ap. Luc. Evang. 24, (1.) "Ὁρθρον βαθείος, Diluculo profundo. Interdum vero vdx Profundus s. Altus, in aliam mutanda est; ut βαθὺς πώγων, Prolixa barba, s. Promissa, itidemque βαθεία χαίτη. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, Synes. et Bas. Apud Greg. autem Ἐν βαθεί γῆρα καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exp. etiam In extrema s. summa senectute. Apud Aristoph. itidem N. (514.) προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. || Crassus, Plenus, Bud. e Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺν interdum sumi dicit pro Vasto et amplo, subjungens ex Aristot. de Mundo, Τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαυρίων λίμνην τόπον. Et ex eod. l., Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἡπείρου. At de ὕλη βαθεία, et de βαθὺ λῆιον ap. Hom. consule Eust. || Compar. Βαθύτερος, Βαθίων, Profundior. Superl. Βαθύτατος, Βάθιστος, Profundissimus, quo utitur Hom. Il. Θ. (14.) ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. [Metaph. ad ingenium et mores refertur: ἤθεα βαθύτερα, Herod. 4, 95. ubi vide Wessel. Cf. Schweigh. Lex. Polyb. et Vales. ad Polyb. 27, 10, 3. T. vii. Ed. Schweigh. p. 601. Glossæ: Βαθύ· Altum, Profundum. Βαθεία· Intempesta. Βαθὺν οἶμον, pro βαθείαν, Dionys. P. 1171. Βαθεία κτῆσις, Greg. Cor. 516.] "Βαθέης αὐλῆς, ex Hom. affertur pro βαθείης possitum. At Βάθειος, quod in VV. LL. affertur pro "Profundus, Altus, commentitium esse puto. Βάθιον, Profundius, e masc. βαθίων, Profundior. Hoc "autem irregularis est compar. pro βαθύτερος. [Βάθιστα, Opp. A. 1, 452. 3, 37. "Βαθύς, Wakef. Herc. F. 161.; S. C. 4, 60. Jacobs. Animadv. 226. 236. ad Lucian. 1, 287. 608. 846. 2, 312. Græv. Lect. Hes. 609. Herod. 423. ad 496. Valck. Callim. 260. Musgr. Cycl. 351. Jacobs. Anth. 11, 149. 252. 12, 36. Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phal. 6. Heyn. Hom. 7, 546. 634. 8, 151. Fluvii nom., ad Diod. S. 2, 484. De barba, ad Lucian. 1, 667. 2, 269. Wyttenb. Ep. Cr. 28. Bergler. Alciph. 210. De prudentia, ad Diod. S. 2, 552. De litore, Heyn. Hom. 4, 685. De divitiis, Wakef. Herc. F. 647.; S. C. 3, 25. 29. De colore, ad Charit. 231. De tempore, ad 16. Timæi Lex. 226. De nocte, ad Thom. M. 136. De moribus, ad Herod. 324. Dives, poteus, Schneider. ad Xen. Œcou. 76. B. ὕπνος, Villos. ad Longum 296. B. λιμὲς, Lucian. 2, 204. Οἶκος β., Thom. M. 138. B. ἑσπερα, ad Paus. 324. B. φάλαγξ, ad Diod. S. 2, 179. B. αὐλαξ, β. φρήν, Timæi Lex. 58. et n. Fem. βαθείη, Jacobs. Anth. 9, 232. Βαθεία, Toup. Opusc. 1, 472. Βαθύς et βαρύς conf., Emendd. 4, 498. Wakef. S. C. 2, 148. 3, 25. ad Herod. 324. Βαθίων, Monthly Review Aug. 1799. p. 429. Βαθύτατος, Jacobs. Anth. 8, 364." Schæf. Mss. "Βαθύς, Vastus, de æthere, Eur. Inc. Fr. 132. Gravis, Sapiens, Peritus, Athen. 377. Astutus, Joseph. 1037, 23. Firmus animi, Polyb. 2, 35. Spatiosus, Philo J. 2, 297. Ingens, Eunap. 71. Eust. Il. 75, 37. Dionys. P. 973. Dives, vel Venerabilis, Philostr. 6, 496. 605. Opulentus, Joseph. 1089, 1. Callim. H. in Cer. 114. Scelestus, Menander in Suid. De senecta, Prov. Vat. 3, 89. De voluptate, Max. Tyr. 68. De pace, Joseph. 319, 36. Ælian. V. H. 249. De hyeme, Joseph. 656, 16. De mente et moribus, Philo J. 2, 468, 10. De longo tractatu, Clem. Alex. 99. Εἰρήνη β., Heliod. 9. fin. B. σκότος, Crassus, Philo J. p. 270. B. πλούτος, Ælian. V. H. 1, 249. *Βάθυστος, Eust. Il. plus semel." Wakef. Mss.] Βαθείος, Profunde, [Gl. Alte.] [* "Βάθης, Nom. hominis, Villosion. Anecd. Gr. 1, 96." Wakef. Mss.] Βαθύτης, (ἦτος, ἦ), Profunditas. [Lucian. Icarom. 727. "Musgr. Herc. F. 1205." Schæf. Mss.] Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio, Profunde excavo, Il. Ψ. 421. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. Anacr. (17, 5.) Ποτήριον δὲ κοῖλον Ὅσον δύνῃ βάθυνον: ubi vacat κοῖλον. Citatur autem e Nonn. pass. part. βαθυνόμεναι χεῖρες pro Cavatæ manus s.

A Cavæ. [Gl. Βαθύνω· Alto, Exalto. Βαθυνομένης πέτρης, Nonn. Paraphr. 243. Βεβάθυνται, Dionys. H. 356. Cocchii Chirurg. Vett. 93. τὸ τρήμα. "Brunck. Aristoph. 3, 37." Schæf. Mss. "Βεβάθυνται, Strabo 934. et Βεβάθυσμαι, Nonn. 39, 305." Wakef. Mss.]

[* Βάθυνσις, ἦ, Gl. Exaltatio.]

"Βάθυσμα, τὸ, Profunditas, Altitudo. Theophr. H.

"P. 4, 12. Βαθύσματα τῆς λίμνης."

Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quod sapientes profundas habere soleant cogitationes, et res quasi alte introspicere. Quod etiam facit pro illa exp. Plutarchi, in quo εἰσταθὺς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοῦς, σεσοφισμένους, σοφούς, Hes.

[* "Ἐμβαθύνω, Eust. 18, 15(=14, 18.) Chrys. in Jo. Hom. 54. T. 2. p. 777. Βουλόμενος οὖν ἔμβαθύναι τὴν πίστιν αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ὥστε μὴ ἐπιπολαίαν εἶναι, διασκάπτει τὴν ψυχὴν πληκτικωτέροις λόγοις." Seager. Mss. Jerem. 49, 29. Alciphro 3, 13. βόθρον. Anonymus ap. Phot. Cod. 259. de Vita Pyth. Τὴν κακίαν ἑαυτοῖς, Philo J. 1, 50. Οἱ τοῖς νόμοις ἔμβαθύνοντες μᾶλλον, Plut. 10, 638. "Wakef. S. C. 3, 172." Schæf. Mss. "In profundum penetro, Philo J. p. 16." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιβαθύνω, Polyæn. 577.]

[* Προσβαθύνω, Cocchii Chirurg. 93.]

"Ἀβαθής, ὁ, ἦ, Profunditate carens, ὁ ἀνευ βάθους. Gal. ad Glauc. 2. Τραύματα βραχέα τε καὶ ἀβαθῆ, Vulnere parva nec profunda." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 554. Sext. Empir. p. 314. "Ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss. "Arrian. T. p. 20. Clem. Alex. 785." Wakef. Mss.]

"Ἀμετροβαθής, (ὁ, ἦ), Immensa profunditate præditus, Immensum s. In immensum profundus."

[Opp. A. 1, 85.]

"Ἰσοβαθής, ὁ, ἦ, Qui paris et æqualis est profunditatis, Æque profundus."

[* Λεπτοβαθής, ὁ, ἦ, Æsch. Suppl. 3.]

"Μελαμβαθής, Nigrum e profunditate. Apoll. R. 4," [516. Eur. Phœn. 1017. σηκόν, ubi al. μελαμβαθής. Æsch. Pr. 219. In Schneider. Lex. extat et *Μελαμβαθής, quod est vocabulum nihili. Vide Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 534. perperam tradentem, ἀβαθής, ἀμετροβαθής, ἰσοβαθής, et μελαμβαθής frustra in H. Steph. penu requiri. "Jacobs. Animadv. 161.; Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Brunck. ad Æsch. l. c." Schæf. Mss.]

[* "Πολυβαθής, ὁ, ἦ, Schol. Opp. A. (1, 633.) 5, 60." Kall. Mss.]

[* Προβαθής, ὁ, ἦ, Profundus. Apoll. R. 4, 282. "Didym. de Trin. 1, 18." Routb. Mss. "Cattier. 86." Schæf. Mss.]

[* Τηλεβαθής, ὁ, ἦ, Opp. A. 1, 633.]

"ΒΕΝΘΟΣ, τὸ, Profunditas, Fundum: Hesychio "βάθος, πυθμὴν. Od. A. (53.) θαλάσσης πάσης βένθεα "οἶδεν. Il. N. (21.) ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι "λίμνης, Od. P. (316.) Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης "βένθεσιν ἔλης Κνώδαλον. Etym. derivari e βάθος "scribit, ut πένθος e πάθος, pleonasmo του ν, et τροπή "τοῦ ε." ["Jacobs. Animadv. 167.; Anth. 11, 209. Paulus Sil. 27. Valck. Phœn. p. 649. Toup. Opusc. 1, 156. ad Herod. 201. ad Callim. 1, 153." Schæf. Mss.]

[* Βενθεσίκυμος, unde * Βενθεσικύμη Apollod. 3, 15, 4.]

[* Κυανοβενθής, ὁ, ἦ, Ex altitudine cæruleus. Aristoph. ap. Athen. 485. (e Gerytade Fr. 8. p. 230. Br.) ubi al. *κυανοκευθής.]

"Πολυβενθής, ὁ, ἦ, Multum altus s. Profundus, "πολὺν βάθος ἔχων. Il. A. (432.) πολυβενθέα λίμνην." ["Brunck. Apoll. R. 160." Schæf. Mss.]

[* Ὑπαβένθιος, ὁ, ἦ, i. q. *ὑποβύθιος. Anal. 2, 151. "Ruhuk. Ep. Cr. 122. Crinag. 39." Schæf. Mss.]

BAINΩ, βήσομαι, βέβηκα, a Βάω, Aor. 2. ἔβην a Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo: Il. P. (3.) Βῆ δὲ διὰ προμάχων κέκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ. Et in quodam Oraculo, Βαῖνε δίκης ἀσπον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ἔβρις. In prosa quoque ita sumitur: unde μεγάλα βαίνειν et ἀβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de inces-

su molli. Lucian. (1, 448.) 'Αλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρηλθες. At ἀβρά βαίνειν exp. a Suida θρύπτεισθαι, κολακεύεσθαι, quam posteriorem exp. erroris occasionem VV. LL. praeuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari, sed Bud. ait posse quoque signif., Magnifice sese et laute inferre. Huc autem pertinet et illud loquendi genus, quod proverb. habetur, Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de Superbo dictum ap. Demetr. Phal. et Athen. 5. Sed et aliter Ἴσα βαίνειν usurpat Demetr., cum scribit, Οὗτος ἦν ἱκανά συνέβαιεν ἐδνυχεῖν Ἀριστολόχον, Ἴσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτικῶς ἐκείνῳ. Est autem proprie Ἴσα βαίνειν, Passibus aequis ire. Βαίνω hanc primam signif. habet et in isto loquendi genere, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ : quo ita usus est Lucian. (1, 32.) Ἐν ῥυθμῷ ἐβαίνει πρὸς αὐλόν. Et alibi, (1, 851.) Καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Plat. de LL. 2. "Ὅσοι προσφθύνει αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγονόσιν διηναγκασμένοι. Bud. ap. Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμόν interpr. Numerose incedere, ut, inquit, Lacedæmonii ad pugnam. Quamvis autem βαίνειν et ἵεναι pro eod. ab Hom. ponantur, interdum tamen infin. ἵμεν τῷ βαίνω adjungit, ut βῆ ῥ' ἵμεν ἐς χαλκῶνα, Od. Θ. 273. et βῆ ῥ' ἵμεν ἐς θάλαμον, 277. et βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, 287. Quibus in ll., sicut et in similibus, βῆ ἵμεν s. ἵμεναι exp. Ingressus est ire, Cœpit ire, Festinavit ire. At ego interpr. Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, e Livio, cui hoc loquendi genus aliquando signif. non Continuare iter, sed Ingredi iter. Possimus autem, ut opinor, interpr. etiam Ingredi iter, ut βῆ ῥ' ἵμεν ἐς θάλαμον, Ingressus est iter ad thalamum, q. d. Profectus est ire ; ut Gall. Il partit pour aller. Anadvertendum est autem poetas et Hom. præcipue h. v. sæpe uti in comp. disjuncto tamen a sua præpos. ; ac tum ad simpl. signif. respiciendum amplius non esse. Quare in VV. LL. male in βαίνω tales loci ponuntur. || Βαίνω, Abeo, Il. B. (302.) οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι : (339.) Ποῦ δὲ συνθεσίου τε καὶ ὅρκια βήσεται ὑμῖν ; (134.) Ἐννέα δὲ βεβάσαι Διὸς μεγάλου. ἐνιαυτοί, Abierunt anni novem, vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. || Apud Hom. περικαλλέα βήσατο δίφρον, Conscendit currum. Et βῆσε ap. Eund. pro Imposuit et quasi Conscendere fecit, ut Il. A. (310.) ἐς δ' ἐκατόμβην Βῆσε Θεῶ. Sed videtur utrobique jungenda præpos. verbo : ut ibid. (438.) ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem et Herod. act. dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βῆσαν ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Vide Eust.

Βέβηκα, Situs et fixus sum, Fundatus et firmatus sum, ut, Βεβηκίας της οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xen. Sic ἐπὶ μέσσοις βεβηκέναι, Plato Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. et pro Basin habere. Et βεβηκῖα μάχη, Stataria pugna, Plut. Philop. 120. Et βεβηκῶς pro Firmo et constanti, ut βεβηκῖα διάνοια, Plut. et βεβηκῶς ἀνὴρ, Greg. ad Basil. Quorum exempla vide ap. Bud. 94. 95. His additur e Philostr. Heroic., Ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput cervici innixum erat, vel, In cervicem recumbebat. Et τὸ βεβηκῶς e Plut. pro Firmitate et securitate. Cam. εὐ βεβηκῶς dici tradit Firmum et illabefactatum : afferens ex Herod. (7, 164.) Παραδεχάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα Κῶων εὐ βεβηκῖαν, quæ interpr. Acceptum a patre regnum bene constitutum. || Βαίνω accus. junctum ap. Eur. signif. hanc retinere videtur ; nam βαίνω πόδα quod ex Eo (El. 94.) affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exp. tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν et Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire et Iniri. Aristot. de Anim. 5. Ἡ μὲν ἐλέφας ἀρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρῃην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἐξ ὧν. ["Herod. 1, 192. Αἱ βαινομένην ἵπποι, i. q. ἀνάβαιν." Schweigh. Mss.]

Βάω autem quamvis in usu non sit, nec Βῆμι, nulla saltem eorum usus exempla afferunt nostri Gramm., ab illis tamen varie formata tempora reperiuntur ap. poetas, quorum nonnulla hic subjunxi, eorum formationem e Gramm. petendam reliquens. Pro βέβηκα dicunt βέβασα, unde part. βεβῶς. Quinetiam pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per sync. factum. At

βεβῶμεν est infin. Præterea fut. βήσομαι in præs. transit interdum, quod et in aliis vv. usuvenit : unde βήσετο δίφρον ap. Hom. Theocritus autem Dor. utens dialecto βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, ut annotat Schol. || A βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, et βᾶν pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην : ut τῷ δ' ἀέκοντε βάτην. Et in imperat. βᾶ pro βάθι, unde κατάβα pro κατάβαθι. Apud Theocr. autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, Eamus. Cetera e Gramm. pete.

"Báte, Vadite, Ite, ex 1 pers. βά. Βῆ, Ionica augmenti detractio a poetis usurpatur pro ἔβη, ut "Il. A. Βῆ δ' ἀέκων. Apud Eund. sæpe legimus, Βῆ δ' ἵμεν, vacante illo infin. : nisi βῆ accipiamus pro "Cœpit aut Perrexit. Βῆθι, Hes. exp. non solum βάδιζε, sed etiam μέτρει. Βήμεναι, Dor. pro βῆναι. "Bás, particip. ex aor. 2. ἔβην. Ἐβήσετο, vide inter "Anomala. Utitur autem eo Herod. Ἐς δίφρον ἐβήσατο, In currum ascendit. Βεβῶς, particip. e βέβασα, "ac, ut βέβασα per syncopen pro βέβηκα positum dicitur, ita βεβῶς pro βεβηκῶς. Citat J. Poll. e Plat. et "Xen. Βῆν, Ion. dialysi s. διαίρεσει dicitur pro βῆ, i. e. "πορεύσθαι, et βιώσθαι s. ζῆσθαι, ut videbis in Βείομαι."

["Βέβακεν ὄλβος βέβακε Τροία, Eur. Troad. (582.)" Gataker. Mss. "Βάω, Plato Theæt. 174. Clem. Alex. Pæd." Routh. Mss. "Agapet. Sched. Reg. c. 13. Τὸ δὲ—μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεισθαι, βεβηκῶτων ἐστὶν ἀσφαλῶς καὶ ἀκραδάντων ἐχόντων τὴν ψυχὴν." Boissonad. Mss. "Βαίνω, dans le sens métaphorique de Mourir, Δέδοικ' ἐγὼ μὴ μοι βεβήκοι, Soph. Phil. 493. C'est le Trépasser des Français." Corai. Mss. Eur. El. 94. 1182. Pind. O. 2, 173. αἶνον ἔβα κόρος, pro ἐπ' αἶνον. Plato Phædro 63. Βαίνεται, καθάπερ βοῦς. Eur. Or. 1369. διὰ δίκας ἔβα. "Βεβηκῶς pro Firmo et constanti. Soph. El. ἐχθροὶ εὐ βεβηκότες, i. e. βεβαίως ἰστάμενοι. Paus. 3. Ὁ πόλεμος οὗτος ἐν τῇν Ἑλλάδα ἐτι βεβηκῖαν διέσεισεν ἐκ βάθρων. Archil. ap. Stob. Sæpe dii μάλ' εὐ βεβηκῶτας ὑπτίους κλίνουσι. Unde apparet βεβηκέναι signif. Firmo certoque gradu nixum consistere." Brunck. Mss. "Ἐβα, Greg. Cor. 354. Βεβηκῶς et βεβιωκῶς conf., 923. Βαν, Draco 29. 85. Βάσω et εάσω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 44. Ἐβάνθην, ἐβάσθην, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Βαίνειν μέτρον, Scandere versum, Dionys. H. 49.]

["Βαίνω, Wakef. Ion. 41. Jacobs. Animadv. 79. 223. Monthly Review, Jan. 1799. p. 90. Markl. Suppl. 849. ; Iph. p. 367. ad Charit. 750. Brunck. ad Poët. Gnom. 280. ; ad CEd. T. 959. Transitive, Musgr. Rhes. 578. Androm. 507. Eur. El. 94. et Musgr. Jacobs. Anth. 9, 238. 12, 459. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 259. Porson. Or. 1427. Heyn. Hom. 5, 32. Aggredior, Jacobs. Anth. 10, 80. Coeo, Demetrius Bith. Epigr. 1. Villos. ad Longum 178. Heindorf. ad Plat. Phædr. 264. Fischer. ad Palæph. 164. ; Iud. v. Ἐπιβ. Toup. Opusc. 2, 82. ad Lucian. 1, 272. Conf. cum βάλλω, Bernard. Reliq. 104. ; cum μένω, ad Diod. S. 2, 53. Βαίνω cum particip., Valck. Adonias. p. 307. Βαίνω τινὶ ἀπὸ, Heyn. Hom. 7, 272. B. περί τινι, 336. Dawes. M. C. 204. B. τινὶ πρὸς ἔριν, Bast Lettre 181. cf. Maittair. Dial. 546. Sturz. Tryphiod. 5, 163. B. ἐπὶ μούσαν, Jacobs. Anth. 12, 468. B. ἐπ' ἀδάμαντος, Abresch. Æsch. 2, 67. B. ἐν νηυσὶ, Heyn. Hom. 4, 263. 5, 11. cf. Brunck. El. 1094. B. πόδα, Eur. El. 1173. et Musgr. (errat.) B. δὲ ὁδύνης, Valck. Phæn. p. 525. ; δι' αἵματος, Eur. Phæn. 20. Βαίνειν, στήναι, Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Βαίνω, de sedentibus, Gesner. Orph. p. 90. Βήσομαι, ad Herod. 581. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 416. Heyn. Hom. 4, 118. 201. 203. 505. 516. 5, 21. 40. 69. 139. 253. 422. 484. 6, 100. 103. 573. 587. 8, 663. Il. E. 745. Clark. ad B. 35. Wolf. ad A. 512. 517. N. 26. Z. 229. 292. Ἐβήσετο, Brunck. Apoll. R. 155. 180. 201. Ἐβασε, Musgr. El. 589. Βέβηκα, Boissonad. Philostr. 371. 614. 639. Brunck. ad Phæn. 605. Βέβηκεν, Obiit, Wakef. S. C. 4, 106. ; Herc. F. 770. Alc. 399. Trach. 874. Phil. 494. Jacobs. Animadv. 151. ; Anth. 9, 238. Βέβηκε conf. cum βεβήκει, Heyn. Hom. 7, 150. ; cum πέφυκε, Porson. Phæn. 875. Βεβηκέναι, Abresch. Add. ad Aristæen. 145. Wakef. S.

C. 3, 16. cf. Il. A. 428. 435. 437. Versari, Erfurdt. A ad Trach. p. 193. Βεβάναι εὐτυχίᾳ, Musgr. Heracl. 610. Βεβηκῶς, Jacobs. Anth. 8, 42. 45. Boissonad. Philostr. 502. 614. Conf. cum βεβληκῶς, ad Dionys. H. 3, 1499. Εὖ βεβηκῶς, Jacobs. Anth. 6, 159. 8, 42. Boissonad. Philostr. 502. 547. Valck. Phœn. p. 564.; Diatr. 253. ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 581. Brunck. El. 979. Ἐν γόνασι βεβηκῶς, ad Diod. S. 2, 281. Βεβῶς, Wyttenb. Ep. Cr. 30. Thom. M. 150. Wakef. S. C. 1, 97. Homeri Iresion. 10.: Ἀντὴ δ' ἰστὸν ὑφαῖνοι ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβανῖα: cf. Ilgen. ad Hymn. 224. ad Herod. 759. Ἐβεβήκει, Il. 20, 161. pro quo 164. ὦρτο. Ἐβης conf. cum ἔχεις, Jacobs. Anth. 12, 37. Βῆ δὲ θέειν, Heyn. Hom. 6, 225. 263. 338. 547. Βῆ φεύγων, φεύγειν, A, 356. Βαν, 6, 129. Βεβᾶσι, Thom. M. 150. Βαινόμενος, Dionys. H. 5, 21. Βῆμι, Βῆθι, ad Timæi Lex. 143. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss. "Βαίνω, i. q. ἐπιβαίνω, Clem. Alex. 623. B. ξῶ, Rem relinquo, Eur. Belleroph. 16. Coëo, med., Arrian. 328. B. πόδα, Eur. El. 94. Ἰχνος, Meleag. 19. ὁδὸν, Philo J. 1105. ποδὶ, Fabric. B. G. 1, 473. Εὖ βεβηκῶς ἀνὴρ, Vir prudentissimus, Plut. 3, 561. Βέβηκα, Situs et fixus sum, 4, 280. de statua, Βεβηκῶς, Firmiter incedens, Philostr. 756. Perf. pass. Βέβασμαι, Thuc. 1, 123. Aor. 1. pass. Ἐβάσθην, Philo J. 2, 539. et Ἐβάσθην, Hieroc. 78. Zosim. p. 273. Βήσομαι, præf. indic., Hesiod. Θ. 749. Od. N. 75." Wakef. Mss.]

"Βαίομαι, ap. Hes. legitur exp. βιώσομαι: pro quo ap. Hom. scribitur βείομαι."

"Βείομαι, Hesychio non solum ζήσομαι, cujus exemplum habes Il. X. (431.) sed etiam πορεύσομαι: ut et act. βείωμεν non solum ζήσωμεν, verum etiam πορευθῶμεν: afferens tamen etiam βείωνται pro καταπονώνται. Sed et βείω affert pro πορευθῶ: procul dubio ex Il. X. 114. "Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βείω ποτὶ Ἴλιον: ibi enim signif. πορευθῶ. Porro notandum est, quod ad hoc βείω attinet, habere poet. epen-thesin τοῦ ι, metri causa, pro βέω: hoc autem βέω, Ion. διαίρεσει s. διαλύσει vocalis circumflexæ factum esse e βῶ: quod de βείωμεν quoque et βείωνται intelligendum est. At βείομαι habet præterea poet. systolen τοῦ ω, pro βείωμαι: ut στείομεν, θείομεν, εἴομεν, et similia iidem poetæ usurpant pro στείωμεν, θείωμεν, εἴωμεν: hæc autem pro στέωμεν, θέωμεν, ἔωμεν: et hæc ipsa pro στῶμεν, θῶμεν, ὦμεν, ab ἴσθμῳ, τίθμῳ, ἱθμῳ. Sed et βείομαι dicunt pro βέωμαι s. βῶμαι, i. e. βήσω vel ζήσω: ut Il. O. (194.) Τῷ ῥα καὶ οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἔκκηλος, Καὶ κρατερὸς περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, Quamobrem etiam non est quod Jovis arbitrio regam gressus et vitam ineam, s. Non est quod incedam et vivam, ut Jupiter vult. Dicunt et βῆ pro βῆ, Ion. resolutione s. διαίρεσει: Π. (852.) Οὐ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βῆν, ἀλλὰ τοι ἦδη Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Itidemque Ω. (131.) οὐ γάρ μοι δηρὸν βῆν, ἀλλὰ τοι ἦδη Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος, Non diu mihi incedas aut progrediaris, s. Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris, i. e. Non diu vivas: ut Schol. quoque exp. non solum ἀποβήση, sed etiam προβήση κατὰ τὸ "ζῆν, βιώση." ["Βείω, Heyn. Hom. 8, 336. Βείομαι, 7, 277. 8, 336. Βείομαι, Βέομαι, Valck. ad Il. 22. p. 73. cf. Ind. ad Hom. ad Il. O. 194." Schæf. Mss. "Cf. Pind. Π. 1, 95. Virg. Æn. 5, 68. Vide Etym. M. 196, 14. 198, 5." Wakef. Mss.]

"Βέομαι, poet. pro βῶμαι. Vide Βείομαι." ["Heyn. Hom. 7, 40. 277. 8, 337. 620." Schæf. Mss.]

"Βείνειν, Hes. ap. Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, Per vim coire cum aliqua: s. Per vim inire: putatur enim deflexum esse παρὰ τὸ βαίνειν, "quod et ipsum signif. Inire, ut docui supra. At τὸ κατὰ νόμον μίγνυσθαι, Legitime coire, Ita ut legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit ab eo vocari ὀπύειν: pro quo ap. Hom. ὀπύειν, non semel. Idem ET Βεινητιάδην affert, exp. πασχη-τιάν καὶ ὀρεῖν ἐπὶ συνουσίαν. ἔχειν, Prurire libidine, Coitum appetere. Sed notandum hæc et scribi per ι solum, et pro βείνειν circumflexe potius dici βινεῖν." ["Βείνω, Phrynich. 36. Huschk. Anal.

245." Schæf. Mss.]

"Βινέω, i. q. βείνω, Ineo s. Coëo, ut βαίνω, a quo hæc ambo derivata putantur: ὀχεύω, συνου-σιάζω. Aristoph. B. (740.) πῶς γὰρ οὐχὶ γενναδὰς; "Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον; INDE Βινη-τιάδω. Inire s. Coire cupio, Coitus libidine prurior. Legitur ap. Lucian. (3, 183.); itidemque ap. Athen. (583.) Phryne meretrix dicit, ἕως ἂν οὐ Βινητιάσω. "Utitur vero et Aristoph." ["A. 715. * Βινέσκω, Aristoph. I. 1242. * Καταβινέω, Θ. 1215. ubi vi Bruuck. * Σκοτοβινιάω, A. 1221. Lamachus, ἰλιγγῶ, κῆρα λίθῳ πεπληγμένος Καὶ σκοτοδινιάω. Dicæopolis; Κάγῳ καθέδδεν βούλομαι, καὶ στόομαι, Καὶ σκοτοβινιάω. In tenebris futuere gestio." Seager. Mss.] "Υποβι-νητιάω, Edulia, quæ libidinem pruri- tant, et pruritum Veneris concitant, VV. LL. e Menandro. Fortasse autem ex J. Poll. hæc sumta sunt." [Porson. Adv. 46=40. Athen. p. 9. 132. 517. "Βινέω, Pierson. ad Mær. 6. 112. Toup. Opusc. 2, 183. Athen. 1, 28. Phrynich. 36. Brunck. Aristoph. 1, 64. 2, 53.; Kuster. 218. Jacobs. Anth. 10, 120. 11, 327. Aristoph. Fr. 256. Conf. cum κινῶ, Brunck. Aristoph. 3, 38.; Kuster. 113. Hoc aut simile v. nequam sub., Jacobs. Anth. 8, 17. 9, 112. Huschk. Anal. 152. Ἐβινεσκόμην, Brunck. Aristoph. 3, 49. Βινητιάω, Heringa Obs. 205. Jacobs. Anth. 11, 318. Σκοτοβινιάω, Brunck. Aristoph. 3, 115. Ὑποβινητιάω, Casaub. Athen. 28. Valck. Adonias. p. 222., (Esca mollicula, v. Eund. p. 221.) Diatr. 218. Toup. ad Longin. 372." Schæf. Mss.]

Βῆμα, τὸ, Gressus, Passus; ut κατὰ βῆμα, Inter eundum: βήματα βάλλειν, i. e. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. K. Π. 7, (5, 3.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλλοντο ἐπὶ ἁσπίδα. Unde et Passus mensuram signif., ut Bud. e Plut. Demetrio exp.: quomodo etiam accipi posset Act. 7, (5.) Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ βῆμα ποδὸς, licet alii Vestigium ibi ex Hebr. idiomate interpr. A quo Βηματίζω, ἴσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρέω, ut Hes. exp. dicens, voc. esse Macedonicum: quod Budæo est Per passus metiri, ut cum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, ut inquit Polyb. 3, ["39. Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημαίνονται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς: Gradus dimetior, Ernesti." Seager. Mss.] UNDE Βηματιστής, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. (442.) Βαίτων γοῦν ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βηματιστής, ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. || Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut iudicio, ut Bud. Comm. exp. Tribunal: in castris vero Suggestum vocant. Unde Plut. Demetrio, Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores. Bud. Demosth. (247.) Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, h. e. ἐδημηγόρησα. Bud. Æschin. (77.) Εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴποις. Rom. 14, (10.) Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. 6, (3, 4.) Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, συνελθεῖν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ σύνθηδες πεδίον, ἐπὶ βήματος ἀναλθὼν ἔλεξε τάδε. UNDE Βηματιστής, ὁ, Qui sedet pro Tribunali, Judex, VV. LL.

[Βῆμα, Gl. Passus, Gradus, Tribunal, Suggestum, Suggestus, Gressus, Spatium. Βῆμα, τὸ ἐπὶ τῷ ποδὶ Passus. Βῆμα, ἐπὶ ἀρχοντος Tribunal. Herodian. 2, 10. Βηματίζω, Polyb. 34, 12. Ὁδὸς βεβηματισμένη, referente Strab. 7, 322. Ed. Casaub. Βηματιστής, Dimensor viarum, Metator iterum, Athen. 442. et ibi Casaub. et Schweigh. Βηματίζω, 496. * Βηματέω, Gressus. Disp. cum Jud. ap. Suicer. Thes. * Πολυβήματος, ὁ, ἡ, i. q. πολύσκαρτος, Hes. * Προβήματος, Gl. Protribunal.] "Βῆμα, Hesychio βάσις, Dor. pro βῆμα." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 451. "Βῆμα, ad Charit. 290. Brunck. Andr. 874. Musgr. El. 954. Jacobs. Anth. 9, 238. Tribunal, Valck. ad Ammon. 12. 121. Bergler. Alciph. 240. Jacobs. Exerc. 1, 129. Lennep. ad Phal. 161. Βηματίζω, Casaub. ad Strab. 496. Musgr. El. l. c. Βηματιστής, Casaub. l. c. * Βηματισμός, Misc. Obs. Nov. viii. p. 939." Schæf. Mss. "Βῆμα, Arrian. T. 76. Βηματίζω, Eust. Il. 511, 50." Wakef. Mss.]

¶ Βάσις, εως, ἡ, Gressus: βάδις, πορεία. Soph.

Aj. (42.) Τι δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ph. (691.) οὐκ ἔχων βάσιν. Herodian. (6, 5, 12.) Τραχεῖα γὰρ οὐσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῇ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῇ παρείχεν. Sic etiam κατὰ ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. || Item Pes, ut J. Poll. ap. Plat. interpr., Θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. || Unde metaph. in iis, quæ rhythmico constant, Pedem quoque signif., seu ut Bud. vocat, Clausulam rhythmici, et Rhythmum ipsum, et Partem rhythmici, τὸ τίθεναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ, ut J. Poll. exp. Plato de Rep. 3. Ἐπόμενον δ' ἂν εἴη ταῖς ἀρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμὸν, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Aristot. Polit. 2. "Ὡς περ κἂν εἴ τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν * μονοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Unum pedem, Unam semper et eandem clausulam, h. e. ἀνάπαντι. Hermog. de Clausulis gravis orationis loquens, Δεῖ γὰρ ἵστασθαι τὸν λόγον ἐπὶ τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἀρπασθῇ ὁ ῥυθμὸς, ἀλλὰ βεβηκῶς ᾗ, Ne clausula rhythmici catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere et claudi, s. clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo post exponens Rhythmici positionem. Βάσις ἡ βεβηκυῖα in VV. LL. ap. Hermog. exp. Clausula hærens et firma, quæ a Trapezuntio constans et impedita dicatur. Βάσιν item ead. VV. LL. annotant ab Hermog. dici Partem exordii, quæ colligat ejus propositionem cum redditione, i. e. Comprobationem, cum βάσις sit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, Clausula : et βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositio dicitur : commode vero Exitum exp. posse. Βάσιν iambycicam ead. VV. LL. ex Aristoph. Schol. interpr. Versum monometrum iambicum, ut, τὶ πείσομαι : βάσιν ἀναπαιστικὴν, Versum anapesticum monometrum, ut, κέντρων μιὰς : βάσιν δακτυλικὴν, Versum dactylis duobus constantem, ut ἄξια σὴ φρενί. || Est etiam vocab. Mathematicorum, ut βάσις κέντρον, Basis centri, Punctum medium. || Item ap. Architectos nota vox est, qua et Lat. utuntur : Fulcimentum sc. et quidam veluti Pes columnarum, statuarum s. fabricarum, quæ a fundamento consurgunt et superpositæ fabricæ sustinent pondus : quo spectat phrasis illa ἐκ βάσεως ἀποσηθῆναι, Penitus et ex ipsis fundamentis excisum esse. Apud Vitruv. in Catapultæ descriptione, βάσις Sedes est, in qua statuatur columella, quæ machinam susinet. Βάσεις etiam vasorum, dicuntur Ea, quæ eorum collocandorum causa parata sunt : ut sunt Orbiculi. Huic oppositum Ἀντίβασις, ἢ, Vitruv. de catapultæ, Est et Posterior columna, quæ Ἀντίβασις dicitur, sustinetque etiam catapultam. ["Βάσις Ἐρμού, Alimus, Diosc. Notha 443." Boissonad. Mss. "Βάσις, alio sensu, Plut. de Plac. Phil. 4, 5." Routh. Mss. Glossæ : Βάσις Basis, Gressus, Fundamentum. Βάσις, ξυλικόν Pulpitum. Plato de Rep. 3, 11. "Τροχοῦ βάσις, Summæ curvatura rotæ, Soph. El. 718. Ὅμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἡφριζόν, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πρῶται. Ubi lego Ἡφλοισμόν, i. e. ἀφρόν, εἰσέβαλλον. Vide Classical Journal." Seager. Mss. "Ruhnk. ad Longin. 263. Jacobs. Exerc. 1, 129.; Anth. 8, 184. Bergler. Alciph. 190. ad Corn. N. 368. Luzac. Exerc. 14. Wakef. Ion. 726. Herc. F. 935. Phil. 691. Pes, Planta pedis, Heyn. ad Apollod. p. 69. Apollod. p. 200. 201. Heyn. p. 600. 938. Valck. Phæn. p. 106.; Diatr. 193. Βάσεις, Mær. 103." Schæf. Mss.]

Βάσιμος, ὁ, ἢ, Pervius. Galen. Καὶ τοῦτ' ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα, Commeabilia, Transmissu facilia. Bud. || Item, Stabilis, Fixus, Constans : ἐδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Hes. ut βάσιμος πῆξις ap. Naz. ["Demosth. in Aristog. 1. p. 793." Seager. Mss. Diosc. S. 13, 27. τόπος εἰς παιδείαν. "Ammon. p. 1. Valck. Animadv. p. 3. Diosc. S. 2, 504." Schæf. Mss.]

Βατήρ, ἦρος, ὁ, Qui graditur s. incedit : ὁ βαίνων, βαδιστικός, Hes. || Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, ap. J. Poll. qui h. l. Amipsiæ citat, Ἐπ' αὐτὸν ἤκει τὸν βατήρα τῆς θύρας. || Item in πεντάθλῳ ἀλτικῷ est, unde cursores desiliebant : τὸ ἄκρον, s. ἡ ἀρχή, ut Eust. habet, τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον : ut Hes. exp. ; unde illud, Ἀντὸν κέκρουκας τὸν βατήρα τοῦ λόγον, i. e. πρῶτον καὶ ἐπι-

καϊρότερον, ut Eust. exp. || Item Meta, J. Poll. 3, c. 30. π. Δρόμον γυμνικοῦ : ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα, καὶ βατήρ. || Apud Nicandr. vero Θ. (377.) ὁροῦντοιο βατήρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφῆος κοτίνοιο, Schol. exp. βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ : mox addit, aliis esse τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, μεθ' ἧς βόσκουσι : Demetr. vero Chlorum tradere βατήρα dici, ἐπεὶ δὴ τὰ βοτὰ ἐλαύνει : Antigonum autem παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν. [Gl. Βατήρ Limen. I. q. * χορδοτόνον, Nicomachi Musica. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 177. Limen, ad Lucian. 1, 488." Schæf. Mss. "Schol. Il. Z. 375. Diogen. 3, 38. Meta, Poet. in Etym. M." Wakef. Mss.]

Βατήριος, (ία, ιον,) Scansorius. Phocyl. (13, 175.) Μῆδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἔλθοις.

"Βατηρίαν, Hes. pro βακτηρίαν poni dicit, i. e. "ῥάβδον." [Cf. Βατήρ. "Poet. ap. Schol. Nicandri Θ. 377." Wakef. Mss.]

* Βατηρίς, ἢ, κλίμαξ, Anal. 2, 81. "Jacobs. Animadv. 293.; Anth. 8, 208." Schæf. Mss.]

Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Hes. [T. H. ad Lucian. 2, 322. "Valek. Diatr. 240. Admissarius, ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.]

Βατός, (ῆ, ὄν,) Pervius : βάσιμος, περάσιμος : ut βατὴ τρίβος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς : et βατὴ γῆ, ap. Naz. Sic Arrian. (4, 21, 5.) Οὕτω πάντα ὥστε χορῆναι βατὰ τε αὐτῷ καὶ ἐξαιρετέα εἶναι. [Βατὴν χθόνα, Nonni Paraphr. 11, 25.: Βατὴς ἀλός, 75, 16. Lex. Polyb. "Fischer. Ind. Palæph. v. "Αβ. Valck. ad Ammon. 3. Wessel. Ind. Diod. S. v. Πλωτὸς, Jacobs. Anth. 12, 170. Cattier. 32." Schæf. Mss.]

"Βάτος, ἢ, Rubus, Sentis. Od. Ω. (229.) Χειρῖδας "τ' ἐπὶ χερσὶ, sub. δέδετο, βάτων ἕνεκα, Propter rubos : ne sc. ab iis vellicaretur et pungeretur. Plut.

"π. Πολυφίλ. Βάτον ἐπιλαμβανομένην ὑπερβάντες καὶ διωσάμενοι, βαδιζόμεν ἐπὶ τὴν ἐλαίαν καὶ ἄμπελον.

"Apud Diosc. 4, 39. ἐστὶ βάτος Ἰδαία, Rubus Idæus : sic dictus ab Ida monte, in quo frequens est. Fru-

"ctus hujus arboris, Βάτινον dicitur, teste Gal. de "Alim. Fac. 2, 13. Τὸν τῶν βάτων καρπὸν ὀνομάζου-

"σιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι βάτινον, καθάπερ μόρα τε "καὶ σκαμίνα· καλοῦσι γὰρ ἑκατέρωσιν αὐτά. Quibus

"vv. innuit, non βάτινον solum dici τὸν ἀπὸ βάτων "καρπὸν, sed etiam μόρον et σκαμίνον : quemadmo-

"dum Athen. quoque 2. scribit Salmonium βάτια "vocare quæ Parthen. ἄβρονα nominari dicit, σκαμί-

"να nimirum s. μόρα. Phænias certe ibi σφαίραν "σκαμινώδη vocat τὸ μῶρον τὸ βατῶδες, i. e. τὸν τῆς

"ἀγρίας σκαμίνου καρπὸν, Fructum mori sylvestris : "quæ est ἡ βάτος. Sed recte addit βατῶδες τῷ μῶ-

"ρον s. μόρον, et ἀγρίας τῷ σκαμίνου, ad differentiam "nimirum hortensium et sativarum. Nam cum ab-

"solute σκαμίνον et μόρον dicitur, hortense illud "s. sativum intelligi solet : ut et Gal. l. c. "Ἔστι

"δὲ στυπτικώτερα τὰ βάτινα τῶν μόρων. Ubi etiam "nota illud βάτινα : quocum intelligi puto τὰ σκαμί-

"να vel μόρα : aut leg. βάτια, ut ap. Athen. Nam "βάτινος, (ῆ, ὄν,) e quo neutr. illud βάτινα, signif.

"Rubeus, Qui e rubo est. Memiuit porro et Ovid. "horum rubi mororum, Met. 1. Cornaque et in

"duris hærentia mora rubetis. || Βάτος est et Piscis, "qui demin. βατὶς etiam dicitur. Ejus meminit

"Schol. Aristoph. infra in Βάτιον : et Plin. 32, 7. "Auribus utilissimum bati piscis fel recens. Sunt

"qui Raiam interpr. Hes. tamen dicit τὴν βατίδα "esse εἶδος ἰχθύος πλατὺ, et διαφέρειν τοῦ βάτου

"ἰχθύος : idque manifestum esse ex Aristot. || Di-

"citur Βάτος et Viri nom. esse : sed is frequentius "nominatur Βάρτος gemino τ. Porro a βάτος, Ru-

"bus, DERIV. Βατόεις, (εσσα, εν,) ET Βατῶδης, (ὁ, ἢ,) "Rubeus, Rubo assimilis, Qui est rubi e genere : s.

"Qui est e rubo : ut Rubeam virgam Maro dixit "τὴν ἀπὸ βάτου s. ἐκ βάτου : Nunc facilis rubea teta-

"tur fiscina virga. Legitur autem βατόεις ap. Theocr. : "βατῶδης ap. Athen. 2. ubi Phænias dicit βατῶδες

"μῶρον, Morum rubeum, h. e. Morum duris hærens "rubetis, ut Ovid. loquitur, qui et Rubum vocat id-

"ipsum, sed addito epith. puniceo, coloris nomine ab "arbore discriminans : Illis pompa fuit decussa Cy-

"donia ramo, Et dare puniceis plena canistra rubis."

[Xen. K. A. 4, 6, 13. Lucian. de Dips. 923. * *Βάτον*, τὸ, Diod. S. 1. p. 21. 40. Glossæ: *Βάτος* Rubus, Ruscus, Batta, Sintex. *Βατόεις*, Nicander A. 267. * *πτόρ-θεια βατόεντα*, pro *βάτον*. *Βατώδης*, Polyb. Glossæ: *Βατώδης τόπος* Rubetum. * *Βατόρριζα*, Geop. 8, 37, 3. " *Βάτος*, ad Mær. 98. 99. Toup. Opusc. 1, 406. Bentr. Opusc. 74. Thom. M. 148. Plut. Mor. 1, 368. Heyn. ad Apollod. 546. Casaub. Athen. 104. Villosion. ad Long. 3. Jacobs. Anth. 7, 138. 176. 9, 362. 10, 182. 11, 309. Lucian. 2, 44. Epigr. adesp. 705. 'O, ἡ, Ind. ad Justin. M. 463. item ad 265. Piscis, T. H. ad Plut. p. 365. Bentr. 321. *Βάτινον*, Casaub. ad Athen. 104. *Βατώδης*, ibid." Schæf. Mss. " *Βάτος* Ἰδαία, Zelenii nom., Diosc. Notha p. 442." Boissonad. Mss.]

" *Baris*, ἴδος, ἡ, demin. itidem dicitur *βάτος* ὁ ἰχθύς, "quem mollem esse et delicatum, tradit Aristoph. Schol. in *Βάτιον* citatus. Idipsum patet e comp. " *Βατιδοσκόποι*: nam eo nomine dicuntur Qui avidius "inhiantes *ταῖς βαρίσι*, utpote opsonio delicatiori, eas "in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modo "huc, modo illuc respectantes. Aristoph. *Εἰρ.* (811.) " *Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἰχθυολυμαί*. Et "Σ. (510.) *Οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγγέλυσιν, ἀλλ' ἡδίων ἂν Δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πε- πνιγμένον*. Plin. 32, c. ult. anguillam et batidem "inter peculiares mari pisces numerat. Mentio ejus- "dem piscis ap. Athen. 4. 7. || Est vero et *Avis*, "quam Gaza Rubetram vocat ap. Aristot. H. A. 8, "3, (8.) ubi inter aves *σκοληκοφάγους* recensetur. "|| Sed et *Herbæ* nomen est *βαρίς*. Plin. 25, 15. "loquens de herbis sponte nascentibus, quibus utun- "tur in cibis: In Italia paucissimas novimus, fraga, "tanum, ruscum, batin marinam, batin hortensia- "nam: quam aliqui Asparagum Gallicum vocant. "Meminit ejusdem ibid. c. 27. Procul dubio autem "a rubi similitudine aliqua hoc nomen invenit." [Gl. *Baris*, ἰχθύος εἶδος. *Raia*, *Reiva*, *Reilara*, *Ræa*. "Ad Mær. 98. Thom. M. 148. ad Phalar. 253. T. H. ad Plut. p. 365. ubi et de *Βατιδοσκόπος*, * *Βατιοσκόπος*." Schæf. Mss.]

" *Βάτιον*, τὸ, demin. pro *βάτος* dicitur, ut Aristoph. "Π. (1011.) docet, ubi anus de adolescente amasio "suo loquens ait, εἰ *λυπούμενην γ' αἰσθοιτό με, Νιτάρ- ριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο*, Abblandiens mihi me "appellabat *νιτάριον* et *βάτιον*. Ubi Schol. quoque "aunotat hæc ὑποκορίσματα habere *φιλοφρονητικὴν προσφώνησιν*: *νιτάριον* autem esse qui exp. *νεόττιον*, "ut sit pro *κοράσιον*: *βάτιον* autem, pro *βατίλην*, "i. e. *μικρὰν θήλειαν*, Fæminam pusillam: alios di- "cere esse demin. e propr. nomm. *Νιτάρος* et *Βάτος*, "quorum ille sit *πολύς ἐπὶ μαλακίᾳ*, hic vero et ipse "ὄνειδιζόμενος ἐν ταῖς κωμωδίαις. Addit etiam, *βά- ταλον* vocatam fuisse τὴν ἑδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ *βά- τιον*: vel *βάτιον* accipi posse pro *τρυφερὸν καὶ μα- λακόν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον*. Sunt alii qui putent "esse demin. illud a *νίτρον*, hoc a *βάτος*: ut dicat, "eam, si quando ægro animo esset, et doleret, ama- "riorem fuisse in modum nitri et rubi; ambo enim "ea astringunt et offeudunt linguam. Rursus Schol. "Aristoph. addit, *ἀνόητον* esse τὸ *συνεσταλμένως ἀνα- γινώσκειν*: innuens duplici τ scr. *νιτάριον* et *βά- τιον*: quam scripturam si sequamur, erunt potius "e propr. nomm. *Νιττάρος* et *Βάττος*, quam ex *νίτρον* "et *βάτος*. Suid. quoque gemino τ ea scripta habet. "Vide et *Βαρία*." [Gl. *Βάτιον* Rubetum. "Casaub. ad Athen. 105. ad Mær. 98. Brunck. Aristoph. 1, 278." Schæf. Mss.]

[* *Βατοδρόπος*, ὁ, ἡ, Rubos decerpens. Hymn. in Merc. 190. "Ilgen. ad Hymn. p. 418." Schæf. Mss.]

[* *Κατάβατος*, ὁ, ἡ, Dumis et spinis obsitus. Villosion. ad Longum p. 14. Schol. Apoll. R. Tom. 2. p. 152. "Toup. Opusc. 1, 553." Schæf. Mss.]

[* *Πολυβάτειος*, ὁ, ἡ, Rubis abundans, Schneidero susp.]

" *Αβατος*, ὁ, ἡ, Inaccessus, pro Inaccessibilis, In- vius, Impervius, Avius. Julian. in quadam Ep. Ἡ δὲ, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, ἀνέστηκεν, ἄβατος, ὀλίγον δὲ φάναι, καὶ αὐτοῖς ὕρνισι: alludens, ut opi- nor, ad *πέτραν*, quæ *ἄοργος* appellata quondam fuit:

ἡ ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suid. Via, per quam iter fa- cere non possumus, Via invia: ut dictum fuit, Invia virtuti nulla est via. Huic opponitur *βατή*, item *βά- σιμος*: a *βατὸς* tamen fit hoc ἄβατος, præfixo a priv.: ab illo non itidem ἀβάσιμος, quod sciam.

" *Αβατος* Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicocl. Inaccessa Græcia: non propter viæ difficultatem, sed propter bellum, Liberum et tutum accessum s. aditum non habens.

" *Αβατος*, Accessu vel Aditu difficilis, Accessum s. Aditum difficilem habens: pro *δύσβατος*. Ait enim Schol. Hesiod. ἄβατον ὁδὸν dici aliquando τὴν δύσ- βατον. eod. modo quo ἀπέρατος θάλασσα vocatur ἡ δυσπέρατος. Sic Æsch. Pr. (2.) videtur dixisse ἄβατον ἐρημίαν, pro *δύσβατον*. Sic Herodian. (1, 10, 6.) *Διὰ ταχέας καὶ ἀβάτον ὁδοπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰτα- λίαν παρεδύοντο*, Per compendiarie et avia itinera; ut loquitur Sall. Jugurtha, Ipse cum delectis militi- bus Metellum sequitur nocturnis et aviis itineribus. Quanquam hic fortasse Avii intelligetur rectius pro Devii. At Tacitus aperte in illa signif. Avia usur- pat, Per avia et derupta præibat eum. Item, Dimisso equo per derupta et avia, sequentes frustratus est, i. e. διὰ τῶν ἀποκρήμνων, καὶ ἀβάτων. Herod. Ἀπο- κρήμνοισι οὖρεσι, ἐνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίαν εἶναι, Eust. exp. duobus verbis, ἀβάτοις κρημνοῖς.

" *Αβατος*, Sacer, Non adeundus. Suid. " *Αβατον*, ἱερὸν, ἀπόσιτον, Sacrum, Non adeundum, vel Inac- cessum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ vv.; nam, cum ἱερὸν ἀπόσιτον legerent, non interposita distinctionis nota, putarunt substantivum esse cum adj., ἱερὸν interpr. Sacrificium: unde ita scripserunt in quibusdam LL.: ἄβατον, auctore Snida, Sacrificii genus, ad quod non cuivis aditus patet. At Suid. intelligit, uti dixi, ἄβατον signif. Sacrum, quod sc. ad sacra loca cuivis aditus non pa- teat: unde Isocr. Hel. (§. 25.) "Οσοι δ' ἂν τὴν αὐτῶν ὥραν διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὥσπερ ἱερὸν, ποιήσαντες. Plut. (8, 74.) Ἱερῶν ἂ μὴ θέμις ὄργῃ γίνον- ται θεαταί, τόπους ἀβάτους πατοῦσι. Sic et Dei tem- plum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius ap. Theodo- ritum, quod ipsis etiam servis atque adeo mendicis esset ἀνετον: ubi notandum est opp. ἀνετον et ἄβα- τον. Interpretatus sum autem supra in hac signif. Sacer, Non adeundus, respiciens ad hunc versum, Sacra bonæ maribus non adeunda deæ, i. e. ἱερὰ τοῖς ἄρρεσιν ἄβατα. || Hinc et ἄβατον substantive posi- tum reperitur ap. Plut. Probl. pro Adyto, Ἐν τῷ ἀ- βάτῳ τοῦ Διός: et ap. Diod. S. 3. p. 102. meæ Ed. Παρ- ἤλθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα, Loca etiam quædam fuerunt cognominata, vel quasi proprio nomine appellata, quod ad ea impossi- bile aut certe difficillimum esset accedere. De qui- bus vide in Thes. propr. Nomm.

" *Αβατος*, Desertus, Desolatus. Suid. postquam ἄβατον exp. ἱερὸν et ἀπόσιτον, addit ἐρημον. Ut au- tem ex eo, quod sacra loca sint ἄβατα, i. e. Ad ea non cuivis pateat aditus, s. Ad ea quemlibet acce- dere fas non sit, ἄβατον pro Sacro positum fuit: ita etiam quod loca ἐρημα, Deserta, plerumque sint ἄβατα, h. e. aut Impervia omnino, aut Vix pervia, unde Æsch. (Pr. 2.) ἄβατον εἰς ἐρημίαν, pro Deserto ἄβατον usurpatum fuit.

" *Αβατος* ἔλαφος, Non inita cerva. Lucian. (3, 36.) Ἐλάφον δὲ θηλείας, ἔτι παρθένον καὶ ἀβάτον. Idem Lexiph. mulierem ἄβατον dixit hoc sensu. At ἵπ- πους ἀβάτους vocat Quibus nondum quis insedit, Quæ nondum conscenduntur, i. e. μήπω ἀναβαίνο- μένας. Ceterum quamvis cervam, item mulierem ἄβατον dixerit pro τὴν μὴ βαινομένην: vix tamen mulier dicatur βαινέσθαι, opinor, nisi καταχρηστικῶς, sicut nec Lat. Iniri. Possit autem dici ἵππος ἄβατος, itidem ut ἔλαφος ἄβατος, etiam ἡ μήπω βαινομένη.

[* " *Αβατος*, Phrynich. 207. Alphius 7. Lucian. 1, 843. ad 2, 324. 340. ad Diod. S. 1, 78. 97. 2, 203. Plato Phædr. 244. Fischer. Ind. in Palæph. Valck. ad Ammon. 3. Toup. Opusc. 2, 276. ad Charit. 240. ad Herod. 588. Musgr. Bacch. 10. " *Αβ.* καὶ ἀπρόσβα- τος. Plut. Alex. 138. Schm. " *Αβατον*, Phrynich. 207. Valck. Diatr. 132." Schæf. Mss. " Polyb. 2, 443." Wakef. Mss.]

"Αβαστος, i. q. ἄβαστος, Inivus s. Impervius, Per quem iri nequit. Hes. enim "Αβαστον affert pro ἄβαστον, ἀδιόδευτον, ἀπέραντον: exp. tamen et ἄβιαστον, Quod vi cogi nequit, Cui vis afferri non potest. Apud Varin. legitur præterea "Αβαστυν, ἀκίνητον, ἀπρόσιτον, Immotum, Inaccessum: perperam, ut puto, pro ἄβαστον." ["Phrynich. 207." Schæf. Mss.]

[* Ἀβάτης οἶνος, Vinum in Cilicia genitum, Athen. 1, 25.]

[* Ἀβατόω, Desertum reddo. Jerem. 49, 20.]

Δύσβατος, ὁ, ἡ, Qui difficulter adiri aut scandi potest, Impervius. Herodian. 4, (15, 14.) Μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix pervio aggere. Idem 2, (11, 9.) Ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράζας τὴν ἀρχὴν ὠχυρώσατο. Et Δύσβατον, τὸ, neutr. substantive usurpatum, Adeundi aut Transeundi difficultas; ut ap. Eund. 3, (1, 8.) Πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. HINC Δυσβατοποιούμαι, ἡσομαι, Difficilem aditum, aut transitum, aut receptum facio. Xen. (Ipr. 8, 9.) Μεμνησθαι δὲ κάκεινο χρῆ, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὀπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm. [Falsa est lectio pro ἵπποις δύσβατον τι ποιούμενον. Δύσβατος, Diod. S. 712. 717. Lex. Polyb. "Thom. M. 255." Schæf. Mss. "Δυσβατώτατος, Fabric. B. G. 2, 607." Wakef. Mss.]

"Δυσβῆρες, Suidæ οἱ δύσβατοι τόποι. Apud Hes. "vero, Δυσβῆρες, δύσβατον, δυσχερές. Apud Etym. "et in Lex. meo vet. rectius, Δυσβήρης, ὁ δύσβατος, "per sync. pro δυσβατήρης." [Spohn. de Extr. Odys. Parte 200.]

Εὐβατος, ὁ, ἡ, Qui facile adiri aut transiri potest, Pervius. Xen. E. 4, (6, 9.) Εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὀπίσται, καὶ ἵπποις. [Lex. Polyb.]

Εὐρυβατεύεσθαι, Suidæ πονηρεύεσθαι, Uti malis artibus, Improbe agere: ab Eurybate s. Eurybato "quodam, quem unum e Cercopibus fuisse perhibent τοιχωρύχον, alii προδότην. Plura de eod. vide "ap. Eund., et Erasm. Chil. necnon ap. Eust. "qui hoc nom. dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν. "Apud Hes. quoque Εὐρυβάτης, πανούργος, ἀπατεῶν, "κέρκωψ." ["Aristoph. Fr. 235. ad Diod. S. 2, 553. Bergler. Alciph. 322." Schæf. Mss. "Diogen. 4, 76." Wakef. Mss.]

[* Εὐρύβατος, ὁ, ἡ, Quint. Sm. 2, 282. ὄρος. "Toup. Opusc. 1, 268." Schæf. Mss. "Latus, Spatiosus, Nonn. 28, 79." Wakef. Mss.]

Ἠλίβατος, ὁ, ἡ, Tam altus aut profundus, ut ab ejus accessu aberres; παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὁ ἐστὶν ἀποτυχεῖν βάσεως, Eust. || Vel Tam altus, ut soli uni pervius sit. Il. O. (619.) ἦντε πέτρῃ Ἠλίβατος, μεγάλη. Sic Ἠλίβατον ὄρος, Apoll. R. 2, (169.) Et Eur. Hipp. (732.) Ἠλίβάτοις ὑπὸ κενθῶσι γενοίμαν. At Ἠλίβάτας, οὐ, ὁ, paronymum est τοῦ Ἠλίβατος, ut Eust. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, Βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος Ἠλίβάτας, αἰεὶ οὐρανία, κριὸς τομίας. ["Etiam κακὸν Ἠλίβατον dixit Damoxenus Comicus, Athen. 102." Schweigh. Mss. "Theognis 178." Routh. Mss. "Ἠλίβατον τινὸς γέμειν εὐθελίας, Porphy. de Abst. 1, 26." Gataker. Mss. Xen. K. A. 1, 4, 4. Strabo 17. p. 1173. Πέτρος Ἠλίβατος, στρογγύλος, λεῖος. Oppian. A. 5, 66. μελέεσσιν, Quint. Sm. 11, 312. σχεδὴ. Lex. Polyb. "Hesiod. Θ. 483. "Ἀντρω ἐν Ἠλίβάτῳ, 675. Πέτρος Ἠλίβάτους." Seager. Mss. Eur. Suppl. 91. "Wakef. Ion. 727. ad Lucian. 1, 717. Heyn. Hom. 7, 53. 101. Ilgen. ad Hymn. 448. Ruhnck. Ep. Cr. 143. Valck. Hipp. p. 243.; Musgr. 732. Valck. ad Theocr. 266. * Ἠλιβατέω, Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss. "Ἠλίβατος, Profundus, Oppian. A. 3, 171." Wakef. Mss.]

Κεραβάτης, ὁ, Qui cornuum adminiculo scandit. Hes.

[* Αάγβατος, τὸ, ὁ τύπος τοῦ * ἀπολακτίσματος βαίνοντος, Theodosius de Grammatica ap. Bekker. ad Apollon. de Constr. 353.]

Λειόβατος, ὁ, (ἡ,) q. d. Lævigradus. Apud Athen. (312.) Piscis, quem alio nomine ῥίνην vocari scribit, esse vero * λευκόσαρκον. VV. LL. Læviraia interpr.

[* Οἰοβάτος ἔλη, Anal. 1, 198. "Jacobs. Anth. 6, 427. * Οἰοβάτης, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

[* Πολύβατος, Tritus, Frequens hominibus. Pind. Fr. ap. Dionys. H. de Comp. Verb. 2. p. 41.]

Ταχυβάτης, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eur. [Rhes. 134.]

Τεθριπποβάτης, ὁ, Qui quadrigis conscensis iter facit, Qui quadrigis vehitur. [Herod. 4, 170. "Wessel. 291." Schæf. Mss.]

[* Τετράβατος, Solutio Ænigmatis ad init. Eur. Phœn. Et * Τετραβάτης, ὁ, extat ap. Schneider. Lex.]

Υψίβατος, ὁ, ἡ, Altigradus, Altus, ut ὑψίβατος τρίπους, Soph. Aj. (1405.) i. e. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους, Schol. [Pind. N. 10, 87. "Jacobs. Anth. 6, 427." Schæf. Mss.]

Χαλκοβατής, ὁ, ἡ, Qui æri s. æreis fundamentis insistit: ἰσχυρὸς βεβηκῶς, στερεός: ut χαλκοβατὲς δῶ, Il. A. [426. E. 749. Θ. 393. χαλκοβάται πύλαι. "Heyn. Hom. 4, 118. 6, 557. Clark. ad Il. A. 426." Schæf. Mss. * "Χαλκόβατος, Idem, Hes." Wakef. Mss.]

Βατέω, ἡσω, Vado. || Βατεῦνται vero, Dor. pro βατοῦνται, ἐπὶ ζώων μίξεως, De coitu animantium, a Theocr. (1, 87.) dici, Eust. auctor est. || Βατέω est item Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. (7, 174.) Τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι. At Βατεύω, εὔσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. 1, (87.) Ὡ πόλος ὅκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται: ubi volunt βατεῦνται pro βατεύονται positum esse; regulariter tamen Dor. pro βατοῦνται poni, dicendum esset. "Βατεῖν, Hesychio πορεύειν, πορεῖν." [Eur. Suppl. 1003. βατεύουσα pro ματεύουσα. "Βατέω, Toup. Ind. ad Add. in Theocr. v. Epigrammata, Jacobs. Anth. 8, 413. 11, 311. Βατεύω, Fischer. ad Palæph. 164. Markl. Suppl. 1003. Jacobs. Animadv. 191." Schæf. Mss.]

Ὀρθοβατέω, ἡσω, Rectus s. Erectus incedo. ["Jacobs. Anth. 6, 360. Philippus 69." Schæf. Mss.]

Σκηνοβατέω, ἡσω, act. In theatrum produco. Bud. Comm. exp. Pervulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum esse ab antiquæ Comædiæ licentia, quæ flagitia privata sic traducebat, h. e. ἐθεάριζεν, παρεδειγμάτιζεν. Heraclit. ad Hermod. "Ἴν' ἔχοντες, δι' ὧν ἀμαρτάνοντες ἐλεγχθήσονται, καὶ περιουσιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, Et suam ipsi flagitiosam vitam infament et insigniant. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt. ["Iren. 4, 62. p. 360." Routh. Mss. Strabo 5. p. 356. Ποιήματα σκηνοβατεῖται. Heracl. Allegor. 30. Πολλὰ καθ' Ὀμήρου τραγωδία σκηνοβατεῖται, Tragædias excitant contra Hom., ubi Schol. Ven. Il. E. 136. σκηνοβατεῖ. "Galei Myth. 449. In scenam prodeo, Clem. Alex. 293." Wakef. Mss.]

Ἐνσκηνοβατέω, et pass. Ἐνσκηνοβατοῦμαι, In proscenium prodeo. Bud. 868. [Alciphro 2, 4. p. 252.]

[* Βαρυβάμων, ὁ, ἡ, Manetho 4, 318.]

[* "Βραδυβάμων, ὁ, ἡ, Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss. Schneider. Lex.]

[* Βραχυβάμων, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 431.]

[* "Δεκαβάμων, Ion. in Euclid. 541. Fabric. B. G. 1, 83." Wakef. Mss.]

Δίβαμος, ὁ, ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eur. [Rhes. 215. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 451. Dicitur et * Διβάμων, ὁ, ἡ. "Δίβαμος, Valck. Phœn. p. 303. Musgr. Rhes. l. c." Schæf. Mss.]

[* "Κακοβάμων, Wakef. S. C. 2, 103." Schæf. Mss.]

[* "Μακροβάμων, ὁ, ἡ, Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss.]

[* Μονοβάμων, ὁ, ἡ, Unicum incessum habens, Simmias Rhod. Ovo. "Jacobs. Anth. 7, 14." Schæf. Mss.]

[* "Παλίμβαμος, ὁ, ἡ, Dor. pro παλίμβημος, (perperam sic tradit V. D.) Reciproce regrediens. Il. 9, 33. ἰστών παλιμβάμους ὁδοῦς, Telarum retrogrados gressus. Apte descripta ἰστουργία." Damm. Lex. Pind. "Musgr. Rhes. 215. Jacobs. Anth. 7, 134." Schæf. Mss.]

Ταχυβάμων, ὁ, ἡ, Celerigradus, i. q. ταχυβάτης:

nnde ταχυβάμονες ὄρκοι, de quibus vide Suid. ["Aristot. Physiogn. 153. Sylb." Kall. Mss.]

Τετραβάμων, ὁ, ἡ, Quadrupes. Eur. Phœn. (799.) ἄρμασι τετραβάμοσι, Quadrigis, Curribus quatuor rotarum: alii Quadrijugis curribus: [El. 476. Tro. 516. Phœn. 815. Hel. 382. "Valck. Phœn. p. 297. 303.

* Τετράβαμος, p. 303." Schæf. Mss.]

[* Τριβάμων, ὁ, ἡ, et * Τριτοβάμων, Eur. Tro. 275. βάκτρον, ubi v. Musgr.]

[* Χαμαιβάμων, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 2, 5.]

[* Βαρίβας, omnino v. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 609—10. qui Blomfieldii errorem demonstravit.]

"Κακόβας, Infauste pubesceus, si non mentiuntur "VV. LL." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 610.]

"Μονοβαίας et Μονόβας, Hesychio κλέπτῃς, Fur, "quoniam solus ire solet." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 610. A Schneider. Lex. Μονόβας non agnoscitur. Alterum v. nihili.]

¶ Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lento gradu. Bud. II. N. (516.) Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. Xen. Βάδην πορεύεται. Athen. 9. Πότε δὲ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην; Xen. (K. Π. 2, 2, 17.) Οὐτ' ἀσχολίαν προῦφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπῆκουεν. (3, 3, 27.) Ὁ Κύρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Et Βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim discedere. Bud. Xen. E. 5, (4, 53.) Ἰδόντες αὐτοὺς, θάσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plut. Caio, Καταβάς θάττον ἢ βάδην. Gall. Plus vite que le pas. Nam βάδην πορεύεσθαι est ad verbum, Aller le pas. Lat. Accelerare gradum. [Xen. K. A. 4, 6, 25. Lex. Polyb. Glossæ: Βάδην. Gradatim, Pedatim. "Aristoph. A. 535. ὅτε δὲ πείνων βάδην." Seager. Mss. "Abresch. Lect. Aristæn. 257. Timæi Lex. 57. et n.: Kuster. Aristoph. 122. Heyn. Hom. 6, 464. Θάττον ἢ βάδην, Dionys. H. 3, 1901." Schæf. Mss. "Menander, Polyæn. Suid. 3, 131." Wakef. Mss.]

Βάδω, άσω, Vado: a quo, Eust. teste, derivatur βάδος et βαδίζω.

Βάδος, ὁ, Iter, βάδις, ὁδός. Aristoph. O. (42.) Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν. ["Ilgen. Hymn. 419." Schæf. Mss. "Eust. Od. 352. Adj., Meabilis, Schol. Pind. Π. 5, 121." Wakef. Mss.]

[* "Αβადῆς, (ὁ, ἡ,) Euthal. Prol. ad Act. Apost. 404." Kall. Mss.]

¶ Βασμός, ὁ, s. Βαθμός, Gradus. Hes. Phrynich. Attice βασμός dici, Ion. βαθμός, auctor est. Quod quamvis a Phrynicho tradatur, passim tamen usitatus esse βαθμός notissimum est. || Βαθμός metaph. accipitur etiam pro Gradu dignitatis s. Gradu honoris. Greg. de Athan. Καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἦττον ἢ βαθμῶν ἢ προτίμησις. Exp. etiam οὐδός, Limen. Nomen quoque militare est, ἡ ἐφ' ἑνα της φάλαγγος στάσις, Etym. || Βαθμοί, Hesychio ἵχνη, πόδες, καὶ δίφροι παρὰ τραγικοῖς. ["Βασμός, Gradus, Callix. Rhod. ap. Athen. 199." Schweigh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 324. Draco 35. Glossæ: Βαθμός. Gradus, Ordo, Guturnium. Κατὰ βαθμόν. Gradatim. "Βασμός, Mær. 97. et n.: Valck. ad Röv. 47. ad Thom. M. 46. Phrynich. 142. Βαθμός, Mær. l. c. Valck. ad Röv. p. xliii. xlvii.; Diatr. 215. ad Thom. M. l. c. Phrynich. l. c. Grammat., Fischer. ad Weller. G. G. 2, 74." Schæf. Mss.]

[* Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ, Phile de 7 Mirac. 6.]

[* Δίβαθμος, ὁ, ἡ, Gl. Bigradus.]

* Εμβαθμος δικαστῆς, in Pand. Ordinarius judex, Bud.: qui ex Authent. etiam affert.

[* Βαθμοειδῆς, ὁ, ἡ, Plut. adv. Stoic. 1079=10, 446. Reisk.]

Βαθμῖς, ἴδος, ἡ, Gradus, ut in scala, Tricl. exp. βάθρα ap. Soph. Œd. T. (142.) Ὁ τόπος, ἐνθα ἡ ἐκκλησία ἐγένετο, βαθμῖσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένους, ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις: ἐνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἤκρωντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες, Hesychio etiam ἀρχαὶ λόγων, forsan metaph. a cursorum certamine sumta; nam νόσσα Suid. exp. inter alia βαθμῖς, καμπτήρ' περὶ δὲ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed si Hesychii exp. vera est, βαθμῖς in σταδιοδρομίᾳ foret i. q. βατήρ et βαλβίς. || Βαθμίδες sunt etiam Bases quædam ac siuus in brachii s. hu-

meri osse, utrinque singulæ, in quas cum extenditur flectiturque tota manus, ulnæ ipsius coronæ s. processus ingrediuntur: ut docet Gorr., addens paulo post, nihil aliud esse quam Summæ extensionis inflexionisque terminos: proprie autem in brachio s. humero: licet Hippocr. non hos modo, sed ceteros omnes sinus, in quibus recipiuntur ossium tubera s. processus, eo nomine appellarit. J. Polluci est συμβολὴ τοῦ πήχεως πρὸς βραχίονα. ["Phrynich. Ecl. 143. Meleag. 123." Schæf. Mss.]

[* "Αβαθμίδωτος, (ὁ, ἡ,) Auct. Homiliæ in Cæcum a Nativ. inter Athanasii Opp. s. 13." Kall. Mss.]

[* "Βαθμός, Gradibus scansilem reddo. Chrys. Hom. 112. T. 6. p. 936. Ὡς νηστεία τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸν ἀέρα βαθμώσασα, καὶ ἡμᾶς εἰς οὐρανοὺς δι' ἐκείνων ἀγούσα." Seager. Mss.]

Βαθμηδόν, Gradatim. Bud. [Gl. Gradatim. "Πρὸς τὰ ἐπόμενα τῆς βίβλου βαθμηδὸν ὑπεράλλεται. Athen. 1. Cas.=1, 4. Schweigh." Strong. Mss.]

¶ Βάθρον, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. (4, 2, 9.)

Ἐκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ συγκείται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus scalari similitudine. Bud. || Item, Sedes, Scamnum, Subsellium: ἐφ' οὗ κάθονται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. (313.) Τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. (1, 540.) Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plut. Βάθρων ἀναστάντες. Soph. Œd. T. (142.) παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων ἴστασθε. Ad quam signif. referendum est βάθρον Hippocratis, ut recentiores Medici appellarunt, hoc vero Hippocr. ipse alias ξύλον, alias σχεδίαν vocat, quo, affixis ei cruribus, et pro Organo et pro Scamno usi sunt: de quo vide Gorr. et Oribas. de Machin. || Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, (s. 47.) Ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In sancta basi nixam vel fundamento. Bud. Plut. (9, 125.) Ἰδρυμένος ἐν βάθροις ἀγίοις, ἧ φησι Πλάτων. Sic Soph. Aj. (135.) Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, i. e. θεμέλιον, ἔδρασμα, δι' ὃν ἴσταται ἡ Σαλαμῖς, Schol. Paus. Τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα, i. e. βῆμα, βάσις, ὑπόπodium, ut Bud. ex Hes. exp. || Βάθρα Hesychio et Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. || Βάθρον quibusdam est etiam πῆδον, Solum: quo referunt illud Soph. Aj. (860.) ὦ πατρώον ἐστίας βάθρον. Et Eur. (Iph. A. 81.) στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα. ["Fundamentum, Basis, Herod. 2, 176. 5, 85. 86." Schweigh. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: Βάθρον. Sedilium, Subsellium, Sessio, Scamnum. Ἐκ βάθρων Funditus, Stirpitus. Eur. Tro. 47. εἶναι ἐν βάθροις. "Βάθρον, Musgr. Iph. T. 962. Tro. 16. Herc. F. 715. Wakef. 946. Musgr. El. 707. Cycl. 351. Porson. Phœn. 1148. Wessel. Herod. 86. Bergler. Alciph. 451. Toup. Opusc. 2, 13. 109. Eur. Phœn. 989. 1186. Conf. cum βάραθρον, Heyn. Hom. 7, 126. Jacobs. ad Anthol. Pal. 473. Ἐκ βάθρων, Dionys. H. 3, 1503." Schæf. Mss.]

"Βάθρα, ἡ, Scala domus, VV. LL." ["Ἐπὶ β., Epict. 1, 25. sed vitiose puto." Gataker. Mss. Leg. Ἐπιβάθραν.]

[* Βαθρόθεν, Tzetz. Chil. 4. p. 63.]

[* Βαθροειδῆς, ὁ, ἡ, Hesych. 2, 922.]

[* Βαθρεία, ἡ, Æsch. Suppl. 872=866: pro βάσις, ἔδρα.]

[* Βαθράδιον, Demin. Aristoph. ap. J. Poll. 10, 47. "Fr. 268." Schæf. Mss.]

[* Βάθριον, τὸ, Hippocr. 296, 46.]

[* "Αβαθρος, ὁ, ἡ, Pisid. de M. O. 119. 549. (p. 394. 403.)" Kall. Mss.]

Πρωτόβαθρος, ὁ, Qui in primis subselliis sedet, aut Qui in subselliis judicialibus primus sedet: unde J. Poll. π. Δικαστῶν, Πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμωδοδιδάσκαλος. Quo respexit Aristoph. Σ. (90.) Ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει, Ἦν μὴ πὶ τοῦ πρῶτου καθίζηται ξύλον. UNDE Πρωτοβαθρέω, In primis subselliis, aut In subselliis primum colloco. Esther (3, 1.) Ὑψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit ejus solium super omnes amicos, quos habebat, ut vulgo exp. [Πρωτοβαθρος, Bekk. Anecd. 112.]

Ἀμφιβαίνω, βέβηκα, Circumambulo, Circumeo, Obeo, Circumgradior, Circuminedo. Eur. (Suppl. 609.) ἀμφιβαίνει μοι θράσος, Fiducia me circumit, vel potius Circuit. Lat. Incessit me fiducia. Il. Z. (355.) πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, Mentem meam invasit, vel occupavit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, i. e. περισκεπεῖν, inquit Eust. Circumtegere. || Metaph., Protego, Tueor, Defendo : in comp. quidem, cum accus., ut Il. A. (37.) ὅς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας : at, cum fit dialysis, cum dat., ut E. (371.) ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε. Sumta est autem metaph., inquit Eust., a brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent pro iis propugnantis. “ Ἀμφιβᾶς, Circumiens, Obambulans. Ἀμφιβέβηκα, Circumii, ex inusitato th. “ Ἀμφιβάω. Hom. eo pro præsenti utitur, ὅς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας, pro ἀμφιβαίνεις, Circumis et lustras, h. e. Tueris. Ἀμφιβεβάω, Poet. th. e præst. ἀμφιβεβᾶα, ut κεκλήγω e κέκληγα. Unde Opp. K. 3, (218.) “ ἔὼν παῖν ἀμφιβεβῶσα, per contr. pro ἀμφιβεβῶσσα, “ Circumiens, Tuens et defendens.” [Od. A. 400. E. 371. Callim. H. in Del. 113. Eur. Andr. 1083. Markl. Suppl. 611. Jacobs. Anth. 8, 86. 135. Heyn. Hom. 4, 21. 5, 7. 57. 266. 426. 6, 448. 612. Valck. Phœn. p. 477. Abresch. Lect. Aristæn. 281. ad Callim. H. in Del. 27. Dawes. M. C. 204. Defendo, Tueor, Clark. ad Il. A. 37.” Schæf. Mss.]

Ἀμφίβασις, εὼς, ἦ, Circumventio. Il. E. (623.) Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, Timuit Trojanorum circumventionem, i. e. Timuit, ne circumveniretur a Trojanis. Est etiam ἀμφίβασις, juxta signif., quam verbo, unde formatur, dedimus, Protectio, Defensio : atque ita Eust. ad Hom. I. c. intelligit ἀμφίβασιν. Hes. ait, ἀμφίβασις est ὑπὲρ νεκροῦ μάχη : quæ exp. peculiaris esse videtur eid. Hom. loco : quod autem scribitur in VV. LL. Varinum annotasse, proprie ἀμφίβασιν esse τὴν περὶ τοῦ νεκροῦ μάχην, aperte falsum est : neque enim ap. eum est κυρίως : sed ita legitur, Ἀμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμή· ἡ περὶ νεκροῦ μάχη· ἀμφιβάντες γὰρ κ. τ. λ. sunt autem ex Hes. ab eo descripta hæc verba, ἡ περὶ νεκροῦ μάχη κ. τ. λ., licet ap. illum sit ὑπὲρ, non περὶ. || Ἀμφίβασις exp. etiam Disceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, ap. Herod. Dicitur vero ET Ἀμφιβασία pro ἀμφίβασις : unde ap. Eund. Ἐς ἀμφιβασίας λέγουσιν ἀπικνέεσθαι : [4, 14. cf. 8, 81. “ Heyn. Hom. 5, 7. 115. Abresch. Lect. Aristæn. 282.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀμφιβατήρ, ὁ, Synes. Hymn. 3, 285. (p. 324.)” Kall. Mss. “ Reiz. Belg. Gr. 630.” Schæf. Mss.]

Ἀναβαίνω, βήσομαι, βέβηκα, ἀνέβην, juxta formam simpl. βαίνω, Ascendo, Conscendo. Il. A. (497.) ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. (247.) Ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην. Xen. E. 6, (5, 9.) Ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεῶν, καὶ τὴν ὁροφὴν διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἄρμα, K. II. 6, (4, 2.) Od. O. (498.) ἀνά θ' ἄρματα ποικίλα βαῖνον. Sic Aristot. de Mundo, Ὁ δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει. Dicitur et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Conscendere equum : Xen. K. II. 7, (1, 1.) Ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. Jungitur et gen. ap. Hom. pro Conscendere, ut Od. B. (416.) Ἀν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' : ubi Eust. ait aut deesse præp. ἐπὶ, aut esse ἀνέβαινε τῆς νηὸς dictum pro ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. Jungitur et dat. Il. K. (493.) νεκροῖς ἀμβαίνοντες : ubi itidem accipi vult Eust. pro βαίνοντες ἐπάνω των νεκρῶν. Apud Eund. ἀναβαίνειν dicitur absolute pro Conscendere navem : Il. A. (312.) Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα : ubi ἀναβάντες in parvis Schol. exp. ἀνελθόντες, ἐπιβάντες. Eust. autem in h. l. annotat ἀναβῆναι esse ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν et ἀνάγεσθαι esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν, E portu solvere, quibus opponi καταπλεῖν et κατὰγεσθαι, tanquam sc. supra terram stet aqua, et ita conscendatur in navigando. Imper. ἀνάβα pro ἀνάβαθι, Ascende, ut κατὰβα pro κατὰβαθι. || Ἀναβαίνειν, Inire ; ut τὴν ἵππον ἀναβαίνει, Equam init ; unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, Admissarii equi. || Pervadere, Perambulare, Incedere per : ut Od. Z. (29.) Ἐκ γάρ τοι τοῦτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἑσθλή, pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor, Pervadit hominum aures. || Ἀναβαίνειν Schol. Thuc. exp. ἀναχωρεῖν, Retrocedere.

A || Apud Matth. 13, (7.) exp. Emergere, Succrescere : ἀνέβησαν ἀκανθαί, Emerserunt spinæ, vel Succreverunt : alii, Increverunt. || Ἀναβήσασθαι ap. Hom. in signif. act. cum accus. pro Imponere in navem : quasi Ascendere facere in navem, Ἀναβιβάσαι εἰς τὴν ναῦν, Hes. || Ἀναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor : ut ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus, qui conscenditur, Xen. (I. 1, 1.) Ἀναβεβαμένους ἵππους, Equus consensus : Οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδῶν ποιητέοι, [I. 8, 4. Glossæ : Ἀναβῆναι Ascendo. Ἀνάβα· Ascende. Herod. 1, 80. Ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησε ἄνδρας : 7, 10. Ἀναβαίνει τὰ πρήγματα, i. q. ἀποβαίνει.] “ Ἀναβήμεναι, Dor. pro ἀναβῆναι, Re- “ dire, ἀναχωρεῖν, Hes.” [Antiphanes ap. Koppiers. Obs. p. 7. “ Musgr. Iph. T. 97. Abresch. Æsch. 2, 109. Huschk. Anal. 159. Jacobs. Anth. 10, 80. Fischer. Ind. Palæph. ad Corn. Nep. 114. Herod. 601. Wytténb. ad Plut. S. N. V. 64. ad Xen. Eph. 272. ad Herod. 514. Fabric. B. G. 2, 333. Thom. M. 45. Toup. Opusc. 2, 297. Active, T. H. ad Plut. p. 204. Wakef. Herc. F. 725. Il. A. 144. Herod. 39. De coitu, Mær. 3. et n. : Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐπιβ. Lucian. 2, 340. De equo, navi, Heyn. Hom. 5, 11. De oratoribus, ad Diod. S. 2, 147. De constr., Gronov. Add. ad Ælian. V. H. ad Herod. 474. Ἀναβ. τὸν ἵππον, Ruhnk. Orat. Gr. 89. Τοὺς ἐπ' αὐτοὺς ἀναβεβηκότας, Diod. S. 2, 383. Δύο ἀναβεβηκὼς ἐτῆ τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς, Achill. T. p. 25. Ἀναβήσομαι, Heyn. Hom. 4, 506.” Schæf. Mss. “ Ἀναβαίνω, Evenio, Herod. 7, 10, 8. Excello, cum gen., Hierocles 20. Ἀναβήσομαι, i. q. ἀναβαίνω, Od. N. 75. * Ἀναβεβαμένον, Suid. * “ Ἀναβατέος, Ascendendus, The- mist.” Wakef. Mss.]

Ἀμβαίνω, per sync. pro ἀναβαίνω : ut Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. K. (493.) Unde et ἀμβάση-ap. Eur. pro ἀνάβαση : et ἀναβάση pro ἀναβήση, Ascendes : ab ἀναβήσομαι. [Αὐτὴ πρὸς ἰσθὺν ναὸς ἀμβήσει ποδί, Eur. Hec. 1253. Pors. al. ἀμβήση. “ Jacobs. Animadv. 305. Brunck. ad Hec. 1249. Phœn. 1420.” Schæf. Mss.]

“ Ἀμβαίνα, Hes. exp. ἀνάδενδρα : forsán intelli- “ gens ea, quæ arbores scandunt et ἀναβαίνουσι. At “ VV. LL. interpr. Arbusta.”

Ἀνάβασις, εὼς, ἦ, Ascensus, Ascensio. Xen. E. 6. Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit et libros septem, quos Κύρου Ἀνάβασιν inscripsit, ead. ratione qua παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι dixit E. 1, (4, 2.) Invenitur et Ἀμβασις pro ἀνάβασις, præsertim ap. poetas. [“ Ἀνάβασις, * Ἀναβάσιον, Equisetum, Diosc. Notha p. 465.” Boissonad. Mss. Ἀνάβασις, Lex. Polyb., Gl. Clivus, Ascensus. Soph. Œd. C. 1070. πᾶσα ἵππων ἀμβασις. Æsch. S. c. Th. 472. Eur. Iph. T. 97.] “ Ἀβάντασιν, Hes. dici scribit pro ἀνάβασιν. Est “ autem ἀνάβασις, Ascensus. Erit igitur hic poet. li- “ terarum metathesis, et epenthesis τοῦ τ.” [“ Ἀνά- “ βασις, Valck. Diatr. 30. ad Lucian. 1, 208. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. 40. (de Nilo :) ad Xen. Eph. 272. Iter vel Expeditio in interiora provinciæ, ad Diod. S. 1, 660. 2, 261. Ἀμβασις, Musgr. Iph. T. 97. Markl. ibid. Jacobs. Animadv. 64.; Anth. 12, 45. Valck. Phœn. p. 405.” Schæf. Mss.]

[* Ἀναβάσιμος, ὁ, ἦ, Schneidero susp. Sed extat ap. Cyrill. 3. Glaphyr. in Exod. p. 327., teste Suicer. Thes.]

Ἀναβατός, (ἡ, ὄν,) Ascensibilis, Qui conscendi potest, Scansilis. [“ Schol. Pind.” Wakef. Mss.] || Et Ἀμβατός per sync., Il. Z. (434.) ἐνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις. Hesiod. (E. 2, 299.) τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασσα. HINC ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατός, Equus, qui conscendi non potest, ut a quibusdam annotatur : sed, ut docte Bud. scribit, ἀνάμβατος ἵππος Xen. (K. II. 4, 5, 46.) est Qui ses- sorem non habet, Qui caret equite. [“ Ἀμβατός, Scansilis, Od. A. 315.” Suicer. Mss. Glossæ : Ἀνα- βατόν Scansile.] “ Ἀμβαρα, pro Gradus, nescio un- “ de afferant VV. LL. Potius enim signif. adjective “ Scansilia, Epigr.” [“ Ἀμβατος, Etym. 474, 19. Pro ἄμβατος, Eratosth. 2. Ἀμβατός, Alcæus Mess. 13. Jacobs. Anth. 12, 336. Heyn. Hom. 5, 277.” Schæf. Mss.]

[* “ Δυσανάβατος, (ὁ, ἦ,) Philemo Lex. s. 4.”

Boissonad. Mss. Suid. 1, 266. Hes. Phav. **Δυσάμ-
βαρος*, Simonides. "Wakef. Alc. 511.; S. C. 2, 29.
Jacobs. Anth. 6, 210." Schæf. Mss. "*Δυσανάβατος*,
Phornut. 25." Wakef. Mss.]

**Αναβάτης*, ὁ, Ascensor, Conscensor. Peculiariter
Conscensor equi, Qui conscendit equum. Xen. Iπ.
(1, 11.) 'H δ' αὖ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ τε ἀναβάτῃ ἀσφα-
λεστέραν τὴν ἔδραν, καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι ἰσχυ-
ροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται, Sessori, vel Equiti.
Ibid. (3, 3.) Πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην.
|| Dicitur et **Αμβάτης* per sync. ap. Eund., et ejus
exemplo ap. Arrian. (5, 19.) || **Αναβάτης* equus,
ὄχειτης, Hes. Lat. Admissarius equus. Antea quo-
que dictum est τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους
appellari Equos admissarios. [Gl. **Αναβάτης* Ad-
missarius equus. Lex. Polyb. Pausaniæ 5, 9. i. q.
ἀποβάτης. "Kuster. Aristoph. 120. ad Dionys. H.
3, 1499. Ind. Xen. Mem. v. **Αμβ.* Segaar. Ep. ad
Valek. 20. Ammon. 17. ad Thom. M. 45. ad Lucian.
1, 272." Schæf. Mss.] " **Αμβάτης*, Æol. pro ἀναβά-
της, Qui ascendit s. conscendit. Apud Suid. Οἱ δὲ
"ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας" ἥσθιον
"γὰρ αὐτοὺς. Et rursum, 'Τοὺς ἀμβάτας δι' ἐκπληξιν
"ἀποσείσάμενοι, Sessores. Utitur h. v. Xen. quoque
"de R. Eq." [5, 7; Mem. 3, 3, 2. Lobeck. ad
Phrynich. Ecl. 340. Eur. Bacch. 1105. "Brunck. ad
Phœn. 1420. ad Thom. M. 46." Schæf. Mss. "Ar-
rian. 328." Wakef. Mss.]

[* **Αναβατικός*, ἡ, ὄν, Equos conscendendi peritus,
Qui celeriter et facile se in equum conjicere potest.
Xen. Mem. 3, 3, 5. "Ad Lucian. 2, 321." Schæf.
Mss.]

[* " **Αναβατήριον*, τὸ, sub. ἱερὸν, Plut. 7, 203. H.
= 987. Geop. 9, 17." Kall. Mss.]

**Αναβαδὼν*, adv. Scansim. Aristot. H. A. 6. Αἱ
δ' ἄρκτοι τὴν ὄχειαν ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀνα-
βαδὼν, ἀλλὰ κεκλιμένοι ἐπὶ τῆς γῆς: ubi ἀναβαδὼν
Bud. ait signif. Supergrediendo et scansim, dicens
ita forinari, ut ἀναβληδὼν et ἐπαναβληδὼν. [**Αμβα-
δὼν*, Opp. K. 3, 500. εὐνή.]

**Αναβάδην*, cum accentu in penult., Pedibus in
altum exporrectis s. extensis: ἀναβάδην καθήμενος,
inquit J. Poll. [3, 90. 6, 175.] pro ἄνω τοὺς πόδας
ἔχων, Sublimes habens pedes: Aristoph. Π. [1124.
ubi vide Dobræum,] Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀνα-
παύομαι: ubi Schol. explicatio convenit cum illa
J. Pollucis. Idem A. (398.) αὐτὸς δ' ἐνδον ἀνα-
βάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν: ubi Schol. ἀναβάδην exp.
In alto loco sedens. Est et ap. Suid. ἀναβάδην
καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι, Sublimem sedere.
Sequitur ap. eund. Aristoph. A. (410.) ἀναβάδην
ποιεῖς, Ἐξὸν καταβάδην. || Quidam ἀναβάδην exi-
stimarunt etiam Contentionem et impetum signif.,
et in Aristoph. I. c. ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν,
interpr. Totus est in componenda tragœdia. Sed
viderint. [" **Αναβάδην* καθημένους, Plut. (9, 584=)
Opp. Mor. 2, 377. Wytt." Seager. Mss. **Αναβάδην*
ἀναπαύομαι, Plut. 1123. Dio Orat. 62. **Αποδιδρά-
σκων* εἰς τὴν γυναικωνίτιν καθίστο ἐπὶ χρυσηλάτῳ κλίνῃ
ἀναβάδην ὑπὸ ἀλουργέσι παστοῖς. "Brunck. Ari-
stoph. 1, 286.; Kuster. 16. 121. T. H. ad Plut. p.
423. Toup. Opusc. 1, 28.; Emendd. 1, 42." Schæf.
Mss. "Clem. Alex. 294. Dio Chrys. 2, 323."
Wakef. Mss.]

" **Αμβαδέως*, Hes. affert pro ἀφροντίστως, ἀπρο-
νοήτως, Incuriose, Inconsiderate s. Improvide: quo
"sensu supra **Αδηνέως*."

**Αναβασμός*, ὁ, i. q. ἀναβαθμός, Hes. accipiens, ut
opior, eam τοῦ ἀναβαθοῦ signif., qua pro Scalæ
gradu ponitur; ita enim Paus. Phocicis ἀναβασμὸν
usurpat: **Αναβασμοὶ* δὲ ἀπὸ τῶν κύνων ἀνήκουσιν ἐς
ἐκάτερον τοῦτον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν τούτων οἱ συν-
ιόντες τῶν Φωκέων καθέζονται. Ibid. **Ἄλλ'* εἰσὶν αἱ
πλαγαὶ τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβα-
σμοὶ, Sicut in scala gradus. ["Dio Cass. 38. p. 68.
Αὐτὸς κατὰ τῶν ἀναβασμῶν ἐώσθη." Suicer. Mss. 58,
11. 65, 21.: **Ἀνάβασμα*, τὸ, Lobeck. ad Phrynich.
Ecl. 324. " **Αναβασμός*, Phrynich. 143. Aristoph.
Fr. 244. Paus. 3, 154. ad Dionys. H. 2, 1143. ad
Mær. 97. Thom. M. 46." Schæf. Mss.]

¶ **Αναβαθμός*, ὁ, Ascensus: ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις,

A Suid. Item Gradus scalæ. || Interdum et Sedilia vo-
cantur ἀναβαθμοὶ. J. Poll. Τοὺς δ' ἀναβαθμούς, καὶ
βάθρα, καὶ ἔδρας, καὶ ἐδώλια. ["Phrynich. 143. Ca-
saub. Athen. 136. Thom. M. 46. Wessel. Herod.
164. ad Lucian. 1, 415." Schæf. Mss.]

**Αναβαθμὶς*, ἰδος, ἡ, Demin. forma, Gradus scalæ,
sicut et ἀναβαθμός. Exod. 20, (26.) Οὐκ ἀναβήσῃ
ἐν ἀναβαθμίῳ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Gradibus non
ascendes ad altare. [Ælian. H. A. 6, 61.]

**Αναβαθμικός*, (ἡ, ὄν,) Gradualis, ad verbum; Gra-
datim factus, i. e. Per gradus, quales sunt in scala.

**Αναβάθρα*, ἡ, Scala navis, et **Αποβάθρα* pro eod.
inquit Bud. citans Lucian. (1, 374.) "Ὡστε λύε τὰ
ἀπόγεια τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα τὸ ἀγκύριον ἀνε-
σπάσθω πέτασον τὸ ἱστίον. ["Ad Charit. 597. ad
Lucian. 1, 370. 375." Schæf. Mss.]

**Αναβάθρον*, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior
scansilis: Item Subsellium. Quæ signif. huic no-
mini dantur in VV. LL.

" **Απαναβαίνω*, quod VV. LL. afferunt pro In-
scendo, in ἐπαναβαίνω mutandum suspicor."

**Εἰσαναβαίνω*, Inscendo, Ascendo. Hom. ἐμὸν
"λέχος εἰσαναβαίνει. Idem, Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι
"ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην:" [Il. B. 514. "Cattier. 61.
ad Herod. 421. Valck. Callim. 10. Act., Brunck.
Ced. T. 877." Schæf. Mss.]

[* **Ἐξαναβαίνω*, Artemid. 2. p. 28. Catm. Sibyll.
p. 316.]

[* " **Υπεξαναβαίνω*, (Ultra progredior.) Clem. Alex.
Str. 425. 635. (780.)" Routh. Mss. Cedo, Theocr.
22, 197. "Valck. Phœn. p. 479." Schæf. Mss.]

**Ἐπαναβαίνω*, Superascendo. Item Supergredior.
Aristoph. (N. 1487.) ἐπαναβάς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον.
Herodian. 7, (7, 7.) **Ἐπαναβαίνοντες* ταῖς οἰκήσεσιν,
Ascendentes supra domos. **Ἐπαναβεβηκώς*, Superior:
ut ὑποβεβηκώς, Inferior, Bud. ex Areop. Et, **Ἐπανα-
βεβηκῦα* καὶ καθολικὴ αἰτία, Diosc. 7. Suprema et
universalis causa. || **Ἐπαναβαίνω*, de coitu anima-
lium, pro Post alium in eo, ἐποχεύω, Bud. afferens ex
Aristot. de Anim. 6. "Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβάς δια-
φθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. ["Clem. Alex. Str. 526."
Routh. Mss. " **Ἐπαναβεβηκώς*, Biograph. Plat. p. 12.
in Bibl. der Alt., T. 5." Boissonad. Mss. "Eust. Ism.
401." Kall. Mss. Athen. 605. Paus. 448. "Aristot.
Meteor. 1, 6." Seager. Mss. Glossæ: **Ἐπαναβαίνω*,
Ascendo. "Thom. M. 750. Lobeck. Aj. p. 412. De
coitu, ad Lucian. 1, 272. **Ἐπαμβαίνω*, Bergler. Al-
ciph. 64." Schæf. Mss. " **Ἐπανάβημι*, Ulterius
ascendo, Clem. Alex. 423." Wakef. Mss.]

**Ἐπανάβασις*, Synes. Ep. 11. et 96. pro simpl.
ἀνάβασις, et quidem ead. de re loquens. ["Schol.
Eur." Wakef. Mss. "M. Antou. 1, 9, 8." Gataker.
Mss.]

[* **Ἐπαναβεβηκός*, Orig. 3, 597.]

[* **Ἐπαμβατήρ*, ὁ, Æsch. Choeph. 278.]

" **Ἐπαναβαθμός*, (ὁ,) Gradus. Plato Symp. (191.
"Bas. 1.) Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀεὶ ἐπανιέναι ὥσπερ ἀνα-
"βαθοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἐνὸς ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν
"ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ. Sic Areop. 135. Bud."

[* " **Παραναβαίνω*, Juxta alterum conscendo cur-
rum, et præτ. παραναβέβηκα, Juxta alterum in curru
sedeo, Athen. 200." Schweigh. Mss.]

" **Προαναβαίνω*, Prius vel Prior conscendo." [Thuc.
3, 112. "Polyæn. 563." Wakef. Mss.]

" **Προσανάβημι*, Ascende s. Insuper ascende, a
" **Προσαναβαίνω*." ["Nicet. Eugen. 4, 285." Boisso-
nad. Mss. Evang. Luc. 14, 10. Xen. Hipparch. 1, 12.
Ei δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, Polyb. 3, 72. 4, 39.
Diod. S. 1. p. 24.; 2. p. 67. 71.; 14. p. 424. 455.
456.; 19. p. 695.; 20. p. 741. 776. " **Προσαναβαί-
νω*, Tumescio, ut fluvius, Polyb. 224." Wakef. Mss.]

[* **Προσανάβασις*, ἡ, Lex. Polyb. Eust. in Od. I. p.
365. Jos. 15, 3.: vide **Αμβων*. **Προσάμβασις*, Eur.
Phœn. 491. κλιμάκων, 751. 1180. Bacch. 1211. "Ad
Hesych. 1, 265. n. 9." Dahler. Mss. "Brunck. ad
Æsch. S. c. Th. 468.; ad Phœn. 1420.; Valck. p.
280. Beck. ad Eur. p. 207. Musgr. Iph. T. 97." Schæf. Mss.]

" **Συναναβαίνω*, Simul ascendo," [Gl. Conscendo.
Schol. Aristoph. Eip. 696. Marc. 15, 41. Act. Apost.
13, 31. Strabo 2. p. 179.; 11. p. 770.; 17. p. 1159

(=806=558.) Herod. 7, 6. Xen. K. A. 1, 3, 18. Lucian. Charid. 1138. 1140. "Dionys. H. 6, 778. Ælian. V. H. 3, 17. Psellus in Cant. Cantic. ad c. 4, v. 8." Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεραναβαίνω, Eust. Il. A. 4. Zosim. 2, 53, 3. Eumath. 418. "Niceph. P. CP. Disp. cum Leone Armeno, e Theodoro Grapto 171. Combef." Boissonad. Mss. Schol. Apoll. R. 2, 585. Eust. in Il. A. p. 14, 26. 77, 28. "Clem. Alex. 455." Wakef. Mss. "Chrys. in Gen. Or. 37. T. 1. p. 301. Orig. c. Cels. 1. p. 16." Seager. Mss.]

[* Ὑπεραναβεβηκώς, Pachym. ad Dionys. Areop. de Div. Nom. 133." Kall. Mss.]

"Ἀμβη, ἡ, Suidæ ἡ τῆς πέτρας ὄφρυς, Supercilium "petræ, Superciliosa eminentia petræ: ut a Gal. "quoque Lex. Hippocr. exp. ὄφρυδης ἐπανάστασις: "itidemque Hesychio in cavis clypeis ἄμβη est ἡ τῆς "ἱνυος ὄφρυς, Eminentia illa veluti superciliosa, quæ "est in ora et extremo ambitu: recte; nam ap. "ipsum Hippocr. π. "Ἀρθρων legimus, "Ἀμβην δὲ "ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ὑστάτῳ τοῦ περι- B "φερέος. Et Gal. rursum Comm. 2. eis τὸ κατ' Ἰη- "τρείον, scribit a fabris lignariis σκέπαρνον nominari "ὄργανόν τι κατὰ τὸ πέρασ αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνει τὰ "ξύλα· βραχεῖαν ἐπιστροφὴν ἔχον ὄφρυδῃ, καθάπερ ἡ "ἄμβη: subjungens paulo post, τὴν ἄμβην et τὸ "σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς περιβολῆς τῶν "ὀθανίων. Idem Gal. Comm. in Hippocr. de Artic. "meminit etiam μηχανικῆς τινὸς ἄμβης, alibi itidem "diceus, Hippocr. non solum ἄμβας et βάθρα, alia- "que, quæ habent μηχανικωτέραν κατασκευὴν, sed "etiam ea, quæ *προσηγορικῶς vocantur ἄρμενα, "complecti appellatione τῶν ὀργάνων. Cur autem "ἄμβη nominetur, idem docet Comm. 1. de Artic. "Τὴν κατασκευὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφῶς, ᾧ κατὰ τὸ "πέρασ ἐπικειμένης ὄφρυς ἄμβωνι παραπλησίως, ὅλον "αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἱατροί. Quibus sub- "jungit, Τοιαύτη δὲ ἐστὶν ἡ ὄφρυς, οἷα κατὰ τῶν λοπά- "δων πέρασ τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμ- "μένην κοιλότητα: additque Comicum quendam ἐπι- "σκώπτοντα ἐπειπεῖν, τινὰ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων C "τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι: dicere autem masc. ἄμ- "βωνας, Atticos, fem. vero Iones ejusmodi σχήματα "vocare ἄμβας. Videtur porro Lat. Umbo ex hoc "Ἀμβων factus, licet eum esse velint Mediam par- "tem et τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, non autem Emi- "nentiam illam superciliosam, quæ est in extrema "ora et circumferentia." [Celso 8, 15. Spatha li- "gnea. Hippocr. 473, 40. 501, 17. "Thom. M. 878. Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss.]

"Ἀμβων, υἱος, ὁ, i. q. ἄμβη supra, Superciliosa "eminentia: ut Hes. quoque testatur Æschyl. ἄμ- "βωνας vocasse τὰς *προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν, Ac- "clivitates et fastigia montium. Similiter Etym. et "Lex. meum vet. tradunt ἄμβωνας vocari τοὺς ὀρει- "νοὺς καὶ ὑψηλοὺς τόπους, afferentes hoc hemisti- "chium, ἐπ' οὐρεος ἄμβώνεσσι. Necnon Eust. 1636. "e Lexicogr. quodam affert, Ἀμβωνες, ὀρῶν λόφοι, " *προσαναβάσεις, ὑπεροχαί, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περι- "κείμεναι ὄφρυς. Et ex Ælio Dionysio, Ἀμβωνες, "λόφοι ὀρῶν, καὶ ἱνυς πᾶσα, καὶ οἷον ὄφρυς, καὶ ὑπερ- "οχή. Et rursum ex alio, Ἀκρίες, λόφοι ὀρῶν, οἱ "καὶ ἄμβωνες. Sed et τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων dicun- "tur ἄμβωνες, inquit ibid. rursum Dionysius, affe- "rens e Comico quopiam, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς "ἄμβωνας περιλεῖξας. Qui versus a Gal. quoque af- "fertur supra in Ἀμβη, necnon ab Etym. et Lex. "meo vet., dicentibus itidem ἄμβωνα dici τὸ χεῖλος "τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνά- "βωνα. Rursum Eust. ibid., e Lex. quodam, Φέρεται "δὲ καὶ ὅτι Ἀμβων, λοπὰς, καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτη "ὄφρυς. J. Poll. vero 6, c. 6. Τοῦ δὲ κώθωνος ἐκατέ- "ρωθεν πλευραὶ, ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες κα- "λοῦνται: cum ἄμβωνες in olla et cothone sint po- "tius αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἥτοι τῇ χεῖλει, ὄφρυδες "ἐπαναστάσεις: quales iu clypeis quoque cavis sunt "αἱ ἄμβαι: ut cum Plut. Lycurgo (9.) p. 82. dicit "Critia teste κώθωνα Laconicum fuisse aptissimum "ad expeditiones, quia τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν "ὑδάτων καὶ δυνωποῦντα τὴν ὄψιν, ἀπεκρύπτετ' ἡ

A "χύρα, καὶ τοῦ θολεροῦ προσκόπτοντος ἐντὸς καὶ προσι- "σχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλησίαζε τῇ "στόματι τὸ πινόμενον. Itidemque ap. Athen. 11. "idem Critias dicit Laconicum κώθωνα esse ἐκπωμα "χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὐνεκα στρατιωτικὸν "πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν· πρῶτον μὲν "οὖν τῷ μὴ λίαν κατὰδηλον εἶναι τὸ πῶμα· εἶτα ἄμβω- "νας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν. Similiter "ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν, Gal. de Caus. Morb. 2. Vide "et Erotian. 18. || Pro Pulpito affertur e Concil. "Laodic. Can. 15. forsā quia pulpitem aliquid si- "militudinis habet cum cacumine et vertice montis: "nam et ipsum προσαναβαίνει et ἐπανίσταται atque "ὑπερέχει, veluti οἱ τῶν ὀρῶν λόφοι. || Dicitur etiam "ἐπὶ μορίου γυναικείου, s. αἰδοίου γυναικείου, ut duo- "bus in Il. annotat Eust. (Od. 229.): per jocum "forsitan ap. Comicos." [Gl. Ἀμβων· Pulpitum. Schneider. Lex. "Ἀμβων, Umbo, Quicquid in plano "eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut "κωνοειδῆ. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν s. ἀναβ. Ca- "saub. ad Athen. 11, 10." Gataker. Mss. "Aristoph. Fr. 222. Heyn. Hom. 5, 492. Hutchinson. ad Xen. K. Π. 6." Schæf. Mss.]

"Ἀμβιξ, ἱκος, ὁ, Hesychio χύτρα, κάδος, Olla, Ca- "dus. Plin. interpr. Calicem. Ita enim 33, 8. in- "terpr. hæc verba Diosc. 5, 110. de hydrargyri con- "fectione e minio, Θέντες ἐπὶ λοπάδος κεραμέας κόγχον "σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι, περικαθάπτουσιν ἄμβικα "περιαλείψαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἀνθραξιν· ἡ "γὰρ προσίξουσα τῷ ἄμβικῳ αἰθάλη, ἀποξέσθεται καὶ "ἀποψηχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται: Aut patinis ficti- "libus impositum, sc. minium, ferrea concha, calice "coopertum, argilla superillita; dein sub patinis "accensum foliis continuo igni, atque ita calicis "sudore deterso; qui fit argenti colore et aquæ li- "quore. Itidem ab Athen. [481.] numeratur in po- "culorum censu, Αὐτὴ δὲ, sc. κυλῖξ, φοξίχειλος, ἡ εἰς "ὅξιν ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Ubi "nota hos ἄμβικας fuisse φοξοὺς τὰ χεῖλη, Labris in "acutum desinentibus. Ἀμβλιξ, Olla, VV. LL.: "perperam pro Ἀμβιξ." [Gl. Ἀμβιξ, ἐν ᾧ τοῖς νε- "κροῖς σπένδουσιν· Obua. *Ἀμβυξ, Draco 28. *Ἀμ- "βικος, ὁ, Chishull. A. A. 4. p. 142. Athen. 152. Hero "Autom. 273. Χορδαὶ δύο λεπτόταται τῶν εἰς τὰς ἄμ- "βικας ἐμβαλλομένων, ubi al. ἄμπικας.]

"Ἀντιβαίνω, Contra eo, In contrariam partem gra- "dior, Contra tendo. Capitur pro Adversor, Refragor, "Renitor. Alex. Aphr. Ἀντιβαίνοντα τῷ ποιοῦντι. Et "cum πρὸς habente accus. Plut. (1, 170.) Ἀντιβῆναι "πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν, teste "Bud., Resistere, cum sc. homo impulsus, tamen reni- "titur. Lucian. (1, 437.) Καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος "τοῦ Ἑρμου, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. "Sed et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, Obstare, "vel Male cedere, ut idem scribit, citans Paus. (8, 5, "8.) Ὡς δὲ οἱ πειρῶντι τὴν παρθένον ἀντέβαινεν αἰὲ τὰ "παρ' αὐτῆς, τέλος καταφεύγουσαν ἐς τὸ ἱερὸν, παρὰ τῇ "Ἀρτέμιδι ἤσχυεν. ["Heyn. Hom. 6, 400. Kuster. "Aristoph. 66. Act. Traj. 2, 153. Plut. Mor. 1, 21. "Toup. Emendd. 1, 311. T. H. ad Lucian. Dial. 60. "120." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: Obsto, Oc- "cedo, Obtrector. "Resisto, Eur. Iph. A. 1016. In- "nitor, Bacch. 1124." Seager. Mss.]

"Ἀντίβασις, (εὼς, ἡ,) q. d. Contra itio, vel Ex ad- "verso itio: unde etiam Occursus exp. Capitur et pro "Refragatione. || Ἀντιβάτης ad verbum sonat Contra "gradiens; sed capitur pro Repagulo javuæ, quod "veluti renititur et obsistit. || Ἀντιβατικός, (ἡ, ὄν,) vulgo "exp. Obvius; cujus signif. exemplum desidero. [Ἀν- "τιβάτης, Schol. Aristoph. Σ. 201. Ἀντίβασις, Arte- "mid. 4, 59. cf. Vitruv. 10, 15. 17. "Plut. 4, 238. "Ἀντιβατικός, Gal. 1, 371, 45." Wakef. Mss.]

[* Ἀντιβάδην, Obnixē, Contra nitendo. "Plut. "Opp. Mor. 2, 558." Seager. Mss.]

"Ἀνταβάτης, Qui hostem adversum invadit. Id "enim Erasmus signif. hoc vocab. existimat, non "quod VV. LL. habent, Qui clausis oculis adversa- "rium adoritur. Sequendo autem illam interpr., "erit ex ἄντα et βάτης. Sed suspectam mihi red- "dunt h. v. plurimi, qui ab eo afferuntur Il., in quib.

"bus omnibus Andabata scriptum est, non Antabata. "Ex iisdem discimus Andabatas, quicunque essent, "clausis oculis pugnare fuisse solitos. Vide Andabata ap. eum in Chil."

Ἀποβαίνω, βήσομαι, βέβηκα, έβην: sc. άνωμάλως, ut simpl. βαίνω: Descendo. Il. Γ. (265.) Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα: Θ. (492.) Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον: Ω. (459.) Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιναν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε. Eust. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait esse τὸ τοῦ ἄρματος καταβῆναι. Alicubi autem Hom. supprimit hæc verba ἐξ ἵππων: Il. Α. (618.) Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πονυβότειραν: pro ἐπέβησαν, Eust. Legitur et ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, sine præpos. ap. Lucian. pro Descendere ex equo. Dicitur etiam de descensu e navi, et quidem frequentius, præsertim in prosa, unde ἀποβάθρα, Scala navis. Plut. Alcibiade, Καταχθεὶς οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους, πρὶν στὰς ἐπὶ τοῦ κ. τ. λ. Sic et ἀποβαίνειν νεὼς, et interdum ἀπὸ τῆς νεὼς: ut et ἀποβάσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, Herod. Dicitur et ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, a Thuc. Descendere in terram, i. e. e navi in terram. Xen. E. 1, (1, 12.) Ἀλκιβιάδης δὲ ταῖς εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν ἰδὼν δὲ ὁ Μινδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβάς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν eis νῆσον, aut in aliquam urbem. Thuc. 2, (25.) Καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον, Et cum Methonam descendissent, Copias ad Methonam exposuissent. Pro quo et ἀποβάσεις ποιήσασθαι dicit statim post. Budæus alicubi ap. Isocr. ait signif. Appello: sicut et ἀπόβασιν, Appulsum. Nonnunquam ἀποβαίνειν ponitur sine adjunctione, pro Descendo in terram ex equo, vel e navi. Sic Xen. l. c. Καὶ αὐτὸς ἀποβάς, pro ἀποβάς ἐς τὴν γῆν: sed ibi facile sub. possunt ea verba e præcedente versu.

Ἀποβαίνω, Discedo, Abeo, sine adjectione: Il. Ζ. (116.) Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ: Β. (35.) voce media, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. || Et ut ἀπέρχομαι et ἀποφουτῶ, quæ proprie signif. Abeo, capiuntur pro Morior, sic et ἀποβαίνω interdum; nam ἀπέβη, exp. Suid. ἀπέθανε.

Ἀποβαίνω, Evenio, Contingo, Accido. Isocr. de Pace, Ὡν μὲν γὰρ ἡλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν, Eorum enim, quæ sperabamus, nihil evenit. Idem alibi, Καὶ πάντα εἰκότως ἀποβέβηκε. Xen. K. II. 7, (2, 6.) Πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Philo de Mundo, Παρ' οὗς τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασιν ἀποβαίνειν: quæ sic reddit Interpr. Quorum vi quod recte, quodque secus contingat, evenire censent. Et ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ad verbum, Ex evenientibus, i. e. Prout res feret, Bud.: ἀπέβατοι κατὰ γνώμαν, Theocr. (15, 38.) Ex animi sententia evenit, vel uno verbo Successit. Interdum etiam ἀποβαίνειν sine adjunctione est Succedere: ut ap. Phalarin, Ἀπέβη τὸ δόξαν. Contra de Eo, quod non successit, et cuius eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat et Bud. ex J. Poll. τὸ ἀποβεβηκὸς et τὸ ἐκβάν dici τὸ τελεσιουργηθέν. [Τὰ ἀποβησόμενα, Eventura, Æsch. Socr. Dial. 1, 13. "Xen. K. II. 1. Quicquid tale μὴ ἀποβήσεται παρ' ὑμῶν, Non præstitum fuerit a vobis." Schweigh. Mss.]

Ἀποβαίνω, Evado. Lucian. Ἀπέβης ὁμοῖος τῷ τράγῳ. Idem, Ἀριστοὶ ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Isocr. Areop. (5. 16.) Τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἡθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοῖους ἀνάγκη, ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Jungitur etiam cum præp. eis, Theocr. (13, 15.) ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Plato, Καὶ τελευτῶν δὴ, οἶμαι, φαίμεν ἂν εἰς ἐν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ἢ ἀγαθόν, ἢ καὶ τοῦναντίον. Plut. Probl. Gr. Ἀπέβη δὲ eis οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. Ubi plane videtur usurpari ἀπέβη, ut v. Evadet ap. Terent. Andr. Profecto evadet in aliquod magnum malum.

Ἀποβαίνειν, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

Ἀποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

"Ἀπεβήσαιο, Abibat, Il. A. imperf. ex ἀποβήσομαι fut., in præsens transeunte."

[Ἀποβαίνω, Herod. 5, 65. Thuc. 8, 75. Strabo 5. p. 192. Glossæ: Ἀποβαίνω Evenio, Digredior. Ἀ-

ποβάς Digressus. Τὸ ἀποβαίνον Obveniens. "Demosth. Amat. 1408. Συνειδὼς τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, τοῦ δ' ἀποβαίνειν μόνοις μὲν τοῖς πολίταις ἐξουσίαν οὖσαν, ἀφειμένους δὲ τοὺς βελτίστους, οὕτως ἐπὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὥρμησας. "Videtur Genus aliquod exercitationis palæstricæ, cum quis de curru concitato desilit armatus, et rursus in eum, cum rapidus fertur, insilit," Reisk. Evado, Damascius in Vita Isidori ap. Suid. v. Ῥυθμίζει, "Ὅσα ἄμετρον ἀπέβαινε, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τὸν προπῶδῃ ρυθμὸν, ἐμοὶ ἐπαγορευοῦσθαι ἐπέτρεπεν, "Quæ minus numerosa exhibant, Toup." Seager. Mss. "Ad Iph. T. 840. Jacobs. Animadv. 220. Boissonad. Philostr. 319. Xen. Mem. 1, 1, 6. K. II. p. 93. ad Herod. 583. 649. 659. 722. 736. Active, Herod. 402. 488. 663. (ubi male Interpr.) Evado, Pio, Munck. ad Anton. L. 66. Verh.: Plut. Mor. 1, 1, 7. Oxon. Toup. ad Longiu. 335. ad Charit. 268. Lennep. ad Phal. 122. Heindorf. ad Plat. Lys. 10. Ἀποβήσομαι, Heyn. 4, 506. 8, 399." Schæf. Mss.]

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Descensus. Interdum sine ulla adjunctione est Descensus e navibus, ut Thuc. 8, (24.) Ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς πάνορμον τῆς Μιλησίας, i. e. ἀποβάντες τῶν νεῶν, Schol. Idem 2, (33.) Σχόντες ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπατηθέντες κ. τ. λ. Ibid. (2, 26.) Καὶ ἀποβάσεις ποιησάμενος, τῆς τε παραθαλάσσιον ἐστὶν ἃ ἐδήλωσε: ad verbum, Cum descensus s. descensiones fecisset, i. e. Cum e navibus una cum suis descendisset. Elegantius et brevius, Cum suas copias exposuisset. Hoc autem nomen in hac signif. Thuc. frequenter usurpavit. [Cf. Ἀποβαίνω.] || Apud Isocr. est Appulsus, teste Bud. || Eventus, Exitus. Plut. Solone, Καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν. Quanquam pro Descensu etiam accipi h. l. posse tradit Bud. [Gl. Digressio, Eventus. * Ἀπόβασμα Defrutum. "Ἀπόβασις, Polyb. 8, 5. 9, 18." Seager. Mss. "Diod. S. 2, 115. Aristoph. Fr. 267. Ἀπόβασιν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. 78. 96." Schæf. Mss.]

C [* "Ἀπόβημα, τὸ, Synes. de Febr. 82." Kall. Mss. Cf. Πρόβημα.]

[* Ἀποβηματίζω, De gradu dejicio. Plut. de Nobil.]

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Descensor. Sed ita vocatum fuit Quoddam certaminis equestris genus, teste Suid., quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, si eid. credimus. [Vide Ἀποβαίνω.] Et ἀποβατικοὶ τροχοὶ hinc dicebantur, ut Idem scribit: ut si quis ab apobate certamine dicat Rotas apobaticas. Plut. (4, 327.) Φώκω δὲ τῷ νύφ' βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίους ἀποβάτην, ἐφῆκεν. Lego autem Φώκῳ, vett. Codd. sequeus, non Φωκίων. || Apud Athen. Ἀποβάτης una ex Alexidis Comædiis inscribitur. ["Dionys. Hal. A. R. 7, 73. (1499, 6.) Murat. Inscr. 2019, 1." Kall. Mss. Hom. H. in Apoll. 231. Eratosth. Cataster. 13. n.: * Ἀποβατικῶς, Etym. M. 124, 31.]

[* Ἀποβατήρ, ὁ, UNDE] Ἀποβατήριος, ὁ, ἡ, [imo α, ου,] ad verbum, Descensorius. Est et Jovis cognomentum: unde et Sacra quædam ἀποβατήρια. Hes. ἀποβάθραν exp. ἀποβατηρίαν, ut mox videbimus. D ["Arrian. Exp. Alex. 1, 11. Joseph. A. J. 1, 3. Steph. B. v. Βουθρωτός, et Auct. in notis ad h. l. J. Poll. 2, 200." Kall. Mss. "Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

[* Ἀπόβατος, Gl. Conclavis et Culina.]

Ἐδαπόβατος, (ὁ, ἡ,) Descensu facilis, Facilem habens descensum. Unde Ἐδαποβατώτερος. [Thuc. 4, 30.]

Ἀποβάθρα, ἡ, Scala navalis, qua sc. e navi descenditur: Scalæ, quibus in navem ascenditur et e navi descenditur, Bud. Lucian. (1, 364.) Σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, —παρὰ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. [Cf. Ἀναβάθρα.] Proprie tamen ἀποβάθρα est Scala, qua descenditur, sicut ἀναβάθρα Scala, qua ascenditur; sed, quoniam una utrumque officium præstat, ideo signif. utramque accepit. Thuc. 4, (12.) Καὶ ὁ μὲν τοὺς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἐαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὑκέλαιο τὴν ναῦν, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν: ubi Schol. tradit ἀποβάθραν appellari ἔξοδον a navibus in

terram. J. Poll. ἀποβάθρα, inquit, et διαβάθρα, quam Scalum vocant. Hes. item ἀποβάθραν esse ait ἀποβατηρίαν, vel κλίμακα νεώς. || Olla pedes habens: ἀποβάθρας, καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες, Suid. Vide Χυτρόπους. [“J. Poll. 10, 134. habet *Ἀποβάθρον, τὸ, sed lect. susp.” Kall. Mss. “Ἀποβάθρα, ad Diod. S. 1, 520. Villosion. ad Long. 134. ad Charit. 597. Jacobs. Anth. 8, 208. Brunck. Soph. 3, 500. ad Lucian. 1, 374. ad Herod. 736.” Schæf. Mss.]

[* Εἰσαποβαίνω, Evado. Apoll. R. 4, 650. 1781.]

[* “Ἐναπόβασις, (ἡ,) J. Poll. 10, 76.” Kall. Mss.]

“Ἐξαποβαίνω, Descendo ex. Od. M. καὶ ἑξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός.”

[* Συναποβαίνω, Herod. 6, 92. Philostr. 3, 15.]

Διαβαίνω, Transeo, Trajicio. Hesiod. Θ. (292.) διαβάς πόρον ὠκεανοῖο. Herodian. 6, (4, 13.) Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine hujusmodi adjunctione. Thuc. 1, (114.) Καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότες ἤδη Περικλέους. Et 2, (77.) “Ὅπως μὴ διαβάντες ὡς βασιλέα. || Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solem ingredi et iter facere. Et e Luciano (2, 913.) Ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαίνοντων ἐπ’ αὐτοὺς, Vobis tam magnis gradibus euntibus in eos. Ex Aristoph. item Σ. (688.) Ὡδὶ διαβάς, pro Sic iucedens. Vide proxime sequentem signif. || Διαβαίνω, inquit Bud., Divarico, Artem. Onirocr. 27. Sto. cruribus divaricatis. Plut. (9, 119.) Οἱ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἄδρους φαίνεσθαι τοὺς κολοσσούς ἂν διαβεβηκότες σφόδρα, καὶ διατεταμένους, καὶ κεχηρότας πλάσωσι. Xen. Iπ. (1, 14.) “Ὅταν γὰρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἀρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμνυκότες αἰρούνται. Aristot. de Anim. 5. Ὅχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθιέισα, καὶ διαβαίνουσα, ὃ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει: quod Theodor. non intellexit. Idem in Phys. Βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῶον, καὶ μεγάλα διαβαίνον, καὶ διασαλεύον ἐν τοῖς ὕμνοις ὅταν πορεύηται. Quæ ego tot exempla protuli, ut in iis diligenter considerata hac signif. judicari possit an non et alicui e proxime præcedentibus Il. ea convenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiam Prodire et consistere, afferens e Tyrtæo, (3, 16.) “Ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη. Ego ἐν διαβάς ap. Eund. (2, 21.) de illa Divaricatione crurum intelligi scio: an autem et in isto, aliorum esto judicium. [Gl. Transgredior, Transitum facio, Transeo, Deporto. “Divarico, Sto cruribus divaricatis, Aristoph. I. 77. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ’ ἕτερον ἐν τῇ κκλησίᾳ. Τοσόνδε δ’ αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότες, Ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ’ ἐν Χαοσί, τὸ χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.” Seager. Mss. Διαβεβηκώς, Dionys. H. de Comp. Verb. 295. “Jacobs. Anth. 7, 51. 9, 37. Cattier. 71. Sosipat. 2. Kuster. Aristoph. 105. Boissonad. Philostr. 624. Thom. M. 228. ad Diod. S. 1, 462. Heyn. Hom. 8, 383. ad Od. II. 61. ad Herod. 333. 520. 732. Heyn. ad Apollod. 745. Ruhnck. Ep. Cr. 71. Toup. Opusc. 1, 25. ad Longum 362. 365. Fischer. Iud. Palæph. Bergler. Alciph. 252. Divarico, Abresch. Add. ad Aristæm. 145. ad Il. M. 458. Villos. ad Apoll. 508. Toll. ad Diod. S. 1, 111. 319. Eὑ διαβάς, Brunck. Apoll. R. 136. Διαβεβηκώς, ad Diod. S. 2, 466.” Schæf. Mss. “Eὑ διαβάς, Oppian. K. 2, 477.” Wakef. Mss.]

[* Διαβατέος, Qui transiri potest, Xen. K. A. 2, 4, 3. “Polyb. Plut.” Wakef. Mss.]

Διάβασις, eus, ἡ, Transitus s. Transitio, Trajectus s. Trajectio: διαπεραίωσις, ut Thuc. Schol. exp. Xen. E. 2, (4, 12.) Τέθαπται ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισσοῦ. Ipsos etiam Pontes διαβάσεις vocari Cam. docet. [Gl. Transitus, Transgressus, Transgressio, Vadus. “Ipse pons, Ipsæ trabes, in quibus trans-eunt, omninoque Locns, qui transitur. Xen. K. A. 2, 3, 6. 3, 4, 12. 3, 4, 14.: Polyb. 10, 24. Μετ’ αὐξήσεως ἐνια καὶ διαβάσεως ἐξαγγέλλειν. “Sensus requirit Exaggerationem. An διατάσεως? Reiskium explicare video e phrasi Hom. εὑ διαβάς.” Ernest. Latitudo, Plut. Cimone (12.) p. 888. HSt. “Ἐκεῖνος δὲ τότε καὶ πλατυτέρας ἐποίησεν αὐτὰς (τὰς τριήρεις,) καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν” ὡς ἂν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὀπλιτῶν μαχιμώτεραι προσφέροντο.” Seager.

PARS X.

A Mss. Hippocr. Epist. 1276. Καὶ διάβασιν εἶχε πολλήν. Thuc. 6, 101. “Ποιεῖσθαι διάβασιν, Kuster. V. M. 96.” Schæf. Mss. “Successio temporum, Ælian. H. A. 525.” Wakef. Mss.]

Διαβάτης, ὁ, Trajector. Διαβάται J. Poll. e Demosth. citat, sed non exp.

Διαβατός, (ἡ, ὄν,) Qui transiri et trajici potest: διαβατὸν fluvium Cam. interpr. Vadosum. Apud Greg. vero, Αὐτοῖς δὲ ἀπορρήτοτερον εἶναι καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τοῦτοισ νοῦν, καὶ διαβατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectum et perceptum interpr. Cui contrarium Ἀδιάβατος, ὁ, ἡ, Qui transiri et trajici nequit. AT Διαβατικός, (ἡ, ὄν,) Transitiuus, Qui transeundi item et penetrandi vim habet: φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tendens, ut Bud. ap. Greg. exp. Et διαβατικὸν ῥῆμα, ap. Gramm. Transitiuum verbum: vide Μεταβατικός. [Gl. Διάβατος, (sic,) Pervius. Herod. 1, 75. 4, 195. Thuc. 2, 5. Plato de LL. 10. p. 892. Ἀδιάβατος, Xen. K. A. 2, 1, 9. 3, 1, 1. E. 5, 4, 44. * Δυσδιάβατος, K. A. 6, 5, 11. Polyb. 1, 39, 13. Æneæ Comm. Poliorc. 8. Diod. S. 17. p. 611. Dio Cass. 244. 792. * Εὐδιάβατος, Plut. 1117. Xen. E. 4, 2, 6. Polyæn. 140. * Ψυχοδιάβατος, Bibliotheca Patrum 13, 847. Schneidero susp. Διαβατικός, Apollon. Dysc. de Pron. 315. 406. Bekk. “Διάβατος, Heyn. Hom. 7, 64.” Schæf. Mss. “Δυσδιάβατος, Schol. Il. K. 198.” Wakef. Mss.]

Διαβατήριος, (α, ὄν,) unde plur. neut. Διαβατήρια, Sacrificia pro transitu, s. ut Cam. declarat, Sacra ante expeditionem, proprie Lacedæmoniorum; sic dicta ut νικητήρια, χαριστήρια. Thuc. Τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu sacrificantes. Plut. (3, 277.) “Ἔθυσεν τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια. Thuc. (5, 54.) Ὡς οὐδ’ ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, Cum ne ibi quidem sacra addicerent ut expeditio susciperetur, Camer. Xen. (E. 4, 7, 2.) Ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια. [Dio Cass. 14, 18. “Ad Mær. 223. ad Herod. 563.” Schæf. Mss. “Διαβατήρια, Pascha, Philo J.” Wakef. Mss.]

C Διαβάθρα, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα signif. Camer. e Luciano (2, 529.) docet. Item Scala, qua scanditur in muros, ut Bud. e Strab. refert. Διάβαθρον, τὸ, ὑπόδημα, Calceamenti quoddam genus. Athen. (568.) ex Alex. Comico, Μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ: paulo ante vero dixerat idem Comicus, Τυγχάνει μικρά τις οὔσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν * Ἐγκεκάττυται. J. Poll. Calceamentum hoc et viris et mulieribus commune fuisse tradit. Festus vero Diabathra esse scribit Genus solearum Græcanicarum: a quo Diabathrarius ap. Plaut. Qui hujusmodi soleas conficit. [Διάβαθρον, Alciphro 3, 46. p. 376. Nævius Varronis L. L. 6. p. 75.: Diabathra in pedibus habebat, et erat amictus epicroco. “Διαβάθρα, ad Charit. 597. ad Diod. S. 2, 593.” Schæf. Mss.]

Διάβημα, ατος, τὸ, Transitus, s. Transitio. Item Gressus: τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα. Naz. [“Orat. X. 182.” Strong. Mss.]

[* “Διαβημαρίζω, Aq. 2 Reg. 6, 13.” Kall. Mss.]

D Διαβησεῖω, q. d. Transitorio, Transire cupio, Suid. ex Agathia, Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησεύοντας. [Dio Cass. 244. “Pierson. ad Mær. 14.” Schæf. Mss.]

Διαβήτης, ὁ, ut citat Bud., σταφυλή, ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίδου τιθέμενον. Plut. (9, 202.) pro Perpendiculari ponere videtur, Ἐνθυμήμασι πικροῖς, καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπικριβωμένοις. Bud. || Est item Circinus, a divaricatis cruribus. Schol. Aristoph. Instrumentum esse dicit ad literæ A similitudinem, cujus, ut Cam. habet, duo brachia ita disponuntur, ut unum figatur in superficie quacunque; alterum ad certum intervallum extendatur, et ita circumactum describat περιφέρειαν, Lineam, quæ in planitie ambiat circum. Aristoph. N. (178.) Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτήν τέφραν, Κάμψας ὀβελίσκον, εἴτα διαβήτην λαβὼν, κ. τ. λ. || Est præterea Siphon, ut Colum. 3, 10. scribit, Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima per medullam

trunci veluti per siphonem, quem diabetem vocant mechanici, trahitur in summum. Ad cuius similitudinem dictus etiam Morbus ille, quem subitam potus omnis per urinas cum magna siti perfusionem Gorr. definit: eo nomine appellatum, quod humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de loco in locum διαβαίνει, Pertransit, non aliter quam per siphonem aqua. Aliis nominibus vocatur ὕδρεος εἰς ἀμίδα, et διάρροια εἰς οὐρα, et διψακός. Lat. nullum illi peculiare nomen dederunt. Aret. σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὐρον ξύντηξιν definit. Etymologiam vero idem affert, Τῇ δέ μοι δοκεῖ καλέεσθαι διαβήτης ἐπικλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητησέων, οὐνεκεν ἐν τῷ σκήνει τὸ ὕγρον οὐ μίμνει, ἀλλὰ ὅπως διαβάθρη τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἐξοδὸν χρέεται. Vide Gal. de LL. Aff. 6. Paul. Æg. 3, 45. [Gl. Norma, Linea, Perpendicularum, Circinus. Plato Phil. 34. Valck. Hippol. 468. Schol. Il. B. 765. Hero Spirit. 156. Μέσος *πνυκτικός διαβήτης. * “ Διαβητικῶς, Quasi per diabetem, Anonym. V. Chrys. 326. Τούτοις τοῦ ἀρχιερέως τοῖς λόγοις εἰς ζῆλον ἀναφθέντα τὸν βασιλέα, καὶ ἐπὶ τοὺς τὸν Θεοῦ ἐχθροὺς διαβητικῶς ἐκτακέντα αὐτίκα προστάξει κ. τ. λ.” Seager. Mss. “ Διαβήτης, Jacobs. Anth. 7, 61. 8, 163. Kuster. Aristoph. 54. Toup. Opusc. 1, 79. Valck. ad Ammon. 207.; Hipp. p. 219. Fischer. Ind. Palæph.” Schæf. Mss.]

[* Ἀντιδιαβαίνω, Vicissim transeo mare. Xen. Ages. 1, 8. Synes. p. 17. “ Reiz. Belg. Gr. 631. ad Mær. 119.” Schæf. Mss.]

[* Ἐκδιαβαίνω, Il. K. 198. Ταφρὸν δ’ ἐκδιαβάντες ὀρυκτῆν. “ Heyn. Hom. 6, 39.” Schæf. Mss.]

Ἐπιδιαβαίνω, Post alium, qui transiit, etiam ipse transeo, Eum, qui transiit, sequor. Xen. E. 5, (3, 4.) Καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν· οἱ δ’ ἡκολούθουν μάλα θρασέως, καὶ ὡς φεύγουσι, διώξαντες, ἐπιδιέβαινον. [Lex. Polyb. “ Ad Herod. 470.” Schæf. Mss. “ Arrian. 77. Polyb. 169. 224. Longius tendo vel ascendo, Joseph. 686, 23. Post alium ipse transeo, 556, 43. Paus. 88. Dio Cass. 277. Progredior ultra, Strabo 176.” Wakef. Mss.]

Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xen. Iπ. (8, 3.) Προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipsum equitem transire fossam, et ita adducere equum nondum assuefactum ad saltus. Camer. [“ Fischer. ad Palæph. 14.” Schæf. Mss. “ Polyb. 196. Plut. 2, 19. Dio Cass. 292. Polyæn. 58. Xen. K. A. 280.” Wakef. Mss.]

[* Συνδιαβαίνω, Xen. K. A. 7, 1, 3. Thuc. 6, 101. Diod. S. 3. p. 139., 18. p. 636., 20. p. 791. Dio Cass. 236. “ Arrian. 242.” Wakef. Mss.]

“ Διαβύνομαι, Trajicio, Penetro. Affertur enim “ ex Herod. Διαβύνονται διὰ τῆς ἀριστερῆς οἰστούς, pro “ Sagittis dextram trajiciunt.” [Herod. 2, 96. 4, 71. Hippocr. 260. “ Wessel. ad Herod. 147.” Schæf. Mss.]

Εἰσβαίνω, vel Ἐσβαίνω, Ingredior. Ἐσβάς ἐς ποταμόν, Herod. Apud poetas autem Εἰσβῆσαι act. etiam pro Impono, et q. d. Ingredi facio: Il. A. (310.) ἐς δ’ ἐκατόμβην βῆσε θεῶ, Imposuit navi, ut contra (438.) Ἐκ δ’ ἐκατόμβην βῆσαν ἐκβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Exposuerunt e navi in terram, Eduxerunt e navi. Sic Apoll. R. (2, 167.) Ληῖδα τ’ εἰσβήσαντες ὅσπιν χρεὼ ἦεν ἀγεσθαι. [“ Eur. Iph. T. 1079. εἰσβαίνων δόμους: Tro. 681. Αὐτὴ μὲν οὐπὼ ναὸς εἰσέβη σκάφος.” Seager. Mss. “ Thom. M. 369. Markl. Suppl. 988.; Iph. p. 238. ad Herod. 432. 643. Soph. Trach. 298. Transitive, Markl. Iph. p. 320. Wakef. Alc. 1076. Cattier. 16. I. q. εἰσβῆναι ποιῶ, Valck. Phœn. p. 44. Musgr. Bacch. 466.; Alcest. 1058. Εἰσβ: navem, Boissonad. Philostr. 643. Conf. cum ἐμβ., Heyn. Hom. 6, 109. Εἰσβάς πόδα, Musgr. El. 774. “ Εσβην, Jacobs. Anth. 12, 224.” Schæf. Mss.]

Εἰσβασις, (εως, ἡ,) Ingressus. [“ Eur. Iph. T. 101. ἦν δ’ ἀνοίγοντες πύλας Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι, Θανούμεθα.” Seager. Mss.]

Εἰσβατός, (ἡ, ὁν,) ut εἰσβατός τόπος, Locus quem ingredi possumus. [Thuc. 2, 41. “ Boissonad. Philostr. 649.” Schæf. Mss. “ Ælian. H. A. 501.” Wakef. Mss.]

Ἐπεισβαίνω, Etiam ipse ingredior. Sæpe etiam

pro εἰσβαίνω. Xen. E. 3. (1, 1, 4.) Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μέχρι δυνατόν ἦν. “ Ἐπείσβαίνω, Attice pro ἐπεισβαίνω, Insuper ingredior, “ vel Ingredior contra. Pro simpl. Ingredior affertur “ e Thuc. Ἐπείσβαίνω ἐς τὴν θάλατταν.”

[* Ἐπεισβάτης, ὁ, Vector. Eur. Hel. 1566. Λόγος δ’ ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν ὧς πλῆθος εἶη.]

[* Μετεισβαίνω, Heliod. 5, 27.]

Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Una cum aliis ingredior: ὅσοι Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος; Eur. [Med. 477. Æsch. S. c. Th. 608. “ Antipho 748. Συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον.” Seager. Mss.]

Ἐκβαίνω, Egredior, Exeo. Od. E. (415.) Μῆπως μ’ ἐκβαίνοντα βάλη. Idem disjuncta præp., Il. A. (437.) Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης: (439.) Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοποροῖο. Thuc. addit ἐκ, scribens, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Il. I. (113.) ἐκ δ’ ἔβαν αὐτοί: ubi exp. Descenderunt, sc. de curribus, vel Desiluerunt. In VV. LL. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. Et e Plat. de Rep. 2. Τῆς ἐαυτοῦ ιδέας ἐκβαίνειν. Et, Ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας ex Eod. A ferendis legibus me vindico, Levor, Defungor. At, Ἐκβαίνω τῶν ὀρκῶν ex Ejusd. Symp. Bud. interpr. Non sto jurejurando, Fidem promissam non præsto. || Digredior. Dionys. H. 6. Ἐπάνειμι δὲ, ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, Redeo, unde digressus fui. Sic autem ante illum locutus fuerat Xen. E. 7, (4, 1.) Ἐνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι.

|| Cum adv. ad locum, aut præp. εἰς, Eur. Iph. T. (781.) ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, Alio digressus eram, vel abieram. Plut. de Def. Oiac. Καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζόμενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. || Cum accus., ut Plato de Rep. 1. Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum, qui hoc transgreditur, animadvertunt. || Exitum habeo, Evenio. Item Evado. Demosth. (12.) Πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν, ἕκαστον τῶν προὑπαρχόντων, ὡς τὰ πολλὰ, κρίνεται. || Ἐκβῆσαι, act. pro ἐκβιβάσαι, Educere, q. d. Egredi facere, Od. Ω. 300. ἡ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ’ ἀλλοτρίης, οἱ δ’ ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te eduxerunt e navi, vel, Qui e navi in terram te exposuerunt. Vide aliud exemplum supra in Εἰσβαίνω.

[“ Ἐκβάντες τὸ κρίνειν, Gal. de Sect. opt. 11, 14. Ἐκβῆ συμμετρίαν, 20, 12.” Gataker. Mss. Dionys. Hal. A. R. 8, 50. Δικαιώματα ἐκβεβηκότα τὴν θνητὴν φύσιν. Damascius ap. Suid. 1, 127. Ἐκβάς ἐς ἀνδρας; Vir factus, cf. H. Steph. et nos ad Παραγγέλλω supra p. 414. b.—15. a. omninoque Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 212.: Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 383. “ Evado, To prove, To turn out, Eur. Med. 229. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ’ οὐμὸς πόσις, Longin. 44. Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαλνομεν μεγαλοφυνεῖς.” Seager. Mss. Glossæ: Ἐκβαίνω· Egredior. Ἐξέβη· Evasit. Ἐκβαίνω εἰς, ad Greg. Cor. 721. “ Musgr. Iph. T. 97. 907. Wakef. Alc. 1022. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Animadv. 191. 220.; Anth. 7, 261. Cattier. 75. Aristoph. Fr. 286. ad Dionys. H. 3, 1421. Brunck. Phil. 896. ad Charit. 261. Active, Eur. Hel. 1632. Cum accus. loci, Antip. S. 78. Addæus 2. Evado, Fio, Toup. ad Longin. 378. et Ind.: Brunck. El. 609. Abresch. Lect. Aristæn. 115. Wakef. S. C. 3, 88. Valck. Callim. 209. ad Herod. 603. Ἐκβάς πόδα, Musgr. El. 94. cf. Idem 178. 774. Τὸ ἐκβησόμενον, Ammon. 132.” Schæf. Mss. “ Ἐκβ. εἰς ἀνδρα, Ad virilem ætatem pervenio, Nicol. Damasc. 453. Cum ἀπὸ, Tbeocr. 22, 30. ἐξέβην Ἀσωπὸν ῥοὰς, Eur. Bacch. 1042.” Wakef. Mss.]

Ἐκβασις, εως, ἡ, Egressus: Od. E. 410. Ἐκβασις οὐπη φαίνειθ’ ἀλὸς πολιοῖο θύραζε. || Exitus, Eventus, Areop. Evasio, Apoll. R. 2, (1050.) οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἐκβασιν, Ad evadendum. || Ἐκβασις e Serv. affertur pro Figura, quæ Lat. Excursus dicitur. At Quintil. 5. ἐκβάσεις aliter accipit, quem vide. [“ Wakef. S. C. 4, 232. Lucian. 1, 73. 337. Wyttenb. ad Plut. 1, 235. Musgr. Med. 279. Eventus, Exitus, Toup. Opusc. 1, 454.” Schæf. Mss. Transgressio, Hierocles 240.” Wakef. Mss.]

Ἐκβάσιος Apollo, q. d. Egressivus, consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, Apoll. R. 1, (966.) sicut vicissim Ἐμβάσιος in litore consecratus, cum navem

consensuri essent. ["Valck. Phœn. p. 770." Schæf. A 782." Schæf. Mss.]

Ἀνέκβατος, (ὁ, ἡ,) E quo non est egressus. [Lycophro 379. Thuc. 3, 98. "Oppian. A. 4, 392." Wakef. Mss.]

* Ἀνσέκβατος, ὁ, ἡ, Dio Cass. 56, 19. p. 820. Eust. 69, 22=92, 15. "Georg. Pisides de Van. Vitæ 77." Boissonad. Mss.]

* Ἀνσκολέκβατος, ὁ, ἡ, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 91. affert e Diod. S. 5, 5. Πυρὸς γέμουσαν ρεύμασιν δυσσεμβόλοις, ubi Wessel. in Addend. 1, 334. citat e Cod. Ursini, ἡγουν δυσκολεκβάτοις.]

Εὐέκβατος, (ὁ, ἡ,) Egressu facilis. Hippocr. de "Victu in M. A. 'Ες εὐέμβατον, καὶ ἐς εὐέκβατον."

* Ἐκβατήρ, ὁ, UNDE * Ἐκβατήριος, α, ον, Qui evadit, Lycophro 516. Philostr. 562. Ἱερὰ ἐκβατήρια τῆς νόσου θύων. Himer. Ecl. 13, 38. "Ad Mær. 223." Schæf. Mss.]

* Ἀπεκβαίνω, Eust. 1617, 12. "Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.]

* Διεκβαίνω, Strabo 12. p. 810. * Διέκβασις, ἡ, Eust. 1887, 7. "Verh. ad Anton. Lib. 41." Schæf. Mss.] "Διεκβάδην, Hes. affert pro δίοδον, Trans-
"itum." [Ubi VV. DD. corrigunt διεκβολήν. Sed f. l. διέκβασιν.]

Ἐπεκβαίνω, Egredior, fere i. q. ἐκβαίνω. [Crinag. 31. Χερσὸν ἐπεκβαίνοντι κλύδωνι. "Jacobs. Anth. 9, 74." Schæf. Mss. "Joseph. 73, 29. Dio Cass. 293." Wakef. Mss.]

Μετεκβαίνω, Transcendo, Migro: ut exp. ap. Herod. Μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν. Bud. μετεκβαίνω exp. E navi in navem transeo, ap. Antiph. Ὅπου τὸ πλοῖον ὥρμει τοῦτο, εἰς ὃ φασι μετεκβάντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. [Strato Epigr. 29. φθόγγον. "Jacobs. Anth. 10, 76." Schæf. Mss.]

Παρεκβαίνω, Digredior, Abscedo. Hesiod. (E. 1, 224.) καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίου. Ubi exp. etiam Deflectunt. Apud Polyb. 4. pro Digredior, sc. a proposito, Ἀπὸ τούτων παρεξέβην. || Item Excedo, ut Cam. interpr. in Plut. (8, 628.) Ἐν ταῖς ἀπαιαῖς καὶ μονοτρόποις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἢ θέλεις. Sic autem exp. et ap. Aristot. Eth. 4, (5.) Ὁ μὲν γὰρ μικρὸν παρεκβαίνων οὐ ψέγεται. Et cum accus. in ead. signif., παρεκβαίνειν τὸ μέσον, ap. Eund. Cum eod. casu pro Transgredi, Παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, Plut. Numa. Aristot. Pol. 5. Αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατέστησαν ἐκ τῶν βασιλέων παρεκβαίνόντων τὰ πάτρια. || Degenero, Aristot. Bud. 475. HINC Παρέκβασις, (ἡ,) Digressio. Item, Transgressio, Excessus. Theophr. Ὅταν παρέκβασις γένηται, ποταμοῦ παρεκβάντος τὸ ρεῖθρον. Arist. Eth. 8. Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίδος. || Hermog. ac ceteris Rhet. παρέκβασις Digressio a proposito, et quasi Evagatio. A QUÆ Παρεκβατικὸς λόγος, Quæ dicuntur per digressionem, q. d. Digressiva oratio. Naz. Μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo longius per digressionem evagatur nostra oratio. ET Παρεκβατικῶς, Per digressionem, q. d. Digressive. [Gl. Παρέκβασις, Excessus, Transcursus. Παρεκβαίνω, Æsch. Choeph. 642. τὸ πᾶν Διὸς σέβας. Diod. S. 4. p. 167., 11. p. 272. Polyb. 2, 36. 4, 9. 6, 50. Παρέκβασις, Pind. Π. 11, 58. Dionys. H. 1. p. 42., 2. p. 126. Diod. S. 1. p. 23. Polyb. 1, 15. 3, 9. 15, 33, 1. Παρεκβατικῶς, Schol. Lycophr. 653. Suid. Phav. "Παρέκβασις, Excursus, Evagatio in res a causa præsentē alienas, Reisk. Isæus 153. Οἷται ἐξαρκέσειν ὑμῖν παρεκβάσεις." Seager. Mss. "Παρεκβαίνω, Jacobs. Animadv. 218. Παρέκβασις, Wakef. Herc. F. 979. Brunck. Soph. 3, 420. ad Herod. 356." Schæf. Mss. "Παρεκβαίνω, Apoll. R. 2, 341." Wakef. Mss.]

* Καταπαρέκβασις, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 24." Kall. Mss.]

* Προεκβαίνω, unde * Προέκβασις, ἡ, Eust. 24, 19.]

* Προσεκβαίνω, E mea nave transilio in aliam hostilem, Schneidero susp. "Dio Cass. 50, 34. (629.)" Kall. Mss.]

* Συνεκβαίνω, Xen. K. A. 4, 3, 17. Strabo 15. p. 1056. "Nicet. Eugen. 4, 62." Boissonad. Mss.]

* Ὑπεκβαίνω, Diocles Caryst. 4, 5. Suid. v. Κῆρα. "Euseb. V. C. 9. si vera est, ut videtur, Valesii emend." Boissonad. Mss. Suid. 2, 250. "Ad Charit.

Ἐμβαίνω, usitatus, si bene memini, quam εἰσβαίνω, s. ἐσβαίνω, Ingredior; unde part. ἐμβεβαῖος Il. E. (199.) Ἱπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῖα: ubi annotat Eust. ἐμβεβαῖα hic cum dat. Ἱπποῖς dici, ut qui sint pars ἄρματος: alioqui non dici ἐμβαίνειν Ἱπποῖς, sed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ Ἱπποῖς, vel Ἱππων ἐπιβαίνειν. Apud Plut. Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et Xen. K. Π. 2, (1, 6.) Ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, Ingredi idem periculum, i. e. Subire. Quod et Adire dicitur. || Ἐμβαίνω pro Ingredior, i. e. Gradior, vel Gradum facio, ap. Lucian., inquit Bud., Πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. Apud Demosth. autem pro Cor. Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκῶς. Plato autem cum dat. Phæd. 278. Ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Ubi etiam observa ἐμβεβῶσι in subjunct. || Ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμβάνειν, Suid. || Ἐμβαίνειν τινί, Insultare alicui, accipiendo Insultare in propria signif. Od. K. 164. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῆς Εἰλκυσάμην. Legimus autem ap. Eund. λαξ ἐν στήθεσσι βαίνειν, pro ἐμβαίνειν λαξ στήθεσι, ut Terent. Calchibis insultare. Sed et Il. Π. (94.) Μὴ τις ἀπ' Οὐλύμπιο θων αἰεγενετῶν Ἐμβήη, Eust. esse vult ἐνάλλεσθαι: sicut et in proxime præcedente loco. At Suid. exp. κατέλθῃ. Hes. autem ἐμποδὼν γένηται et ἐναντιωθῇ. At pro Insultare, metaph. in hoc Iambi-co, Μῆμβαινε δυστυχοῦντι κοινὴ γὰρ τύχη. || Ἐμβήησαι, Intrudere, Injicere s. Conjicere, ut Herod. 4. fin. Ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In solitudinem conjecit, Cura affecit. "Ἐμβέβασαν, per sync. pro ἐμβεβή-
"κεισαν," [ἐνεβεβήκεισαν,] "ut docui in Anomalis.
"Il. B. ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, In-
"gressi erant. SIC Ἐμβεβαῖος pro Ἐμβεβηκῶς, In-
"gressus. Epigr. τάφῳ λαίνῳ ἐμβεβαῖος." ["Gradior, Il. Ψ. 403. Ἀντίλοχος δ' Ἱπποισὶν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο Ἐμβηγον, καὶ σφῶι τιταίνετον ὅτι τάχιστα. Vehor, Invehor, Soph. Œd. T. 803." Seager. Mss. "Ad Heracl. 169. Wakef. Alc. 1022. Jacobs. Animadv. 122. 293.; Anth. 8, 42. Heyn. Hom. 4, 338. 7, 155. Lobeck. Aj. p. 277. Thoin. M. 369. Markl. Suppl. 988. ad Charit. 261. 682. 688. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Musgr. Cycl. 91. Fischer. Palæph. 66. et Ind.: ad Xen. Eph. 252. ad Herod. 320. 432. 643. ad Corn. Nep. 368. Wakef. S. C. 2, 16. 3, 88. ad Il. Π. 94. ad Od. K. 164. Brunck. Œd. T. 825. Transitive, Markl. Iph. p. 320. Heracl. 845. Porson. Or. 1427. De constr., Boissonad. Philostr. 334. De lavatione, Paus. 3, 180. Ἐμβα, Musgr. Ion. 167. El. 113. Ἐμβεβαῖος, Jacobs. Anth. 9, 417. Heyn. Hom. 8, 609. Ἐμβήησαι, Injicere, Imponere, Eur. Cycl. 465. Od. Π. 4. Herod. 21. Med., ad Xen. Eph. 283." Schæf. Mss.]

Ἐμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, ["Πρόδου-
λον ἔμβασις ποδὸς, Æsch. Ag. (954.)" Gataker. Mss.] A QUO Ἐμβασικοῖτας, Poculi ejusdem nom. inde dicti, quod potantes faceret ἐμβαίνειν εἰς τὰς κοίτας. || Item, Solium, in quo nos lavamus, e Diosc. 6. Τὸ σῶμα λοβεῖν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur et ex Alex. Aphr. ET Ἐμβάσιος Apollo, de quo supra in Ἐκβασις. ET Ἐμβατή itidem pro Solio: exp. n. πύελος. AT Ἐμβάτης ex Eur. affertur pro Sessore, ἐμβάτης ἄρμάτων: sic ἄρμασιν ἐμβεβαῖα modo ex Hom. habuimus. Ἐμβάται autem, pro quo annotant et ἐμβάτα neutr., dicuntur Calcei quidam, vel Cothurni, secundum quosdam: quia legitur etiam οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, vel Cothurnis similes. Apud J. Poll. tamen ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ut κόθορνοι sunt τὰ τραγικά, et ita ἐμβάται fuerint potius Socci. Bud. ἐμβάτας Calceos præaltos fuisse scribit; sequens, ut opinor, Lucian. (2, 284.) Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχοῦ-
μενος, aut certe (1, 479.) Καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέ-
μενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud Eund. alibi, Ἐμβάται χροῦσοι. Xen. autem ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμβάτης pro Modulo e Vitruv. 4, (3.) affertur. ET Ἐμβατήρ, pro Balistæ foramine, quod et περίτρητον, ex eod. Vitruv. (1, 2.) citatur. Unde et ap. Hes., ubi habemus ἐμβατήρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidam reponunt ὀπή. AT Ἐμβατὸς, (ἡ, ὄν,) Qui ascendi potest. HINC et Ἐμβατήριος, (α, ον,) q. d. Ingressivus, ut ἐμβατήριος

ῥυθμὸς et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. Lycurgo, unde ap. Lucian. Πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, ad quos praelium committebatur. Quo pertinet quod supra annotavi e Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Apud J. Poll. autem ἐμβατήριον ᾠσμα legitur. Ἐμβατήρια autem, s. ᾠσματα, s. αὐλήματα, dicebantur, teste Cam., ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, committere praelium solebant, ut ostendit Thuc. 5. Et ἐμβατήρια μέλη, Athen. 14. quæ et ἐνόπλια vocari solita scribit, usitata ap. Lacones. [Gl. Ἐμβασις Solium, Cortina. Strato Epigr. 49. Athen. 1. p. (24=)91. Schw. Eur. Bacch. 729. Schol. Aristoph. I. 1057. Lucian. de Salt. 503. Ἐμβασικοίτας, et * Ἐμβασιχύτας, Atben. 11. p. 235. Schw. Eust. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 639. * Ἐμβασικοίτος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 247. σημάτων κτηνῶν ἐμβασικοίτους. * Ἐμβασιχύτρος, ὁ, ἡ, In ollas repens, nom. muris in Batrach. 208. " * Ἐμβάσιμος, ὁ, ἡ, Schol. Thuc. T. 1. p. 395." Dindorf. Mss. Glossæ: Ἐμβάται τραγωδοῦ Cothurni. Ἐμβάτη Solium. Ἐμβατή, i. q. ἔμβασις, Hippocr. 561. Foës. Schneider. Lex. Ἐμβάτης, Xen. Equ. 12, 10. Athen. 535. Ἐμβ. πλῆμα λαμβάνων τῆς ποροφύρας. Ἐμβατὸς, Lex. Polyb. Anal. 3, 331. συνωρίσι τόπος ἐμβ. Diod. S. 1, 57. " Ἐμβατήριος, Max. Tyr. Diss. 7. Clem. Alex. Protr. 8. p. 68." Routh. Mss. Heliod. 4. p. 190., 5. p. 226. ap. Schneider. Lex. " Polyb. 4, 20." Seager. Mss. " Ἐμβασις, Jacobs. Anth. 10, 94. Athen. 24. Pierson. Veris. 93. Wytttenb. ad Plut. 1, 235. Ἐμβασικοίτης, ad Charit. 516. Ἐμβάσιος, Brunck. Apoll. R. 22. Valck. Phœn. p. 770. Ἐμβάτης, Cothurnus, ad Lucian. 1, 479. Ἐμβάται, Thom. M. 301. Stanl. Eum. 55. Lucian. 2, 31. ad 284. 3, 105. Cothurni, Herod. Philet. 436. et n.: ad Timæi Lex. 191. Ammon. 49.; Valck. 75. * Ἐμβατον, Thom. M. 300. Ἐμβατήριος, ad Charit. 662. Boissonad. Philostr. 443. ad Mær. 223. Ἐμβατήριον, τὸ, Valck. Adoniaz. p. 283. Ἐμβατήρια, τὰ, Boissonad. l. c." Schæf. Mss. " Ἐμβασις, Solium, in quo lavamus, Schol. Nicandri A. 111. Athen. 246. fin. Ἐμβατή, Suid. 3, 231. Ἐμβατήριος, de Musica, Plut. 2, 238. Clem. Alex. 68. Ἐμβατήριον, Polyæn. 29." Wakef. Mss.]

" Ἀνέμβατος, (ὁ, ἡ), Cui inambulari insistive nequit: aliis Inaccessus, Avius." [Dionys. H. 1. p. 3. Nonn. Paraphr. 31, 13. ἀνυγα, 95, 28. οἶμον. " Ad Charit. 425. Jacobs. Anth. 8, 362. 11, 147. ad Mær. 87. Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Toup. Opusc. 2, 199. Active, Crusius ad Suet. 398." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 12, 442." Wakef. Mss.]

" Δυσέμβατος, (ὁ, ἡ), Cui inambulari s. In quo incedi ægre potest. Hesychio ἀτριβής, ἀπάτητος, " τραχὺς, Qui teri pedibus et calcari nequit, Asper: " aliis Inaccessus, Invius." [" Schrader. Emendd. 50." Schæf. Mss. " Tryphiod. 101." Wakef. Mss.]

" Εὐέμβατος, (ὁ, ἡ), Ingressu facilis. Vide Εὐέκβατος." [Chio Epist. 15. ἀκρόπολις.]

Ἐμβαδὸν, adv. Pedestri itinere, ut Bud. interpr. Il. O. 505. Ἐμβαδὸν ἵζεσθαι ἢν πατρίδα γαῖαν ἑκάστος. Vide Eust. Idem Bud. affert et e Paus. [10, 20.] 266. Οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, Pedibus gradiendo. || Ἐμβαδὸν autem, ap. Hom. posteros τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boëtio τὸ ἐμβαδὸν est Area, Bud. Et Gal. Id quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. [" Const. Porphy. de Imag. Edess. p. 88, 1." Boissonad. Mss. * Ἐμβαδὸν, τὸ, Area, Polyb. 6, 26. Cassius Probl. 1. Hero ap. Schneider. Lex. πόδες ἐμβαδοί. * Ἐμβαδομετρικός, ἡ, ὄν, Salmas. Exerc. Plin. 492. " Ἐμβαδὸν, adv., Paus. 3, 218. Heyn. Hom. 7, 84. Polyb. 2, 511." Schæf. Mss.]

Ἐμβάς, ἄδος, (ἡ), vel potius plur. Ἐμβάδες, i. q. Cothurni, J. Poll. Cui subscribit Lucian. (2, 743.) de tragicis histrionibus, Καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεισιν ἀμοφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός, Quare male vir quidam doctus ἐμβάτας et ἐμβάδας ejusd. signif. esse scripsit. Sed J. Poll. sciendum est, licet uno in loco dicat Calceamenta tragica vocari cothurnos et ἐμβάδας, in alio κοθόρνους ταπεινοὺς similes dicere. Ἐμβάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγένας, Aristoph. (Σ. 103.) ut Lat. Calceos poscere et Soleas poscere, quod faciebant e mensa surgentes, Bud. || Ἐμβάς, Hes. μέ-

ρος τι τῆς χελῶνῆς. Sed in VV. LL. ἐμβάς e Polyb. affertur pro Spatio quadrato circa signum, quod ponebatur, ubi castrametaturi erant. [" Βοιωταὶ ἐμβάδες, Herod. 1, 195." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἐμβάς Solea, Pero, Soccus. * Ἐμβαδοποιοί Solearii. Ἐμβάς, Plut. Demetrio 41. ἀρρήκτους, * ὠμοβοεῖς, Anal. 3, 185. Reimar. ad Dion. Cass. 2. p. 1032. " Τῇ ἐμβάδι utebantur senes potissimum, Aristoph. Il. 759. unde ap. Eund. Ἐκκλ. 633. ἐμβάς pro Senibus accipitur: " Ὅταν ἐμβάς δὴ γ' εἴπῃ Προτέρω παραχώρει." Seager. Mss. " Herod. Philet. 436. et n.: Musgr. Hipp. 1189. Gesner. Ind. Orph. Ammon. 49.; Valck. 75. Jacobs. Anth. 11, 391. Thom. M. 300. Brunck. Aristoph. 2, 38. 41." Schæf. Mss.]

Ἐμβάδιον, (τὸ,) demin., Calceus vel Solea, Aristoph. [Il. 847. Σ. 600. Glossæ: Ἐμβάδιον Soccus. " Thom. M. 300. T. H. ad Plut. p. 327." Schæf. Mss.]

Ἐμβαθρα, τὰ, Calceamenta quædam, ab ingrediendo dicta, ut ἐνδρομίδες a cursu. Camer. [J. Poll. 7, 90.]

* Ἀντεμβαίνω, Gal. Gloss. v. Γγγγλύματα. " Theophil. de Corp. Fabrica 1, 7." Boissonad. Mss.]

* Εἰσεμβαίνω, Anthol. " Marcus Arg. 31." Schæf. Mss.]

Ἐπεμβαίνω, Ingredior: ut νηὸς ἐπεμβαίνειν ap. Nonn. (Jo. 255, 3.) et ap. Demosth. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges, [" in locum nempe aliorum, qui e nave excessissent, πρὸς Πολύκλ. 1214, 25." Seager. Mss.] || Ἐπεμβαίνω, Insulto, Premo. Soph. El. (456.) Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exp. etiam ἐφήδομαι, quod et signif. interdum Insulto, metaph. [Gl. Insulto. Hesiod. A. 324. " Insulto, ἐφήδομαι, Demosth. 579. Plut. Flamin. 696. Demosthene 1567. HSt." Seager. Mss. " Wakef. S. C. 1, 119. ad Lucian. 1, 440. Wytttenb. Select. 264. Brunck. Cœd. T. 825. ad Herod. 575. Lobeck. Aj. p. 378. ad Charit. 761. 772. Brunck. Soph. 3, 482. Heyn. Hom. 5, 664. Ἐπεμβ. κατὰ τινος, Lobeck. Aj. p. 376." Schæf. Mss. " Opp. A. 3, 638. Cum gen., Quint. Sm. 4, 51. Nonn. 48, 310. Κατὰ τινος, Soph. El. 839. Ingredior, Quint. Sm. 7, 466. Insulto, Eur. Hipp. 668." Wakef. Mss.]

Ἐπέμβασις, ἡ, Incursus. [Dionys. Hal. A. R. 3, 19. * Ἐπεμβάς, ἡ, ὁρέων, Ζωοφόρον λυκάβαντος, Paul. Sil. Ecphr. 175. 518. " Ἐπέμβασις, Manetho 5, 80." Wakef. Mss.]

* Ἐπεμβάτης, ὁ, Vector equi, currus, navis, Miles classiarius, pro ἐπεμβαίνων. Eur. Suppl. 585. 685. Bacch. 781. " Anacr. 58." Boissonad. Mss. " Seagar. Ep. ad Valck. 20. Valck. ad Ammon. 134. Markl. Suppl. 653. 685." Schæf. Mss.]

Ἐπεμβαδὸν, Ascendendo, Epigr. [Anal. 2, 511.]

* Κατεπεμβαίνω, Insulto. Pseudo-Chrys. Serm. 4. T. 7. p. 234. Τί κατεπεμβαίνεις τῷ κειμένῳ; Seager. Mss. " Schol. Opp. A. 2, 34." Wakef. Mss.]

Προσεπεμβαίνω, Insuper inscendo, vel Insuper insulto. [" Schol. Soph. Aj. 1348." Wakef. Mss. " Chrys. Serm. 36. T. 5. p. 241." Seager. Mss.]

* Συνεπεμβαίνω ταῖς ἀνυχταῖς τινός, Insulto calamitati alicujus, Calamitate alicujus abutor ad addendam afflicto afflictionem, 30, 9, 21.: Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς, Temporibus utor in mutuum perniciem, Adversis rebus suis invicem insidior insultoque, 20, 11, 7. Imitatio Demosthenis, qui Mid. 138. Ἐπεμβαίνειν τοῖς καιροῖς dixit." Lex. Polyb.]

Κενεμβατέω, ἡσω, Per inane gradior. Plut. Flamin. (635. HSt.) Ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρεται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλισθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμβατοῦσι, i. e. Euntibus per inane: de avibus, quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud. [" Pisid. Opif. 84." Boissonad. Mss. Gal. Plut. Luciani 6, 331. P. Ægin. " Ἐως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ, et alibi, Μέχρι * κενεμβατήσεως. Vide Schneider. Lex. " Synes. 156. Phot. 237." Wakef. Mss.]

Ἐμβατεύω, εὐσω, Pedem infero, Pedem pono. Construiturque aliquando cum accus., aliquando cum dat., aliquando cum eis. Greg. eis Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύεις, ὃ θεὰ καὶ ἱερὰ κεφαλὴ. Idem, Καὶ μέχρι τούτων τοὺς λογισμοὺς ὑγια-

νοντες, τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατεύοντες. A Idem, Σολομὼν ὁ σοφισάμενος περισσὰ, ὅσφ πλεόν ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσοῦτφ πλεόν διγγιγῆ. Idem quoque, Ὁ τὰς ἀπάντων ἐμβατεύων χάριτας. Junctum vero cum præp. eis, plerumque possessionis alicujus additionem aut invasionem declarat, ap. oratores frequens vox. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, vel εἰς τὴν οὐσίαν, Cernere et adire hæreditatem, vel Immiscere se hæreditati et bonis: cujus signif. exempla vide ap. Bud. p. 98. [Demosth. 894.] Item Ire in possessionem bonorum: ut ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, In possessionem navis ibant. Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον, Possidere ut suum cæpit. Bud. Apud Paul. etiam ad Col. 2, (18.) Ἄ μὴ ἐώρακεν, ἐμβατεύων; Bud. interpr. In eorum, quæ non vidit, possessionem pedem ponens, vel In eorum, quæ non vidit, possessionem ingrediens. Sic Ἐcum. in Act. Ὁ κύριος ὁ ταῖς καρδίαις ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς, Chrys. et Greg. [Dionys. Hal. A. R. 1. p. 196. Πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα. Soph. Œd. T. 825. Μῆτ' ἐμβατεύειν πατρίδος: C. 400. γῆς δὲ B μὴ ἔμβαλῃς ὄρων. Eur. Rhes. 225. ναῦν ἐμβατεύων, Heracl. 875. κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός. Nemesius 64. Οὐρανὸν ἐμβατεύει τῇ θεωρίᾳ. Eur. Fr. Teleph. Ὅστε πέτρον Ἀρκίδων δυσχεύμερον ἐμβατεύεις. Æsch. Pers. 449. Xen. Symp. 4, 27. Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμβατεύετέ τι. Bekkeri Lex. Ῥητορ.: Ἐμβατεύσαι, καὶ *Ἐμβατεία ἐμβατεία ἐστὶν ἡ νυνὶ λεγόμενη διὰ τοῦ δ, *ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεύσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου, ἐνεχυρίαζοντα τὸ δάνειον. Cf. Etym. M. Dionys. H. de Comp. Verb. 428. *Soph. Œd. C. 679. Ἴν' ὁ βακχεύσας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει Θεαῖς ἀμφιπολὼν τιθήναις. Eur. El. 1251. οὐ γὰρ ἐστὶ σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σὴν. Demosth. 1086. Καὶ ἐνεβάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν, ὥς ὑπ' ἐκείνου ζῶντος ἔτι εἰσποιηθεῖς." Seager. Mss. Glossæ: Ἐμβατεύω Inito, Ingredior. *Ἐμβατευτικός, ἡ, ὄν, (ab *Ἐμβατεύσις, ἡ,) Possessorius, ut jus ἐμβατευτικὸν, Jus propria auctoritate retinendæ alicujus rei. Vide Alciat. 1, 56." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4. "Ἐμβατεύω, Eur. Hec. 903. Toup. Opusc. 2, 83. Brunck. Œd. T. 825. Fischer. ad Palæph. 104. Dionys. H. 1, 196. Musgr. Rhes. 225.; Heracl. 876. Wakef. Herc. F. 39. Jacobs. Anth. 9, 252. 12, 69. *Ἐπεμβατεύω, Brunck. Œd. T. 825." Schæf. Mss. "Ἐμβατεύω, Lycophr. 642." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβατέω pro ἐμβατεύω. Anal. 1, 246. ὄρεος ῥάχιν ἐμβατέοντες. *Κατεμβατέω, Nicander Θ. 804. "Ἐμβατέω, Wakef. S. C. 1, 116.; Trach. 675. Jacobs. Anth. 7, 149. *Ἐπεμβατέω, Wakef. l. c." Schæf. Mss. "Ἐμβατέω, Nicander Θ. 147. Var. lect. Lycophr. 642." Wakef. Mss.]

[* "Ἐμβατίον, (τὸ,) Hierophil. de Alim. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 193." Boissonad. Mss.]

"Μετρεμβαίνω, Transcendo, ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. Μετρεβάς εἰς μυσπάρωνα." ["E loco in locum migro, Philostr. 544. "Nic. Damasc. 437." Wakef. Mss.]

[* Παρεμβαίνω, Progredior, Ingredior, Invehor. Dionys. H. 1. p. 98. 300. 514. Plut. 10, 352. H.]

[* Παρεμβατικός, ἡ, ὄν, Digressorius. Schol. Pind. O. 2, 178. "Euseb. V. C. 178." Boissonad. Mss.]

[* Προεμβαίνω, Antegradior, Præeo. Strabo 11. p. 1107. *Προεμβατής, ὁ, Heliod. 5, 30. p. 254. et *Προεμβατήρ, ὁ, UNDE ap. Eund. ibid. 256. *Προεμβατήριος, α, ὄν. "Προεμβαίνω, Plut. 3, 866." Wakef. Mss.]

Προσεμβαίνω, Insuper insulto. Soph. El. [Aj. 1348.] Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρή; || E Diosc. autem affertur Προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, pro Descendo in aquam. "Προσεμβαίνω, Insuper ingredior, vel "simpl. Ingredior, Descendo in. Diosc. 5, 19. de "aqua marina, Καὶ εἰ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν "αὐτὸ, ὠφελεῖ. Signif. etiam Insilio, Insulto: vel "potius Insuper insulto. Soph. El." [Aj. 1348.] "Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρή; Annon "et insultare insuper mortuo te oportet?" ["Lobeck. Aj. p. 412. Heyn. Hom. 7, 155." Schæf. Mss.]

[* Συνεμβαίνω, Simul, Pariter, Itidem ingredior.

Pseudo-Longin. 9. 13. Schol. Aristoph. B. 186. Polyb. 1, 20, 7. Lucian. Navig. 936. "Toup. ad Longin. 296. 310." Schæf. Mss.]

Ἐπιβαίνω, Conscendo. Item Ingredior: ut ἐπιβαίνειν εὐνῆς aliquoties ap. Hom., Conscendere cubile. Sic ἵππων ἐπιβησόμενον, Il. E. (46.) δίφρου ἐπιβησόμενοιςιν, Ψ. (379.) νηῶν ἐπιβαινέμεν, Od. I. (101.) Quo etiam modo Plut. Them. Ἐπιβαίνει τῆς αὐτῶν τριήρους. Lucian. Ἐπιβάς τοῦ πλοίου. Item Herodian. 4, (7, 11.) Ἀρματος ἡ ἵππου ἐπιβαίνων. Sed et aliam constr. habet in hac signif., Thuc. 1, (111.) Ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. At ex Herod. affertur cum ἐπὶ habente gen. Ἐπιβάς ἐπὶ νεώς. Item cum accus. sine præp. et interdum pro Conscendere, interdum pro Ingredi; ut Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, Apoll. R. 2, (1096.) pro Ingredi; Πιερίην ἐπιβάς, (Od. E. 50.) Ingressus. Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aj. (144.) Sed et cum dat., ut Il. B. (351.) ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροιςιν ἔβαινον. Et ἐπιβάς τοῖς στρώμασι, e Plut. Apoph. Et e Thuc. Ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπεφῶντο, Alii in aliorum naves transgredi conabantur. Legitur et Act. 25, (1.) Ἐπιβάς τῇ ἐπαρχίᾳ, Ingressus provinciam. Quod tamen quidam interpr. Suscipiens provinciam. Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum eis habente accus. e Plat. citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον.

Ἐπιβαίνειν, cum gen. interdum alio v. redditur, quam Ingredi, eod. tamen sensu; ut ap. Herodian. 7, (9, 9.) Ἀμα τῷ τῆς Καρχηδόνης ἐπιβῆναι, Polit. reddit Simulatque Carthaginem attigit. Sic cum de ætate dicitur ap. Eund. 5, (7, 7.) Τοῦ δωδεκάτου, sc. ἔτους, ἐπιβαίνοντα, Cum duodecimum annum attigisset. Sic autem et Plato de LL. Ἐπιβαίνειν ἐτῶν τετταράκοντα. Pōtest tamen verti etiam Cum ingressus esset: sicut et alibi, Ἀρτι τῆς μεираκίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exp. etiam Ingredi hostiliter, Invadere, Incursare: ut Od. E. (86.) οἷτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσις, pro ἐπιβῶσι. Bud. autem ap. Demosth. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exp. posse Invadere Atticam. Sed et cum dat. e Xen. K. Π. 5, (2, 12.) ἐπιβῆναι affert pro Invadere, Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. Et ex Arrian. 6, (1, 4.) Ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσση Ἀλέξανδρος. Cum accus. quoque in hac signif. ap. Soph. Aj. (137.) σὲ δ' ὅταν πλῆγῃ ἐπιβῇ. At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον Matth. 21, (5.) redditur Insidens asinæ, et a vet. Interpr. Sedens super asinam. Sic et plur. οἱ ἐπιβεβηκότες pro Insidentes, Vecti. || Ἐπιβαίνω cum gen. exp. et Pervenio, in Xen. Ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, Ad telorum jactum pervenerunt. Aliquid tale signif. videtur et ap. Philon. de Mundo, Ὅποτε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγέντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὥς ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς χωρίου πρὸς τὸν μακρὰν ὄντως ἀφαστῶτα ἀνατρέχειν [τὸν] οὐρανόν. Bud. tamen vertit, Oculi eo usque sursum tollantur, ut ad cælum excursent.

Ἐπιβαίνω, Ingredior, i. e. Grador, Incedo. Hesiod. E. (2, 297.) ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἰχγος ἐποίησεν. Plut. Lycurgo, Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαίνοντων, quod Lucian. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆναι εὐφροσύνης Hom. [Nonn. Jo. 112, 12.] D Supremum gaudii gradum attingere, et ἐπιβῆναι ἀναδείξαι, [Od. X. 424.] Supremum impudentiæ gradum attingere, vel Ad supremum gradum impudentiæ pervenire, vel potius pervenisse. Aut simpl. Ad gaudium pervenire, et Ad impudentiam pervenire; vel aptius, Ad impudentiam prorumpere. Nunc n. nullæ aptiores interpr. horum loquendi generum in mentem mihi veniunt, quam istæ, quæ tamen alioqui parum satisfaciunt. At ἐπιβῆσαι act., ut εὐκλείης ἐπιβῆσον, Il. Θ. (285.) Facere, ut quis ad gloriam perveniat, s. gloriam consequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere.

[Ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Æsch. Socr. Dial. 1, 4. Κώμης, Nonn. Jo. 144, 18. Apoll. R. 4, 1165.: αὐτὰρ ἐγὼ σοι Τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὐτι μεγαίρω, Hymn. in Merc. 465.: Ἐνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰοιδῆς, Hesiod. E. 2, 77.: Εἰη δ' ἐνναέτης, ἡ καὶ δεκάτω ἐπιβαῖνοι, Theocr. 26, 29.] "Ἐπέβαν, Poet. syncope pro ἐπέβησαν. Ἐπιβεῖωμεν, Poet. epenthese τοῦ ι pro ἐπιβέωμεν: hoc

“autem, Ion. dialysi pro ἐπιβῶμεν. Ἐπιβήσω, fut. A
 “1 act. ex inus. th. ἐπιβάω.” [“Ἐπιβαίνω, Thom.
 M. 45. 369. Jacobs. Exerc. 2, 42. Musgr. Hipp. 214.
 ad Od. X. 424. Toup. Opusc. 1, 553. 2, 136. 297.
 Wolf. ad Hesiod. 102.; Heyn. 151. Valck. Hipp. p.
 285. Wessel. Herod. 223. Ilgen. Hymn. 411. 412.
 Brunck. Œd. C. 188. Heyn. Hom. 4, 687. 5, 42.
 121. 727. 7, 365. ad Charit. 746. Jacobs. Animadv.
 185. 312.; Anth. 7, 161. 9, 37. Markl. Iph. p. 253.
 Musgr. Iph. T. 215.; Rhés. 238. Meleag. 77. Lu-
 cian. 1, 862. ad Diod. S. 2, 332. Lobeck. Aj. p. 277.
 De constr., ad Xen. Eph. 266. ad Charit. 304. Heyn.
 Hom. 5, 666. 8, 436. Active, Moschus 4, 33. Musgr.
 Ion. 167. (errat.) Theodorid. 13. Jacobs. Anth. 9,
 238. Compos fio, Ruhnck. Ilgen. et Mitsch. ad H. in
 Cer. 211. Invado, ad Plut. 4, 27. Reisk. De coitu,
 Toup. Opusc. 2, 82. ad Lucian. 1, 272. Fischer.
 Ind. Palæph. Anton. Lib. 152. ad Mær. 4. 278. Æ-
 nigma 5. Heyn. Hom. 8, 55. De curru, ad Lucian. 1,
 197. De equo, Segaar. Ep. ad Valck. 20. Thom. M.
 45. ad Charit. 304. De nave, Boissonad. Philostr.
 643. Ἐπιβ. λεχέων, Musgr. Hel. 381. δόξης, Wakef.
 Phil. 1463. Heyn. Hom. 5, 466. ἵππων, 5, 11. πόδα,
 Lucian. 2, 31. Ἐπίβα, Musgr. Ion. 167. Ἐπιβεβηκώς,
 cum gen., Brunck. Soph. 3, 505. Ἐπιβεβηκότες;
 Wakef. Phil. 901. Ἐπιβήσομαι, Heyn. Hom. 4, 506.
 5, 434. 6, 208. 209. 375.” Schæf. Mss. “Ἐπιβαίνω,
 Quint. Sm. 12, 159. Thuc. 7, 70. Occasionem capto,
 Appian. 1, 68. Valeo, Proficio, Philo J. p. 1156.
 Eust. II. 599. Manetho 4, 222. Conor, Aggredior,
 Hom. H. in Merc. 166. Hesiod. E. 2, 277. Doceo,
 Innuo, Artem. 22. * Ἐπιβάτεον, Aristot.” Wakef.
 Mss.]

Ἐπιβήματα, τὰ, εἶδη χορικῆς ὀρχήσεως, Hes.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, Qui inscendit, Inscensor, ut
 Lampr. loquitur, Od. Σ. 262. Ἴππων τ' ὠκυπόδων ἐπι-
 βήτορας. Ἐπιβήτωρ πάτρης e Nonno VV. LL. interpr.
 Qui patriam adiit. Pro ἐπιβάτης etiam, s. ἀναβάτης:
 item pro Mobili et agili usurpari, ead. LL. tradunt.
 Accipitur vero et pro ὀχευτής, ut Od. Ψ. (278.) συνῶν τ'
 ἐπιβήτορα κάπρον. [Ἐπιβήτορι παλμῶ, Nonn. Jo. 256,
 23. ἐπιβήτορα θώκων, 83, 19. ἐπιβήτορι κούρη, Nonn.
 Dionys. 1, 51. Cf. Ἐπιβώτωρ. Manetho 4, 245. “Ibid.
 222. ad Charit. 746. Antip. S. 106. Fischer. Ind. Pa-
 læph.” Schæf. Mss. “Ἐπιβήτωρ, Tryphiod. 305.
 λύτης, Luctuosus, Manetho 4, 33.” Wakef. Mss.]

[* “Ἐπιβάς, ἄδος, ὁ, ἡ, Qui supervenit, vel succe-
 dit, Schol. Pind. II. 4, 249.” Wakef. Mss. “Ad
 Timæi Lex. 120.” Schæf. Mss.]

Ἐπίβασις, ἡ, Scansio, ἀνάβασις, βάδισις, Hes. ἐπι-
 βάθρα, Suid. Greg. πρᾶξιν, θεωρίας ἐπίβασιν. Philo de
 Mundo, “Ὡς περ ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας θεῖς.
 Quod Bud. vertit, Ut pedes anteriores scansionis vic-
 cem obtineant. Exp. etiam Basis, Fundamentum, Id,
 cui res aliqua insistit, s. innititur. At Ἐπίβασιαν
 Hyperidem appellasse Actionem sc. in judicio, esse-
 que Occupationem alienæ domus s. familiæ, ex J.
 Poll. tradit Camer. [Ἐπίβασις, Lobeck. ad Phry-
 nich. Ecl. 580. Lex. Polyb. Glossæ: Ἐπίβασις In-
 cessus, Ingressus, Gressus, Inceptum. Herod. 6, 61.
 Pseudo-Longin. 11, 1. Ἐπίβασις, Lobeck. l. c. D
 * “Ἀνεπίβασις, Heraclitus Epist. in meis ad Eunap.
 notis p. 430.” Boissonad. Mss. “Ἐπίβασις, Lucian.
 2, 253. Ἐπίβασις, ad Dionys. H. 2, 939.” Schæf.
 Mss.]

[* Ἐπιβατήρ, ὁ, UNDE] Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ, [α, ον,]
 Scansorius, ut ἐπιβατήριοι μηχαναί, Machinæ scan-
 dendis muris accommodæ: citant VV. LL. ex Jose-
 pho, et exp. Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπι-
 βατήρια absolute etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μη-
 χανήματα, ut Suid. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν,
 πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τευχῶν ἐπιβα-
 τήρια. Quo vocab. Synes. 27. (p. 70. d.) metaph.
 usus est pro Honoribus et iis rebus, quibus ad majus
 fastigium ascenditur, ut Bud. exp. Οὕτω πικροῖς ἡμᾶς
 ἡ πόλις ἐπιβατηρίους ἐξένισεν, de electione sua in epi-
 scopum loquens, postquam omnia sibi incommoda
 obtigerunt. [“Greg. Naz. Ep. 44. Οὐκ ἂν με τις
 ἐφθῇ καὶ προσδραμῶν καὶ περιπτυσσάμενος, καὶ τὰ ἐπιβα-
 τήρια προσφθεγγάμενος, Nemo me prior ad te com-

plectendum accurrisset, ac magistratum ineuntem
 consalutasset.” Strong. Mss. Glossæ: Ἐπιβατήριον
 Introitum. Hesych. v. Ἀδώνων. “Ἐπιβατήριος, Boi-
 sonad. Philostr. 443. Fac. ad Paus. 1, 301. ad Mær.
 223.” Schæf. Mss. “Eutrop. 706.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβάτης, ὁ, Inscensor s. Vector, Eques equo in-
 sidens, Bud. ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων, Hes. Greg. Καθὰς
 περ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν
 ἀπορρίψαντες. Ἐπιβάτην a recentioribus dictum esse
 etiam Eum, quem Hom. ἔμπορον vocat, τὸν ἐπὶ τῆς
 ἀλλοτρίας νεώς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit,
 Eum, qui nave aut sua aut conducta uteretur, Ca-
 mer. UNDE Ἐπιβατικά, τὰ, Hes. παρενθήκας exp. ἐπὶ
 τῶν * ἔμπορικῶς πλεόντων. Plerumque vero pro Clas-
 sario milite capitur, et Qui non remigandi causa, sed
 tantum pugnandi navem conscendit. Attici, ut in-
 quit Eust., τοὺς ἐν τριήρεσι κωπηλάτας, vocant ἐπικώ-
 πους: ἐπιβάτας autem, μαχητάς: pro quo aliquando
 et ἐπιβάται νεῶν dicuntur. Polyb. 16. Καὶ τὸ σκάφος
 καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν: ubi Pro-
 pugnatores Bayf. vertit. Thuc. 8. Εἶχον δὲ ἐπιβάτας
 τῶν ὀπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστοὺς. Ἐπιβάτην
 Hes. exp. etiam τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. UNDE Ἐπι-
 βατικός, (ἡ, ὄν,) Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβα-
 τικόν, Milites classarii, ut Bud. interpr. ap. Aristot.
 Τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. At Ἐπιβατικά ῥή-
 ματα ap. Gramm. Theod. Gaza vocat, τὰ τῶν διαβα-
 τικῶν ἐλλειπτικά, ut Ἐὼ ζῶν, μάχομαι μάχην διαβα-
 τικά δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud. [Gl. Ἐπιβά-
 της Vector, Jaculator. “Demosth. 883. 1034. 1209.
 1273. 1286.” Seager. Mss. “Jo. Lyd. de Mens. p.
 32. * Ἐπιβατηγός, ὁ, Gesner. Thes. L. L. ex Ulpi-
 ano.” Kall. Mss. Ἐπιβατικός, Polyb. 1, 47, 9. Τὰ
 —κά, Bekk. Anecd. 97. i. q. παρενθήκαι. * Ναυτεπιβά-
 της, ὁ, Qui navi servit, ut suum naulum lucratur.
 “Ἐπιβάτης, Thom. M. 347. Markl. Suppl. 685. Ku-
 ster. V. M. 74. Aristoph. Fr. 224. Diod. S. 2, 332.
 613. Wakef. Phil. 901. Levesque in Thuc. 3, p. 271.
 ad Herod. 343. 548. 550. Segaar. Ep. ad Valck. 20.
 Ammon. 17. ad Thom. M. 45. Toup. Opusc. 2, 292.
 Valck. Diatr. 240. ad Lucian. 1, 272. Ἐπιβατικός, ad
 Diod. S. 2, 469.” Schæf. Mss.]

Ἐπιβατός, (ἡ, ὄν,) Qui conscendi potest: ut ἐπι-
 βατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, ut Bud. ap. Plut.
 interpr. Item ἐπίβατος, alio accentu, interpr. Subdi-
 tus, Obnoxius, ap. Areth. in Apoc. Ἐπίβατος ταῖς
 ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν. [Herod. 4, 62. “Ἐπιβατός,
 Dionys. H. 3, 1668.” Schæf. Mss.]

“Ἀνεπίβατος, (ὁ, ἡ,) Inaccessus, Ad quem acce-
 dere non licet. Plut. Lyc. Πᾶσι τοῖς περὶ τὸν τοῦ
 “σώματος καλλωπισμὸν δημιουργοῖς ἀνεπίβατον ἐποίη-
 “σε τὴν Σπάρτην.” [Strabo 12. p. 821. Diod. S. p.
 43. 44. 121. 722. “Ad 1, 78. 79. 2, 203.” Schæf.
 Mss.]

[* Ἀνσεπίβατος, ὁ, ἡ, Aditu difficilis. J. Poll. 1, 171.
 Diod. S. 605. “Ad 1, 79.” Schæf. Mss.]

[* Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ, Qui facile conscendi potest,
 Quem facile aggredi, invadere licet. Strabo 5. p. 358.
 Appian. B. C. 5. p. 1141. Lucian. Cal. non tem.
 Cred. 883. “Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 6. T.
 4. p. 35. “Ὅταν γὰρ ᾗ ἀσθενὴς ὁ τοῖχος, εὐεπίβατος
 ἔσται πᾶσι.” Seager. Mss. “Schol. Od. A. 315.”
 Schæf. Mss.]

Ἐπιβαθρον, τὸ, Naulum, Merces pro conscensa
 navi, μισθὸς ἐπιβάσεως νηὸς, Eust. Od. O. (448.) Καὶ
 δὲ κεν ἀλλ' ἐπιβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apoll.
 R. (1, 420.) Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμῖν, ἐκηβόλε, δέξο
 θυγλὴν, “Ἦν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηός.
 At Ἐπιβάθρα, ἡ, Pons qui machinis admovetur ad
 muros urbium scandendos, ut Bud. ap. Arrian. e Vi-
 truv. interpr. Quem Camer. Pontem oppugnato-
 rium, γεφύραν πολιορκητικὴν vocat; sicut supra ἐπι-
 βατήριοι μηχαναί, et ἐπιβατήρια. || Quod vocab. me-
 taph. etiam capitur pro Gradu et via ad rem ali-
 quam: ἐπίβασιν Suid. exp. Joseph., “Ἦγούντο δὲ τὸν
 τοῦτον γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλευσάμε-
 νοις, Patet factum aditum ad peccandum, Rudimenta
 ad peccandum, ut e Cic. quidam interpr. Sic ap.
 Suid. Πρώτη δὲ ἡδὴ ἀπέβη οἶονεῖ ἐπιβάθραν αὐτῷ κα-
 τασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν. [Ἐπιβαθρον, Diod.

S. 1. p. 61. Callim. H. in Del. 22. Plut. Q. S. 8, 7.: A Anal. 2, 501. ὀρνίθων. Ἐπιβάθρα, Ælian. H. A. 12, 150. Polyb. 3, 24. Plut. Alcib. 16. "Ad Callim. 1, 150. ad Lucian. 1, 364. Markl. Suppl. p. 247. ad Charit. 597. ad Diod. S. 1, 520. 683. 2, 193. 498. Ἐπιβαθρον, ad Callim. 1, 150. 2, 12.; Valck. p. 10. ad Timæi Lex. 134. Medenb. Amæn. 9. ad Diod. S. 1, 108. ad Lucian. 1, 422. Jacobs. Anth. 10, 292. Julian. Ægypt. 37. Brunck. Apoll. R. 22." Schæf. Mss.]

[* Ἐπιβαθαίνω, Ascendo, Aggredior: "Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 296. (=252.) Marklando Expl. vetit. aliquot Auctt. post Comment. ad Eur. Suppl. p. 247. vox nihili vocatur, qui reponit ἐπιβάθραν. Vocem agnoscit Schneider., nec ea, ni fallor, analogiæ est aliena." Bast. de Voc. Nihili vel Dubiis ap. Scap. Oxon.]

Ἐπιβατεύω, εὐσω, Sum epibates vel vector: λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεῶς, Schol. Aristoph. Item Ascendo, ut Lucian. (1, 493.) Ἐπεὶ δ' οὐ θέμις εἰδῶλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. Sic ἐπιβαίνειν τείχους et ἐπιβατεύειν Camer. pro eod. ponit. Item Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. de Basil. "Ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς περὶ πνεύματος λόγοις, εὐρίσκω Θεὸν, ὃν ἔχω, καὶ παρρησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7. de Trinitate, * Ἀχράντως ταῖς ὁλαῖς οὐσίαις ἐπιβατεύουσι. Hactenus Bud. || Item Invado, et Occupo, Mihi usurpo, ut Plut. Anton. Συρίας ἐπιβατεύουσιν ἑμελλον, Hostiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ἐπιβατεύσαι χωρίων ap. Suid. Herod., 3, (63.) Ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος, Smerdis nomen sibi vendicans: [cf. 67.] || Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictum, v. Schol. Aristoph. B. (48.) ἐπιβάτερον Κλεισθένης. || Xen. vero Σ. (4, 27.) "Ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύετέ τι, Camer. interpr. Si quando in uno eodemque libro percurritis aliquid, vel, Lectioni insistitis. ["Ad Herod. 548. 735. Brunck. Aristoph. 1, 151. Ineo, Fischer. ad Palæph. 164. Mihi vindico, Wessel. Herod. 228." Schæf. Mss. "Occupo arroganter, Synes. 37." Wakef. Mss.]

"Ἀντεπιβαίνω, Vicissim inscendo: vel Contra conscendo. Exp. etiam Adversor, cum potius si-

"gnificet In ascensu adversor."

[* "Κατεπιβαίνω, Eumath. 8. p. 278." Boissonad. Mss.]

[* "Προσεπιβαίνω, Leo Diac. 6. 42. 60. 97.: cf. Hasium p. 222. Philo de Temul. Theophyl. de Sancta Cruce." Kall. Mss. "Lobeck. Aj. p. 412." Schæf. Mss. "Philo J. 254." Wakef. Mss.]

[* "Συνεπιβαίνω, Eumath. 278." Boissonad. Mss. Pseudo-Longin. 15. 58. Lex. Polyb. "Antipho 640. Δέομαι δ' ὑμῖν—μὴ συνεπιβάντας τῇ τούτων ἐπιθέσει, περιδεῖν ἀδίκως καὶ ἀθέως διαφθαρέντα με ὑπ' αὐτῶν, 'Nolite cum his inimicis meis mihi insultantibus, cervices meas superbo et protervo pede conculcare.' Reisk." Seager. Mss. "Conspiro, Adjuvo, Antipho 740." Wakef. Mss.]

Καταβαίνω, Descendo: oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il. Ω. (329.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο: (Γ. 252.) Ἐς πεδίον καταβῆναι. Xen. Καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut et ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. Καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Aristoph. (B. 35.) κατὰβα pro κατὰβηθι. || Καταβαίνειν, Descendere, i. e. Demittere se. Basil. Οὕτω δυνήθεντα ταῖς παιδείαις πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι, Ad nostram mediocritatem descendere, Bud. || Καταβαίνω pro Incurro, Competo, Congruo, ap. Aristot. de Rep. 7. Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τούτους, Bud. || Καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, ap. Aristoph. Σ. (1514.) || Καταβαίνομαι pass. etiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος, inquit Bud., cum ἀναβάτης descendit ex equo, ut ἀναβαίνεται, cum ascendit. Xen. (Π. 11, 7.) Ταχύ τε καταβαίνηται καὶ ἀποχαλινώται. ["Καταβατέον, Orig. in Jo., Opp. 4, 55." Kall. Mss. Plato de LL. 8. p. 833. "Καταβαίνω, ea notione, qua Lat. dicimus, Eo descendit, pro Eo progressus est, eo se convertit, Herod. 1, 90. Κατέβαινε αὐτὸς παρατεόμενος: 1, 116. Κατέβαινε ἐς

λατὰς, Ad preces se convertit: 1, 118. Κατέβαινε λέγων, Eo progressus est, ut diceret." Schweigh. Mss. Adde 9, 94. Glossæ: Καταβαίνω Descendo, Degredior. Κατὰβα Descende. Καταβωμεν Descendamus. Hesiod. Θ. 750. καταβήσεται. Καββαίνων pro καταβαίνων, Hephæstio p. 44. Καββάς, ἄσα pro καββάς, καταβάς. "Καταβαίνω, Valck. Adoniaz. p. 337. ad Corn. Nep. 114. Toup. Emendd. 1, 121. ad Lucian. 1, 262. Musgr. Andr. 507. Herod. 607.; Wessel. 235. Toup. Opusc. 1, 80. Cattier. 80. Diod. S. 2, 627. Heyn. Hom. 5, 205. 6, 24. 523. De orator., ad Diod. S. 2, 147. Fut., Kuster. V. M. 143. Καταβήσομαι, præsens, ad Il. E. 109. Heyn. Hom. 5, 434. 6, 372. Καταβησόμην, 8, 628. Καββαίη, 6, 286. 637. Καταβ. eis ἄστυ, Coray Theophr. 181. 185. Κατὰβα pro κατὰβηθι, Thom. M. 495. Jacobs. Anth. 8, 251. 11, 215. * Καταβείομεν, Heyn. Hom. 7, 40. Καταβατέον, Aristoph. Α. 884." Schæf. Mss. "Descendo in certamen, Xen. K. A. 336." Wakef. Mss.]

Καταβαθμός, ὁ, Descensus, VV. LL. [* Καταβαθμός, Æsch. Pr. 810.]

Καταβάδην, adv. q. d. Descensim, i. e. Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exp. κάτω τοὺς πόδας ἔχων, [A. 411. Opp. ἀναβάδην. "Toup. Opusc. 1, 29." Schæf. Mss.]

Κατάβασις, (ῆ,) Descensus; ut ἡ eis "Αἶδον κατὰβασις. Descensus ad inferos. ["Ἡ κατὰβασις αὐτῇ πάντων ἀνάβασις γέγονε, Chrys. Math. 65." Gataker. Mss.] Et Καταβάτης, (ὁ,) q. d. Descensor. Ab Hes. exp. ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἀποβάτης. Et Καταβατός, (ῆ, ὄν.) Καταίβασις etiam dicitur, sed poet. metri causa. Itidem Καταίβατης: quod peculiariter Jovi etiam tribuitur, item fulmini; dicitur enim Καταίβατης Ζεὺς, [Jupiter Fulminator,] item καταιβάτης κεραυνός: de quibus lege Eust. ["Cf. Albert. ad Hes. Διὸς Καταίβατον meminit etiam Clearchus ap. Athen. 522." Schweigh. Mss.] At καταιβάτης, ῆ, Apoll. R. (2, 353.) καταιβάτης κέλευθος, exp. Declivis via. Sic καταιβάτης οἶμος, Nonn. (Jo. 23, 5.) Dicitur et Καταίβατος pro καταβατός: ut καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, Per quas descendere possunt homines, δι' ὧν κατὰβασις ἐστὶν ἀνθρώποις. [Gl. Κατάβασις Clivus, Proclivus,] Descensus, Descensio. Lex. Polyb. Diod. S. 4. p. 159., 14. p. 412. Xen. K. A. 5, 5, 4. Herod. 2, 122. * Καταβάσιος, α, ὄν, Suid. v. Πορθημῆιον. Damascius ap. Phot. 1054. Demetr. Phal. 248. "Descendens, Sap. 10, 6." Biel. Thes. Nicet. Annal. 19, 5. "Method. Ed. Combef." Routh. Mss. "Chrys. Serm. 73. T. 6. p. 749. e Sap. (l. c.) Αὐτῇ δικαίον, ἐξαπολλυμένων ἀσεβῶν, ἐρρύσατο φυγόντα καταβάσιον πῦρ Πενταπόλεως." Seager. Mss.] "Καταίβασις, αἰ, esse dicuntur Signa cœlitus in terram demissa." [Plut. 8, 195. "Quint. Sm. 6, 484." Kall. Mss. Καταβάτης, Καταίβατης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 698. Lycophro 382. σκηπτὸς, Nicet. Annal. 12, 2. Πληγεῖς καταιβάτης, sc. κεραυνῷ, Eur. Bacch. 1349. Ἀχέρων, Schol. Eur. Phœn. 1416. Ἀπόλλων, Greg. Cor. 294. Æsch. Pr. 359. Καταίβατης, Sosiphanes ap. Schol. Apoll. R. 3, 160. * Θεσσαλὶς κόρη σελήνης αἰθέρος καταιβάτης. Lycophro 91. τρήβος, 497. ἔδωσ' ἐς Ἀἰδὸν ἵξεται καταιβάτης. Καταβατός, Καταίβατος, Schol. Apoll. R. 2, 353. ὁδὸς, Od. N. 110. θύρα. "Κατάβασις, Mær. 381. et n.: Thom. M. 488. ad Diod. S. 1, 660. Καταβ. ποιέισθαι, ad 2, 396. Καταβάσια, Wyttēnb. ad Plut. S. N. V. 55. Καταίβασια, Voss. Myth. Br. 1, 173. Καταίβασις, Wyttēnb. l. c. Καταβάσιον, Callim. 1, 482. Καταίβάσιος, Valck. Phœn. p. 769. Καταβάτης, Fac. ad Paus. 2, 64. Καταίβατης, ibid. Potteri Archæol. 1, 44. Gesner. Ind. Orph. Wyttēnb. l. c. Valck. l. c. Koen. ad Greg. 135. Eur. Bacch. 1358. Brunck. Aristoph. 3, 121. Simson. Chron. p. 1064. Musgr. Iph. T. 454. Καταίβατης, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74. Voss. Myth. Br. 1, 172. Thom. M. 348. Wakef. Trach. 463. Καταβατός, Heyn. Hom. 8, 164. Καταίβατος, Wolf. ad Hesiod. 111." Schæf. Mss. "Καταίβασις, Antip. S. 1. Καταίβάσιος, Deorsum veniens, Euseb. P. E. 239. Καταίβατης, Plut. 2, 338. Aristid. 8. Καταίβατης,

Lycophro 91. Καταβατός, Suid. v. Σελίσ." Wakef. Mss.]

Ἀποκαταβαίνω exp. Descendo, Contendo: sed sine testimonio. [Dionys. Hal. A. R. 9, 16.] Ἐπικαταβαίνω item et Προκαταβαίνω exp. simpl. Descendo, et quidem sine auctore: cum in Ἐπικαταβαίνω ῥῆμα ἐπὶ videatur esse pro ἐν aut eis, at Προκαταβαίνω, Ante descendo. Προκαταβαίνω autem pro Descendo, e Cebete (p. 42.) affertur, Αὐται ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ προκαταβαίνουσι. Sed προκαταβαίνω ad verbum sonat Insuper descendo. Συγκαταβαίνω autem illis duobus multo usitatus est, quod proprie sonat Una descendere vel Simul descendere. A Polyb. ponitur pro Descendere in locum hosti æquum, Εἰ ἀνάγκη τοῖς ἀντιπάλοις εἶη εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνειν. || Item Συγκαταβαίνειν, inquit Bud., Coire, Convenire, Incurrere, i. e. Competere, Aristot. Pol. 7. Ἴνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις. Et paulo post, Ἐν τούτῳ γὰρ ἀκμάζουσιν τε τοῖς σώμασι σύζευξις ἐσται, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας συγκαταβήσεται χρόνους εὐκαιρως. || Συγκαταβαίνειν respondens ad v. Gall. Condescendre. Diod. S. Hist. Alex. Συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, ἐτέραν δὲ διάλυσιν ζητεῖν διὰ λόγων ἀσφαλεστέραν. Addit Bud. συγκαταβαίνειν a Polyb. 5. et alibi poni pro Dmittere se, Dedere se, Flectere auimum suum. Sic autem συγκαταβαίνειν de Deo dictum in cujusdam demissionis signif. e Chrys. citat in Ep. ad Tim. 99. Et Συγκατάβασις quoque de re ead. dictum scribit: item plur. συγκαταβάσεις τοῦ θεοῦ. Synes. autem 29. συγκατάβασιν appellavit Demissionem animi ad res seculares. Addit et e Greg. 295. Τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ἀντιτυπίαν καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν συγκατάβασις, Descendere in humilium familiaritatem. ["Chrys. de Sac. 6, 4. 238." Routh. Mss.] Et Συγκαταβατικῶς, ut συγκαταβατικῶς εἰρημένον, Areth. in Apoc. Cum demissione sui, ut exp. Bud. 903. Τοῦτο δὲ ὡς ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης προσλήψεως τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ συγκαταβατικώτερον προήνεκται. AT Ὑποκαταβαίνειν ad verbum quidem est Subdescendere, vel Clam descendere, ["s. Paulatim descendere, ut Herod. 2, 15." Schweigh. Mss.:] exp. autem in VV. LL. Aliunde subingredi. Citatur ibid. e Thuc. Ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, pro E muris descenderunt. At Camer. ista Hippocr. in Aph. Τοσούτον ὑποκαταβαίνειν, ὁκόσον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ἦ, interpr. Tantum a tenui victu paulatim recedere, quantum remiserit morbus, ut ab extremo periculo absit. [* Ἐγκαταβαίνω, Pind. N. 1, 57. Diod. S. 14. p. 412. * Εἰσκαταβαίνω, Herod. 5, 5. 97. Ἐπικαταβαίνω, Herod. 8, 38.: 9, 25. ἐς Πλαταιάς, Tab. Heracl. 224. ἐπικαταβαίνοντι pro ἐπικαταβήσουσι. Thuc. 4, 11. 6, 97. Hippocr. 112. * Παρακαταβαίνω, Diod. S. 3, p. 121. Polyb. 3, 65. 115. * Παρακατάβασις, ἡ, Plato de LL. 12. p. 208 = 2, 956. ubi al. παρακαταβολῶν. Προκαταβαίνω, Diod. S. 15. p. 501. " Συγκαταβαίνω, Theocr. Ep. 9, 6." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 398. * " Συγκαταβατικὸς, (ἡ, ὄν,) Propensus ad sese conformandum ad alterius bumilitatem, infirmitatem etc. Condescending, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 11. T. 4. p. 148. Αἱ τῶν πλουτούντων καὶ ἀρχόντων ψυχὰι ἀσθενεστέραι τυγχάνουσιν οὔσαι μᾶλλον, φλεγμαίνουσαι μᾶλλον, διαρρέουσαι, ὥστε ἐκεῖ συγκαταβατικὸν εἶναι δεῖ. * Ὑπερκαταβαίνω, Il. N. 50. οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, Schol. ὑπερέβησαν: 87." Seager. Mss. " Anonym. ap. Anthol. Jacobs. 13, 663. Ὑποκαταβαίνω, Euseb. H. E. 5, 18. p. 150, 1. 10." Boissonad. Mss. " Epiphan. Hær. 65. p. 610." Kall. Mss. Orig. 2, 516. * Ὑποκατάβασις, ἡ, Eust. in Od. A. p. 35, 20. " Ἐγκαταβαίνω, ad Herod. 421. Εἰσκαταβαίνω, ibid. Ἐπικαταβαίνω, Boissonad. Philostr. 610. Παρακαταβαίνω, de navi, Diod. S. 1, 207. Προκαταβαίνω, Lucillius 60. Συγκαταβαίνω, Abresch. Lect. Aristæn. 60. Toup. Emendd. 1, 122. 2, 104. Musgr. Andr. 507. Phrynich. 176. Thom. M. 815. Wakef. Eum. fin. Jacobs. Anth. 7, 199. ad Diod. S. 2, 577. Descendo iu aciem, Toup. Opusc. 1, 80. Συγκατάβασις, Phrynich. 177. Thom. M. 816. Συγ-

καταβατικὸς, Phrynich. 177. Συγκαταβατικῶς, ibid. Thom. M. 816. Ὑπερκαταβαίνω, Heyn. Hom. 6, 380. Ὑποκαταβαίνω, Lucian. 1, 498. Heyn. Hom. 6, 202. Jacobs. Anth. 10, 181." Schæf. Mss. " Ἐπικαταβαίνω, Polemo 193. Παρακαταβαίνω, Polyb. 218. Συγκαταβαίνω, Suid. v. Ἀμφίδοξον. Συγκατάβασις, Descensus, Nemes. 17. Demissio, Chrys. 7. Condescension, Procop. Reg. 262. Ὑπερκαταβαίνω, Plut. 2, 364. Ὑποκαταβαίνω, Xen. K. A. 534. Suid. 3, 552. Joseph. c. Apion. 1, 19. Euseb. H. E. 5, 17. Paus. 667. Dio Cass. 241. Sensim descendo, Hippocr. 1243. Arrian. 187. Me submitto, Subduco, Joseph. 791." Wakef. Mss.]

[* Καταβατεύω, Schol. Soph. Œd. C. 480.] Μεταβαίνω, Digredior, Transgredior, Transeo, Aristot. Pol. 7. "Εἰ δ' ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν. Gal. ad Glauc. 1. Νυνὶ δὲ μεταβῶμεν ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ἐπιλοιπῶν ἐκλύσεων λόγον. Quod autem legitur Od. Θ. (492.) Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέον, Eust. a quodam per parodiam mutatum ait in Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἄλλον κόσμον ἄεισον, quod Proverbialiter dicatur ἐπὶ τῶν εὐ ἐξαλλασσόντων τὰ διηγήματα. Idem Od. M. (312.) μεταβαίνειν ἄσπρα esse dicit τὸ μετακινήσθαι, ad occasum sc. HINC Μετάβασις, εως, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις Schema quoddam ap. Rhetores, quod vulgo Transitio. De hoc vide Fab. et Rutil. Lup. ET Μεταβατικὸς, (ἡ, ὄν,) q. d. Transitiuus. Et ita Bud. interpr. ap. Philon. Τὰ μεταβατικῇ κινήσει χρώμενα φυτὰ, φαρὰν ἡμεῖς ζῶα εἶναι. Apud Gramm. autem μεταβατικὰ ῥήματα, Quorum signif. in aliam personam transit quam ejus, qui loquitur. AT VERO Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intransitiva: quorum signif. sc. in aliam personam non transit: et casum non regunt. Quidam Lat. Gramm. neutra vocarunt: ut πλουτῶ, Sum dives, est ἀμετάβατον: quod si dicere liceret πλουτῶ σε, pro Dito te, i. e. Divitem facio, tum esset μεταβατικόν: sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγαίνω est ἀμετάβατον, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In VV. LL. tamen ζηλῶ vocatur μεταβατικόν, quod in eo fiat μετάβασις, Transitus, ab accns. ad gen., ut Ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας. Et Μεταβατικῶς, ut μεταβατικῶς κινήτῃ, Philo, Quæ transitu moveri et quasi locali motu uti queunt. Addit Bud. μεταβατικῶς esse perinde ac si quis dicat Transibunde vel Transeunter, aut Præteribunde, s. Promoverenter. [Gl. Μεταβαίνω, Migro, Demigro. Μετάβασις, Translatio, Demigratio. * Μεταβάτης, Dissultor, Desultor. Μεταβαίνω, Opp. A. 4, 418. ἀγρην, Schæf. Meletem. Cr. 62. Μετάβα, ut ἀνάβα, κατάβα, pro —βῆθι, Bekk. Anecd. 108. " Antipho 715. Ἡ μετάβασις ἐγένετο εἰς τὸ ἕτερον πλοῖον οὐδενὶ μηχανήματι, οὐδ' ἀπάτῃ ἀλλ' ἀνάγκῃ καὶ τοῦτο ἐγένετο· ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν, ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εἰς ὃ δὲ μετέβημεν, ἐστεγασμένον." Seager. Mss. Μεταβατικῶς, Schol. Theocr. 1, 3. Ἀμεταβάτως, Schol. Soph. El. 1061.; " Œd. T. 1217. Schol. Theocr. 1, 1. 48. 133. Schol. Aristoph. Π. 142. 199. 221. Niceph. Callist. Or. in S. Magd. p. 46." Boissonad. Mss. " Μεταβαίνω, Musgr. El. 728. Boeckh. in Plat. Min. 155. Wytttenb. Select. 367. Wessel. Herod. 240. ad Lucian. 1, 259. Valck. Hipp. p. 303. ad Lucian. 1, 319. De astris, Heyn. Hom. 6, 52. Apud Gramm., Thom. M. 272. M. πόδα, Lucian. 2, 274. Μετάβα, Jacobs. Anth. 11, 215. Μεταβατικὸς, Oudend. Præf. ad Thom. M. p. viii. Μεταβατικῶς, Thom. M. 65. Ἀμετάβατος, Oudend. l. c. * Ἀμεταβάτως, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναβιῶσαι, Thom. M. 65. * Ἀμεταβατικῶς, 858." Schæf. Mss. * " Μεταβατέον, Philo J. Μεταβατικῶς, Clem. Alex. 487." Wakef. Mss.]

[* " Φιλομετάβατος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. p. 234." Kall. Mss.]

[* Ἀντιμεταβαίνω, Trall. 7. p. 101. Αὐξηθελὲς δὲ τῆς δυνάμews, ἀντιμεταβαίνειν δεῖ ἐπὶ τὸ πρόσφορον.] " Ἀντιμετάβασις, (ἡ,) Obluctatio in transitu. In " VV. LL. affertur h. l. sine auctoris nomine, Ἀντιμετάβασεως γενομένης πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μεταβαλλόμενος, cum hac interpr. Cum ad fluminis " ostium obluctantibus undis spem erumpendi abje-

"cisset." [* "Ἀντιμεταβατικός, Fischer. ad Weller. A. G. G. 2, 199." Schæf. Mss. "Ἀντιμετάβασις, Plut. 2, 319." Wakef. Mss.]

[* Συμμεταβαίνω, Joseph. A. J. 15, 6, 6. Lucian. de Mor. Philos. p. 27.]

Παραβαίνω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaph. usurpari solet; ut παραβαίνειν τοὺς νόμους, et παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, Lat. Violare leges, Violare jusjurandum, i. e. Pejerare. Anthol. Τὸν παραβάσαντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ. Sic Demosth. c. Mid. Καὶ εἰ μὲν παραβάς τοὺς νόμους ἔλαβέ τε πεντήκοντα δραχμὰς. Quæ Bud. interpr. Quod si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animum induxisset. Antipho, Τίνας ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσειαν παραβαίνειν; Sic Thuc. 5. Παραβήσεσθαι τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. Apud Demosth. p. Cor. 167. Παραβαίνειν τοὺς ἄλλας καὶ τὰς σπονδὰς, Bud. interpr. Aliquid contra sodalitatem et fœderum communionem admittere. Habet et pass. παραβαίνομαι hanc signif. Thuc. 3, (45.) Παραβαίνοντων δὲ τῷ χρόνῳ. Idem, "Ἄς γε, sc. σπονδὰς, καὶ ὁ θεὸς κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβᾶσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος, Demosth. (592.) Synes. autem, 'Ἄλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαρρησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι, Bud. interpr. Sed necesse est remitti multum de exacta justitia. || Παραβαίνειν exp. etiam Præterire; ut Aristot. Œcon. 2. Παρέβη τρεῖς ἡμέρας. Apud Aristoph. autem Σ. (1525.) στρόβει, παράβαινε κικλῶ, Camer. reddit, Verte et circumquaque procede. Alii reddunt Versa te, s. Volve, et prodi in orbem. [Gl. Παραβαίνω. Prævarico. Παρέβης. Demigrastr. Παρέβη. Excessit. Παραβῆναι. Violare. Passowii Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 111. Herod. 6, 12. Τίνα δαιμόνων παραβάντες; 7, 40. Παραβεβαῶς, Il. A. 522. 708. "Παραβαίνω, Wakef. Trach. 1189. Jacobs. Animadv. 290. Luzac. Exerc. 148. Jacobs. Anth. 7, 412. ad Dionys. H. 1, 61. Heyn. Hom. 5, 72. Thom. M. 320. De curru, Il. A. 513. 518. 522. Π. εἰς, Dawes. M. C. 44. Π. θεὸν, ad Herod. 444. Prætereo, Eur. Hec. 699." Schæf. Mss. "Schol. Il. B. 134. Aor. 2. pass. παραβᾶθην, Synes. 15. Chrys. 54." Wakef. Mss.]

[* "Παραβαδόν, Opp. K. 4, 483." Kall. Mss.]

Παράβασις, (ἡ,) Transgressio, ut παράβασις τοῦ νόμου. ["Metaph. sumta a viatoribus, qui aberrant a via, et prætergrediuntur iter institutum." Scal. ad Theophr. 4, 6.] Interdum autem παράβασις sine adjectione pro παράβασις τοῦ νόμου, s. τῶν νόμων, ponitur, quæ et παρανομία. Atque ita Paul. ad Gal. 3, (19.) qui et παραβάσεις plur. dicit. Hebr. autem 2, (2.) παράβασις et παρακοή copulavit. || Παραβάσει χρῶμαι VV. LL. exp. Prodeo in medium, ex Aristoph. Cum tamen in iisdem ex illius Schol. annotetur παράβασις in Comædiis appellatam, Cum chorus ad populum conversus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur; quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀναπαίστους nominatam fuisse; esse autem παράβασις τελείαν, quæ quasdam versuum cæsuras haberet; at ejus partem nomen habuisse κομμάτιον; Bud. annotat duntaxat παράβασις esse Comædiæ partem, remittens ad hunc Schol. HINC Παραβατικά μελόδρια, pro Versiculis, quibus hæc parabasis constat, citatur e Schol. Aristoph. Σ. [Gl. Παράβασις. Prævaricatio. Strabo 1. p. 40. S. Schol. Aristoph. N. 514. Παράβασις ολέθρου, Apoll. R. 4, 832. * Παραβατικῶς extat ap. Schneider. Lex., sed ἀμαρτυρῶς. "Παράβασις, Heyn. Hom. 8, 472. Boissonad. Philostr. 624. Digressio, Toup. ad Longin. 317. Pars comædiæ veteris, Brunck. Soph. 4, 621. Valck. Diatr. 38. Platonius, cf. Aristoph. Thesm. 785. Schol. ad Plut. p. 205. T. H. Brunck. ad Aristoph. 2, 89.; Soph. 3, 417. Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss.]

Παραβασία, poet. i. q. παράβασις, unde παραβασίαι, Hesiod. Θ. (220.) pro Delictis, ad verbum, Transgressionibus: Ἄτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβασίας ἐφύπονσι. [Æsch. S. c. Th. 748. Quint. Sm. 13, 381. παραβασίῃσι νόμοιο. "Brunck. ad Æsch. l. c." Schæf. Mss.]

Παραβάτης, (ὁ,) Transgressor, Violator legis. Hoc autem nom. Eccl. Scriptt. peculiariter dederunt Ju-

PARS X.

liano Imp. παραβάτην eod. sensu, quo et ἀποστάρην vocantes. || Παραβάτης, pro quo ap. Hom. παραιβάτης, Qui e curru pugnat, Dominus currus, Bud. citans e Xen. K. Π. 7, (1, 15.) Τὰ μὲν (ἄρματα) καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Apud J. Poll. legitur παραιβάτης, quem a Plat. ἀναβάτην * μικράσπιδα nominari tradit. "Παραβάτης, poet. "pro παραβάτης. Est autem παραβάτης Is, qui præter aurigam currum conscendit et ex eo pugnat. Il. Ψ. (132.) Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοι τε, Currus conscenderunt propugnatores et aurigæ. "Nam et Porphy. in Hom. Quæst. annotat τῶν ἐπὶ τοῖς ἅρμασι τοὺς μὲν μαχομένους, a poeta vocari παραιβάτας: ἡνίοχους autem, τοὺς τὰς ἡνίας ἔχοντας. "Et Dionys. H. 7. fin. certamina priscorum Latinorum "cum Gr. comparans, "Ὅταν τέλος αἱ τῶν ἱππέων ἄμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων "οἱ παροχούμενοι, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραιβάτας, Ἄθηναιο δὲ ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἀμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Eod. modo Eur. Suppl. (677.) ποίμενες δ' ὄχων Τετραόρων κατήρχον ἐντεῦθεν μάχης Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους, Παραιβάτας ἔστησαν ἐς μάχην [τάξιν Edd.] δορός. Χοὶ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον Πῶλους ἐς ἄλκην αὖτις ἐς παραιβάτας. Apoll. R. 1, (753.) simpl. pro Assessore aurigæ usurpavit, fem. genere, Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἵθυνε, τινάσσων Ἥνια, σὺν δὲ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἰπποδάμεια. Plut. τὸ παραβάτης aliter etiam usurpat, ita nimirum appellans Peditem, qui equiti permistus, re ita ferente equitis vicem supplet: P. Emilio 475. Ἦκον μὲν γὰρ αὐτῷ δεηθέντι Βαστέρναι, μύριοι μὲν ἱππεῖς, μύριοι δὲ παραιβάται. Hunc enim sensum esse ejus l., e Liv. patet, qui de hac eadem re 44.: Veniebant x milia equitum, par numerus peditum, et ipsorum gentium cursum equis, et in vicem prolapsorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui Velites equestres nominari posse existiment, quod ii "equitatui immisceri solerent a Romanis." [Gl. Παραβάτης. Prævaricator, Temeror. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 698. Macro. 5, 19. Greg. Cor. 294. Æsch. Eum. 540. ubi Hermann. παραιβάτας. Aristid. Or. 1. p. 7. Diod. S. 5. p. 212. Παραιβάτις, Παραιβάτις, ἡ, Carm. in St. Theod. 244. Theocr. 3, 32. Eust. 313, 5. 423, 12. "Παραβάτης, ad Diod. S. 1, 527. 2, 434. Heyn. Hom. 4, 505. 8, 385. Dionys. H. 3, 1499. Thom. M. 348. Markl. Suppl. 653. 676. Sic dicitur Julianus Imp. in Suida 2, 494. Valck. Diatr. 267. E curru pugnans, ad Il. A. 103. Wessel. ad Diod. S. 1, 64. ad Herod. 434. Παραιβάτης, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 55. Wolf. ad Hesiod. 111. Koen. ad Greg. 135. ad Il. Ψ. 132. Zeun. ad Xen. K. Π. 634. ad Herod. 434. Thom. 348. Heyn. Hom. 8, 385. Markl. Suppl. 653. 676. Musgr. 653. Abresch. Æsch. 2, 83. ad Diod. S. 1, 527. 2, 434. Παραιβάτις, Toup. Add. in Theocr. 391. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74.; ad Rov. 52. Thom. M. 348." Schæf. Mss. "A nomine Παραιβάτης formatur * Παραιβατέω, i. e. παραβάτης vel παραιβάτης εἰμί: quod cum dat. constructum legitur ap. Athen. 609. Eodem curru cum aliquo et a latere illius vehor." Schweigh. Mss. * "Παραβατέω, Philostr. Icon. 3, 11. (882.)" Kall. Mss.]

[* "Παραβατός, (ἡ, ὄν,) Qui migrari, violari, potest, Soph. Antig. 874. Σέβειν μὲν εὐστέβειά τις Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, Παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει." Seager. Mss. Æsch. Suppl. 1056.] "Παραίβατον ἀτραπιτοῖο, A semita s. Extra callem digressum. "Opp. K. 1," [483. Leg. * Παραίβαδόν. Vide Schneider. Lex. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 313.]

Ἀπαράβατος, ὁ, ἡ, ut ἀπαράβατος νόμος, Epict. Lex, quam nemo transgreditur, vel Lex, quam nemo transgredi potest. || At vero ἀπαράβατον ἱερῶσινην Hebr. 7, (14.) exp. Sacerdotium, quod præterire non potest; et e sequenti Sacerdotium perpetuum. || Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος, Gal. κ. Τόπ. et P. Ægin. Compositio, cujus facultas non fallit. VV. LL. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 313. Epict. Enchir. 50, 2.: * Ἀπαράβατος, Citra transgressionem. Τῷ κριθέντι ἀπαράβατος ἐμμένειν, 2, 15, 1. Ἀπαράβατος

χρῶμεθα τῷ κανόνι, 2, 11, 17. "In q. l. mibi videtur al-
lusio ad albam lineam, quæ vocabatur Κανὼν, quæque
non transgredienda erat in certaminibus. Cic. Para-
dox. 3. Est peccare, tanquam transilire lineas. Sæpe
amat uti Epict. vocabulis e re agonistica petitis."
Upton. "Ἀπαράβατος, Thom. M. 83. Phrynich.
138. * Ἀπαράβατος, Heyn. Hom. 5, 505." Schæf.
Mss. "Ἀπαράβατος, Qui non fallit, Jambl. 114."
Wakef. Mss.]

[* Δυσπαράβατος, ὁ, ἡ, Schol. Æsch. Eum. 390.]

[* "Παραϊβάδας, (Violator legis,) Æsch. Eum. 556.
Abresch. Æsch. 2, 83. Lobeck. Aj. p. 367." Schæf.
Mss.]

[* "Συμπαρβαίνω, Theoph. ad Autol. 2, 27.
(96.)" Kall. Mss.]

Περὶβαίνω, Circumeo. Et ap. Hom. Circumeo
protegendero, vel Circumeundo protego, i. q. Ἀμφι-
βαίνω: Il. Θ. (331.) Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο
πεσόντος, Ἀλλὰ θεῶν περίβη. Sic P. (80.) Πατρόκλω
περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε: (313.) Ἴπποθῶ
περιβάντα. At E. (21.) Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεοῦ
κταμένοιο, Eust. περιβῆναι esse dicit τὸ ἐπάνω τοῦ νε-
κροῦ στάντα ὑπερμαχῆσαι. ["Divarico, Crura diduco,
Plut. Nic. 971. HSt. Τὸ πραχθὲν περὶ τὸν βωμὸν τῶν
δώδεκα θεῶν ἄνθρωπος γὰρ τις εξαίφνης ἀναπηδήσας ἐπ'
αὐτόν, εἰτα περιβάς, ἀπέκοψεν αὐτοῦ λίθω τὸ αἰδοῖον." Seager. Mss. "Markl. Suppl. 611. Diod. S. 2, 178.
228. Heyn. Hom. 4, 21. 5, 7. 473. 6, 448. 606. Abresch.
Lect. Aristæn. 281. Wyttenb. ad Plut. 1, 852. Dawes.
M. C. 204. Π. ἵππον, Toup. Opusc. 1, 457.; Emendd.
2, 221. 223. ubi de aliis bujusmodi locutionibus. Di-
varico, Longus 4. Villos. Schæf. Mss. "Ascendo
equum, Appian. 1, 357. Περιβάω, Circumpono,
Theocr. 25, 213." Wakef. Mss.]

Περὶβάδην ex J. Poll. exp. Pedibus alternatim mo-
tis, ["Cruribus circum aliquid divaricatis, Plut. Ar-
tax. 1861. HSt. Ἐκέλευσε, γυμνὴν ἀναλαβόντα πόρ-
νην περιβάδην ἐπὶ τοῦ τραχήλου δι' ἡμέρας ὅλης ἐν
ἀγορᾷ περιφέρειν. Arbacis collo ita scortum sedebat,
quomodo vir in equo." Seager. Mss. Achill. Taf. 14.
Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν. "Abresch. Lect.
Aristæn. 281. Pedibus divaricatis, Toup. Opusc. 1,
459." Schæf. Mss. "Eust. Od. 214, 16." Wakef.
Mss.]

[* Περιβάσις, ἡ, Gl. Incessus. * Περιβασία, ἡ, Ve-
neris epith. ap. Clem. Alex. Protr. p. 25. pro quo
vocab. Hesych. * Περιβασὼ, de qua v. "Toup.
Emendd. 2, 223. 506." Schæf. Mss.]

Προβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Ari-
stot. Οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιόν, ἀλλ' * ὑπα-
λουθεῖ, nisi forte leg. τοῦ ἀριστεροῦ. || Προβαίνω,
metaph. Antegredior, Anteeo, i. e. Antecello, Supe-
ro: ut Il. Z. 125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺν προβέβηκας
ἀπάντων Σὺ θάρσει: Ψ. (890.) ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέ-
βηκας ἀπάντων, Ἡδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεν
ἄριστος: ubi Eust. exp. πρόχεις. Ab Hesiodo au-
tem accipitur et pro Præsum, Imperium obtineo:
Τρηχίνοσ προβέβηκε. || Προβαίνω, Progredior, Prove-
hor, metaph. etiam, Polyb. Καὶ περ εἰς τοῦτο προ-
βάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε κ. τ. λ. i. e.
προεληλυθόντων. Et προβεβηκώς, Qui progressus est
aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam
dicitur; unde προβαίνοντος χρόνου, Progressu temporis,
ad verbum Progrediente tempore. Itidem προ-
βεβηκώς τῇ ἡλικίᾳ, vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis pro-
vectæ. Usitatus tamen προβεβηκώς vel προβεβηκυῖα
sine adjectione. Lucian. "Ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μά-
λιστα προβεβηκότων. Plut. Camillo, Καὶ τοὺς οὐκ ἐν
ᾧρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας. Plato Ep.
Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At nove dictum
a Luca 1, (7. 18.) Προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν.
|| Item Progredior, i. e. Prodeo; ut προβαίνειν της
οἰκίας, ap. Chrys. de Sacerd. || Ex Aristoph. (Ec.
161.) affertur προβαίνειν et cum accus. πόδα, pro
Prodire: [1465. Eur. Phæn. 1427. ποβάς κῶλον δε-
ξιόν. Xen. K. A. 4, 2, 28. Εἰλκον τὰς νεურὰς τῷ ἀριστερῷ
ποδὶ προβαίνοντες, ubi Arrian. ἀντιβάντες. Eur. Med.
1119. Glossæ: Προβαίνω Incedo, Progredior, Pro-
cedo. Προβαίνω, αὐξῶ Glisco. Προβεβηκώς Provectus.
Προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν Hic Ovifer. An Ævifer leg. ?]
"Πρόβα, Prodi, vel Progredere: pro πρόβαθι, ap.

"Eur. et Aristoph. Προύβαινε, Procedebat, Att. syn-
" alæphe pro προέβαινε. Sic Προύβαλλε pro προέ-
" βαλλε, Proponebat. Προύβη, pro προέβη, Proces-
" sit. Προύβησαν pro προέβησαν, Processerunt, vel
" Præcesserunt." ["Προβαίνω, Heyn. Hom. 5, 205.
6. 400. 7, 147. Phrynich. Ecl. 212. ad Diod. S. 1,
178. 271. 409. 679. 2, 216. Wakef. Herc. F. 1422.
Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Cattier. 89. Boi-
sonad. Philostr. 483. ad Il. K. 252. ad Herod. 649.
ad Mær. 63. Toup. Opusc. 1, 206. Valck. Hipp. p.
265. De tempore, ad Herod. 349. 713. Π. ἡλικίᾳ, ad
Diod. S. 2, 341. Π. τὴν ἡλικίαν, Herodian. 475. et
n.: Ammon. 35. Eran. Philo 164. ad Cbarit. 275.
Lucian. 1, 48. Wakef. S. C. 3, 124. Ἀστρα προβέ-
βηκε, Heyn. Hom. 6, 52. Προβεβηκώς, Thom. M.
931. Ἀρβύλαν ποβάς, Musgr. El. 94. cf. 178. 774.
Porson. Or. 1427. Προβ. πόδας, Lucian. 2, 38.
Schneider. ad Xen. Pol. 404." Schæf. Mss. "Pro-
venio, Villosion. Anecd. Gr. 2, 58. Senesco, Plut. 1,
146. Prodeo ad defendendum, Oppian. A. 1, 716.
Succedo, Philostr. 354. ποβάω, Pind. O. 8, 83."
Wakef. Mss.]

Πρόβασις, (ἡ,) Prægressio, vel Progressio, sequendo
signif. verbi, sed exp. et βοσκημάτων κτήσις ab Hes.
de qua signif. vide Πρόβατον. [Gl. Processus. Rubnk.
ad Tim. 224. Od. B. 75. Eust. in Il. A. p. 828, 6.
in Od. p. 9, 12. 80, 42. 384, 14. Strabo 7. p. 449.
"Heyn. Hom. 8, 382. Fischer. ad Palæph. 119.
Timæi Lex. 224. et n.: Voss Myth. Br. 1, 105. ad
Od. B. 75." Schæf. Mss. "Schol. Il. Φ. 449."
Wakef. Mss.]

Προβάδην adv. ap. Hesiod. (E. 2, 347.) pro Inter
progrediendum, Inter eundum, Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς
ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης: ubi, ut tradit Camer., vetat
meiere procedentem, quia hoc fieri vult a subsidentibus,
aut applicantibus se ad parietem. [Jambl. Pyth.
s. 121. "Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss.]

Πρόβημα, exp. Progressus: a Suida autem πῆδημα,
Saltus, Aristoph. Π. (759.) ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβας γερόν-
των εὐρύθμοις προβήμασι. [Valck. ap. Dobræum ad
Porsoni Aristoph. p. 93., quem vide, vocem πρόβημα
suspectam habet, utpote quæ nusquam alibi legatur,
et, ex Eur. Med. 1180. Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρο-
μήμασιν, corrigit ἐκτύπει γε δὴ—δρομήμασιν. An re-
cte, viderint alii. Certe v. πρόβημα contra analogiam
non peccat: cf. Βῆμα, Ἀπόβημα, Διάβημα. "Πρό-
βημα, Musgr. El. 985." Schæf. Mss.]

"Ἀποπροβαίνω, Longe progredior et abeo ab.
"Eur." [Or. 142. al. ἀπὸ προβ. Dionys. H. 2, 18.]

[* Ἐπιπροβαίνω, Dionys. P. 128.]

[* Συμπροβαίνω, Gl. Concreasco.]

Προσβαίνω, Ascendo, Conscendo. Il. B. (48.) Ἡὼς
μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον. Cum dat.
autem in prosa, ut Plut. Προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ, et
Προσβάσαν ἐρινεῶ μεγάλῳ. || Est etiam Accedo;
unde πρόσβασις pro Accessu ap. Polyb. sæpe, ut tra-
dit Bud. || At Il. E. (620.) λὰξ προσβάς est pro λὰξ
ἐμβάς, Calcibus insultans. Hinc Πρόσβασις, (ἡ)
Ascensus. Item Accessus, ut modo dictum fuit.
["Clem. Alex. 176." Routh. Mss.] Προσβατὸς, (ἡ, ὄν,) ut,
Χωρίον, ἐνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, e Xen. (Ἀπολ.
23.) Locus, quem mors conscendere nequeat, vel
Ad quem accedere. At Ἀπρόσβατος, (ὁ, ἡ,) contra
Inaccessus: Lucian. (1, 186.) Ἀπότομοι πέτραι καὶ
ἀπρόσβατοι. [Gl. Πρόσβασις Aggressio. Κατὰ πρόσβα-
σιν Peditemptim. Eur. El. 489. Phæn. 187. Schol.
Æsch. Eum. 117. Diod. S. 2. p. 70., 17. p. 600.
Herod. 3, 111. Polyb. 1, 55, 10. etc. * Πρόσβάσιμος,
ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 227. Προσβατὸς,
Xen. K. A. 4, 8, 7. Ἀπρόσβατος, Soph. Tr. 1047.]
"Ἀποτίβατος, pro ἀπρόσβατος, Inaccessus, Qui adiri
" nequit, ἀπροσπέλαστος. Soph. Tr. (1029.) p. 368.
"ἀποτίβατος ἀγρία νοῦσος." [* Δυσπρόσβατος, ὁ, ἡ,
Thuc. 4, 129. J. Poll. 1, 171. Dio Cass. 816. Schol.
Il. P. 743. "Thom. M. 255. Προσβαίνω, ad Charit.
693. Markl. Iph. p. 114. 251. Wakef. Herc. F. 1422.
Act. Traj. 2, 153. ad Diod. S. 1, 178. ad Mær. 63.
Πρόσβασις, Fischer. ad Palæph. 119. Valck. Phæn.
p. 60.; Ammon. 33." Schæf. Mss. "Ἀπρόσβατος,
Polyæn. 757." Wakef. Mss.]

Συμβαίνω, Congredior, Pedem conféro. Soph. Aj.

(1281.) "Ὁν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί: ubi Schol. exp. συνελθεῖν.

Συμβαίνω, Convenio, Transigo, Paciscor, Fœdus in eo. Thuc. *Ἐνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὄπλα*, Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς jungit, *Ἐνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους*. Et *συνέβησαν εἰς τὸ αὐτὸ* ex Herod. 1. Et ex Aristoph. (N. 67.) *κοινῇ ξυνέβημεν*, pro Inter nos convenit. B. (807.) *Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος*, Non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo, vel, Non conveniebat inter Athenienses et Æschylum. Camer. ["Gl. ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτοῦς." Seager. Mss.] *Rursum Thuc. Ἐνέβησαν καθ' ἑμολογίαν*, pro Deditionem fecerunt, vel, Tandem composuerunt, et in fidem recepti sunt. Usurpatur et pass. in signif. Paciscendi, ut Thuc. 4. *Ἔως ἂν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ*. || Συμβαίνω, Consentio, ut Synes. Ep. 58. *Ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε*, Lingua cum mente consentiebat. Sic in hoc adespoto l., qui a Suida affertur, *Τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα*. Et Συμβαίνει, Convenit, Consentaneum est, Aristot. sæpe: itidem συμβαῖνον, Consentaneum, Conveniens, Polit. 106.

Συμβαίνω, Contingo, Evenio, cui signif. immerito primus dari solet locus, unde τὸ συμβαῖνον, Quod contingit, τὸ συμβὰν s. συμβεβηκός, Quod contigit. Interdum vero τὸ συμβαῖνον s. τὸ συμβὰν redditur Eventus. Demosth. (12.) *Συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρῆσθόν*. Thuc. 2. *Καὶ ἄλλο πάσχοντας, ὅ, τι ἂν ξυμβαίνη*: 2, (15.) *Ἐνεβέβηκε Ἀθηναίοις τοῦτο*, Hoc Atheniensibus ussenerat. Demosth. *Οὐ γὰρ ἐφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία*. Synes. *Εἴ τι συμβαίει*, pro Siquid secus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infin. Thuc. 1, (29.) *Ἐνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ*. Plut. (1, 690.) *Τότε —κακῶς ἀκούσαι καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον*, Contigit, ut male audiret et contemtui esset Fabius. Demosth. Philip. 1. *Συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν*. Idem Olynth. 2. *Βραχέος λόγον συμβαίνει δεῖσθαι*, Contingit, ut nobis opus sit. In quibus Demosth. ll. paulo aliter accipitur συμβαίνειν, quam in illo Plut. possumusque et per Fit in illis interpr. Interdum vero additur infin., qui abundat: ut Thuc. 3. *Ἄνευ δὲ σεισμοῦ οὐκ ἂν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι*. Hic enim sine γενέσθαι ead. manet sententia. At Plato junxit aliquoties h. v. cum participio, ut Ep. 7. *Ἐνέβη γενόμενος*. Ibid. *Τὸ μικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἰτίων ξυμβαίνει γιγνόμενον*. || Συμβαίνει et συμβέβηκε cum infin. Bud. accipi ait non solum pro Contingit et Evenit, sed et pro Convenit: affertque e Philone, *Διὸ καὶ τὰς ἐκφύσεις αὐτῶν αἰσθητὰς ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις εἶναι συμβέβηκε*. Sic et alibi itidem. Vel, inquit, Convenit, i. e. Constat, ut alibi de Mundo 232. Sic Aristides 110. || Συμβαίνειν pro Succedere ap. Thuc. me legere memini.

Συμβὰν part. impers. verbi signif. retinet aliquando: ut Synes. Ep. 66. *Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς*, Quod si videre contigerit. Συμβὰν alicubi exp. etiam Cum accidisset.

Συμβεβηκός, τὸ, Quod accidit, Eventus. Philo V. M. 1. *Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὤνομασαν ἀνάθημα*, Ex eventu. Et τὰ κατὰ συμβεβηκός, Quæ temere et casu eveniunt, VV. LL. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisd. Et κατὰ συμβεβηκός ap. Aristot. ceterosque Philosophos, quod vulgo dicitur Per accidens.

[Συμβαίνω, Gl. Evenio, Accido, Contingo. Συμβαίνει Evenit, Accidit, Contingit, Convenit, Ascendit. Συμβαίνοντα Accidentia. Συμβεβηκός Adventitius morbus. Συμβεβηκέναι Obtigisse. Συμβῆ Eveniat, Contingat. Συνέβη Contigit, Accidit, Emersit. Xen. Equ. 1, 14. *Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες*. Plato Alc. 1, 52.: Contingo, Plut. 10. 289. H.: Herod. 3, 146. *Δοκέοντάς τε δὴ πάντα συμβεβᾶναι*. "Congruo, Aristoph. I. 220. *Ἐχεις ἅπαντα, πρὸς πολιτείας ἃ δεῖ, Χρησμοὶ τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν*." Seager. Mss. Συμβαίνω, conf. cum συμβιώω, ad Greg. Cor. 924. "Συμβαίνω, Heyn. ad Apollod. 745.; Ilom. 8, 84. Abresch. Lect. Aristæ. 71. Phrynich. Ecl. 105. ad Diod. S. 1, 463.

Dawes. M. C. 353. Markl. Iph. p. 282. 358. Wakef. Trachl. 1152. 1164. 1173. ad Lucian. 1, 560. 778. 808. Brunck. Aristoph. 1, 187.; Kuster. 70. Matth. Anecd. 1, 26. Abresch. Dilucid. Thuc. 2. Dionys. H. 1, 70. 536. 2, 742. 953. Artemid. 299. Ed. Lips. Boissonad. Philostr. 480. 486. 581. Herod. 9, 101. Plato de LL. 96. 350. 360. 459. Ast. Demosth. 1152, 26. Villos. Anecd. 2, 106. Thuc. 2, 301. Bip. Musgr. Med. 737. Wyttenb. Select. 342. Compressis cruribus incedo, Kuster. Aristoph. 105. Concedo, Plato Charm. 85. Gorg. 111. Συμβ., sc. ὦν s. εἶναι, 166. 178. 212. Heindorf. ad 108. Simon. Dial. 95. coll. 99. Boeckh. in Plat. Min. 30. Συμβ. τινὶ, Dionys. H. 5, 110. Συμβαίνει, Xen. Mem. 1, 2, 11. an ibi leg. συμφέρει? an potius τοὺς τοιοῦτους, servato συμβαίνει? Plato Charm. 99. Heindorf. 115. Cum inf., ad Diod. S. 2, 448. 461. ad Thuc. 1, 6. Συμβαίνει εἶναι, Kiessl. ad Jambl. Pr. 192. Schneider. ad Xen. K. Π. 658. Ed. alt. Συμβ. γίγνεσθαι, ad Xen. (Econ. 8, 15. Συμβ. γιγνόμενος, Boeckh. in Plat. Min. 153. Συμβ. περιέμε, ad Diod. S. 2, 436. Ἐάν τι συμβαίη, Dawes. M. C. 424. Συμβήσομαι, Valck. Hipp. p. 232. Συμβέβηκε, Müller. ad Lycophr. 582. Decet, Dionys. H. 4, 2178. Ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ad Diod. S. 1, 200. 213. Ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, Paus. 3, 63. E facto, Mela 3, 8, 8. Πόδες συμβεβηκότες, Fischer. ad Palæph. 92. et Ind. v. Διαβαίνω, ad Diod. S. 1, 111. Συνέβη, Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. Συνέβη ὥστε, Herod. 659. Τὸ συμβὰν, Abresch. Lect. Aristæ. 321. ad Long. 258." Schæf. Mss. "Σύμβημι, Dio Chrys. 1, 143." Wakef. Mss.]

Συμβεβηκός, i. q. κατὰ συμβεβηκός, affertur e Nicom. Arithm. 1.

[* "Συμβάδην, Nicet. Annal. 2, 4." Kall. Mss. Cf. Περιβάδην.]

Σύμβαμα, τὸ, Eventus, Casus fortuitus: ut, cum dicit Eust. περιπέτειαν esse τὸ τυχὸν σύμβαμα. ΕΤ Παρασύμβαμα: sicut dicitur σύμπτωμα et παρασύμπτωμα. Lucian. (1, 561.) *Ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πον σύμβαμα τὴν χολείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν*. || Σύμβαμα, inquit Suid., Propositio e nomine et verbo perfectam sententiam reddens. Stoici, inquit Priscian., ἀξιώματα et συμβάματα, Dignitates vel Congruitates, vocabant has constr., quæ per nominativum absolvuntur; ut, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασύμβαμα dicebant, h. e. Minus quam congruitates; ut, Cicero patriam servat. Vide Ammon. ubi σύμβαμα et κατηγορήμα, itidemque παρασύμβαμα et παρακατηγόρημα copulat. [Gl. Σύμβαμα Eventus. * Ἀσύμβαμα, Priscian. 1119. "Παρασύμβαμα, Greg. Naz. Or. 23. p. 413. C. Cf. Notit. Mss. T. 11. P. 2. ad hunc locum Gregorii." Boissonad. Mss. Vide Παρακατηγόρημα, et Παρασύμπτωμα. Apollon. Syntax. 3. p. 299. Bekk. "Σύμβαμα, Fischer. ad Palæph. 29. ad Diod. S. 1, 69." Schæf. Mss. "Παρασύμβαμα, Hes. v. Σύμβαμα." Wakef. Mss.]

D Σύμβασις, εως, ἡ, Compositio, Pacificatio. Thuc. 1. *Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν*: ibid. *Καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον καὶ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν*. Et (1, 61.) *Ξύμβασιν ποιησάμενοι*. Et 3. *Ἦν τις ἀποστάσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν*. Eur. Phœn. (590.) *Καὶ ξύμβασιν τιν' Οἰδίπου τέκνοισι δότε*. || Σύμβασις, Josepho sæpe Fœdus, Pactum, Conventum, Bud. Plur. etiam συμβάσεις dicitur, ut Synes. *Τῶν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν*, ubi exp. Reconciliationes. [Gl. Accidentia. Hippocr. 824. Lex. Polyb. Conf. cum συμβώσις, ad Greg. Cor. 924.] HINC Συμβασιεύω, Compositionis desiderio teneor, Thuc. (8, 56.) *ΕΤ Συμβατικὸς λόγος*, (6, 103.) Plut. (1, 555.) itidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compositionem s. pacificationem pertinens, aut de ea tractans. [Thuc. 5, 76. Lex. Polyb.] ΕΤ Συμβατικῶς, q. d. Pacificatorie. Plut. (2, 756.) *Ὁ δὲ Κλώδιος προσποιεῖτο συμβατικῶς ἔχειν*, q. d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Greg. autem Ep. ad Basil. *Πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς*, Concorditer.

ITEM Συμβατήριος pro συμβατικός, ut συμβατήριοι λόγοι, Thuc. (5, 76.) Ατ' Ἀσύμματος, ὁ, ἡ, Qui compositionem non admittit, Qui a pacificatione est alienus. Theophyl. Ep. Ἀσύμματος γὰρ ὁ ἔρως ἐπιέμπων βέλος. Plut. (9, 730.) Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἔξιν ἀντίθεσις, πολεμικὴ καὶ ἀσύμματος ἐστὶ, Turnebo interpr. Privationis enim et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit. Thuc. 3, (46.) Διὰ τὸ ἀξύμματον, Quod res ad compositionem non perveniat, vel Pervenire nequeat: τὰ ἀσύμματα, Greg. Quæ dissident. [Lex. Polyb.] ET Ἀσυμβάτως, Alieno a compositione animo. Plut. Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντας, Cum Antonius pacisci recusaret. || Ἀσύμματος pro Non conveniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβαντος scripserunt: unde et Ἀσυμβάντως ἔχειν citant e Gazæ Gramm. 4. Sed eadem paulo post non ἀσυμβάντως, sed ἀσυμβάτως scriptum habent. Ἀνσύμματος, (ὁ, ἡ,) Ἄγρε coiens "s. conveniens, Ἄγρε sociabilis. Plut. Symp. 4. Οὐ ῥαδίως μίαν, οὐδὲ ὁμοπαθοῦσαν ἴσχυσαι κατὰστασιν, "ἀλλ' ἐκάστη πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀντιτείνουσα, καὶ δυσ- "συμματος οὕσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον." ["Polyb. 9, 2, 4. Σύμματον ἐστὶν αὐτῷ, pro συμβαίνει." Schneider. Lex. "9, 2. Τῷ μὴ σύμματον εἶναι ταῖς ἀρχαῖς, 'Ad principia illa nequaquam redeundum,' Casaub. * Ἀσυμβασία, (ἡ,) Incongruentia. Chrys. Hom. 115. T. 5. p. 740. Ὁμῶς ἀναρμοστίαν καὶ ἀσυμβασίαν τῶν γεγραμμένων εἰρῆσθαι παρὰ τῶν γυναικῶν κατηγοροῦσίν τινες." Seager. Mss. Σύμβασις, Eur. Phœn. 85. Toup. Opusc. 2, 129. Συμβατικῶς, Wyttenb. Select. 309. Plut. 2, 338. Cor. Συμβατήριος, Dionys. H. 3, 1414. 1590. ad Diod. S. 1, 390. Ἀσυμβάτως, Wyttenb. Select. 326." Schæf. Mss. Συμβατικῶς, Plut. 4, 805. Casu fortuito, Euseb. P. E. 248. Συμβατήριος, Joseph. 613, 38. Ἀσύμματος, Non conveniens. Nemes. 6. A pacificatione alienus, Philo J. 1, 123. Ἀσυμβάτως, Plut. 1, 136." Wakef. Mss.]

[* "Ἀποσυμβαίνω, Sext. Emp. Math. 7, 282. (p. 427.) Maxim. ad Dionys. Areop. 4, 30. Crys. 1, 285. Athen. 299. Orig. c. Cels. 314. (305. Εἰ δὲ τινι ἀποσυμβαίνει, παρὰ τὴν αἰτίαν ἐκείνου ἀποσυμβαίνει, ῥαθυμήσαντος περὶ τὸ μεταλαμβάνειν τοῦ ζῶντος ἄρτου, καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ποτον.) Theodot. 4, 1220." Kall. Mss. "Non accido, Chrys. Serm. 67. T. 6. p. 692. Τὸ διαβάλλειν δὲ καὶ μὴ διαβάλλειν, οὐ φύσις ἐστίν, ἀλλὰ πρᾶγμα γιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον, συμβαῖνον καὶ ἀποσυμβαῖνον." Seager. Mss. Adde 1, 285. "Abresch. Dilucid. 249. ad Charit. 579." Schæf. Mss.]

Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω, inquit Bud., Postea accido, Accedo, ut qualitas substantiæ. Basil. Hexaem. 45. Vide Themist. Apud Hermog. Τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exp. τὰ ἐπιγινόμενα. ["Accido, simpl., Clem. Alex. 225. Julian. 189. Insuper accido, Aristot. Rhet. Alex. 171." Wakef. Mss.]

[* "Προσυμβαίνω, Nicet. Eugen. 7, 301. 9, 130. 207." Boissonad. Mss.]

[* "Υποσυμβαίνω, Inferior sum, Remissior, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4.]

[* "Συμβατεύω, cum accus., Coeo, Ineo, de Cerbero, 40, 3. ubi v. nott." Fischer. Ind. Palæph. "Galei Myth. 51." Wakef. Mss.]

Υπερβαίνω, Transgredior, Prætergredior, Transcendo. Herod. Ὑπερέβησαν τοῦ πύργου, Turrim transcenderunt. Jungitur tamen potius accus., ut Chrys. Τὸς οὐρανούς ὑπερβῆναι. Apud Arrian. autem 6. cum κατὰ habetur, Ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τεῖχη, Muros transcendisse, et ita pervenisse in urbem, Camer. Et peculiariter pro Ascendere suggestum, ex Aristoph. Ἐκ. (96.) || Est etiam Excedo, Supero; ut Ὑπερέβηκε πᾶσαν ἀγορίαν, Plut. Numa, Omnem absurditatem excessit. Sed gen. etiam habet pro Supero, Antecello, Præsto, ut, Τίνι τῶν ἄλλων ζῶων ὑπερέβηκεν ἄνθρωπος; Aristot. de Mundo. || Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. e Macrobian. Idem Bud. ὑπερβαίνω exp. etiam Prætereo, ex Æschine. ["Sic Herod. 3, 59." Schweigh. Mss.] Cum qua signif. convenit et ὑπερβαίνωμεν quod Cic. reddit Omittimus ap. Epicur. Pro his enim Epicuri verbis "Ἐσθ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνωμεν, ὅταν πλεον ἡμῖν

A τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἔπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus majorum dolorum effugiendorum gratia. Sed et ὑπερβαίνω pro Transmittō, i. e. Non dico, ab Isocr. poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβαίνω. [Ὑπερβαίνω πολλὰ, Prætereo multa, Æsch. Socr. Dial. 3, 12. "De exundatione Nili loquens, Herod. 2, 13. 14. Ὑπερβαίνει ἐς τὴν γῆν, ἐς τὰς ἀρούρας." Schweigh. Mss. Glossæ: Ὑπερβαίνω Transcendo, Supergredior, Transgredior, Evado, Exundo, Excedo, Varico, Divarico, Transvarico. Ὑπερέβη Excessit. Opp. A. 1, 710. τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα. * Ὑπερβατέον, Plut. 709. "Ὑπερβαίνω, Toup. Opusc. 2, 275. ad Lucian. 1, 286. Musgr. Alc. 1080. Larcher ad Herod. 1, 166.; Wessel. 223. Markl. Suppl. 988. 1049. Musgr. 1049. ad Charit. 601. Wakef. Alc. 1098. Heyn. Hom. 5, 641. 664. Excedo, Supero, Wessel. ad Diod. S. 1, 68. 319. Conf. cum ὑπερβάλλω, ad Diod. S. 2, 561. Ὑπέρβασαν, Heyn. Hom. 6, 354." Schæf. Mss. "Negligo, Contemno, Plut. 2, 32. I. q. περιβαίνω, sensu Protegendi, Opp. A. 1, 710. cum dat. B Ὑπερβῆω, II. I. 497." Wakef. Mss.]

Ὑπέρβασις, (ἡ,) pro quo Ὑπερβασία ap. poet. Transgressio, et metaph. Delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλειτουργίας. ["Ὑπέρβασις, Clem. Alex. Str. 854." Routh. Mss. Lex. Polyb. * Ὑπερβάσιος, Orph. Arg. 348. "Ὑπέρβασις, Larcher ad Herod. 1, 167. Jacobs. Anth. 11, 150. Ὑπερβ. et ὑπερβασία, Hoesshel. ad Homil. quasd. sacr. p. 541. Ὑπερβασία, Jacobs. Anth. 11, 150. Heyn. Hom. 4, 470. 7, 140. 8, 472." Schæf. Mss.]

Ὑπερβατός, (ἡ, ὄν,) Qui transcendendi s. transiri potest. Sed ὑπερβατόν a Rhetor. dicitur Trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendunt: ὑπερβατόν, inquit Camer., vocant Gramm. Longiorem sententiæ transitum interruptumque contextum illius. Fabius (8, 6, 66.) Transgressionem verbi interpr. quem vide et ceteros Rhetores. [Gl. Præposterus. Thuc. 3, 25. Æsch. 440. καὶ τῶνδ' ὑπερβατότερα. Ὑπέρβατον, —όν, ad Greg. Cor. 449. 697. "Plato Protag. 296. Bas. 1. Ἀλλ' ὑπερβατόν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ᾧσμαι τὸ ἈΛΗΘΕΩΣ." Seager. Mss. Aristot. Rhet. Alex. 31. λέξις ὑπερβατή: de Insomn. 1. ἐνύπνια, cf. 2. Ὑπερόρια ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν. Heliodor. de Laqueis, βρόχος. "Ὑπερβατόν, ad Il. Z. 445. Greg. Cor. 210. Schol. ad Plut. 259." Schæf. Mss. "Ὑπέρβματος, Superans, Æsch. Ag. 437." Wakef. Mss.]

Ὑπερβατός, quod e Fabio redditur In transitu, e Plin. In transcursu, ut sit i. q. ἐν παρόδῳ: i. e. Defunctorie, s. Perfunctorie. Hippocr. de Arte, Ὁμῶς οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὥς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατός. Respondet autem hoc adv. Gallicis verbis, En passant par-dessus. Tale fere est et Salutati ap. Sisennam. Convenit autem cum hujus adv. signif. ea, quam postremam ipsi verbo dedi. ["Ὑπερβάτως, (sic,) i. e. καθ' ὑπέρβατον, sensu grammatico, Eust. 149, 23." Seager. Mss. Aristot. Rhet. Alex. 31. ὑπερβάτως δηλοῦν. "Hippocr. 7. Strabo 749." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνυπέρματος, ὁ, ἡ, Sext. Emp. Math. 9, 153. Clem. Alex. 395. (470.) Athan. 2, 52." Kall. Mss. Basil. 3, 11. Epiphan. 1, 67. Et * Ἀνθυπέρματος, unde ap. Euud. 2, 485. * Ἀνθυπερβάτως. Adde * Ἐνυπέρματος, Hippocr. 784. κοίτη. Et * Μεθυπέρματος, In quo verborum ordo trajectus est, perplexus, confusus, Schneidero susp. "Ἀνυπέρματος, Insurmountable, Dio Chrys. 2, 338. Μεθυπέρματος, Theod. 1, 569." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερβατήριος, α, ὄν, (ab * Ὑπερβατήρ,) Polyb. 1, 10, 1. θύειν, sub. ἱερά. "Ad Mær. 223." Schæf. Mss. "Polyæn. 28." Wakef. Mss.]

[* Ὑπερβατικός, ἡ, ὄν, ad Greg. Cor. 449. "Marcell. V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.]

Ὑπερβάθμιος, (ὁ, ἡ,) Supergrediens, Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro Immodico. Bud. || Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, Non justo passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 324. Damascius, Boissonad. Marin. 82. Agathias, Simpl. ad Epict. p. 84.]

Ὑποβαίνω, q. d. Subgredior, Descendo: unde

ὑποβαίνειν pro Subesse et Inferiorem esse, ponitur, Bud. Idem ὑποβέθηκε affert ex Hermiog. 107. 108. 179. pro Subest, Secundarium est, i. e. Minus præcipuum est: vel, Tanquam species est sub genere: vel, est tanquam fundamentum. Et e Plat. ὑποβεβηκέναι, pro Descendere, i. e. Decrescere, Inferius esse. Et e Suida, Inferiore conditione esse. Item ex Areop. ὑποβεβηκώς cum gen. Inferior: cui opp. ἐπαναβεβηκώς. || Ὑποβαίνειν pro Retrogradi e Gal. affertur, Τοῖς γὰρ προΐουσιν ἕτερά μύρια, νεῦρα καὶ μύες, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἕτερα διαπονεῖται πλέον. ["Clem. Alex. Str. 933." Routh. Mss. "Herod. 2, 127. de Cephrenis pyramide, Τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς της ἐτέρης, Descendens vel Remittens xl pedes ab altitudine alterius, i. e. xl pedibus minorem, humiliorem faciens; nisi ὑποβάσαν legas, Humiliorem." Schweigh. Mss. Plato de LL. 6. p. 298. Καθάπερ ὑποβέβηκεν ἐκάστῳ τὸ τίμημα. Dionys. Hal. A. R. 8, 48. Τὸν αὐχμήματος ἐκόντες ὑποβήσονται, i. q. καταβήσονται ἀπὸ, ut 7, 45. Καταβάς ἀπὸ των ὑπερηφάνων αὐχημάτων, 51. Ἀπὸ τοῦ βιάζεσθαι κατέβη. "Ὑποβαίνω, ad Lucian. 1, 286. 2, 128. Wessel. Herod. 165. ad Phalar. 338. ad Diod. S. 2, 459. Dionys. H. 3, 1449." Schæf. Mss. "Inferior sum, Joseph. 477, 30. 588, 25. Recedo, Heliod. 68. Progredior, Clem. Alex. 44." Wakef. Mss.]

* "Ὑποβεβηκώς, Subsidente, Galei Myth. 513. Ocell. Lucian. 15." Wakef. Mss.]

Ὑπόβασις, (ἡ,) Bud. affert, sed non exp., e Greg. Epitaph. in Patrem suum 127. Βαμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσει. Sed addit, ὑπόβασις in Schol. Areop. tanquam pro Basi poni. Hes. autem ὑπόβαθρα exp. per ὑπόβασις: cujus vocis et aliam ap. eum signif. vide. Et Ὑποβάσιμον ap. Eund. ὑπόβαθρον. ["Ὑπόβασις, Clem. Alex. Str. 817." Routh. Mss. Inscr. Gruteri p. 219. Xen. Equ. Rei 1, 14. "Ernesti ad Joseph. 98. ad Diod. S. 2, 102." Schæf. Mss. "Strabo 1137. Hierocles 22." Wakef. Mss.]

"Ὑπόβαθρος, Suidæ * ὑπόβαθρος. At Hesychio "Ὑποβάσιμον, ὑπόβαθρον. Videtur autem alter ex "altero esse emend., reponendo hic ὑπόβαθρον, illic "ὑπόβαθρον."

* "Ὑπόβασμος, Scabellum, Suid. Hes." Wakef. Mss. Paus. 10, 126.]

Ὑπόβαθρον, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, Camer. subjungens e Xen. Απ. 2, (1, 30.) Οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας, καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλῖναις, Eod. interpr. Mollia stragula; et lectuli molles, et ea, quæ lectulis supponuntur, ut mollia sint curas. Et Ὑποβάθρα, Idem (K. II. 8, 8, 8.) Cyrill. Ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος, Hoc fulcrum et quasi sustentaculum. Ita VV. LL., ubi ὑποβάθρα exp. etiam Fundamentum, et Scabellum. Quidam vero et Subsellium interpr. Vide Hes. [Appian. 1, 461. ὑποβάθροις, Subselliis. "Ὑπόβαθρον, ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Wessel. Herod. 86. Zeun. ad Xen. K. II. 817. Jacobs. Anth. 9, 479. ad Diod. S. 2, 210." Schæf. Mss.]

"Ὑποβάτης, (ου, ό,) Scabellum. Hes. habet et "ὑποβάταν, Dor. terminatione."

¶ Βάσκω, poet. pro βαίνω, ut Il. (B. 8.) βάσκ' ἴθι, οἷλε ὄνευρε: quæ posita sunt ἐκ τοῦ παραλλήλου, q. d. Proficiscere, vade. HINC Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exp. περιέρχομαι, Circumeo, et περιέπω. [Aristoph. O. 486.] "¶ Βάσκειν, Hesychio non "solum πορεύεσθαι et ἀνίστασθαι, sed etiam λέγειν et "κακολογεῖν, quod tamen φάσκειν potius dicitur. "Idem et pass. Βάσκον affert, usurpatum pro πορεύου. Et Ἐπιβάσκω, quod act. sumitur Il. B. (234.) κακὼν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium, q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando: ducta metaph. ab iis, qui imponuntur equis. Et Παραβάσκω, ap. Eund. pro παραβάτης εἰμί: nam παρέβασκε Bud. exp. παραβάτης ἦν, Dominus currus: cui subservit ἡνίοχος. [* Διαβιβάσκω, Hippocr. 753. * Ἐπιβιβάσκω, Aristot. H. A. 6, 18. Κνίσκονται οὐκ ἐκ μίας ὀχέας, ἀλλὰ πολλάκις ἐπιβιβάσκουσι: vide Schneider. Lex. v. Κνίσκω. Παραβάσκω, Apoll. R. 4, 209. Il. A. 103. ὁ μὲν νόθος ἡνίοχενεν, Ἀντίφος αὐτὸν παρέβασκε περικλυτός. "Βάσκω, Clark.

ad Il. B. 8. O. 158. Heyn. Hom. 4, 197. 5, 485. 6, 629. Brunck. Apoll. R. 230. * Βιβάσκω, H. in Apoll. 133. et Ilgen.: Heyn. Hom. 7, 115. 233. Διαβάσκω, Heringa Obs. 108. Ἐπιβασκόμεν, ad Od. K. 424. Heyn. Hom. 4, 687. Παραβάσκω, Heyn. Hom. 8, 385." Schæf. Mss. "Βάσκομαι, i. q. βάσκω, Hes." Wakef. Mss.]

¶ Βιβάω, ET Βιβημι, pro βαίνω, sunt itidem poet.: unde Il. Γ. (22.) μακρὰ βιβῶντα: at H. 213. Ajax "Ἦε, μακρὰ βιβὰς, κραδῶν δολιχόσκιον ἔγχος, Magnis passibus gradiens, διῶστων εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη: cui opp. ολίγων γόνυ γουνὸς ἀμείβων: quod et ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eust. Citatur et e Luciano Βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ: sed hæc tamen, ut opinor, tanquam ex Hom. sumta usurpante, quæ alioqui prosa non admittat. "Βιβὰς, part. præ. e βιβημι, i. q. "βαίνων." [Soph. Œd. C. 381. Draco 30. * Ὑψιβιβὰς, Greg. Naz. 2, 75. "Βιβάω, Wolf. Proleg. 239. Heyn. Hom. 4, 454. 5, 344. 6, 441. 7, 57. 117. Βιβημι, Valck. ad Röv. 47. Wolf. l. c. Heyn. Il. cc." Schæf. Mss. "Aor. 1. pass. ἐβάθην, Etym. M. 653, 15." Wakef. Mss.]

* "Διαβιβάω, Thom. M. 228." Schæf. Mss.]

"Ἐπιβιβάω, et Ἐπιβιβημι, i. q. ἐπιβαίνω. Hes. "Ἐπιβιβῶ exp. ἀναφέρω."

Προβιβάω, Progredior, i. q. προβαίνω, Od. O. (554.) Τὸν δ' ὤκα προβιβῶντα πόδες φέρον. ["Christod. Ecphr. 5. Προβιβὰς, Heyn. Hom. 6, 372. 400." Schæf. Mss.]

Προσβιβάω, Accedo. Plato Phædro, Αἷς εἰ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ: ubi Cornarius vertit, Quibus si quis fidem non habeat. Apud Aristoph. vero O. (424.) καὶ τὸ τῆδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, Schol. exp. * συνεφαρμόζει, ["i. e. πείθει: Hæc omnia sc. esse tria, quæque hic atque illic sunt, quæque hortum spectant, argumentis astruit." Seager. Mss.]

Συμβιβάω, Una eo, Comitor: συμπορεύομαι. Hes. || Item Συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, ap. Eund. Suid. vero συμβιβῶ, in fut. exp. διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω.

¶ Βιβάσθω, i. q. βιβάω, ut μακρὰ βιβάσθων, Il. N. (809.) "Βιάθω, Proficiscor, πορεύομαι, VV. LL. Sed "metuo, ne perperam pro βιάσθω." "Βιβάσθων, "Hesychio βίᾳ βαίνων, Violento pede gradiens." ["Βιβάσθω, ad Mær. 147. Bondam. Specim. Animagr. 24. Heyn. Hom. 6, 512. 609. 612. 650. 7, 115. 233." Schæf. Mss.]

"Προβιβάσθων, Hesychio προβαίνων, Progre-

"diens." ¶ Βιβάζω, άσω, Admitto, Admissario admoveo; ut Bud. exp. Admitto animalia ad coitum, Camer. Aristot. H. A. 6. Θνώσαν δὲ οὐ δεῖ εὐθὺς βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἀναθνᾷ· ἂν δὲ ὀργῶσαν βιβάζῃ, μία ὀχέαι ἄρκει. Plin. 8, 51. Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plut. (1, 195.) Οἱ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχέων βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admissario admoveor, Ineor. Aristot. de Asina, Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἐβδόμη ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Plut. (7, 208.) Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγῆνορος τέμενος τὰς οἰς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι; || Βιβάζω, Budæo est etiam Ineo: et Varino, πορεύομαι, περιπατῶ. ["Βιβάζόμενοι ἀντὶ τοῦ βιαζόμενοι πρὸς συνουσίαν, Theo ad Arat. 98." Gataker. Mss. Glossæ: Βιβάζω Exalto. Βιβάζων Colatus.] "Βιβήξαντες, Suidæ ἐμβιβάσαντες." ["Fut. βιβῶ, T. H. ad Plut. p. 217." Schæf. Mss. "De equo, Geop. 1100. De quavis fera, LXX. Med., Coeo, Strabo 1031. Loquor, pro βάζω, Etym. M." Wakef. Mss.]

Βίβασις, εως, ἡ, erat, ut ex J. Poll. Camer. refert, Laconicæ saltationis genus, quasi Admissionem dicas: et in hac victoribus præmia proposita, non modo pueris sed virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, et numerabantur saltus. Et refertur de una hujus generis saltatione inscriptio, Χίλια πόκα βιβάντες τάσδε πινακίδας ὠρχοῦντο: ubi J. Poll. addit, Οὐκ αἶδα εἶτ' ἐπὶ πινάκων, εἶτε πίνακες φέροντες. || Hesychio est etiam κοίτη,

στιβάς. [Gl. Βίβασις, ἡ ὄχλεια. Admissura. "Brunck. Aristoph. 1, 10.; Kuster. 237." Schæf. Mss.]

"Βιβαστής, οὐ, δ, Admissarius, ὀχευτής." [Gl. Admissarius, Emissarius.]

'Αναβιβάζω, ab ἀναβιβάω: ut a βιβάω fit βιβάζω. Ipsum autem βιβάω a βάω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, ut 'Αναβαίνω ἐφ' ἄρμα, Ascendo currum: 'Αναβιβάζω ἐφ' ἄρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono curru, Tollo in currum, ut Cic. loquitur. Sic ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν πύργον, et ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν ὄνον. Apud Herod. 'Αναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρῆν, Super struem impono. || Apud Xen. 'Αναβιβάζειν τὸν ἵππεα, Instruere equo, Dare equum: quod vulgo dicitur Monter, Bud. Apud Eund. K. Π. 6. Σκοποῦς ἀναβιβάζων exp. Exploratores præmittens et præcurrere jubens. || Metaph. usurpavit Plut. (2, 579.) 'Αναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus: quasi Ascendere facere ad honores, Excitare et erigere ad honores, vel Promovere, s. Provehere ad honores.

'Αναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza usurpat pro Rejicere accentum in præcedentem vocem, et quasi retrojacere. [Greg. Cor. 411.]

'Αναβιβάζω, et frequentius med. 'Αναβιβάζομαι, Ascensurum produco, Prodire facio, Produco. Bud. cum παραστήσασθαι interpretatus esset In medium producere et excitare, atque exempla hujus signif. attulisset, subjunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur, Excitare. Andocides, Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἑμαντοῦ; Citat alibi e Demosth. Τὰ παιδία ἀναβιβᾶται, pro ἀναβιβάσεται, et exp. In judicium et in locum editum scandere faciet, ut sint conspicui corouæ populari, h. e. παραστήσεται. Exp. Idem ἀναβιβάσασθαι, In judicium proferre, vel in concionem. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem alio producamus quam in judicium et concionem, ut opinor. Lucian. (2, 899.) 'Ρήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρουντας ὑπὲρ αὐτῶν: ubi male interpr. quidam Conducunt; quasi vero ἀναβιβάζονται esset i. q. μισθοῦσι.

'Αναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. || Item In equum tollor, i. q. ἀναβάλλομαι, ap. Xen. || Item Producor in medium.

['Αναβιβάζω, Gl. Subrigo. Philostr. V. A. 6, 11. 'Οκρίβαντος τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν. Diod. S. 5, 10. Ξένους ἀναβιβάζεσθαι. Lex. Polyb. Fischer. Ind. Palæph. "Plut. Graccho 1513. HSt. "Ἐχων * φωνασικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν." Seager. Mss. * 'Αναβιβαστέον, Xen. Hipparcho 1, 2. " 'Αναβιβάζω, Fischer. Ind. Palæph. ad Thom. M. 45. Lennep. ad Phal. 24. Toup. Emend. 1, 184. ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 314. 501. 640. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 109. Diod. S. 1, 492. 2, 80. 563. ad 2, 100. 210. Lucian. 2, 10. 34. 'Αναβιβῶμαι, 'Αναβιβάσομαι, Pierson. ad Mær. 17. 125. 'Αναβ. τὸν τόνον, Thom. M. 294. 334. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 263. 287. 310. De pretio, Diod. S. 1, 338. Med., Thuc. 2, 216. 220. Bauer." Schæf. Mss.]

[* 'Αναβιβασμός, δ, ad Greg. Cor. 411. " (Ascensus), Synes. Dione 42." Kall. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. " Schol. Od. Φ. 7." Wakef. Mss.]

[* Δυσαναβιβαστος, ὁ, ἡ, Qui haud facile adduci, assueferi alicui rei potest, Schneidero susp. "Justin. M. ap. Grab. Spicil. 2, 173." Boissonad. Mss.]

[* 'Ανταναβιβάζω, Vicissim impono. Xen. E. 3, 2, 12.]

[* 'Εσαναβιβάζω, Brunck. (Ed. T. 877." Schæf. Mss.]

'Επαναβιβάζω, pro simpl. ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio. Thuc. 3, (23.) Καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus. ["Dio Cass. 620. Pass., Schol. Il. E. 523." Wakef. Mss.]

'Αποβιβάζω, Descendere in terram facio: ἀποβαίνειν ποῖω, ut exp. Schol. Thuc. 7. 'Ες τὴν Τάναγραν ἀπεβίβασεν αὐτοὺς. Lat. dicitur, Expono in terram. Xen. Ἀλκιβιάδης δὲ ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Ταύριον. Idem, Τοὺς μὲν ὀπλίτας ἐς τὸν Κορινθὸν ἀποβιβάσας. Aliquando unico accus., ut Plut. Καὶ ἀποβιβάσας τοῦτους, πάλιν ἀνήχθη. Synes.

A autem dixit, Τὴν τε ναῦν ἐνορμίζει * λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κλονος ἀπεβίβασε. Sunt qui exp. etiam, Trajicio, Transmitto. [Lex. Polyb. Fischer. Iud. Palæph. "Ad Herod. 654. 663. 707. Diod. S. 1, 720. ad 1, 450. 2, 210." Schæf. Mss.]

[* Ἀποβιβασμός, δ, Jambl. V. P. 3. p. 46. Kiessl. 'Ο δὲ διὰ τοσὴνδε ἀσιτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμὸν, καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν, καὶ χειραγωγίαν, ἤναντιώθη τότε.]

Διαβιβάζω, άσω, Trajicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Bud. Xen. (E. 1, 6, 12.) Καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herod. (1, 75.) Διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pontes traducere exercitum. [Gl. Peragro, Perambulo, Transporto. Lex. Polyb. "Thom. M. 228. 312. Conf. cum μεταβ., ad Diod. S. 2, 433. De fut., ad Mær. 124. 216. Διαβ. τὴν νύκτα, Boissonad. in Philostr. 643." Schæf. Mss. "Vitam, Schol. Soph. El. 787." Wakef. Mss.]

[* Διαβιβασμός, δ, Apoll. Dysc. de Pron. 404. Bekk.]

"Συνδιαβιβάζω, Una traduco. Vide Διαβιβάζω."

Εἰσβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. (2, 200.) Καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους αὐτὰς εἰσεβίβαζον. " 'Εσβιβάζω, Introduco, Ion. vel Attice." [Herod. 1, 60. "Εἰσβιβάζω, ad Lucian. 1, 278. ad Herod. 482. ad Charit. 682." Schæf. Mss. "Schol. Od. A. 4." Wakef. Mss.]

'Εκβιβάζω, E navi educo et emitto, Exire facio: sic dicitur ut ἀποβιβάζω: utroque enim pro eod. utitur Xen. E. 1, (6, 14. 1, 2, 4.) Bud. Plato Gorgia, Εἰδὼς, ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἷοι ἐνέβησαν. Sic Diod. S. 'Εκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, Navi educens. —|| 'Εκβιβάζειν vero τὸ πρόσταγμα, ideum Bud. in Pand. exp. Exequi: paulo ante vero annotarat ex iisd. Pand. 'Ο μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρεχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα: quod eod. modo exp. posse videtur. UNDE 'Εκβιβαστής, οὐ, δ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei judicatæ, Executor sententiæ, Apparitor, Viator, qui in jus vocat. [Gl. 'Εκβιβάζω. Exequor, Efficio, Apparo. * 'Εκβιβασμός. Effectus, Executio, Apparitio. 'Εκβιβαστής. Executor, Viator, Apparitor, Intercessor. 'Εκβιβασταὶ ἱερέων. Calatores. " 'Εκβιβάζω, Evoco, Excio, Aristoph. O. 662." Seager. Mss. Lex. Polyb. Thuc. 5, 98. "Ad Charit. 662." Schæf. Mss.]

[* Δυσεκβιβαστος, ὁ, ἡ, Qui haud facile ab aliqua re revocari, abstrahi potest.]

"Μερεκβιβάζω, Alio expono, Transpono, Thuc." [8, 74. Dio Cass. 386=563.]

[* "Προεκβιβάζω, Ante tempus bello aliquem implico, 20, 3, 2. n.: 'nisi leg. προεμβιβάζω,' Ern. Cf. 'Εκβιβάζω et Προεμβιβάζω." Lex. Polyb.]

[* Συνεκβιβάζω, Una extraho, Xen. K. A. 1, 5, 7.]

Ἐμβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opp. εἶργω. Bud. Plato, 'Εμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Demosth. (372.) 'Εμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦτων λόγους. Sic Xen. (O. 14, 4.) Πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Gal. ad Glauc. 1. 'Εμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Diosc. 2, 189. 'Εμβιβάζεσθαι ἐν βαλανείῳ. [Gl. 'Εμβιβάζω Imbuo. 'Εμβιβάζει eis ἐπιστήμην. Imbuit. * 'Εμβιβασμός. Ingressus, Ingressio. * 'Εμβιβαστής. Inductor. * 'Εμβιβαστέον, Trall. 9. p. 164. "Geop. 14, 7." Kall. Mss. Hipponax ap. Etym. M., 'Εμβιβάζαντες ἀλλήλοις, i. q. ἐμβόησαντες: vide Βαβάζω. " 'Εμβιβάζω, Ammon. 81. Lennep. ad Phal. 24. Fischer. Ind. Palæph. v. 'Εγκλείω, ad Herod. 640. 28. in Add. Thom. M. 225. ad Charit. 677. Musgr. Herc. F. 856. Huschke. Anal. 257. Lucian. 3, 496. Boissonad. Philostr. 533. Fut. ἐμβιβῶ, ad Mær. 125. Conf. cum ἐκβιβάζω, ad Diod. S. 1, 553. 2, 505.; cum ἐπιβ., ad 2, 443." Schæf. Mss. "Demosth. 220." Wakef. Mss.]

"Ἀντεμβιβάζω, Vicissim s. In locum alterius impono, Substituo. Dem. Philipp. 1, (31.) Καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς "χωρὶς οἰκοῦντας, εἴθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν." [Thuc. 7, 13. "Dio Cass. 572." Wakef. Mss.]

[* Μερεμβιβάζω, Polyæn. 5, 41. p. 529.]

[* "Προεμβιβάζω, 2, 45, 4. n. τοὺς Λ. εἰς τὴν πρὸς τὸ ἔθνος ἀπέχθειαν, Primum Lacedæmonios concitare

et inducere in inimicitias et bellum adv. Achæos. A Cf. Προεκβιάζω." Lex. Polyb.]

[* "Προσεμβιάζω, voluit Reisk. 2, 45, 4. n. pro προεμβ." Lex. Polyb.]

[* Συνεμβιάζω, Tzetz. Chil. 5. p. 90.]

Επιβιάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato Ep. 7. Σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως, In naviculam impositum ejecit cum ignominia. Lucas 10, (34.) Ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος, Impositum suo jumento. Act. 23, (24.) Κτήνη γε παραστήσαι, ἵνα ἐπιβιάσαιντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φίλικα, Ut impositum Paulum salvum perducerent. ["Apollod. Bibl. 3, 1, 1." Boissonad. Mss. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναβιβ." Schæf. Mss.]

Καταβιάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plut. (7, 67.) Καὶ τοὺς πολίτας καταβιάζων ἀπαντας ὁμαλῶς, ὀρύττειν, ἢ φορεῖν, ἢ καθαίρειν ἡνάγκαζε τὸ χρυσίον : (1, 446.) Καταβιάζων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν : (1, 520.) Τοὺς δὲ παῖδας—περὶ τὰ τεῖχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασόμενους ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καταβιάζεσθαι, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercedi, produci. Synes. cum accus. et gen. dixit, Τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀζώματος. Apud Diosc. vero, Καταβιάσθην ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἐψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum. [Gl. Καταβιάζω. Regrado. * Καταβιάσμός. Regradatio. "Eust. 1361." Kall. Mss. "Καταβιάζω, Valck. Adoniaz. p. 337. ad Dionys. H. 3, 1411. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 173. 2, 155. Tonum, ad Mœr. 191." Schæf. Mss. "Deducō, Heliod. 9. Historiam, Dionys. H. 1, 22. Subverto, Dejicio, Plut. 2, 639." Wakef. Mss.]

[* "Συγκαταβιάσας ἐπὶ πολὺ τοὺς (τῶν πολεμίων) προκινδυνεύοντας, (sc. σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἐξ ἀκροβολισμοῦ φεύγουσι,) 5, 70, 8. Alliciens hostes, ut simul cum suis sese recipientibus longius descenderent de colle, super quo sita erat urbs." Lex. Polyb.]

Μεταβιάζω, Transfero, Avertō, Alio abduco, Bud. Plato de Rep. 7. (p. 178.) Μετὰ γὰρ τοῦτο μεταβιάστέοι [* καταβιάστέοι, Ed. Bip.] ἐσονται σοὶ εἰς τὸ σπῆλαιον πάλιν ἐκεῖνο : Gorgia, Μεταβιάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο, ὅθεν ἐμελλον ἀμείνους εἶσεσθαι. Aristoph. Eir. (947.) Νῦν γὰρ δαίμων φανερώς εἰς ἀγαθὰ μεταβιάζει, quod Referre in melius Virg. dicit. || Est etiam Ab opinione deduco, μεταπειθω, ut Bud. ex Alex. Aphr. in Top. interpr. [Lex. Polyb. "Diod. S. 1, 253. 2, 297." Schæf. Mss.]

* Παραβιάζεσθαι, Suidæ παραβαίνεσθαι." [Biel. Thes.]

Προβιάζω, Produco. Act. 19, (33.) Ἐκ δὲ τοῦ ἔχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, E turba producerunt Alexandrum, propellentibus eum Judæis. In quo signif. metaph. etiam capitur pro Propono, Ob oculos pono : ut Deut. 6, (7.) Προβιάσεις αὐτὰ τοῖς νιοῖς σου. || Item Produco, i. e. Impello et porro ire facio, Promoveo, h. e. Augeo et ad ampliora proveho ; ut Bud. interpr. Greg. Δέον κατὰ μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμ-προσθεν, καὶ προβιάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio et progredi. Xen. Ap. 1, (5, 1.) Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλὸν τε κάγαθόν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα, εἴ τι προυβιάζει λέγων εἰς ταύτην τοιάδε, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æschin. (64.) Τῷ λόγῳ προβιάζων ὑμᾶς : ubi προσβιάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Lat. Produco etiam usurpari quidam tradunt ; ut ad Herenn. 4. Ut productus studio et viribus ultra facile procurras. Et Plin. 9, 35. Pene histrioni comparatus, et quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem et litigator, ut tradunt VV. LL., patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιάζειν dicitur. Eod. sensu Herodias Matth. 14, (8.) dici potest προβιάσθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. || Προβιάζειν etiam, ut eadem LL. docent, dicuntur Perorigæ, qui equas submitunt equis, aliaque id genus jumenta. Apud Aristot. vero neutr. pro Prius inire capitur H. A. 5. Ὅχευεν δὲ εἴωθε χορτασθεῖς, καὶ μὴ προβιάσας ἄλλην. [Lex. Polyb. Glossæ : Προβιάζω. Promoveo,

Proveho. Προβιάσθαι. Promotus. Προεβιάσθη. Promotus est. * Προβιάσις. Promotus. * Προβιάσμός. Promotio, Præmotio, Imbutio. Xen. Ap. 1, 2, 17. Aristoph. O. 1570. Ποῦ προβιάς ἡμᾶς ποτέ ; " Προβιάσις, Nicom. Harm. p. 24." Kall. Mss. " Προβιάζω, Diod. S. 1, 322. ad Xen. Mem. 1, 2, 17. Brunck. Aristoph. 2, 154. Heindorf. ad Plat. Theæt. 319." Schæf. Mss. " Extendo, Dionys. H. 1, 9. Hortor, Longin. Fr. p. 200. Admoneo, LXX. Προβ. τί τινα, Doceo, LXX. Προβιάσμός, Artem. 96." Wakef. Mss.]

Προσβιάζω, Admoveo, Adjungo, Accedere facio, Promoveo, Sisto, Statuo, Loco. Bud. Plut. 3, (800.) Ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιάζοντες ἀξιοῦσι, Proximum facientes, Bud. Item Incito, Impello, Adduco, sc. verbis. Lucian. (2, 891.) Οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων : sicut etiam ap. Aristoph. I. (35.) Bud. interpr. Adduco, πείθω : Εὖ προσβιάζεις μ' : ubi tamen Schol. habet præter πείθεις, παρ-αινεῖς, etiam στοχάζη. [" Plato Theæt. 153." Routh. Mss. Lex. Polyb. Aristoph. O. 425. προσβιάζω λέγων. " Æsch. c. Ctes. 485. Καὶ τῷ λόγῳ προσβιάζων ὑμᾶς, τὰς μὲν βοηθείας ὥς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων. Hanc lectionem probat Brunck. Accedere facio, Soph. Œd. C. 180. Προσβιάζε, κοῦρα, πρόσω." Seager. Mss. " Ad Xen. Mem. 1, 2, 17. Heindorf. ad Plat. Phædr. 196. ad Theæt. 319. Brunck. Aristoph. 2, 154. 3, 6. ad Dionys. H. 5, 243." Schæf. Mss. " Admoveo, Longin." Wakef. Mss.]

Συμβιάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdusque adduco, Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hes. Thuc. (2, 29.) Συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίους, h. e. συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε : ut Bud. e Greg. exp. Damasc. de Elem. Concord. Εἰ μὴ τις παντοδύναμος δύναμις ταῦτα συνεβίβασε. Apud Thuc. συνεβιβάσθησαν, Pacti sunt, Convenerunt. Item συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, De his convenisse atque transactum esse. In qua signif. neutr. etiam reperitur ap. Plat. de Rep. 6. (p. 110.) Μνημονεύεις—ὅτι τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης, Inter nos convenit, Bud. || Item Compingo, Coagmento, Bud. Fabri enim lignarii s. tignarii ligna συμβιάζουσιν, cum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Sic ap. Paul. ad Col. 2, (19.) Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αἰεὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Θεοῦ : ut et ad Ephes. 4, (16.) Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. || Item Ad-commodo et ad cohærentiam adduco, Convenire facio, Confero, Bud. e Greg. c. Jul. Ἀλλὰ ἄλλοις συμβιάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἐν ἄγων τὰ τοῦ Πνεύματος, h. e. συμβαίνειν ἀποφαίνων, E variis prophetarum oraculis canticum unum componens et coagmentans. At Act. 9, (22.) Συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιάζων, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ Χριστὸς, eid. Bud. signif. videtur E collatione sacrorum vaticiniorum docens et probans : quemadmodum ap. Plat. Hipp. Min. Διαπυνθάνομαι καὶ * ἐπαρασκοπῶ ; καὶ συμβιάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo, quæ dicta sunt, eaque invicem confero, ut, si consentanea sint, intelligam. || Item Conjicio : sic euim capi Act. 16, (10.) Bud. existimat, Ὡς δὲ τὸ ὄραμα εἶδεν, εὐθέως ἐξηγήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβαζόντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis, quæ nobis acciderant, conjicientes, συμβάλλοντες. || Item Doceo, Instruo, ut Bud. ap. Es. 40. exp. et Suid. itidem διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2, (16.) Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιάσει αὐτόν ; [Gl. Cogo, Coufero. Συνεβίβασαν. Arbitraverē. Jambl. V. P. s. 60. Διὰ τοῦ λόγου σ. Ocell. 3. Εἴπερ ἀληθῶς ὁ λόγος σ. " Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 122. Diod. S. 2, 456. Timæi Lex. 241. et n." Schæf. Mss. " Doceo, Galei Myth. 530." Wakef. Mss.]

Συμβιάσμός, ὁ, Pactum, Transactio, Concordia. Διάλυσις ἐστὶν ἀμφιβαλλόμενον χρέους συμβιάσμός. Ita Bud. e Pand. Ἐτ Συμβίβασις, εως, ἢ, πείσις, δι-δαχὴ, πίστις : ut Hes. exp. Apud Suid. vero, Εἰς συμ-

βίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περὶ τινός, videtur signif. i. q. συμβιβασμός. ΕΤ Συμβιβαστικός, (ἡ, ὄν,) Pacificatorius, Bud. Plut. Alcibiade, Καὶ πρὸς παν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἦκειν λέγοντες, Ad quamvis pacificationem, s. ut VV. LL. exp., Ad quodcunque fœdus. [“ Συμβιβασμός, Conciliatio, Epiphan. Hæc. 66, 14.” Routh. Mss. Jambl. V. P. 69. Glossæ: Συμβιβασμούς Transactions. * Συμβιβαστής Conciliator. Συμβιβασίς, quo compendio scribatur, Bast. Comm. Palæogr. 822. “ Ammon. 41. 56. Timæi Lex. 241. Toup. Opusc. 1, 201. 2, 129. Emendd. 1, 304.” Schæf. Mss. “ Schol. Eur. Phœn. 590.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἀσυμβίβαστος, (ὁ, ἡ,) Just. Mart. Theoph. ad Autol. 1, 5. Tætz. Exeg. in Il. p. 3. 19.” Kall. Mss. * Εὐσυμβίβαστος, Eust. 187, 29. * Κακοσυμβίβαστος, 1946, 13.]

[* Προσυμβιβάζω, Hierocles p. 120. (160.)] Ὑπερβιβάζω, Traduco, Trajicio, Transfero, Transcendere facio, ut VV. LL. exp. UNDE Ὑπερβιβασμός, ὁ, Figuræ nomen ap. Gramm., ut, cum vel accentus, vel litera ex una syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἐγωγε, quod fit ex ἐγὼ, in κραδία pro καρδία. Sic et Plut. V. Hom. ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat, cum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος. [“ Schol. Theocr. 1, 101.” Boissonad. Mss. Ad Greg. Cor. 514. 649. Lex. Polyb. * Ὑπερβιβαστικός, ἡ, ὄν, unde Eust. ap. Hermann. de Emend. G. G. 29. “ Ὑπερβιβάζω, Monthly Review Aug. 1799. p. 437. Ὑπερβιβασμός, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 195. 2, 284. Steph. Dial. 45. Koen. ad Greg. 243. ad Il. N. 78.” Schæf. Mss. “ Etym. M. 68, 21. * Ὑπερβιβαστέος, Schol. Pind.” Wakef. Mss.]

Ὑποβιβάζω opp. τῷ ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. J. Poll. * Διδασκῶν δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι ἔστι δὲ τὸ διῶσθαι τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινῶν ἐαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἵππεα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicitur, cum se submittit sessori. [Xen. Equit. 6, 16.] || Est etiam Subduco: Diosc. 3, 35. Ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. UNDE Ὑποβιβαστικός, (ἡ, ὄν,) Subducendi vim habens. || Ὑποβιβάζω, Hesychio est quoque ἐλαττώω, ὑποκαταβαίνω. [* “ Ὑποβιβασμός, (ὁ,) Xenocr. de Aquat. s. 60.” Boissonad. Mss. “ Ὑποβιβάζω, Act. Traj. 1, 253.” Schæf. Mss. “ Ruf. Eph. 61.” Wakef. Mss.]

“ Δυσυποβίβαστος, (ὁ, ἡ,) Subductu difficilis. Cibus δυσυποβίβαστος dicitur, Qui ægre per alvum “ subduci potest. Vide Δυσοικονόμητος.” [Athen. 74.]

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, τὸ, Pecus. Πρόβατα, inquit Camer., placet Grammaticis appellatas esse Omnes pecudes, eo quod priores βάσεις, Gradus, alii sequantur. Sed proprie Oves πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quam autem late pateat h. v. et unde hanc signif. acceperit, vide ap. Etym. et Eust. Ceterum Hippocr. quoque de Artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα auctor est Gal. Ab ead. autem origine est πρόσβας, pro Proventu s. Reditu, quem e pecoribus aliquis habet, Od. B. 75. Ὑμέας ἐσθήμεναι κειμήλιά τε πρόσβασίν τε: ubi Eust. κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ’ ἡμῖν ἀκίνητα: at πρόσβασιν, τὰ παρ’ ἡμῖν αὐτοκίνητα, sc. τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα: unde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certe hodieque Biens meubles et immeubles itidem nuncupant, paulo tamen aliam hujus appellationis rationem sequentes. || Πρόβατον, Ovis, Theophyl. Ep. 2. Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Et ap. Lucian. passim, itemque ap. alios. ΕΤ Προβάτιον, Ovicula. Aristoph. Π. (922.) Proverbialiter προβατίον βίον λέγεις, pro μωροῦ, Stulti. De qua metaph. lege Erasmi. Hippocr. generali itidem signif., de Sacro Morbo, Οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Nisi forte πρόβατον ibi leg. [Ἐνδομήχων προβάτων, Nonn. Jo. 127, 18. Herod. 2, 41. 6, 56. 8, 137. 1, 203. 3, 101. Il. E. 124. Hesiod. E. 556. Hippocr. 784. Piscis, Opp. A. 1, 146. 3, 139. Ælian. H. A. 9, 38.] “ Πρόβας, poet. metaplasmo pro προβάτοις, Hes.” [Ad Greg. Cor. 444. Glossæ: Πρόβατον, ἀρνίον Vervex, Vervella, Ovis, Pecus, Imbrum. Πρόβατον μεῖζον ἐνιαυτοῦ Sisarra. Πρόβατα ἱερά Collifana. Προβάτων

βληθηθὸς Balatus. Προβάτιον Ovicula. “ Πρόβατον. Thom. M. 646. 738. Muret. 2, 13. Diod. S. 1, 198. Heyn. Hom. 4, 703. 6, 544. 7, 795. Mær. 274. et n.: Voss. Myth. Br. 1, 104. Wessel. Herod. 98. 123. Wyttenb. Select. 96. Ilgen. Hymn. 479. Nott. ad Herod. 308. 364. 462. 685. 734. ad Diod. S. 1, 179. Piscis, Toup. Opusc. 1, 513. Προβάτων δίκην κατασφάττειν, Dionys. H. 3, 1337. Προβάτιον. Thom. M. 738. Cattier. 38. T. H. ad Plut. p. 317. Philostr. 16. Boissonad. ad Herod. 364. Πρόβας, Voss. Myth. Br. 1, 105. ad Od. B. 75. Timæi Lex. 224. et n.: Fischer. ad Palæph. 119.” Schæf. Mss. “ Πρόβατιον, Pecus, Hippocr. 302.” Wakef. Mss.]

Προβατοκάπηλος, ὁ, (ἡ,) ΕΤ Προβατοπώλης, (ὁ,) ap. Hes. Ovium venditor, vel Pecudum venditor. Utitur autem sæpe Chrys. τῷ προβατοπώλῃ. [Προβατοκάπηλος, Schol. Aristoph. I. 762. J. Poll. 7, 184. Plut. Pericle 1, 364. * Προβατοβοσκός, ὁ, Hes. v. Ἀρναβοσκός. * Προβατογνώμων, ὁ, ἡ, Simplicis ingeni hom., Æsch. Ag. 804. vide Gataker. Adv. Misc. 503. * “ Προβατοδόρος, Proclus ad Hesiod. E. 504.” Kall. Mss. Osann. Anal. 98. * “ Προβατοθρέμων, Const. Manass. Chron. p. 106. * Προβατόνους, 125. * Προβατοσπαράκτης, 121. * Προβατοφθόρος, 86. * Προβατοφύρουρος, 132. * Προβατοτρόφος, Schol. Pind. Π. 12, 1. Herodian. Epimer. 85.” Boissonad. Mss. * Προβατοσχῆμος, Chrys. Ep. 125. Schneidero susp. * Προβατοχίτων, Hes. Οἰοχίτων διχα ἱματίου, ἡ μονοχίτων, ἡ προβατοχίτων. “ Προβατοβοσκός, Toup. Opusc. 2, 66. Προβατοκάπηλος, Brunck. Aristoph. 3, 10.; Kuster. 105. Προβατοπώλης, ibid. Προβατοτρόφος, Wassenb. ad Hom. 89.” Schæf. Mss.]

Προβατικός, ἡ, ὄν, Ad oves s. pecudes pertinens, q. d. Oviarius, s. Pecuarius. Eupolis improprie προβατικὸν χορὸν appellavit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα, ut legunt ap. Jo. 5, (2.) Cyrill., Chrys., et Theophyl., Pecuarie piscina, i. e. E qua potare et in qua mersari pecudes solebant. Vide plura ap. Beza. [Προβατικὴ ἐνύδρω, Nonn. Jo. 56, 11. Glossæ: Προβατικὴ Pecuarie. “ Schneider. ad Xen. Econ. 30.” Schæf. Mss.]

Προβάτειος, (α, ὄν,) Ovillus: ut Aristot. de Anim. 3. Προβάτειον γάλα, Ovillum lac. Sic προβάτειον ἥθος, Ovilli mores, Proverbialiter pro Simplicibus s. Fatuis. [“ Προβάτειον, Plantago, Diosc. Notha p. 445. * Προβαταία, Ocimoides, 464.” Boissonad. Mss. Glossæ: Προβάτειος Ovillus. Προβάτειον κρέας Vervicina. Προβάτειον Vervicina. Προβάτεια Vervicina. “ Ad Diod. S. 1, 444. ad Timæi Lex. 224.” Schæf. Mss.]

Προβατώδης, (ὁ, ἡ,) Oves imitans: unde exp. εὐήθη, item μωρός, Bud. [Gl. Pecorarius. Hes. v. Βαίκυλος, Βλάκακα, Βλήχημα, Suid. v. Ἀμνοκῶν, Schol. Aristoph. I. 264. “ Brunck. 3, 13.” Sebæf. Mss.]

Προβατεὺς, (ὁ,) SEU Προβατευτής, (ὁ,) ap. J. Poll., Ovium pastor, Opilio. ΕΤ Προβατεία, (ἡ,) Pecuarie, vel Res pecuarie, inquit Bud. subjungens e Plut. (1, 363.) Τὸς ἐπὶ ταῖς νομαῖς τε καὶ προβατεῖαις διατρέβοντας, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idem, προβατεία, inquit, et κτητοτροφία, Plut. in Publicola, Res pecuarie, vel potius Fœtura ovilli pecoris. ΕΤ Προβατευτικός, ἡ, ὄν, ut προβατευτικὴ τέχνη, Pecuarie ars, Xen. O. (5, 3.) ΕΤ Προβατεύσιμος, ut ap. Philon. προβατεύσιμος πόα, vel προβατευσίμη, nam utroque utitur, Ovibus aptum gramen, s. utile: q. d. Pecuarium gramen. [“ Προβατεὺς est Titulus Fabulæ Antiphanis ap. Athen. 295.” Schweigh. Mss. Philes de Anim. 54, 2. Eust. in Il. A. p. 828, 1. Od. K. p. 384, 5. Athen. 295. * Προβατεύω, Pasco, Pecus alo, Dionys. Hal. A. R. 1, 37. Προβατεῦσθαι ἀνεπιτήδειος γῆ, Appian. B. C. 1. p. 354. “ Προβατεὺς, Προβατευτής, ad Mær. 93. 239. * Προβατεύω, Crusius ad Sueton. 94. Crinag. 39. Brunck. Soph. 3, 523. Ruhnck. Ep. Cr. 122. Προβατεία, Schneider. ad Xen. Econ. 30. ad Timæi Lex. 224. Wakef. S. C. 2, 42. Προβατευτικός, Schneider. l. c. Longus 70. Villosion.” Schæf. Mss. “ Προβατεὺς, Theod. 1, 522. Προβατεία, Ælian. H. A. 207. Pecudum custodia, Theod. 1, 272. et * Προβατεία, Strabo 822. Joseph. 8, 41. Προβατευτικός, Phi-

lostr. 317. Προβατεύσιμος, Philo J. 2, 91." Wakef. Mss.]

[* "Προβατέων, Herodian. Epimer. 113." Boissonad. Mss.]

[* "Προβατέω, Epicharm. in Fulg. Myth. p. 111." Wakef. Mss.]

Προβάτημα, τὸ, i. q. πρόβατον. Hes. plur. προβατήματα exp. πρόβατα.

[* Καλλιπρόβατος, ὁ, ἡ, Pecore abundans, Hes. Suid. v. Εὔρημος.] "Πολυπρόβατος, Multas habens oves, Dives ovium et pecoris. Unde Πολυπροβατάτος, Ovium copia beatissimus, Pecoris ditissimus, s. magis ad verbum, Plurimas possidens oves." [Herod. 5, 49. Schol. Il. B. 705. "Ad Herod. 395." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. R. Novus 1, 49. Ed. Schæf. (Schol. Pind. Il. 9, 11.) * Φιλοπρόβατος, Timario, Notit. Mss. 9, 244. ποιμήν, Pallad. V. Chrys. 48." Boissonad. Mss. "Georg. Alex. V. Chrys. 206." Seager. Mss.]

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ἡσω, tanquam ἀμφισβαστέω, quod et Suid. habet: ἀμφισβαστέω autem sine σ ap. Hes. legitur, cui τοῦ ἀμφισβαστέω signif. tribuit. Ἀμφισβαστέω, Suidæ μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit et Etym. hujus etymi, licet alia ponat: quæ non refero, quod plane judicem futilia. || Ἀμφισβαστέω, Controversari, Cic. interpr.; nam Plat. Protag. (141.) Ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς, ὃ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιώ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβαστέω μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, ita vertit, ut Priscian. refert: Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri: et inter vos de hujuscemodi rebus controversemini, non concertetis. Dedit autem fortassis h. l. Plat. occasionem Grammaticis hujus distinctionis, ἀμφισβαστέω, ἐπὶ φίλων ἐρίζειν, ἐπὶ ἐχθρῶν. || Ἀμφισβαστέω σοι vel πρὸς σε, Tecum contendo; et ἀμφισβαστέω σοι τοῦτο, vel τούτου, vel περὶ τούτου: sed usitationes hæc duæ posteriores constr. Aristot. Pol. 3. Ἀμφισβαστέωσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα, De rei æqualitate inter se contendunt. Alibi autem dicit, Ἀμφισβαστέοντα τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocr. Ἀμφισβαστέω σοι τῆς ἀρχῆς, De imperio tecum contendo: Idem, Ἀμφισβαστέω σοι τοῦ χωρίου: Idem, Περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβαστέωσι. Bud. autem, ἀμφισβαστέω σοι τούτου, καὶ δικάζομαι, ait signif. Contendo, Ambigo, ut Cic. loquitur; h. e. ἐγκαλῶ, Certo, Litigo. Et addit, Ἀμφισβαστέω περὶ τούτου, et πρὸς τούτου, Non admitto, Non concedo. Hæc Bud. Sed videndum est quomodo et signif. et constr. h. v., quod frequentissime ap. Gr. scriptt. occurrit, sint distinguendæ: quam rem tractavit nemo, quod sciam. Dico igitur ἀμφισβαστέω aliquando signif. Contendere de re aliqua, i. e. Disceptare, aliter sc. de ea sentientem, quam alii: i. e. uno verbo, Controversari: eoque sensu ἀμφισβαστέω usurpari in Plat. l. c., et ap. Aristot. Rhet. 1. ubi ei opp. ὁμολογεῖν: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἀμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβαστέωσιν. Habet vero in hac signif. alias constr. præter jam a nobis positas. Nam et dat. rei jungitur; ut Aristot. Eth. 6. Ἀμφισβαστέω τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, Controversatur de iis, quæ evidentia sunt; vel, Adducit in controversiam ea, quæ etc. aut, Vocat in controversiam, vel, Contendit de iis etc. Idem vero signif. ἀμφισβαστέω πρὸς τι ap. Plat. in h. l., quem Bud. citat e Philebo (208.) Ὅρα οὖν, ὃ Πρωταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβαστέω: licet hic Bud. velit ἀμφισβαστέω πρὸς τὸν λόγον, signif. Non admittere, Non concedere. [Ed. Bip. habet, Ὅρα δὲ, Πρωταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῖν ἀμφισβαστέω.] Sed qui de re aliqua controversatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur et reclamatur: unde ἀμφισβαστέω quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Jungitur vero ἀμφισβαστέω et cum infin., ac tum per Contendo aptissime interpretari possumus; ut Demosth. (899.) Ὅτι ἡμφισβαστέωσεν οὗτος μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτῶ: (347.) Ἀμφισβαστέω μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contendo te non verâ dicere: si modo recte legitur h. l. in VV. LL., ubi et citatur Chrys. de Sacerd., ubi ἀμφισβαστέω cum infin. itidem

jungitur, sed loco gen. posito, præcedente articulo τοῦ: Ἀμφισβαστέωσιν ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἡπατῆσθαι.

Ἀμφισβαστέω, Contendo in judicio, Litigo, Ambigo. Isocr. (1, 68.) Τὰς κρίσεις ποιοῦν, περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβαστέωσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis, de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre; vel De quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4. Οὐ γὰρ πῶς κρίσεις γέγονεν ἀμφισβαστέωσιν περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἀμφισβαστέω τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vindico, ut Themist. Εἰ τοῦ πράγματος ἡμφισβαστέω, pro Si rem vindicarem mihi, ut Bud. Lex. interpr. ap. Demosth. (165.) Ἀμφισβαστέω καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσήκόντων. Isocr. Ἀμφισβαστέω σοι τοῦ χωρίου. Idem, Τῶν δὲ καταλειφθέντων ἦλθεν ἀμφισβαστέωσιν. Idem in Evagora, Ἀμφισβαστέωσιν περὶ βασιλείας. Aristot. Pol. 3. Ἀμφισβαστέωσιν τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα: qui tamen l. et aliam admittit interpr. Additur interdum dat. personæ, ut Isocr. Ἀμφισβαστέω σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exp. etiam, Dubito de tuo principatu; sed hæc exp. mihi plane videtur rejicienda. Notandum est autem affinem esse hanc signif. proxime præcedenti, qua ἀμφισβαστέω ponitur pro Contendo in judicio, Litigo; nam fere fit, ut de iis litigemus, et ap. judicem contendamus, quas nobis vindicamus, et de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβαστέω τοῦτο, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, non quod verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adjungere, cum ipsos auctores interpr., sed ut distinguam hanc του Contendo signif. a præcedentibus. Occurrunt vero multi auctorum ll., in quibus hoc facile subauditur, e. g. in hoc, quem Suid. ex Auctore non nominato profert, Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβαστέω τούτης, Ptolemæus autem sciens suos majores Cavam Syriam, [Cælosyriam,] tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hic nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente, cum id facile subaudiatur ex eo, quod præcessit, Sciens suos majores eam tenuisse. Jam vero et e Demosth. l. c. Ἀμφισβαστέω καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσήκόντων, videtur posse colligi, ἀμφισβαστέω nos solere, certe debere, τῶν ἡμῖν προσήκόντων. Perinde ac si dictum fuisset, ἀμφισβαστέω καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσήκόντων, ὥς προσήκόντων. Sæpe autem in hac signif. gen. habet: Ἀμφισβαστέω τοῦ κλήρου, vide ap. Suid. v. Ἀμφισβαστέω, et ap. Bud. Comm. v. Παρακαταβάλλειν.

Ἀμφισβαστέω, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβαστέωσιν προστιθέασιν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Possit ἀμφισβαστέωσιν accipi pro Dubitant et in Rhet. l. c. Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἀμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβαστέωσιν.

Ἀμφισβαστέωσιν, Ambigi, In controversiam venire, In controversiam adduci, aut vocari: ut τοῦτο ἀμφισβαστέωσιν, Hoc controversum est, De hoc est controversia, De hoc contenditur. Demosth. (704.) Ἐὰν δὲ ἀμφισβαστέωται τι, ποιεῖν διαδικασίαν, Si quid autem in controversiam veniret, disceptationem in judicio constitueres. Ut autem ὁμολογεῖν et ἀμφισβαστέωσιν ostendi ap. Aristot. opponi, sic ὁμολογοῦμενον et ἀμφισβαστέωμενον ap. Isocr. tanquam contraria ponuntur in Archid. non semel: ἡμφισβαστέωμενα, Res, quæ in controversiam fuerunt adductæ, Res controversæ, vel De quibus disceptatum fuit. || Ἀμφισβαστέωμενα κατὰ σπονδὰς ap. Thuc. exp. Res, quæ e fœdere repetuntur. Sed ut diximus ἀμφισβαστέωσιν τινὸς verti aliquando Vindicare sibi quidpiam, ita hic ἀμφισβαστέωμενα posset reddi, Quæ vindicantur a quibusdam, Quæ sibi quidam vindicant e conditionibus fœderis.

Ἀμφισβαστέωμαι, Controversiam patior, Bud. citans Demosth. (899.) Ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβαστέωται, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθὲν αὐτῶ, οὐδὲν ἤττον τὴν ἀπόφασιν ἐποιήσατο. Ubi vett. Codd. non ἀποστερηθὲν habent, ut legit Bud. sequens vulgatas Edd., sed ἀπορρήθην: quæ lectio in alterius locum reponenda est. Cete-

rum malim ἀμφισβητούμαι interpr. Controversia mihi A movetur, quam Controversiam patior.

[Ἀμφισβητέω, Gl. Controversor, Litigo. Τῶν ἀμφισβητούμενων· Altercationum. "Fricor, Argutor, Cavillor, Demosth. 917. Ἀμφισβητεῖς πρὸς ἐν ῥῆμα τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ, καὶ τοῦτο ἀνηρηκὸς αὐτός." Seager. Mss. Plato de LL. 7. p. 333. Πολίτην ἀμφισβητοῦντα τῇ κολάσει. "Thom. M. 409. ad Diod. S. 1, 457. 2, 16, 342. 421. Cattier. 64. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 295. Plato Charm. 99.; Heindorf. ad Lys. 14. De constr., ad Diod. S. 1, 23. 235. 243. 492. 2, 542. Heyn. ad Apollod. 123. ad Mær. 54. T. H. ad Lucian. Dial. 106. ad Paus. 115. ad Herod. 726. De augm., Plato 2, 1. p. 64, 19. Bekker. (sic consulto edidit,) p. 74, 2. Οὐ post ἀμφ., Heindorf. ad Theæt. 337. Μὴ post ἀμφ., Simon. Dial. 41. Ἀμφισβατέω, Valek. ad Herod. 287. Wessel. ibid." Schæf. Mss. "Ἀμφισβητέω sine præp., Synes. 63." Wakef. Mss.]

Ἀμφισβήτημα, τὸ, Controversia, h. e. Res, de qua disceptatur iudicio, inquit Bud. restringens Controversiæ nomen, et id accomodans ad locos eos, in quibus ἀμφισβήτημα de Re ea dicitur, de qua in iudicio disceptatur: cum alioqui ἀμφισβήτημα tam late pateat, quam Lat. Controversia. || Quæstio inter disputantes agitata. UNDE Ἀναμφισβήτητον, Non controversum, Quod constat et convenit. ["Ἀμφισβήτημα, Dio Cass. 563. Ἀναμφισβήτητος, Polyb. 469." Suicer. Mss. Ἀμφισβήτημα, Dionys. H. 1, 83. 129. Glossæ: Ἀμφισβήτημα· Controversia, Quæstio. Ἀμφισβητόν· Anceps. Apud Schneider. Lex. Ἀμφισβήτητος, ὁ, ἡ. Dor.] "Ἀμφισβατος, Controversus, Ambiguus. Hes. enim et Suid. Ἀμφισβατα exp. ἀμφισβητήσιμα: sed perperam ap. Suid. scriptum "Ἀμφισματα, qui Hellenicum citat auctorem," [Pappus Præf. lib. 7. Ἀμφισβήτητος, Paus. 5, 6. p. 388. ubi v. nott.: *Ἀμφισβήτητος, Thuc. 6, 6. Dionys. H. 1, 694. Ἀναμφισβήτητος, Polyb. 3, 64. 18, 18. Thuc. 1, 132. Plato de LL. 7. p. 815. Dionys. H. 1, 674. Diod. S. 19. p. 687. "Lysias Or. Fun. 105." Seager. Mss. Xen. K. Π. 8, 5, 6. Ἐς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο.] "Ἀναμφισβήτητος, Sine controversia, Citra controversiam, Procul dubio, Indubitanter. Demosth. pro Cor. "Ὡν κατορθουμένων, ἐν μεγίστοις ἀναμφισβήτητος ὑπῆρχεν εἶναι:" ["de Fæd. Alex. 1, 233. Tauchn. Euseb. V. C. 61." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. "Lysias 172. Antipho 712." Seager. Mss. "Ἀμφισβήτημα, Thom. M. 240. Ἀμφισβήτητος, ad Corn. Nep. 79. Stav." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controversatio, Disceptatio, Contentio. Item Dubitatio. Isocr. Archid. Περὶ μὲν ἄλλων τινῶν ἀμφισβήτησις ἐγένετο: Panath. Λόγους ἐπαμφοτερίζειν δυναμένους, καὶ πολλὰς ἀμφισβήτησεις ἔχοντας: ad Nicocl. ἀμφισβήτησεις et διαλύσεις inter se opponit. || Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, ap. J. Poll. [Gl. Dissertio, Dissensio, Jurgium, Controversia, Ambiguum, Altercatio. "Demosth. 498. 1173." Seager. Mss. Lex. Polyb. "Phrynich. Ecl. 112. Paus. 1, 154. Diod. S. 1, 87. 97." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ, Controversus, In controversia positus, De qua controversia est, De quo disceptatur; vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. Bud. exp. Contentiosus, Controversiosus; sed malim Controversus cum Cic. dicere. Τῆς ἀμφισβητήσιμου χώρας, Xen. E. 3, (5, 3.) Demosth. p. Cor. Ἐν ἀμφισβητήσιμῳ τὰ πράγματα ἦν, In controverso erant, pro In controversia positæ erant: ut si dicas In ambiguo esse, vel In dubio, pro Ambiguum esse, vel Dubium esse. ["Dio Cass. p. 1. Strabo 275. Aristot. 1, 4. Dionys. H." Suicer. Mss. Glossæ: Ἀμφισβητήσιμον· Litigiosum. * "Ἀναμφισβητήσιμος, Euseb. V. C. 47." Boissonad. Mss. "Abresch. Lectt. Aristæn. 141. Ἀμφισβητήσιμος, Reiz. Belg. Gr. 630. ad Mær. 86." Schæf. Mss.]

Ἀμφισβητηκός, (ἡ, ὁν,) Contentiosus, i. e. Contentionibus deditus. Ἀμφισβητηκός, dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, Acer et Argutus in disceptationibus, Bud. [Plato Soph. (c. 12.) 1, 229. Pol. 2, 306. ubi legitur * Ἀμφισβητηκός. Ἀμφισβητηκός, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 49." Schæf. Mss.]

"Ἀμφισβητήσις, Ion. pro ἀμφισβήτησις, Controversia s. Contentio, Disceptatio. Herod. 8, (81.) p. 309. Τῶν δὲ αὐτῶν ἐγένετο λόγων ἀμφισβήτησις, Iterum inter se contendebant verbis. Ἀμφισβήτησις λόγων, ex Herod. affertur pro Altercatio, sed perperam, ut puto, pro illo ἀμφισβήτησις," [4, 14. "Ἀμφισβήτησις, Valek. ad 287. Wessel. ibid. item 657." Schæf. Mss.]

Διαμφισβητέω, Controversor, Discepto: ut διαμφισβητεῖται, Controvertitur, In disceptationem venit, s. Dubitatur et ambigitur passim: UNDE Διαμφισβήτησις, ἡ, Altercatio: vel Dubitatio," [Plut. Art. 13. Schol. Aristoph. Θ. 748.] "Pro Disceptare et contendere, Demosth. pro Cor. Αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας." ["Plut. 1, 255. Jambl. Διαμφισβητέω, Joseph. A. J. 14, 3, 2. Porphy. 214. Aristot. in Stob. 303." Wakef. Mss.]

* Ὑπεραμφισβητέω, J. Poll. 5, 165.] ἈΜΦΙΣΒΑΙΝΑ, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi Utrunquegrada; dicitur enim antrorsum et retrorsum incedere: geminum habens caput. Hes. tradit illam cauda etiam iter facere; adeo ut quibusdam dubium sit, num duo habeat capita. Verum Nicander Θ. (372.) ἀμφικάρηνον, Bicipitem, vocat, Τὸν δὲ μετ' ἀμφισβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσιν Δῆεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλῆναισιν ἀμνδρήν. Eust. ἀμφισβαινα, ὅφιν ἐκατέρωθεν βαίνων, ex adv. ἀμφίς. Hes. tamen ait scribi etiam Ἀμφισβαινα, cuius scripturæ Nicandri Schol. non meminit. Apud Etym. legitur et Ἀμφισβαινα. ["Epiphan. Hær. 35. fin." Routh. Mss. Æsch. Ag. 1242. Draco 20, 2. Nonn. D. 5, 146. Meletius de Nat. Hom. p. 9. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 525.]

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. Βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idem, Βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς: quod exp. Adversus nos tendere. Plut. Publicola, Βαδιέσθαι ἐπὶ τὸ στραπέυμα. Et cum πρὸς, item εἰς, ap. Eund. Lycurgo, Βαδίζει πρὸς οἰκίαν, Fabio, Βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad remp. se confert. Βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in VV. LL. Gressus ad numeros glomerare: cui opp. ap. Athen. Βαδίζειν ἀρρύθμως. In iisdem Βαδίζειν πρὸς φῶς, Prævio lumine iter facere: ὁδὸν Βαδίζειν, Iter facere, e Xen. (Απ. 1, 6, 6.) Et ὁδῷ Βαδίζειν e Lucian. (1, 110.) quod tamen aliter sumitur. Sed et Βαδίζειν δεῦρο pro Huc ades, ex Aristoph. (B. 272.) Et πᾶθεν Βαδίζεις, sed sine auctore. Dicitur autem et de brutis Βαδίζειν. Xen. (K. 5, 31.) de Lepore, Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ Βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς εἴρακεν. Ut autem Βαδίζω, licet neutr., in Βαδιοῦμαι exit, ita et aliis verbis idem usuvenire docet Bud. 895. Cæterum perperam Suid. Βάδος a Βαδίζειν deducit, cum contra Βάδος, sicut et Βάδην præcedere, et hæc a Βαίνω deduci, ab his autem Βαδίζω, manifestissimum sit; nam sicut a τείνω fit * τάδην, sic a Βαίνω fieri Βάδην, Etym. quoque fatetur. At Eust. a Βάδος vult factum esse Βάδω, e quo derivatum sit Βαδίζω. Suspiciatur autem Βάδος esse ab Aristoph. (O. 42.) jocose fictum, ubi dicit τόνδε τὸν Βάδον Βαδίζομεν. Quod perinde esse puto, ac si quis Lat. dicat, Hanc viam viamus, vel, minus licenter, Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus. [De fut., Greg. Cor. 174. 753. Draco 26. "Dans le sens metaphorique Démosthène 1285. Reisk. Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἑλαττον ἐΒαδίζον, Le prix du bled faisoit, ou diminuait." Corai. Mss. Glossæ: Βαδίζω· Gradior, Progredior, Vado, Cæspito, Ambulo, Pergo, Grassor. "Demosth. 1251." Seager. Mss. Xen. K. Π. 2, 3, 10. et 14. "Βαδίζω, Steph. Dial. 65. Fischer. Ind. Palæph. ad Mær. 96. ad Charit. 393. Zeun. ad Xen. K. Π. 9. Βαδίζειν, ad Charit. 297. 393. Βαδίζων, ad 297. Fut., Boissonad. Philostr. 317. Demosth. 799, 25. Βαδιοῦμαι, Mær. 106. et n.: B. ὁδὸν, Boissonad. Philostr. 284." Schæf. Mss. "B. ὁδῷ, Bene agere, Plut. 2, 595." Wakef. Mss.]

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. Plut. Galba, Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα Βαδιστέον. Et Βαδιστέα Att. pro eod. Aristoph. A. [394. "Brunck. 1, 284." Schæf. Mss. "Philostr. 23." Wakef. Mss.]

Βάδισμα, (τὸ,) ΕΤ Βαδισμός, (ὁ,) ΕΤ Βάδις, (ἡ,) Incessus, Gressus, Lucian. (1, 170.) Τὸ σχῆμα εὐσταλῆς,

καὶ κόσμος τὸ βάδιμα. Addit Bud. accipi βάδιμα a Demosth. pro Modo ingrediendi. Pro Βαδισμός autem in VV. LL. affertur e Naz. Βαδισμός, ἢ ἀπ' ἄλλον πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. Π. βάδισιν ποιῆται; Graditur. Ex Eod. (Π. 333.) citat Bud. δῆλος δ' ἐστίν, ὅτι τοῦ πράγματος Ἀ- κηκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει: ubi βάδισιν Ingressum s. Gradum esse tradit. [Gl. Βάδιμα: Gressus, Gressum, Grassa. *Βαδίσμοκλος: Prelus. Βάδιμα, Fischer. Ind. Palæph. "Demosth. 982. Ἀλλὰ μὴν περὶ γε τοῦ ἐμοῦ βαδίσματος, ἢ τῆς διαλέκτου, πάντ' ἐρῶ τάλῃθ' ἢ πρὸς ὑμᾶς." Seager. Mss. Illuc respexit Bud. l. c. * Βαδισματίας, οὐ, ὁ, i. q. βαδιστικός, Cratin. ap. J. Poll. 3, 92. 7, 8. Βαδισμός, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 511. Βάδισις, Aristot. Eth. 10, 4. "Βάδιμα, T. H. ad Lucian. 1, 184." Schæf. Mss. "Βάδισις, Ælian. H. A. 907." Wakef. Mss.]

Βαδιστής, (ὁ,) Cursor: δρομεύς. Eur. [Med. 1182. Glossæ: Tolutanus, Tolutarius. "Oppian. A. 1, 305." Wakef. Mss.]

Βαδιστός, (ἡ, ὄν,) ET Βαδιστικός, (ἡ, ὄν,) Exp. βα- διστός in VV. LL., Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικός autem habetur ap. Aristoph. B. (128.) pro Eo, qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallice, Grand chemineur. [Gl. Βαδιστι- κόν: Gressibile. Athen. 387. Βαδιστός, Arrian. H. I. 359. Εἴπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ ταύτη. "Βαδι- στικός, Qui ambulare solet, Max. Tyr. 2, 3." Wakef. Mss.]

[* Πολυβάδιστος, ὁ, ἡ, Multum pedibus tritus, i. q. πολύβατος, Schneidero susp. * Ταχυβάδιστος, Qui ce- leriter incedit, Adamautii Physiogn. 2, 42. p. 443. "Πολυβάδιστος, Schol. Oppian. A. 3, 502." Wakef. Mss.]

[* Ἀναβαδίζω: unde * Ἀναβάδισις, ἡ, Antyllus Oribasii 113. Matth.]

Ἀποβαδίζω, Abeo, Discedo: ut εἶμι, Eo: ἀπειμι, Abeo. Exp. tamen Eo, tanquam signif. simpl. ha- bens. [Athen. 287. ex Aristoph.] Διαβαδίζω, Per- transeo. Bud. [Lucian. Dem. Enc. 1. Dio Cass. p. 54. 145. Thuc. 6, 101. "(Perambulo,) Lucian. 3, 491. Toup. Opusc. 2, 266." Schæf. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 52." Wakef. Mss. * Ἐκβαδίζω, Dio Cass. 913. * Ἐμβαδίζω, 1362. Τὰ τε γὰρ ἄλλα καὶ ὥρχετο, οὕτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμβαδί- ζων τρόπον τινὰ, καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε, καὶ δημη- γορῶν. "Ἐμβαδίζω, Exc. Peir.; ἐκβ., Xiph. et Rom. Sed illud præferendum." Reimar. Plut. 707. "Ælian. H. A. 571. * Συμπαρβαδίζω, Una ad latus eo, The- mist. 272." Wakef. Mss. * " Προβαδίζω, Wakef. Georg. 146. Toup. Emend. 1, 311." Schæf. Mss. * Συμβαδίζω, Joseph. A. J. 1, 20, 3. "Greg. Naz. p. 37. Montac. Basil. ibid. 85." Boissonad. Mss. "Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 40. T. 3. p. 519.; in 2 Ep. ad Cor. Serm. 5. T. 3. p. 576." Seager. Mss. "Ælian. H. A. 431." Wakef. Mss.]

ΒΑΙΟΣ, (ἂ, ὄν,) Parvus: Etym. a βαίνω deducit, de quo etymo ille aliquo cum eo viderint. Βαίος ἰδεῖν, Parvus aspectu: βαίος πέτρος, Parvum saxum, i. e. Corrosum, VV. LL. et κατὰ βαῖον, i. e. κατὰ μικρόν ap. Dionys. P. Oppianus in compar. dixit βαιοτέροις ἢ ἐφωπλισσάντο λαγοῖς, In minores lepores arman- tur. || Βαίος pro Modicus, Paucus, s. quod proprie βαίος signif. Suid. dicit, Unus, accipitur ap. Soph. (Œd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαίος, ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας; (Aj. 292.) Ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰεὶ δ' ὑμνούμενα. Et adverbialiter (Aj. 90.) Τί βαῖον οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Quid tam parum curas? [Βαίος ἐστὶ χρόνος, Nonn. Jo. 184, 21. 200, 11. 19. "Eur. Rhes. 974." Seager. Mss. Βαίᾶ, sc. ἡλικία, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 70. Glossæ: Βαίος Brevis, Pumex. Βαίᾶ Parva. "Ad Charit. 726. 750. 762. 779. Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 48. 9, 321. Brunck. Soph. 3, 415. 505. Epigr. adesp. 333. Heyn. Hom. 4, 688. Ruhnck. Ep. Cr. 297. Toup. Opusc. 1, 160. 533. Valck. Hipp. p. 225.; Diatr. 209. Jacobs. ad Meleagr. 4. ad Callim. 1, 75. Brunck. Œd. C. 1199. Βαίης ἄπο, Huschk. Anal. 6. Epigr. adesp. 732. Βαῖον, Ne- quaquam, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss. "De

quantitate, Oppian. K. 1, 285." Wakef. Mss.]

"Αβαιον, VV. LL. pleonasmo literæ ᾱ pro βαῖον " dici aiunt, Paululum, Parvum; sed sine auctore et " exemplo."

Ἡβαίος, (ἂ, ὄν,) i. q. et βαίος. Proprie vero ἡβαῖον esse tradunt VV. LL. e Gramm. τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, quasi ἡβαῖον τι ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η̄ ᾱ βαίος factum. Alias etym. vide ap. Hes. et Etym. II. B. (380.) ἔσσεται οὐδ' ἡβαῖον, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον. [Apoll. R. 2, 635. οὐδ' ἡβαῖον ἀνύζομαι. "Ἡβαίος, Heyn. Hom. 4, 689. 6, 548. Ἡβαῖον, 4, 688." Schæf. Mss. "Ἡβαίος, Oppian. A. 3, 600. 4, 514." Wakef. Mss.]

ΒΑΑΑΝΟΣ, ἡ, Glans. Proprie Quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri; imo Marcellus tradit Fructus longiores hoc nomine contineri: quemadmo- dum Glandis appellatione ap. Lat. Jurisconsultos omnes fere fructus, ut quidam tradunt: unde βάλα- νοι δρύναι, πρίνιναι: et Σαρδιαναι, quæ Castaneæ, ut Plin. docet, dicuntur, et Εὐβοϊκαί, pro Iisdem: item βάλανοι φηγού, et φοινίκων, quæ composita v. φοινικοβάλανοι appellantur et δάκτυλοι, quasque Ba- lanos etiam populari nomine vocari auctor est Plin. et Διὸς βάλανοι, quas Diosc. Castaneas vocat, Her- monax autem et Timachidas ap. Athen. (2, 53.) Nu- ces Ponticas. Apud Medicos est etiam celebris βά- λανος μυρεψική, quam Plin. et Aet. μυροβάλανον di- cunt, Glans unguentaria: Fructus arboris myricæ similis, magnitudine avellanæ nucis: quæ quod in Æthiopia, Ægypto, Arabia et Petra oppido juxta Ju- dæam nascatur, Αἰθιοπική, Θηβαϊκή, Ἀραβική, Πε- τραία, Συριακή, et Αἰγυπτία dicta est, ut Gorr. testa- tur, addens falso quosdam opinari esse eam, quæ ho- die Nux muscata nominatur. Βαλάνον πίεσμα hujus glandis Succus, vel ejusdem expressæ Retrimentum, ut idem auctor docet. UNDE Βαλάνινος, (ἡ, ὄν,) Qui e glande hac fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, Oleum e glande unguentaria s. myrobalano factum. ["Lucian. Lex- iph. 2." Kall. Mss. Diosc. 1, 20.] || Βάλανος est etiam Glans, i. e. Arbor ipsa glandifera: et speciali- ter Arbor quædam ap. Theophr. 4, 2. quam a fructu nomen obtinuisse scribit. De qua ap. ipsum plura reperies. || Βάλανος est etiam ex Aquatiliis ani- mantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρύντας βαλάνους ὁμοιό- τητος, ut Athen. 3, (78.) indicat: quem consule: et Aristot. Anim. 4. Plin. quoque Balani meminit. || Est præterea Medicamentum, quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum: quo signif. Collyrii voce abusus esse Columellam 6, 6. Cæliumque Aurel. Medicum βάλανον transtulisse Collyrium, i. e. Glandem, quæ podici subjicitur, tra- dunt VV. LL. || Est item Extremi penis carnosa sub- stantia in glandis similitudinem facta, utrumque penis meatum, quem natura urinæ et seminis communem effecit, complectens et ambiens. Gorr. UNDE Βαλα- νοβόρον, Glandivorum, Diogenes Cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martial. quoque Pastas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, ἴσω, Glandem sedi subjicio, ut Medici loquuntur: ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκ στέ- ατος καὶ λίθρου προμήκους πλάσματος, ᾧ ἀντὶ κλυστήρος χρώνται, βαλανίσαι Ἰπποκράτης ἐφῆ. J. Poll. || Βάλα- νος, Obex, Pessulus, μοχλός: proprie vero Aristoph. et Thuc. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μο- χλὸν σιδήριον, quod et μάγγανον vocetur: Ferrum, quod init μοχλόν, et a clave ducitur ac reducitur. VV. LL. Thuc. (2, 4.) Τὰς πύλας ἐκλείσε, στυρακίῳ ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A quo Βαλανάγρα, ἡ, Clavis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xen. E. 5, (2, 20.) Παραδούς αὐτῶ τὴν βαλανάγραν τῶν πυλῶν. ["Nῦν ἐμβαλε τὴν βαλανά- γραν, Hedyllus ap. Athen. 344." Schweigh. Mss.] ET Βαλανόω, ὥσω, Obice trajecto obsero; βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως: ut Schol. Aristoph. an- notat in O. (1159.) Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκείνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται. [Aristoph. E. 361. 370. * Βαλανωτός, ἡ, ὄν, Athen. 12, 14. φάλη, Parmenid. Fr. 16. Sext. Emp. p. 393. * Βαλανωτή, Quercetum, Jud. 9, 6.] || Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐξήρη-

τημένα τῶν ὀρμῶν περὶ τὸν τράχηλον, Suidæ ψέλλια. A ["Balanos, ut et κύamos, in sortitionibus, ex Aristot. de Athen. Polit. ap. Schol. Aristoph. Plut." Gataker. Mss. "De Palmula, Palmæ fructu, Herod. 1, 193. Xen. K. A. 1, 5. 2, 3. unde ἡ βαλάνηφόρος φοίνιξ, Herod. 1, 193. et inde Athen. 651. Βάλανος δρυίνη, Athen. 91. Β. Σαρδινῇ, Castanea, 54. Conchæ maximæ genus quoddam, Athen. 85. 87. 91." Schweigh. Mss. Glossæ: Βάλανος Glans, Vermiculus, Esculus. Βάλανοι, ἐπὶ τοῦ κλείθρου Vermiculi. * Βαλάνιον, τὸ, Athen. 62. "Βάλανος, Ferrum breve, quod per μοχλὸν immisum, postibus ipsum μοχλὸν affigebat, et, ne amoveri posset, præstabat, Casaub. ad Æneæ Tact. 18. Βαλανάγρα, Clavis erat, quæ τὸν βάλανον vel immittebat, vel extrahebat, Casaub. l. c." Seager. Mss. Cf. Aristoph. Θ. 430. * "Βαλαναγρέω, Polyæn. 1, 38, 2. * Βαλαναγρεῖς, οἱ, Polyæn. 157. Cas." Kall. Mss. "Βάλανος, Alciphro 86. Act. Traj. 1, 220. Toup. Opusc. 1, 302. Gierig. ad Ovid. 1, 13. ad Charit. 472. Jacobs. Anth. 7, 328. 11, 241. Villoison. ad Longum 161. ad Lucian. 2, 321. Obex, Pesulus, T. H. ad Plut. p. 84. Β. Διός, Casaub. ad Athen. 64. Βαλανάγρα, Jacobs. Anth. 7, 328. Βαλανώ, Kuster. Aristoph. 211. Aristoph. Fr. 242. Βαλανωτός, Ruhnck. Ep. Cr. 105. Βαλάνιον, Casaub. ad Athen. 75." Schæf. Mss. "Βαλανάγρα, Themist. 315. Polyb. 508. Polyæn. 78." Wakef. Mss.]

* "Βαλανοδόκη, (ἡ,) Foramen, in quod βάλανος per μοχλὸν immisum, postibus ipsum μοχλὸν affigebat, et, ne amoveri posset, præstabat, Casaub. ad Æneæ Tact. 18." Seager. Mss. Vide Βαλανάγρα.]

[* Βαλανοκάστανον, τὸ, Trall. 7. p. 102. pro vulg. * Βουλβοκαστάνων legit Auctor Lexici Gr. Lat. olim Askeviani.]

Βαλανηφάγος, ὁ, ἡ, Glandivorus, Qui glandibus vescitur. Plut. (2, 89.) Μάλιστα τιμήσας δι' Ἀρκάδας τὴν δρῦν, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησµὶ προσαγορευθέντας. [* Βαλανηφαγέω, J. Poll. 6, 40. Appian. B. C. 1, p. 380. (2, 70.) Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 650. "Βαλανηφάγος, ad Herod. 476." Schæf. Mss. * "Βαλανηφαγία, Glandium comestio, Philo J. 2, 409. * Βαλανοφαγέω, Suid. 3, 616. Schol. Od. T. 163." Wakef. Mss.]

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ, Glandiferus, [Gl. Glandifer.] Βαλανηφόροι φοίνικες ap. Athen. [651. Herod. 1, 193. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 650.]

Βαλανηρὰ, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, ut σιτηρὰ, σιτώδη, καρυηρὰ, βοτρυηρὰ, σταχυηρὰ, Theophr. et ὀστρακηρὰ, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, ut e Gaza exp. VV. LL. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes. [Diosc. 5, 155.]

* "Ἀγριοβάλανος, (ἡ,) LXX. Aqu. et Theod. Es. 44, 14. cf. Celsii Hierobot. 2, 169. Heins. in Nonn. 1." Kall. Mss.]

"Ἀντιβάλανος, Hesychio ἡ κηκῖς, Galla, quoniam "sc. eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, Loco glandis. Qua "de re v. Plin. 16, 6. 7."

* Ἀρνοβάλανος, ἡ, Glans querna. Strabo 233. 1067. "Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss. * Μονοβάλανος, Epith. clavis, Unum dentem D habens, Suid. 2, 411.]

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasm. Proverb. Aliam quercum excutere. Epigr. "Ἄλλην δρῦν βαλανίζε Μενέσθιον. Vide βαλανίζω supra, alia signif. [* Βαλάνις, ἡ, Gl. Glandatio. * "Βαλανιστής, (ὁ,) Meurs. ad Lycophr. 403." Kall. Mss. "Βαλανίζω, Jacobs. Anth. 11, 321." Schæf. Mss.]

"Βαλανίτης, Balanum s. glandem referens: ut βαλανίται λίθοι ap. Plin. 37, 10. in gemmarum censu. "Ab Eod. et Balanitis castanea memoratur 15, 23.: "Rotundior, quæ βαλανίτης vocatur, purgabilis maxime et sponte prosiliens. Paulo ante dixerat, Sardibus eæ provenere primum: ideo ap. Gr. Sardia nos balanos appellant."

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, τὸ, Balineum, Balneum: dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αἰεῖν. Suid. enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. Plut. (6, 152.) Οὔτε γὰρ βαλανείου, φησὶν ὁ Ἀρίστων, οὔτε λόγου μὴ καθάιροντος

ὀφέλος ἐστὶ. Athen. 8. Ἀκροῶς ὡς σκληνικοῦς εἰσθῆναι ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανεῖ. [Greg. Cor. 651. Ind. Epict. Lex. Polyb. "Aristoph. N. 991. Κάπισσῃσαι μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι." Seager. Mss. Glossæ: Βαλανεῖον Balneum. * Βαλάνιον, τὸ τῶν παιδίων κορωπιῶν Poteaculum. Ubi Vulc. corrigi, Βαλανεῖον, ὁ τ. π. κοπρεῶν. "Bergler. Alciphro. 96. ad Charit. 539. Conf. cum βασιλείον, ad Diod. S. 1, 215. Pauperes, ut calefierent, adibant balnea, Bergler. Alciphro. 94." Schæf. Mss. "Βαλ. calidæ aquæ, Philostr. 20. * Βαλανεῖον, Suid." Wakef. Mss.]

"Βαλανειοκλέπτης, (ὁ,) dicendum esse, non Βαλανοκλέπτης, tradit Phrynich.; sed non exp. Videtur "esse Is, qui balnea furandi causa frequentat," [Gl. Βαλανοκλέπτης, Βαλανειοκλέπτης Fur balnearius, Lobeck. ad Phrynich. 224. 226. "Ad Thom. M. 140. Phrynich. 96." Schæf. Mss.]

Βαλανειόμφαλης, ὁ, ἡ. Athen. (505.) epith. hoc esse dicit φιαλῶν ap. Cratinum, inde dictarum, quod οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent: vel quod earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικαῖς πνέλαις: vel διότι τὰ πλείστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς σκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγὰς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Has easd. ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet [ibid. "Eust. II. 1359, 15." Wakef. Mss.]

[* Προβαλάνεια, τὰ, Chandler. Iuscr. 20.]

Βαλανεύς, ὁ, Balneator, Plato de Rep. 1. Est etiam πολυπράγμων, περίεργος, Hes. [Gl. Balneator, Balnitor. Aristoph. O. 491. Anal. 1, 159. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. "Mær. 92. et n.: Jacobs. Anth. 6, 306. Aristoph. Fr. 262." Schæf. Mss.]

Βαλανεύω, εὐσω, proprie Aquam in balneo ministro: deinde de quovis ministerio dicitur. Aristoph. Epr. (1103.) Ἄλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κάγω 'μανθῶ βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo: διακονήσω καὶ ὑπουργήσω ἀπὸ τῶν ἐαντοῖς ἐπιχερόντων ὕδωρ ἢ τοὺς βαλάνους κρηπτόντων: ut ibid. Schol. exp. Hesychio est etiam * λαμπροφώνεομαι, παρ' ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν παράγωσιν τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι. [* Βαλανευτής, (et * Βαλανευτήρ,) ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 317. "Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 10. T. 3. p. 816." Seager. Mss. * Βαλανεύτρια, ἡ, Liban. 1, 305. "Schol. Epict. Enchir. 24." Boissonad. Mss. * Βαλανευτικός, ἡ, ὄν, J. Poll. 7, 166. Plato Soph. 1, 227. "Pierson. Add. ad Mær. 93." Schæf. Mss.]

Βαλανεῖτης, ὁ, Balneator; quem παραχύτην vulgo dictum fuisse Suid. indicat. Item πολυπράγμων, περίεργος, Hes. ET Βαλανεώτης, pro eod., Suid. ["Βαλανίτης, 30, 20, 4." Lex. Polyb. Leg. Βαλανεῖτης. Βαλανεώτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 700.]

Βαλανίς, (ἰδος, ἡ,) ET Βαλάνισσα, ἡ, Balneatrix, [nt βασιλῖς, βασίλισσα. Suid. 1, 412. 422. "Βαλανίς, ad Mær. 93. Aristoph. Fr. 262. Βαλάνισσα, Thom. M. Add. ad p. 144. Epigr. adesp. 64. Βαλανίς, Βαλάνισσα, Valck. Adonias. p. 321. T. H. Add. ad Thom. M. 144. Valck. Callim. 288." Schæf. Mss.]

* Βαλανικός, ἡ, ὄν, Gl. Balneaticus. "Ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss.]

[* Βαλανικός, ἡ, ὄν, Gl. Balneaticus. "Ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss.]

ΒΑΛΛΩ, Jacio, Jaculor. Quod posterius existimo primæ et primariæ τοῦ βάλλω signif. respondere: ut enim dicitur Jaculari saxa, Jaculari ferrum, Jaculari fulmen, et Jaculari aliquem saxis, ferro, fulmine, eod. modo βάλλειν λίθον et βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci. Sed posterior hæc constr. τοῦ βάλλω nihilo est infrequentior altera, imo vero et frequentior: quod contra in v. Jaculor usuvenit. Adde quod Jaculor poet. est potius, quam oratorium, cum βάλλω contra utrisque scriptt. peræque sit in usu. Sic autem et v. ἀκοντίζω, cui ad verbum respondet Jaculor, utroque modo construi, docui suo loco. Sed exemplum hujus constr. βάλλειν λίθον aut πέτρον, pro Jacere lapidem, simpl., vix puto ap. Hom. reperiri posse, præsertim cum scribat Eust. 451. quosdam negasse Hom. ponere βάλλειν pro ἀφίεσθαι sinipl. quibus et ipse subscribere videtur; atque adeo in Il. E. (317.) Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, exp. βαλὼν non simpl. ἀφίς, sed ἐπιτυχῶς ἀφίς: ita enim ejus verba intel-

ligo, p. 551. Sunt tamen qui Il. Γ. (347. 355.) προίει δολιχόσκιον ἔγχος, Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσῃν, interpr. Et jecit s. conjecit hastam in clypeum. Sunt et qui reddiderint, eod. sensu, Et jecit tragulam per clypeum: notandum est autem eos repetere accus. ἔγχος. Sed Eust. videtur cēnuisse exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος, Ipse attigit clypeum, vel, ut quidam, Confixit. Quod Lat. v. non probo, cum ἐπιτυγχάνειν opponatur simpliciter τῷ Αβερρᾶρε. Videtur autem illa constr. cum κατὰ, similis esse nostrati, cum dicimus, Il a frappé contre le bouclier. Ceterum exempla certissima hujus signif. τοῦ βάλλειν, sc. pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo post, ubi de eo loquar solum personæ accus. habente. Ut vero dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod jaculari possumus, sic et metaph. βάλλειν λόγον: ut Greg. in Basil. Ep. Οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον. Invenitur et βάλλειν τὸν σκοπὸν, de quo postea. Alterius autem constr. non desunt ap. hunc quoque poet. exempla; nam ut Xen. dixit βάλλειν βῶλῳ, et Eur. (Andr. 1129.) βάλλειν πέτροις, Jaculari aliquem saxis, i. e. Jaculari saxa in aliquem, pro quibus frequentius est Petere lapidibus s. Impetere, aut Incessere; sic et ille, Il. Γ. (80.) Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. Sic Σ. (534.) legimus, Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγείησιν: X. (68.) ὀξέϊ χαλκῷ Τύψας ἤε βαλὼν. Sed et βέλεσιν βάλλωσι, Od. Π. (277.) Τᾶλε ap. Theocr. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπὸλον. Et βάλλω σε στεφάνοις, Epigr. Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν, et κακοῖς λόγοις βάλλειν, [ut Lat. Maledictis incessere. Soph. autem Aj. (1244.) dixit κακοῖς, sub. λόγοις: ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖντε πον, Maledictis nos incessetis, Probra in nos jactabitis. Eust. τῷ βαλεῖν per se etiam positio, videtur Calumniandi signif. dare: ut docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. || Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni ut Jaculor. Demosth. (115.) Κἂν μὴ πω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Xen. E. 2, (4, 23.) Ἡκόντιζον, ἔβαλλον. Sic et Thuc. 3. Τοὺς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἶργον βάλλοντες, Jaculantes, vel Missilibus petentes. Itidem in Proverbio, quod a Suida refertur, Βαλὼν φεῖξεσθαι οἶει, per se ponitur βαλὼν, quod alii interpr. Emissio jaculo, alii Infixio aculeo. De quo Proverbio consule Erasmus. || Βάλλω σε, pro Attingo, item Ferio, Figo, Saucio. Il. E. (17.) οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν: ubi Eust. scribit βάλλειν aperte pro ἐπιτυγχάνειν accipi. Sic et in Ænigmatē quodam Clearchi, quod ab Eod. post Athen. refertur, p. 713. λίθῳ τε καὶ λίθῳ βάλοι τε καὶ βάλοι: ubi docet, βάλοι priore loco esse pro ἀφήσοι, πέμψοι, ῥίψοι: at posteriore pro οὐκ εὐστοχήσοι s. οὐκ ἐπιτύχοι. Hoc autem sensu dicitur et βάλλειν σκοπὸν, sc. pro Attingere scopum. Greg. Νῦν σὺν σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐκ οἶδ' εἴ τις βέβληκεν, ἥδη τοῦ λόγου προστησόμεθα. Dicitur autem et βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, a Xen. E Thuc. autem eitur et βάλλειν cum ἐπὶ habente accus. personæ, Βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν. Ubi βάλλειν fuerit Petere, sicut et in Il. ante cc. At βάλλω pro Ferio, Vulnero. Il. (E. 73.) Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem Gramm. βάλλειν esse Vulnerare e longinquo, at οὐτάζειν e propinquo: unde esse illud Il. Δ. (540.) Ὅστις ἔτ' ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.

Βάλλω, Jacio, Projicio: ῥίπτω: Od. I. (137.) Οὐτ' εὐνὰς βαλέειν, i. e. ἀγκύρας κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. Sic Il. (A. 245.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, Sceptum in terram projecit, i. e. ἔρριψε, s. κατέρριψε: H. (190.) Τὸν μὲν πᾶρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε: Od. Z. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, In ignem jaciebat. Apud Eund. ἐν κονίαις βαλεῖν, In pulverem projicere: quod periphrastice dicitur pro Interficere. Il. Θ. (156.) Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. Apud Apoll. R. 2. (401.) ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Jacit, Devolvit. Vide et βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autem pro Abjicio, ut βάλλειν τοὺς ὀδόντας, vide in Πρωτόβολος. || Emitto, ut Hom. βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sic Eur. Hipp. (1396.) κατ' ὄσσω δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ. Lat. quoque non solum Emittere lacrymas et Profundere, sed et Projicere lacrymas, interdum dicunt, sed frequentius, Profundere. || Pono, Immitto.

Il. P. (40.) Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλλω καὶ Φρόντιδι διη: H. (187.) κυνέη βάλε, omissa præp., pro ἐν κυνέῃ ἔθετο: Δ. (16.) φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν: Od. Δ. (220.) Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἐνθεν ἔπιον, quod Eust. exp. ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. Aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφὶ τινι: ut Φ. (433.) Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, q. d. Posuit manum circa ensem. Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi, vel Circumjecit. Quod nihil aliud est, quam Cepit: pro ἔλεν, Eust. Qui tamen vult βάλλειν signif. ῥίπτειν vel τιθέναι, Od. H. (142.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in h. Il. præp. verbo jungendam existimo, ut docebo in Ἀμφιβάλλω: ubi et de βάλλεσθαι πῆραν ἀμφοῖς pro ἀμφιβάλλεσθαι. Sic porro idem Schol. Il. E. (317.) Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, vult esse vel theis, vel ἀφείς, vel ἐπιρρίψας, et quidem ἐπιτυχῶς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. Nec vero dubito, quin hic itidem jungi debeat verbo præpositio, ut sit pro ἐμβαλὼν στήθεσσι. Itidem Eur. Or. (1282.) ἐν πύλαισιν ἀκοῶν βάλλω, quod exp. Apponam aures foribus, videtur accipiendum pro ἐμβάλλω ἀκοῶν πύλαισι. In VV. LL. citatur ex Herod. ἐμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ, pro Collum laqueo circumdedit. || Usurpatur pro Ponere, metaph. etiam: ut βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Versare in mente, s. In animo cogitare, Od. A. (200.) ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω, i. e. ἐνθυμούνται, uno verbo, Eust. addens etiam, βάλλειν signif. vel νοεῖν ἐπιτυχῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπηβόλους, vel τιθέναι. Quam posteriorem exp. admitto; priorem ut nimium subtilem atque adeo commentitiam rejicio: neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed junctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio hujusmodi, ut si dicas ἐν νῷ s. ἐν νοὶ βάλλειν, non dubium fuerit, quin βάλλειν sit simpl. θεῖναι, cum habeamus inde factum comp. νουθετεῖν. Qua forma dicuntur a Virg. Mente alta repostum, et Sensibus imis reponas. Ceterum frequentius pass. βάλλεσθαι utitur Hom., si bene memini, quam act. in hoc loquendi genere. Sic Il. O. 566. Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος: vel δ' ἐβάλοντο: Od. M. 217. Σοὶ δὲ κυβερνήτῳ ὥδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλειν, ἐπεὶ νηὸς κ. τ. λ. Itidem Il. E. 50. Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, atque alibi. Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eod. dicitur: unde illud non semel ap. Eund. et ap. Hesiod. quoque, (E. 1. 107.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι. Et rursus (Il. I. 434.) νοστὸν μετὰ φρεσὶ βάλλεαι. Possumus vero, et commodius fortasse, in hh. Il. præp. verbo jungere, ut sit ἐμβαλλεῖν vel ἐμβαλλεσθαι θυμῷ, aut φρεσὶ. Utuntur autem h. v. et quidem in pass. prosæ etiam scriptt., in simili vel potius eod. loquendi genere, mutantes duntaxat præp.; dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Hom. βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, et βάλλεσθαι ἐν φρεσὶ. Herod. etiam (8, 68.) ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit, quod exp. Animadverto, Intelligo. Item, Animum appello, ut Plut. Theseo, Βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, Ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὐσαν αἰτίαν οὐκ εὐθὺς εἰς νοῦν ἐβαλόμεθα, Bud. interpr. Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exp. alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, ut Plut. (1, 48.) Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chrys. Βεβλημένος εἰς νοῦν, ubi observa βεβλημένος signif. act. Bud. interpr. Qui in animum induxit, et ut faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eur. Theseo (Fr. 4, 2.) inversa ista constr. dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν: Eis φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμεν, quod Cic. interpr. Mecum futuras commentabar miseras. Q. l. vide ap. Lex. meum Cic. 110. 111. Jam vero et βάλλεσθαι per se positum, eand. signif. habet ap. Herod., qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ non semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et ap. Eund. Βαλλόμενος ἐπ' ἑμάντοῦ ἐπρηξα, Re ap. me perpensa, s. considerata, vel Meo ipse usus consilio. Qui loci nobis exp. Od. A. 234. Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιώοντες, nec de ejus lectione du-

bitare sinunt : ac dicere cum Eust. meliorem esse hanc lectionem ἐβάλοντο, quam alteram ἐβούλοντο : quasi vero hæc ferri ullo modo possit. Sed nec probo ejus exp. ut sit ἐβάλοντο positum pro ἐρύψαν, metaph. sumta ἀπὸ τῶν κύβων. Plane enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, ut dicat, Aliud ap. se statuerunt, vel, cum Ovid., Diis aliter visum. Ceterum in VV. LL. falso citatur ex Herod. (5, 106.) Βαλόμενοι ἐφ' ἐαυτῶν pro Contracti, item (5, 73. 8, 109.) Βαλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων, pro Inter se collocuti : cum ad proxime præcedentem signif. commodius referri possint. Videtur autem βάλλω poni pro τίθημι in oratoriis etiam quibusdam dicendi formulis : ut in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίῃ, quod e Plat. citatur pro Cul-
pam in aliquem rejicere. || Affiuem τῷ τίθημι signif. habet Eur. Ion. (751.) Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότης βα-
λεῖς χαρὰν, Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem 25, 27. "Εἰς οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committ-
tere ; aut Ponere ap. mensarios : nam v. Ponere utitur Horat. hac in re. In illa autem Tradendi signif. optime convenit Gall. Bailler cum Gr. βάλλειν.

Βάλλω cum πρὸς, II. Π. 568. Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἐβαλον τανυκέας ὄζους, pro comp. συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, s. Flecto interpretor II. Θ. 306. Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, Alio caput vertit, s. flexit. Nam quod Eust. βάλλειν hic quoque ad signif. τοῦ τίθημι, vel τοῦ ῥίπτειν, reducere vult, nimis coactum atque adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc exp., sc. per τὸ ῥίπτειν, in altero illo genere loquendi huic simili, Od. II. 179. Ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη. Nam hic possumus interpr. Alio vertit oculos, pro quo brevius Avertit oculos, vel Alio conjecit oculos, eod. sensu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔρρ' ἐς κόρακας, q. d. Facesse, vel Abi ad corvos. Sed Lat. pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasm. Quamvis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, sicut et cum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν, quidam tamen σεαυτὸν sub. tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

"Βαλέειν, Ion. et poet. pro βαλεῖν dicitur, Jacere. "Βέβληκα, præf. perf. ex inus. th. Βλέω. Βλήμενος, "Ion. et poet. pro βεβλημένος, demto augmento, et "retracto accentu e penult. in antepenult. Apoll. R. "Βλήμενος ἰψ, Sagitta ictus s. percussus. Βλήσω, "Jaciam, Percutiam, e βλέω."

[Βάλλεσθαι, et Βόλεσθαι, s. Βόλλεσθαι conf., Greg. Cor. 192. Βάλε, 929. "Βάλλεσθαι ἐφ' ἐαυτοῦ, Herod. 3, 155. 4, 160. 5, 73. Legitur et 'Ες γαστέρα βάλλεσθαι, Fætum concipere, 3, 28. ubi quidem λαβεσθαι e conj. corrigunt nonnulli." Schweigh. Mss. Glossæ: Βάλλω. Jactō, Jacio, Mitto, Jaculor, Incesso. Βάλλει. Mittit, Conicit, Icit. Βαλλομένων. Ductis sortibus. 'Εβλήθη. Tactus est. Βέβλημαι. Jactō. Βληθέντες οἱ θεμέλιοι. Jactæ moles. "Induo, Polyb. Exc. Leg. 93. *Φαίᾳ βαλεῖν ἱμάτια." Seager. Mss. Βάλλειν ἐπὶ νοῦν τινι, Parthen. 42. Βαλέσθαι ἀσπὶν, Apoll. R. 1, 1345. Βλήμενος, ad Greg. Cor. 461. 676. Βέβλημαι, βεβόλημαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 588. Βεβλημένος et βεβολημένος conf., Friedemann. ap. Spitzner. de Versu Gr. Her. 253.]

["Βάλλω, Jacobs. Anth. 6, 60. 101. 113. 7, 273. 11, 405. Epigr. anecd. 200. ad Charit. 45. 309. 318. 386. 656. 749. Markl. Iph. p. 267. 380. Musgr. Iph. T. 976. Wakef. Ion. 977. Herc. F. 563. 731. 1147. 1421. Wakef. Alc. 691. 868. Trach. 614. 714. 940. Eum. 512. Abresch. Æsch. 2, 106. Jacobs. Animadv. 155. Wakef. S. C. 1, 132. 2, 32. 53. 61. 3, 72. 74. 174. 4, 97. 5, 61.; Georg. 98. Heyn. Hom. 6, 280. 334. 7, 271. 273. 292. 297. 378. 787. 8, 86. 90. 103. 222. 251. Valck. Adoniaz. p. 250. Timæi Lex. 116. Wakef. ad Mosch. 2, 74. ad II. Δ. 525. 540. M. 36. Brunck. ad Anacr. p. 110. Musgr. Cycl. 60. ad Callim. 1, 32. 221. Herod. 493. Homericum, Heyn. Hom. 4, 467. 587. 596. 641. 653. 5, 7. 15. 28. 29. 37. 6, 77. 157. 185. 225. 234. 235. 419. 504. 524. 533. 7, 82. 141. Vulnero, 5, 37. Attingo, Heyn. Hom. 5, 12. Ammon. 29. Aspergo, Ruhnk. ad H. in Cer. 50.;

Mitsch. 129. I. q. τίθημι, II. 9, 206. coll. 215. Heyn. Hom. 5, 576. Pro ἐκβ., Wakef. Phil. 1028. Pro ἐμβ., Jacobs. Anth. 6, 350. 11, 20. 49. 417. Pro ἐπιβ., 6, 59. 11. 288. Animadv. 312. De sono, Wakef. Phil. 59. 11. 288. Animadv. 312. De dictoriis, Jacobs. Animadv. 40. Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. 5. De talorum lus, Ilgen. Hymn. 197. Cum dat. rei, quæ jacitur, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 410. ubi laudat 5, 88. 6, 6.; Toup. Append. 16. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Diod. S. 1, 102. Bergler. Alciph. 348. Cum duplici accus., Dawes. M. C. 152. B. ἐπὶ, Pertinere ad, Heindorf. ad Plat. Gorg. 32. B. κατὰ τινος, Dejicere de, Toup. Opusc. 1, 506. Act. pro pass., Wakef. Eum. 754. Stanl. ibid. De constr., Pierson. Veris. 84. B. πρὸς, Wakef. Herc. F. 989. B. φλόγα, Heyn. Hom. 8, 399. σπέρμα, Dionys. H. 2, 1244. πνοὰς, Wakef. S. C. 4, 39.; Oculum, Georg. 96. ἐαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. τὴν διάνοιαν πρὸς τι, Ruhnk. ad Longin. 262. χώραν κινδύνῳ, Valek. Phœn. p. 419. πόθον, Toup. Opusc. I, 239. B. ἀκτῖσιν, Heyn. Hom. 5, 380. κεραυνῷ, Boissonad. Philostr. 359. 363. 524. λίθοις, 436. 510. 541. Φθόνος βάλλει, Heyn. Hom. 4, 249. Ἐλκος, τό μιν βάλε, II. 5, 795. et Heyn. Βεβλήκει, Heyn. Hom. 5, 15. 120. Βαλλήσω, Brunck. Aristoph. 1, 34. Βαλόγτα ἐκφεύγειν, Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. 6. Βαλεῖμεν, Mær. 93. et n.: Βαλεῖν et λαβεῖν conf., Brunck. Aristoph. 3, 111. ad Diod. S. 2, 624. Βάλεσθαι, Heyn. Hom. 6, 324. ἰλυοῦς, Wakef. Georg. 155. ἐς θυμὸν, γαστέρα, ad Herod. 535. 651. 208. 394. Græv. Lect. Hes. 540. ἐφ' ἐαυτοῦ, Wessel. Herod. 223. 352. 408. 431. 670. ἐς μῆνιν, Boissonad. Philostr. 570. μετὰ φρεσίν, Heyn. Hom. 5, 622. 6, 531. 7, 94. στρατοπεδεῖαν, Diod. S. 2, 484. χροά λουτροῖς, Heyn. Hom. 6, 212. Πρόσθε β., 7, 653. 8, 469. 481. 482. Ἐπ' ἐμαντοῦ βαλόμενος, Dionys. H. 4, 2073. Βληθήσομαι, Βεβλήσομαι, Porson. Med. p. 70. Boissonad. Philostr. 439. Βεβλήσομαι, Brunck. ad Bacch. 1303. Βεβλέαται, ibid. p. 415. Βεβλη-
μένος conf. cum μεμελημένος, Jacobs. Anth. 7, 34. Βλημένος, Thom. M. 294. De βλήμενος, βλητο, Dawes. M. C. 185. Greg. Cor. 216. Βαλόμενος pass., Markl. Iph. p. 206. *Βλήμι, II. Φ. 578. Brunck. Lysistr. 235." Schæf. Mss. "B. pro ἐκβάλλω, Pind. O. 8, 51. Pro ἐμβ., Quint. Sm. 2, 447. Germino, Nicander A. 147. B. μετόπισθε, Contemno, Quint. Sm. 5, 169. Petere, et sine subst., Dionys. H. I, 735. 1075. Appian. 2, 664. B. φθόνῳ, Zosim. 208. ἀμφασίῃ, Quint. Sm. 2, 584. λιμῷ, 8, 177. 13, 44. χειρὸς, Manu, Anthol. 32. τὸ ἐπὶ τινος, Matth. 26, 12. σκόμμασι, Synes. 38. B. ἀνωθεν, i. q. ἀναβάλλειν, In equum imponere, Ælian. H. A. 171. B. πρὸς, Comparare cum, 861. εὐχὰς, Imprecari, Lycophro 620. φύλλοις, Foliis tegere, Eur. Hec. 573. B. ἐξ ὕπνου, Or. 168. ἐκτὸς ἀληθείης, Euseb. H. E. 1, 1. 4. λόγον, Stob. 215. Σκότον ὄμμασι βαλὼν, Eur. Phœn. 1575. Βάλλεσθαι med., Cogitare, Villosion. Anecd. Gr. 1, 28. et hinc exp. Suid. 1, 807. Ædificare, Apoll. R. 1, 737. Pass., Jactari in sermonibus, Villosion. Anecd. Gr. 1, 207." Wakef. Mss.]

"Βαλλέω, inus. in præsentī thema est ; sed ejus "fut. βαλλήσῃν Aristoph. (Σ. 1491.) usus est : e quo "est aor. 1. ἐβάλλησα." ["Ad Herod. 200. 466. cf. 205. 231." Schæf. Mss.]

"Βαλλήτης, ὄνος, ἡ, Jactus : ut λιθινὴ βαλλήτης, "Athen. 9. Jactus lapidum ; ubi etiam Festum quod-
dam panegyricum Eleusine agitari solitum, dicitur "vocatum fuisse βαλλήτης. Meminit et Hes."

"Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudian-
tium more salto : κωμάζω καὶ χορεύω, Eustathio, "qui dubitat an cum βαλιὸς a βάλλω derivatum sit. "Itidem ap. Atheu. quoque (362.) cum quidam di-
xisset ὅτι βαλλίζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες τῇ "θεῷ, Ulpianus ridens, Quis, inquit, Græcorum hoc "βαλλισμὸν vocavit, cum oporteat dicere, Κωμάζου-
σιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἡ χορεύουσιν, ἢ τι "ἄλλο τῶν εἰρημένων : indicans et ipse βαλλίζειν i.
"esse, q. κωμάζειν s. χορεύειν, Festas choreas du-
"cere et tripudiare. Ibid. tum alia τοῦ βαλλίζειν

“exempla afferuntur, tum hoc e Sophrone, βαλλί-
 “ζοντες τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν. Legitur
 “idem et in Can. 52. Concil. Laod. Indeque puto
 “esse Italarum Ballare, et nostrum Baller. Rursum
 “ap. Athen. l. c. affertur et VERBALE Βαλλισμός,
 “(ὁ,) ex Antiphane, ἐπικώμων ἀνθρώπων ὁρῶ Πλήθος
 “προσιόν, ὡς τῶν καλῶν τε κάγαθῶν Ἐνθάδε συνόντων
 “μὴ γένοιτό μοι μόνῳ Νύκτωρ ἀπαντῆσαι καλῶς πε-
 “πραγόσιν Ὑμῖν περὶ τὸν βαλλισμόν. Innuiturque
 “ibi βαλλισμόν esse Tripudiationem s. Choream ad
 “tympanorum et cymbalorum crepitum tibiarumque
 “bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus s. uatali
 “urbis: ut et Suid. βαλλίζειν esse dicit τὸ κύμβαλα
 “κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦχον ὀρχεῖσθαι.” [So-
 phro ap. Demetr. Phal. c. 147. βαλλίζοντι pro βάλ-
 λόνσι. “Concil. Lugd. Can. 53.” Routh. Mss. Glos-
 sæ: Βαλλίζω. Ballo. “Toup. Opusc. 2, 206. Lo-
 beck. Aj. p. 365. Huschk. Anal. 89. Heusing. E-
 mendd. 329.” Schæf. Mss.]

[* Βαλλίστρα, Gl. Tormentum murale.]

[* Βαλλάδες, Gl. Aquarioli.]

[* Βαλλίων, et Ἰσοβαλλίων, Athen. 166. Cic. Phil.
 2, 6. Rosc. Com. 7.]

[* Βαλίτης, Geop. 2, 2. sed susp.]

Βλῆμα, τὸ, Jactus, vel potius Ictus ap. parv. Schol.
 Hom. ut videbis in Βολή. Ego tamen ap. classicos
 scriptt. inveniri non arbitror. [“Invenitur vero ap.
 Herod. 3, 35. et (quos Wessel. citavit) Eur. Suppl.
 330. et Philoq. Jud. de Execrat. p. 932.” Schweigh.
 Mss. Anal. 2, 28. βλήμα κοίτας * χαμαιλεχέος, i. q.
 κοίτη βεβλημένη χαμαί. Athen. 114. ubi al. βλήθα.
 Dionys. H. 1, 614. J. Poll. 1, 133. “Βάλλειν βλή-
 ματα, M. Anton. 1, 10, 22.” Gataker. Mss. “Toup.
 Opusc. 1, 388. 2, 217. Wessel. Herod. 212. ad Diod.
 S. 1, 219. Jacobs. Anth. 8, 177.” Schæf. Mss.]
 || Seleucus autem ap. Athen. (114.) βλήμα dici ait τὸν
 ἐντεθρομμένον ἄρτον καὶ θερμόν. Huc Βλωμός perti-
 nere videtur, quod et ipsum a βάλλω deducit Eust.
 Buccella, Offella. Vel, Fragmentum, ut exp. ab aliis
 ex Hesych. UNDE ὀκτάβλωμος ἄρτος ap. Hesiod. (E.
 2, 60.) “Ἄρτον δειπνήσας τετράρυφον, ὀκτάβλωμον,
 Panis octo buccellarum, s. Octo turundarum, ut alii.
 Et Βλωμίλοι ἄρτοι, Panes, qui incisuras habent, a
 Romanis dicti Quadrati. Philemo quidam ap. Athen.
 l. c. [“Περιολισθαίνοντων τοῖς βλωμοῖς ὀδόντων,
 Greg. Naz. Ep. 8.” Strong. Mss.] “Βλωμοί, Hesy-
 chio sunt etiam στραβοί.” [Schol. Apoll. R. 1, 320.
 In Athen. loco pro βλωμίλοι s. potius * Βλωμίδιοι,
 verior lectio est * Βλωμαῖοι. * Βλωμίδιον, τὸ, Eust.
 1817, 55. ap. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 130.
 Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 555. “Βλωμός, Callim.
 1, 527. Ὀκτάβλωμος, Bergler. Alciph. 293.” Schæf.
 Mss.]

[* Βλῆσις, ἡ: UNDE * “Βλησείδιον, τὸ, Eust. 182,
 52.” Seager. Mss. * Βλήσιμος, ἡ, ον, Gl. Missilis.
 “Βλῆσις, Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8,
 120.” Schæf. Mss.]

“Βληστηρίδι χειρὶ, in Epigr. legitur, sed perperam,
 “ut notatur, pro βλυστηρίδι, Scaturienti et fluenti:
 “βληστηρίδι autem, pro βλητηρίδι s. βλητρίδι, signi-
 “ficaret Jaculatoria vel Pereussoria.”

“Βληστηρίζειν, Hippocr. accipere videtur pro ῥιπτά-
 “ζειν, Jactare, de Morb. 3. Καὶ δηγμός ισχυρὸς ἐμ-
 “πίπτει καὶ ἀπορίη· ὥστε οὔτε ἐστάναι, οὔτε καθῆσθαι,
 “οὔτε κατακεῖσθαι οἷός τε ἐστίν, ἀλλ’ ὥδε ἀπορέων
 “βληστηρίζει ἐωντόν. UNDE Βληστηρισμός, ὁ, Jactatio.
 “Hippocr. Epid. 1. “Ἀκρεα ψυχρὰ, πελιδνὰ· πολὺς
 “βληστηρισμός. Βλοστηρισμός, in VV. LL. exp. ἀπορία:
 “item ἐκχύρωμα: sed perperam scriptum opinor pro
 “βληστηρισμός.” [Βληστηρίζω, Hippocr. 489, 40. Diog.
 L. 9, 19. Βληστηρισμός, Hippocr. 970. 1101. Passow.
 ad Musæum p. 83. “Βληστηρίζω, Coray Theophr.
 294.” Schæf. Mss.]

Ἀβλῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, Nondum jactus, Nondum con-
 jectus. A βέβληται, 3 pers. præter. τοῦ βάλλομαι præ-
 fixo a priv. Od. Δ. (117.) ἐκ δ’ ἔλετ’ ἰὼν Ἀβλῆτα, Ex-
 traxit sagittam nondum conjectam in quenquam. Ex
 hoc autem intelligimus Novam: ἰὸς ἀβλῆς, inquit
 Eust. ὁ μήπω βληθεὶς, ὃ ἐστὶν ἀφεθεὶς κατὰ τινος. Vel,
 ut alibi exp., ὁ μήπω βαλὼν, ἥτοι ἐπιτυχὼν τινος. Ety-
 μ. ἀβλῆτα exp. τὸν * κακόβλητον, Male jactus: aut

Novum et noudum jactus, sed nuper fabricatum, et
 integrum adhuc venenum in se habentem. Hoc enim
 puto signif. his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὼν ἐν αὐτῷ ἔχοντα.
 Quidam tamen ἰὼν hic interpr. Cuspidem: quo ex-
 emplo, viderint. [Greg. Cor. 729. “Cattier. 34. Heyn.
 Hom. 4, 575. 700.” Schæf. Mss. Ἀβλῆς ἰὸς, Non-
 dum jactus, Recens, Apoll. R. 3, 279.]

[* Διοβλῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, Schol. Pind. Π. 8, 22.]

Κεραυνοβλῆς, ὁ, ἡ, Fulmine ictus. Theophr. H.
 P. 3, 9. Λέγουσιν ὡς καὶ κεραυνοβλήτες αὐταὶ μόναι
 γίγνονται, καί περ ὕψος οὐκ ἔχουσαι. [Vide Κεραυ-
 νός.]

[* Πολυβλῆς, ὁ, ἡ, Apollon. Lex. 8.]

[* Βλητὶ λίθῳ, Schol. Ven. II. Ψ. 254. “Βλῆς,
 Heyn. Hom. 5, 493.” Schæf. Mss.]

[* Βλητέος, ap. Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Βλητίζω, et * Βλητεύω, Hesych.]

[* Βλητήρ, ὁ, UNDE ap. Alex. Ætolum Macrobbi 5, 22.]

* Βλήτειρα, ἡ, διστῶν, Anal. 1, 419. Glossæ: * Βλή-
 της· Jaculus. “Βλητήρ, fem., ad Lucian. 1, 285.
 Jacobs. Anth. 7, 238. Βλήτειρα, ibid. Casaub. ad
 Inscr. Herod. 349. Cren.: ad Lucian. l. c.” Schæf.
 Mss.]

Βλητός, (ἡ, ὄν,) Ictus. Item Attonitus, Apople-
 cticus: ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων εὐθέως θανὼν, Var.
 Citatur ex Hippocr. de Morb. 1. Apud Hes. vero βλη-
 τος legitur. ET Βλητοὶ ap. Eund. οἱ τῆς ἀμάξης τρο-
 χοὶ, σφῆνες, ἐμβλήματα: item γόμοφοι, καὶ συμβολαὶ
 ἄζωνες. [Gl. Βλητόν· Missile. Ælian. H. A. 3, 32. p.
 159. Διαφορὸς δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ἰδιότης εἶη ἂν καὶ
 ταύτη· τὰ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτῶν δάκετα, καὶ ἐνίησιν ἀπὸ
 τοῦ ὀδόντος φάρμακον· βλητὰ δὲ, ὅσα παίσαντα, εἴτα
 μέντοι καὶ ἐκείνῃ τι τοιοῦτον κακὸν ἐνίησιν. “Videtur
 leg. βλητικά.” Schneider. in nota. Affert tamen in
 Lex. e Schol. Nicandri Θ. 760. 764. Σώστρατος περὶ
 Βλητῶν καὶ Δακέων. Sed ab Athen. 314. citatur
 Theophr. περὶ Δακέων καὶ Βλητικῶν. Hippocr. 386,
 14. 469, 18. “Βλητός, Ruhnck. Ep. Cr. 136.” Schæf.
 Mss.]

Ἀβλητος, ὁ, ἡ, itidem a βέβληται, et i. q. ἀβλῆς:
 ut ἀβλητα βέλη, Nondum missa tela, Nondum jacta
 ad vulnerandum, Quæ nondum vulnerarunt: τὰ μὴ
 πεμφθέντα εἰς τρώειν, inquit Suid. Et Hes. ἀβλητα
 exp. καινὰ, ἄτρωτα, οὐπω ἄλλοτε βεβλημένα: sed non
 addit τὸ βέλη, ad quod si referatur ἄτρωτα, ut Vari-
 nus existimavit, signif. act. habebit, pro, Quæ non
 vulnerarunt. || Ἀβλητος, Non ictus, vel, Non ictus
 sagitta, Quem sagitta s. telum non feriit. Hes. exp.
 ἄτρωτος ἐκ βέλους, Non vulneratus sagitta, s. telo:
 non, ut vulgus exp. Non vulnerabilis, s. Invulnera-
 bilis, Ab omni telorum incursu tutus et inviolabilis.
 Nam accommodat hic Lexicogr. exp. suam huic l. II.
 Δ. (540.) “Ὅστις ἔτ’ ἀβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ:
 ubi ἀβλητος signif. Qui ictus non sit, aut Non vulne-
 ratus, non Qui ici non possit, s. vulnerari. Sicut et
 ἀνούτατος non capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος οὐτάζεσθαι,
 sed simpl. pro ὁ μὴ οὐτασμένος. Observandum est
 autem hanc constitui a Gramm. differentiam inter
 ἀβλητος et οὐτασμένος, ut illud dicatur de Eo, qui
 nullum eminus, hoc de Eo, qui nullum cominus vul-
 nus acceperit. Sunt qui in Hom. l. c. exp. ἀβλητος,
 Illæsus; sed nimium generali vocab. [“Heyn. Hom.
 4, 653.” Schæf. Mss.]

Διόβλητος, ὁ, (ἡ,) Ab Jove ictus, i. e. Fulmine ta-
 ctus, διόιους βέλεσι βλαβεὶς, Eust. [Ælian. H. A. 6, 62.
 “Valck. Phæn. p. 61. 382.” Schæf. Mss. “Galei
 Myth. p. 92. Nonn. D. 21, 221.” Wakef. Mss.]

[* Εὐβλητος, ὁ, ἡ, Appian. 1, 588. 2, 283. “Ad
 Diod. S. 1, 326.” Schæf. Mss.]

[* Κακόβλητος, (ὁ, ἡ,) Philemo Lex. s. 1.” Boi-
 sonad. Mss. Suid. v. Ἀβλητος.]

[* Κεραυνόβλητος, ὁ, ἡ, Gl. Attonitus. “Const.
 Manass. Chron. p. 62. Zosim. 2, 8. ubi vide Sylb.
 Suid. v. Σαλμωνεύς.” Boissonad. Mss. Schol. Soph.
 Antig. 1153. “Boissonad. Philostr. 359.” Schæf.
 Mss.]

[* Νεφόβλητος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. p. 66.]

[* Πετρόβλητος, ὁ, ἡ, Phot. (ap. Schneider. Lex.)
 νεφροῖς.]

[* Πυρίβλητος, Manetho 4, 221. Meleager. 17. (ap.
 Klotz. ad Tyrtæum p. 112.) Nonn. D. 8, 355. p.

778. "Jacobs. ad Anth. 1, 1, 34." Schæf. Mss. A
"Nicander 775." Wakef. Mss.]

Βλητικός, (ή, όν,) Ictibus, seu, ut est in VV. LL.,
Vulneribus pateus. ["Non Ictibus patens, sed Ictu
lædens, Athen. 314. citat Theophrasti lib. περί Δακέ-
των καὶ Βλητικῶν, De animalibus morsu aut ictu læ-
dentibus." Schweigh. Mss. Vide Βλητός.]

Βλήτρον, τὸ, Clavus ferreus. Suid. exp. * σύμβαλ-
μα : Eust. vero alicubi συμβολήν : Il. autem O. (678.)
Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλητὸν
βλήτροισι, exp. κύκλον σιδηροῦν, δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς
ἐν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. ["Βλήτροις" τοῖς κατὰ
τὰς ἀρμονίας γόμοις, τοῖς ἐπιούροις, Schol." Seager,
Mss.] Fit autem a βάλλω βλήτρον, ut a πλήσσω πλη-
κτρον. HINC Βλητρώσας derivari possit, quod He-
sychio est ἐμβαλῶν. [Nicet. Annal. 3, 4. Οἱ μὴ ἐξ-
κνούμενοι τοῦ ὕψους ἰστοὶ βλήτρα ἐδέχοντο : 16, 4. Ὡς
σφήνας καὶ βλήτρα. Nicander Θ. 39. "Heyn. Hom.
7, 115." Schæf. Mss.]

Βλήδην, Jaciendo, q. d. Jactim, μετὰ τοῦ βάλλειν.
Βολή, (ή,) Jactus, Conjectus, Conjectio; ut ἐξ
ἀκογτίον βολῆς, Xen. E. 4, (5, 15.) et ὕσσοῦ βολῆς ἐν-
τός, Plut., ut Lat. Teli jactum dicunt. Sed et Con-
jectionem telorum Cic. dixit. Sic βολὰς βελέων,
Oppian. K. 3. Item λίθων βολή, Herod. Lapidum ja-
ctus, vel conjectus, e Lucr. et Cic. Et in plur. λίθων
βολαῖς, ap. Eund. At vero ἀνθρώπων βολὰς ap. Herod.
1. et 4. J. Poll. vertit Florum sparsiones: quia sc.
jaciendo sparguntur. Idem ap. Eund. 1. οφθαλμῶν
βολὰς πυρώδεις interpr. Oculorum faces. Sed βολαὶ
οφθαλμῶν sine adjectione, possumus reddere ad ver-
bum, Conjectus oculorum, e Cic. Bud. autem Od.
Δ. (150.) οφθαλμῶν βολὰς interpr. Oculorum fulgo-
rem et vegetam aciem. || Ictus, Plaga: ut Od. Ω.
160. Ἄλλ' ἐπείσιν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἥδ' ἐ βολῇσιν,
i. e. πληγαῖς, Eust. At Schol. exp. βλήμασι. Sicut
et P. 283. Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεν, οὐδὲ βολάων,
itidem βλημάτων exp. At vero ἡλίου βολὰς ap. Apoll.
R. et Soph. aliosque poet. apte, ut opinor, e Lucr.
Verbera radorum interpr. possumus, sub. solis, imo
non dubito, quin hisce Lat. Græca illa exprimere
voluerit. || Pro ἀποβολή, Abjectio, Amissio, e
Theophr. C. P. ἀνθῶν ποιεῖ βολήν. Vide Ἄβολος,
Φυλλοβολῶ, &c. || Βολαὶ olim dicebantur etiam Do-
lores, qui sentiuntur in partu, ut tradunt VV. LL.
[Gl. Βολή Jactus, Ictus, Ictio, Missio. Βολή οφθαλ-
μοῦ Acies. Ad Greg. Cor. 426. Oppian. A. 5, 401.
βολή σιδηρεῖ pro βέλος. "Reiz. Acc. 116. ad
Charit. 219. 273. 362. 462. 786. Alciphro 440. Pier-
son. Veris. 92. ad Orest. 1259. Wyttenb. Ep. Cr. 49.
Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. Wakef.
S. C. 1, 132. Brunck. ad Orest. p. 207. ad Herod.
580. Jacobs. Anth. 6, 57. 11, 297. 397. Wakef. Ion.
1153.; Georg. 89. T. H. ad Plut. p. 268. Brunck.
Aristoph. 2, 53. Conf. cum βουλῇ, ad Diod. S. 1, 259.
Βολή λίθου, ad Timæi Lex. 244. ἡλίου, Lobeck. Aj.
p. 366. oculi, Wakef. Ion. 43.; Georg. 95. Boisso-
nad. Philostr. 547." Schæf. Mss. "Nivis, Eur. Bacch.
662. Venti, Oppian. K. 4, 72. Scintilla, Schol. 3, 52.
Hasta, Ælian. H. A. 1, 56." Wakef. Mss.]

[* Βόλιμος, η, ον, Gl. Missilis.]

Βόλος, ό, Jactus, ut Valer. Max. vocat. Bud. exp.
Retis jactum, Rete piscatorium, i. e. Fundam. Suid.
τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exempla vide ap.
Bud. Comm. 432. Quod vero Plut. βόλον πρίασθαι
dicit, id Valerio, ut Bud. in Pand. annotat, est Ja-
ctum emere. Reperitur tamen et βόλος δικτύου, ap.
Aristoph. || Item βόλος πέσσινος, καὶ παιστικός, καὶ κυ-
βευτικός dicitur pro Aleæ jactu, ut ibid. Bud. tradit:
q. v. Plaut. quoque usus est, ap. quem in Rud. qui-
dam dicit, Profecto nimis lepide jecisti bolon.
|| Est etiam βόλος τῶν οδόντων, ut ibid. addit Bud. in
veterinis, cum dentes pullinos amittunt. Aristot. H.
A. 6. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος, καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βό-
λους. || Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris, ut VV. LL. exp.
ap. Naz. [Gl. Βόλος Tessera, Rudus. * Βόλον Jacu-
lum. Greg. Cor. 426. Anal. 2, 9. 452. Schneider.
Eclog. Phys.] "|| Βόλοι, Hesychio etiam βολβοί.
"Eidem Βόλος non solum δικτυον, sed etiam θύρα,
"πηλός." ["Reiz. Acc. 116. Theocr. 1, 40. Bergler.
Alciphro. 22. Toup. Opusc. 1, 267. 2, 60. Jacobs.

Anth. 8, 255. 11, 363. T. H. ad Plut. p. 268. ad
Paus. 382. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. Musgr. Rhes.
730. Antip. S. 14. 17." Schæf. Mss. "Jactus retis,
Ælian. H. A. 45. Oppian. K. 4, 141. Captura, Æsch.
Pers. 424." Wakef. Mss.]

Compp. quorum alia ad βάλλω, alia ad βολή, quæ-
dam et ad βόλος commodius referri possunt.

Βολοκτυπή, (ή,) Sonitus e jactu tesserarum, dum
moventur, Sonitus in ludo fritilli: de quo Mart. 4.
Dum blanda vagus alea December Incertis sonat
hinc et hinc fritillis. [Anal. 3, 92. Casaub. ad Suet.
Cæs. 46. "Paul. Sil. 68." Schæf. Mss.]

* Ἄβολος, ό, (ή,) Qui nondum amisit dentes ætatis
indices, i. e. γνώμονας: sic enim appellantur a Xen.
Ita Bud. Comm. citato Aristot. Ἀκμάζει δὲ ἵππος, καὶ
ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους· ὅταν δὲ πάντας ὡς βεβληκό-
τες, οὐ ράδιον γινῶναι τὴν ἡλικίαν· διὸ καὶ λέγουσι
γνώμην ἔχειν, ὅταν ἄβολος ᾖ· ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ
ἔχειν. Citat et Aristot. H. A. 6. Ἀκμάζει δὲ καὶ ἵπ-
πος, καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. || Ait autem Suid.
ita etiam dici Pullum, qui nondum habeat dentem
γνώμονα. || Est porro Dens dictus γνώμων, quoniam
ex eo pullorum equinorum, item vitulorum, ætas
γνωρίζεται, Cognoscitur, ut inquit Etym. J. Pollux
quoque ait γνώμονα dici Dentem ætatis indicium
præbentem, qui decidere solet. Apud quos observa
γνώμονα sing., non γνώμονας plur. At vero ap. Suid.
legitur, ὁδόντας, ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία: quæ le-
ctio stare non potest; sed aut ὁδόντα ἐξ οὗ, aut ὁδόν-
τας ἐξ ὧν leg., ut quivis perspicere potest. Fit autem
ἄβολος a βόλος, quæ vox Dentis indicis, s. dentium in-
dicum aut pullinorum amissionem inter cetera signif.
præfixo a priv. [Greg. Cor. 800. "I. q. ἀβάλλα,
Arrian. Peripl. p. 4." Kall. Mss. Salmas. ad H. A.
Scriptt. 343. 398.] "Ἄβολα, Hes. esse dicit κυβερ-
τακοῦ βόλου ὄνομα, Nom. jactus in ludo tesserario:
"forsan infelicis, et quo vel nulla, vel saltem pauca
"jaciebantur puncta." ["Ἄβολος, Brunck. Soph.
3, 491." Schæf. Mss.]

* Ἀβολήτωρ et Ἄβολις, i. q. ἄβολος, Suid. "Ἄβο-
λέω, i. q. ἀντιβολέω, Occurro, Obvius fio: ἀπαντᾷ
"s. συναντᾷ: ut ἀβόλησαν Ληγοῖδη. Schol. Apoll.
"R. ἀβολήσομεν exp. συντενέξομεθα, 3, (1144.) Ὡρῇ
"ἀποβλάσκειν, μὴ πρὶν φάος ἡλείοιο Διὶ ὑποφθάνειν,
"καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ Ὀθνεῖων" αἰθῆς δ' ἀβολήσο-
"μεν ἐνθάδ' ἰόντες. UNDE Ἀβολήτορες dicuntur οἱ
"συντενχόντες καὶ συνηλλαχότες. Hesychio ἀνηλλαχό-
"τες, necnon μάρτυρες. Alioqui ἀβολήτορες, ut et
"ἄβολοι, dicuntur Pulli equini aut asinini: οἱ οὗ βε-
"βοληκότες τοὺς ὁδόντας, ἐξ ὧν γινώσκειται ἡ ἡλικία,
"Qui nondum amiserunt dentes ætatis indices, qui
"γνώμονες appellantur: e quo intelligitur Juvenes.
"His opponuntur οἱ λειπογνώμονες, s. ἀπογνώμονες.
"Ἀβόλητοι, Hesychio ἐντεύξεις. Varin. habet Ἄβο-
"λήτης, ἐντεύξεις, ἀπάντησις, Accessio, Occursus.
"Ἀβολουσταί, Hesychio * ἀνυπάντητοι ἰσχυροῦς, Qui
"prorsus sævi et crudeles sunt, adeo ut eis occur-
"rere nemo audeat: ut sit ex a priv. et ἀβολέω,
"facta συναλοιφῇ duorum a, vel alterius ἐκθλίφει.
"Rectius Varin. scribit Ἀβολησταί. Ἀβλήτορες,
"Hesychio μάρτυρες, Testes." [Ἀβολέω, Apoll. R. 2,
772. ad Greg. Cor. 756. Hesychius: * Συνηβόλησέν
ἀπήνησεν. "Ἀβολῶ, Toup. in Schol. Theocr. 219.
Callim. 1, 578. Ruhnck. Auctar. ad Hesych. f, 18.
* Ἀβολητὺς, ibid." Schæf. Mss. * "Ἀβόλησις, Oc-
cursus, Etym. M. 3, 50." Wakef. Mss.]

[* Δυσήβολος, ό, ή, i. q. δυσάντητος, Hes. Lobeck.
ad Phrynich. Ecl. 673.]

[* Ἀείβολος, ό, ή, "Jacobs. Anth. 8, 120. Toup.
Opusc. 1, 460." Schæf. Mss.]

[* Ἀνδικλόβολος δίκη· ή ἐξ ὑπάρχων δικαζομένη
παρὰ Ταραντίνοις. Phay.]

[* Γυιοβόλος, ό, ή, Nonn. D. 48. p. 1250.]

Δεξιοβόλος, ό, ή, Qui dextra manu jactit telum.

Δευτερόβολος, ό, ή, Qui secundum dentes indices
jactit. J. Poll. δευτεροβόλους Equos inter pullos et
equos τελείους, medios statuit. ["Plato, Hierocles."
Wakef. Mss.]

Δίβολος, ό, ή: ut δίβολος ἄκων, Eur. (Rhes. 374.)
quod alii exp. Telum anceps, Lascaris autem Bina
tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hes. ab aliis * διμί-

τους exp. scribit, ab aliis διπλᾶς: sicut et J. Poll. Att. ἀπληγίδας, et διπλησίδας, ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Hoiu. ἀπλοίδες et διπλαῖ vocentur. UNDE Διβολία, (ή,) ap. Plut. (9, 24.) quod idem ac διπλή s. διβόλος χλαῖνα esse videtur: Οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. [* “Διβόλιον, Bipenne Telum, Idem Mario 420. Herodian. 2, 13, 4. (Τὰς διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν.)” Kall. Mss. Διβόλος περόνη, Anal. 2, 41. Διβολία, J. Poll. 10, 144. “Aristoph. Fr. 265.: Διβόλος, Toup. Opusc. 1, 461. Jacobs. Anth. 8, 119. Musgr. Rhcs. 374. El. 774.” Schæf. Mss. “Suid. 3, 100. Διβολία, Jaculum, Herod. 2, 391.” Wakef. Mss.]

Διόβολος, ὁ, ή, Ab Jove missus, ut VV. LL. ex Eur. (Alc. 126.) exp. Possit tamen esse etiam i. q. διόβλητος, A Jove ictus, i. e. Fulmine tactus. [Eur. Alc. 125. Πρὶν αὐτὸν εἰλε διόβολον Πλάκτρον πῦρὸς κεραυνίου. Soph. (Ed. C. 1464. “Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται Κτύπος ἄφατος Διόβολος.” Valck. Phœn. p. 61. 382. Wakef. Alc. 126.” Schæf. Mss.)]

[* Δορυβόλος, ὁ, ή, Hastam jaculans, Epith. tormenti bellici. Joseph. A. J. 9. p. 499=420, 31.]

“Δύσβολος, (ὁ, ή,) Cui jactus male cedit: ut cui “alea infelici jactu cecidit, velut ei, cui ap. Mart. “damnosi exiliere canes. J. Poll. enim 9. tradit ἐν “ταῖς κύβοις dici τὸ δυσκυβεῖν et εὐκυβεῖν: item τὸ “δύσβολον et τὸ * εὐβολον εἶναι. AT Δυσβόλαιον pro “Iniquus contractus et obligatio, nescio undenam “afferant VV. LL.”

“Εἰκοβολεῖν, Etym. Atheniensibus esse dicit τὸ “εἰκάζειν, Conjicere s. Conjectari: παρὰ τὸ εἰκαῖως, “καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque exp. εἰκάζειν, “εἰκῇ καὶ μάτην βάλλειν, afferens e Polybio (Fr. Gr. “45.) Φῶς εαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλε- “σθαι, μητ’ εἰκοβολεῖν. Metaph. ex Aristoph. εἰκοβο- “λοῦντες καὶ πλάττοντες, Conjectantes: ab iis, qui “temere, et prout casus fert, tela conjiciunt.” [J. Poll. 9, 154. Sext. Emp. M. 1, 8. Eur. Fr. inc. 158. p. 491. “Ὅς τὰδε λεύσσω Θεὸν οὐχὶ νοεῖ, Μετεωρο- “λόγων δ’ ἐκὺς ἔρριψεν Σκολιάς ἀπάτας, ὦν ἀτηρὰ Γλῶσσ’ “εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν. Legitur et Εἰκαιοβολεῖν. “Valck. Diatr. 28. Aristoph. Fr. 283.” Schæf. Mss. “Temere jacto, Clem. Alex. 732.” Wakef. Mss.]

“Ἰκεοβολίας, Hes. esse dicit ματαιολογίας, Inania et “futilia verba, Inanes verborum funditiones: quæ “potius εἰκαιολογίαι s. εἰκαιοβολίαι dicerentur; “quantquam εἰκαιοβολία dici possint etiam Vani “atque irriti jactus s. conjectus.”

Ἐπεσβόλος, ὁ, (ή,) Verba probrosa in aliquem ja- ciens, Verbis probrosis impetens, Convitiator, Blatero, ut Gell. ἔπειν, ὡς βέλεσι, βάλλων, et βλάσφημος, Eust. II. B. (275.) “Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἐσχ’ ἀγοράν. UNDE Ἐπεσβολία, ή, Convitium, Nugæ. Od. A. (158.) Ἄλλα σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσάται δ’ ἐνὶ θυμῷ, ὧδ’ ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Ubi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐσβολὰς καὶ ἀρχὰς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαιῶν μνηστήρων ἔβρεις, vel τὰς παρ’ ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ νῆον φλυαρίας, vel potius λοιδορίας et βλασφημίας. ET Ἐπεσβολέω, Verbis probrosis im- pefo: a quo Ἐπεσβολέων ap. Greg. Naz. in Carm., quod Budæo est i. q. ἐπεσβόλος. [Ἐπεσβόλος δμῳῖς, Nonn. Jo. 219, 8. Ἐπεσβολίῃσιν ἐλέγχων, 195, 5. Ἐπεσβόλος, Lycophro 332. ἀραι, Apoll. R. 4, 1727. Ἐπεσβολέω, Lycophro 130. “Wakef. Alc. 691. Ἐπεσ- βολία, ibid. Ruhnck. ad Timæi Lex. 16. Toup. O- pusc. 2, 207. Jacobs. Anth. 9, 488. 12, 131. 148. Ἐπεσβόλος, ad Ammon. 42. Wakef. Alc. 691. Jacobs. Anth. Proleg. 58. Max. Tyr. 2, 126. Reisk., Heyn. Hom. 4, 239. 249.” Schæf. Mss. “Adamant. 399. Ἐπεσβολία, Manetho 6, 625. Julian. 60.” Wakef. Mss.]

[* Εὐβόλος, ὁ, ή, Felix jactu. Heliod. 5. p. 233. Εὐβόλον καὶ εὐθρον. Glossæ: Εὐβόλοις Riguus. Leg. * εὐβώλοις. Oppian. A. 3, 71. * Εὐβολέω, Lucian. 5, 274=565. “Ad 1, 487. Toup. Opusc. 1, 267.; E- mendd. 1, 406.” Schæf. Mss.]

Εὐθύβολος, ὁ, ή, Appositus. Metaph. sumta ab arte jaculandi, Recta ad scopum, ad quem jactus

PARS X.

A dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo de Mundo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ubi Bud. vertit, Moses appositus nomine usus. Idem, Καὶ τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμυνρωθεῖσαν (τέ- χνην,) Conjecturis sagacibus orbatam. UNDE Εὐθυ- βόλως, Recto et destinato jactu, Recte. Philo, Οἱ δὲ εὐστόχως καὶ εὐθυβόλως, οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν. Et Bas. Ὅρθως καὶ εὐθυβόλως ἐξεγεγκεῖν. [Heliod. 5. p. 242.] ET Εὐθυβολία, ή, Rectus jactus, Recta con- jectura. ET Εὐθυβολέω, ήσω, Directe conjicio. Philo, Ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν οὕτως * εὐστόκως εὐθυβόλησεν, Ictu certo et destinato collimasset. [* Εὐθύβουλοι, ἐφ’ ὃ, τι ἂν ἐπιβάλλωνται, Stobæi Phys. p. 205. Heer., ubi al. εὐθύβολοι. “Εὐθύβολου, Εὐθύβουλος, ad Charit. 510. Εὐθυβολέω, Toup. Opusc. 1, 131. 267. ad Lu- cian. 1, 487.” Schæf. Mss. “Figurate, Philo J. 2, 176. Εὐθύβολου, Sagax, 2, 465. Euseb. P. E. 142. sæpe. Felix, Stob. P. 16, 4. Εὐθυβόλως, Philo J. 1, 3.” Wakef. Mss.]

[* Ουλακόβολον, τὸ, Gl. Verrutum.]

B [* Ἰσοβόλος, ὁ, ή, Qui visco captat aves, Manetho 4, 243. * Ἰσοβολέω, Anal. 2, 154. “Jacobs. Anth. 9, 7.” Schæf. Mss.]

“Ἰσοβόλος, (ὁ, ή,) Æquali pondere. Hesychio enim “Ἰσοβόλων pro ἰσοστασιῶν, subjungenti, quosdam “exp. διπλῶν.”

[* Κακοβόλος, UNDE * “Κακοβολέω, Suid. 2, 195.” Wakef. Mss.]

[* “Καλλίβολος, (ὁ,) Pulcer jactus. J. Poll. 7, 204.” Kall. Mss.]

“Καμβολίαι, Hesychio κακολογίαι, λοιδορίαι, Ma- “ledicta.” [“Bibl. Crit. 1, 3. p. 42.” Schæf. Mss.]

[* Κεγχροβόλος, ὁ, ή, Milium jaciens, Lucian. Ver. Hist. 378. (2, 80.)]

Κεραυνοβόλος, Fulminis jaculator, VV. LL. e Lu- ciano. UNDE Κεραυνοβολία, ή, Fulminis jaculatio. ET Κεραυνοβολέω, Fulmen jaculor, Fulmine peto, [“Hes- ych. 1, 839. n. 2.” Dahler. Mss. Πῦρ τὸ κεραυνο- βόλον, Meleager 13. Κεραυνοβολέω, 23. μακρὰ, Plut. Marcello 2, 251. Κεραυνοβολία, Strabo 13. p. 932. Plut. 624. Glossæ: * Κεραυνοβόλιον Bidentale. Κε- ραυνοβόλιον ἡμερινόν Fulgurium. Κεραυνοβόλιον ἀπὸ πρῶτῃ νυκτερινόν Fulgur submanum. “Κεραυνοβόλος, Pierson. Veris. 85. Musgr. Eur. p. 511. Κεραυνοβο- λέω, Pierson. Veris. 84. ad Charit. 332. Valck. Callim. 781. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 43. 9, 140.” Schæf. Mss. “Κεραυνοβόλιον, Plut. 2, 622.” Wakef. Mss.]

[* Κατακεραυνοβολέω, Fulmine dejicio, Eumath. 8. p. 313.]

[* Κοντοβόλος, UNDE ap. Strab. 10. p. 688. * Κον- τοβολέω, Contis jaculor, peto. “Ad II. B. 543.” Schæf. Mss.]

[* Κοπροβολεῖον, τὸ, i. q. * κοπροδοχεῖον. “Steph. Dial. 49.” Schæf. Mss.]

Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petendas in- strumentum, ut est Funda, VV. LL. ex Epigr. [“Ja- cobs. Anth. 12, 240.” Schæf. Mss.]

“Κράσβολα, Hesychio sunt κόλλαβοι δερμάτινοι.” [Vide Κερασβόλος.]

[* Κραταβόλος, s. * Κραταίβολος, Caput percutiens, Eur. Bacch. 1086. ubi v. nott. “Greg. Naz. Od.” Kall. Mss.]

[* Κριοβόλος, ὁ, ή, Anal. 3, 189. τελετή. “Epigr. adesp. 190. et Jacobs. 191.” Schæf. Mss.]

[* Κυματοβόλος, ὁ, ή, Gl. Undivomus.]

[* Κωρυκοβολία, ή, ap. Schneider. Lex. v. Κώρυκος. “Ad Lucian. 2, 327.” Schæf. Mss.]

[* Λαθροβόλος, ὁ, ή, Anal. 2, 296. δόναξ. “Jacobs. Anth. 9, 356.” Schæf. Mss.]

[* Λαῖβολέω, unde * Λαῖβολία, ή, * Λαῖβόλιον, τὸ, Nicet. Annal. 10, 6. 17, 5.]

[* Μαζοβόλιον, τὸ, Apollon. Lex. 515. Vide Μα- ζονόμιον.]

[* Μακροβόλος, ὁ, ή, E longinquo feriens, Strabo 8. p. 548. * Μακροβολέω, Mathem. vett. 53. * Μακρο- βολία, ή, Strabo 3. p. 256. “Μακροβόλος, ad Paus. 382. Wassenb. ad Hom. 139.” Schæf. Mss. “Schol. Od. Θ. 323. Eust. II. 235, 33.” Wakef. Mss.]

[* Νεφοβόλος, ὁ, ή, Caliginosus, Aristoph. O. 1385. al. Νιφοβόλος. “Brunck. 2, 191.” Schæf. Mss.]

[* "Ξυλοβόλον, τὸ, i. q. ξυλοθήκη, Gl." Schneider. A Lex.]

[* "Οἰστοβόλος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 29. p. 744. "24, 139. alibi." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 89." Schæf. Mss.]

[* "Οπισθοβόλος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 41, (25.) p. 1134. "47, 387." Kall. Mss. "2, 65." Wakef. Mss.]

[* "Οφιοβόλος, ὁ, ἡ, Serpentis percussor.]

"Παλίβολος, ut ab Hes. exp., significatione con- venit cum παλίμβολος."

Παλίμβολος, ὁ, ἡ, Veteratoris: * τρίπρατος καὶ πολ- λάκις ἐπημπολημένος, ἵσως ἐκεῖθεν γεγωνώς, ἔθεν καὶ ὁ μεταβολεύς, i. e. Mercator, ἵνα ἡ δοῦλος, ὃν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἥλλαξαν, q. d. In nundinis sæpe per- mutatus et addictus, Divenditatus, Emitatus, Di- nundinationibus contritus veterator, Veteratorius. Plut. Themist. Δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνὴρ, Veterator. Plato de LL. 4. (163.) Ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλάσα εαυτήν, ἥθη παλίμβολα καὶ ἅπαντα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. Hæc Bud. Exp. etiam Inconstans, Mutabilis, Qui facile in diversum resolvitur. Erasm. Chil. putat sumtum ab instrumen- tis sic arte confectis, ut facile recurrant in diversum, atque hinc detortum in hominem lubricæ fidei: sic παλίμβολος καὶ * παλίνστροφος γνώμη. Et ap. Suid. Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Idem Suid. ait posse exp. etiam ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. UNDE Παλιμβολία, ἡ, Dolus, Inconstantia, Fluctua- tio animi: εὐμετάβλητος γνώμη, ut Suid. exp. in h. I. Agathix: Πολλὰ δὲ φρουραὶ καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ ἀνὰ τὰ πλήθη * περινοστήσεις, ἐλπίς καὶ δέος καὶ παλιμβο- λία.] Παλίμβολος, Ruhnck. ad Tim. 204. Adamant. Physiogn. 2, 41. al. * Παλίμβουλος, pro quo Polemo 2, 12. * ἐναντιόβουλος: cf. Adamant. 2, 17. Pole- mon. 1, 11. ubi Δελίας καὶ παλιμβουλίας. Nicander πέδιλα. Aristæn. 1, 28. ἰστός. Glossæ: Παλίμβολος Veterator. * Παλιμβόλος, J. Poll. 4, 372. Παλιμβο- λία, "Jacobs. Anth. 11, 47. Παλίμβολος, ad Timæi Lex. 86. 204. Abresch. Lectt. Aristæn. 171. Plut. Mor. 1, 12. Toup. Opusc. 1, 316. 2, 131. Thom. M. 675. Jacobs. Anth. 8, 396. Wakef. S. C. 4, 138. T. H. ad Plut. p. 446. Aristoph. Fr. 288. Πέδιλα πα- λίμβολα in Athenæo, ad Timæi Lex. 204. * Παλιμ- βολῆς, Toup. Emeud. 2, 16." Schæf. Mss. "Πα- λιμβολος, Plut. 1, 423. 2, 4. Dio Chrys. 1, 584. Clem. Alex. 4. Revolubilis, Plut. 2, 318." Wakef. Mss.]

Πετροβόλος, ὁ, ἡ, Lapides ejaculans: ut πετροβό- λοι ap. Xen. (E. 2, 4, 8.) Lapidum jaculatores. Polyb. 5. Τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διαθεῖς τὰ βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. Joseph. A. J. 9. Πετροβολα τε καὶ * δο- ρυβόλα, sc. ὄργανα, Machinæ, quæ lapides ejacu- lantur, seu, ut e Paulo Diacono citant VV. LL., Pe- trariæ machinæ: ut sunt balistæ, catapultæ, scor- piones: quibus lapides, saxa, et silices emitti testantur historici. App. Libyc. Καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθο- βόλους. UNDE Πετροβολικός, (ἡ, ὄν,) Idem: ut πετρο- βολικὸν ὄργανον, Polyb. 5, 99, 7. Πετροβολέω, Schol. Æsch. S. c. Th. 566. * Πετροβολία, ἡ, Jactus lapi- dum, Xen. K. A. 6, 6, 9. Καταδικάζω ἐμαντοῦ, εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλον τινὸς βιαίον ἐξάρχω, τῆς ἐσχάτης δίκης ὁῖος εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην. * "Πετροβόλη- τος, ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss. "Theod. Prodr. Ep. f. 16." Bast. ap. Scap. Oxon. "Πετροβόλος, Lennep. ad Phal. 54. Diod. S. 1, 140. 2, 439. 442. 466. 490. 491. 498. 507. ad 2, 194." Schæf. Mss. "Joseph. 420, 31." Wakef. Mss.]

Πλειστοβόλος, ὁ, (ἡ,) Qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. VV. LL. Et Πλειστοβολὶς παιδιὰ, de qua J. Poll. 9. [Anal. 1, 242.] Et Πλει- στοβολίνδα, ibid. pro eod. Οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸν πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. Et Πλειστοβολέω, ap. Suid. quod quidem non exp. videtur tamen hujus esse signif. At ap. Hes. legitur et Πλειστοβάλειν, uno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν: exp. autem παίζειν ἀστραγάλους, Lu- dere taxillis. ["Πλειστοβόλος, Jacobs. Anth. 6, 137. 7, 138. Πλειστοβολίνδα, Πλειστοβολέω, 7, 138." Schæf. Mss.]

[* "Πολυβόλος, (ὁ, ἡ,) Philo Math. 75." Kall. Mss.]

Dionys. H. 2, 54. ex Eur.]

Πρωτοβόλος, ὁ, (ἡ,) Qui primus jaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος: ita enim ap. Eust. quoque scribitur cum accentu in penult.: exp. a Bud. ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult antem Eust. βάλλω in hoc comp. signif. ἐκβάλλειν et ῥίπτειν: sicut et cum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Af- fert autem et e quodam Comico, γνῶμα γοῦν βέβλη- κεν, ὡς οὐδ' ἐπτεῖς: nbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. Et Πρωτοβολέω, Primus jaculor. Plut. (6, 662.) Πρῶτος δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν συγκυνηγετούν- των τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους. At Ezech. 47, (12.) Πρωτοβολήσει ξυλον βρώσιμον, in VV. LL. exp. Lignum frugiferum afferet primitiva. [Πρωτοβόλος, Anal. 2, 86. 1, 170. ἡβη. "Eur. Tro. 1068. Τέρμονά τε πρωτοβόλον ἀλίφ, Qui primum feritur a sole." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 529. Wakef. S. C. 3, 52. Jacobs. Anth. 6, 342. 10, 159. Πρωτοβολέω, 6, 342. 8, 224." Schæf. Mss. "De dentibus, Geop. 1107." Wakef. Mss.]

[* Πτεροβόλος, ὁ, ἡ, Athan. 2, 388.]

[* Πυρβόλος, ὁ, ἡ, Manetho 5, 93. "Epiphan. Hær. 31. init." Routh. Mss. * Πυρβολέω, Epiphan. 1, 527.]

[* "Πυρσοβόλος, (ὁ, ἡ,) Hesych. 2, 1089. n. 1." Dahler. Mss. Anal. 2, 368. * Πυρσοβολέω, Manetho 4, 214. Pisid. Opif. p. 411. "Ad Charit. 595. Πυρ- σοβόλος, Jacobs. Anth. 10, 85." Schæf. Mss. "Ma- netho 4, 437. Strat. 38." Wakef. Mss.]

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Qui radices emittit et quasi eja- culatur. UNDE Ῥιζοβολέω, Radices mitto, Radices ago; ut ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 506." Schæf. Mss. "Geop. 1, 340. Athen. 93. Lucill. 111. Ῥιζοβόλος, Nicander Θ. 69." Wakef. Mss.]

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ut ῥινοβόλῳ πατάγω, Sono naribus edito et impulso, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 3, 93. Casaub. Lectt. Theocr. p. 12. Cf. Ῥινανλέω. "Ja- cobs. Anth. 11, 172." Schæf. Mss.]

"Σαγηνόβλος, (ὁ, ἡ,) Qui sagenam jactit, sicut di- citur jaci rete. Capitur generaliter pro Piscatore." ["Husch. Anal. 226." Schæf. Mss. "Agath. 28." Wakef. Mss.]

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ, Ferrum jaculans; ut σιδηροβόλος μηχανή, Bud. [Schneidero susp. * "Σιδηροβόλων, ad Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.]

Σκέρβολος, (ὁ, ἡ,) Convitiatorius, Impostorius. Item Convitiator, Impostor. Callim. σκέρβολα μητίσαντο. Et Σκερβόλλω, Convitior, Cor impeto verbis mordaci- bus: est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item Ποικίλλω, ut Schol. Aristoph. I. (821.) exp. παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Et Σκερ- βολέω, Idem. Hes. ["Σκερβόλλω pro ἐσκερβόλλω, ut ἐστίγκω στήκω, ἐσκορακίζω σκορακίζω, ἐνέργετος νέργετος, ἐνερθε νέρθε, ἐγρηγοῶ γρηγοῶ, ἐχθὲς χθὲς, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἐθέλω θέλω. Canin. Hellen. Sic σκορακίζω et σκαρδαμύττω, Eust. II. A." Gataker. Mss. "Callim. 1, 538. Brunck. Aristoph. 3, 37. Σκέρβολος, Callim. 1, 538." Schæf. Mss.]

"Σκιμβόλος, (ὁ, ἡ,) Fatuus, ἡλίθιος, Hes."

[* Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ, Chrys. 6, 574. Ed. Par.]

[* Συμβόλος, ὁ, ἡ, Opp. K. 2, 27.]

[* Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, Anal. 3, 189. τελετὴ τ. καὶ κριοβόλος. Cf. Orph. Argon. 612. * ταυροθύτους λοι- βάς. "Epigr. adesp. 190. et Jacobs. 191." Schæf. Mss.]

[* Ταφροβόλος, ὁ, ἡ, unde * Ταφροβολέω, Gl. Fos- sam duco.]

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, Longe s. procul jaculans, Eminus feriens. Strabo 4. Ἔστι δὲ γρόσφω ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρός, οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἐφιεμένον, τηλεβολώτερον βέλους: [16. p. 34. Τηλεβόλους χρῆσθαι, sub. ὅπλοις.] Et τηλεβόλος ἴος, Epigr. Quo etiam modo Lascar. Bom- bardam τηλεβόλον dixit, κάτθανε τηλεβόλῳ. [* Τηλε- βολέω, Nicet. Annal. 9, 9. "Τηλεβόλος, Mnasalc. 4. Heyn. Hom. 4, 315. Τηλέβολος, ad Il. B. 543." Schæf. Mss. "Nonn. 45, 202." Wakef. Mss.]

Τρίβολος, ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas, quæ secundum spinam folia habent, a Plin. numeratur. Ejus duæ species commemorantur, altera terrestriis,

altera in aquis nascens. Terrestres, inimica frugibus est, et a Plin. inter terræ pestes numeratur. Unde et ad Hebr. 6, (8.) de terra infrugifera, Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους. Vide Theophr. H. P. 4, 11. Diosc. 4, 15. Plin. 21, 15. 22, 10. || Τρίβολοι sunt etiam, ut Bud. in Pand. anuotat, Machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, unum aut plures aculeos infestos protendunt. Lat. Murices dicuntur. Plut. (6, 754.) Πολυβίου συμβουλευόντος αὐτῷ κατασπείραι τριβόλους σιδηροῦς, — ὥπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. Pro quo Valer. Max. Suadentibus quibusdam, ut circa mœnia urbis, quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Veget. etiam 3, (24.) vocat, a seminis tribuli figura triquetra: quem consule. Bud. lingua vernacula, ut et herbam ipsam, Calciatrappas nominari scribit. || Τρίβολος in VV. LL. est etiam Tribula s. Tribulum, de quo Varro, 1. p. 52. E spicis in aream excuti grana: quod fit ap. alios jumentis junctis ac tribulo: id fit e tabula lapidibus aut ferro asperata: quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur jumentis junctis, ut discutiatur e spica grana: aut ex assibus dentatis cum orbiculis. Idemque Plostellum Pænicum etiam vocari scribit, et huc referunt illud 2 Reg. 12, (31.) Ἐθηκεν αὐτοὺς ἐν τῷ πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. || Τρίβολοι item in frænis sunt, Quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris durioris coerceant. J. Poll. 1. Τὸ δὲ περὶ αὐτὸν (τὸν χαλινὸν) δακτύλιοι, ἔχιντοι, τριβόλοι, οὗσπερ μασάται ὁ ἵππος. [Tribula terrestris Linn. Virg. G. 1, 153. Theophr. H. P. 6, 5. Anal. 2, 280. Alcæus ap. Athen. 38=147. S. ὑξύτερος τριβόλων. * Τρίβολα, Tribula, τριβόλοι, οἷς ἀλωῶσι, Mathem. vett. 85.: Aristoph. A. 576. τοὺς τριβόλους ἀπολέξει. Polyæn. 1, 39, 2. σιδηροῖ τριβόλοι, Procop. B. G. 3, 24.: Lex. Polyb.: * Τριβολώδης, ὁ, ἡ, Athan. 2, 262. Glossæ: Τρίβολος, ἄκανθα Tribula, Sentis, Spina. Τρίβολοι Brutes. " Jacobs. Anth. 7, 396. 9, 157. 314. Villosion. ad Longum 220, ad Charit. 634. ad Diod. S. 2, 310. 383. 468." Schæf. Mss.]

" Τριβολεκτράπελα, comp. ἐκ τοῦ τριβόλου, et τοῦ ἑκτραπέλου, signif. σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα ap. Aristoph. (N. 1003.) cujus vide Schol., necnon Suid. " Quidam interpr. Dura, Incondita, Absurda." [" Brunck. 2, 108." Schæf. Mss.]

[* Τριβόλιον, τὸ, Gl. Tribula. Schol. in Dionys. Thracem ap. Schæf. ad Greg. Cor. 29. Idem Schæf. in Ind. ad Greg. Cor. 1037.:—" An quod habent libri in Longi Pastoral. 93. Vill.=125. Bip. τριβόλις, mutandum in τριβολλίς? Cf. Bast. ad Greg. Cor. 560."]

[* Τριγυλόβολος, ὁ, ἡ, Plut. 966.]

[* Ὑγροβόλος, ὁ, ἡ, Eur. Chrys. 7. σταγόνας νοτίους. " Ὑγρ. γῆ, Toup. Add. in Theocr. 395. it. Ind. ad hæc Add. v. Euripides, it. Corrig.: Valck. Diatr. 19. 51." Schæf. Mss.]

[* Φανσιβόλος, ὁ, ἡ, unde ap. Nicet. Annal. 12, 6. 21, 6. * Φανσιβολέω.]

[* Φεγγοβόλος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. f. 15. Chrys. 8, 41. Montf. " Basil. Isaur. Laud. S. Stephani 298. Combef." Boissonad. Mss. * Φεγγοβολέω, Manetho 4, 264. 367. 527. 571. " Ad Charit. 596." Schæf. Mss. " Suid. 1, 926." Wakef. Mss.]

" Φιλοβολίτης, (ὁ,) Qui super amicum se conjicit, " officii gratia: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet. Ita VV. LL., quæ afferunt " Aristot. Probl. 3, 5. Τρόμοι ἰσχυροὶ συνέβησαν, ὥστε " ἀπορρίπτειν τοὺς φιλοβολίτας: quæ Gaza vertit, " Tremores vehementes adeo exceperunt ut homines " prementes rejicerent. Sed v. ista mihi suspecta est." [Mss. φλεβολίτας, φλιβολίτας: cf. c. 26.]

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, Qui folia amittit: ab ea τοῦ βάλλω signif., de qua in Πρωτοβόλος dictum fuit. UNDE Φυλλοβολία, ἡ, Foliorum amissio. Theophr. 1, 15. Οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοβολίαι ταῖς βλαστήσεσιν. Et Φυλλοβολέω, ἡσω, Folia amitto, ut Varro loquitur. Theophr. ibid. Φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον. Est etiam Folia spargo.

A Herodian. Ἀνάγουσιν ἐς τὸ Καπετώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου εὐφημούμενον καὶ φυλλοβολούμενον, i. e. ut Bud. interpr., Frondibus conspersum præ lætitia, τῆς συγκλήτου Καίσαρα ἀποδειξάσης. Idem, Εὐφῆμουν τε καὶ ἐφυλλοβόλουν τὸν Μάξιμον. [Φυλλοβολία, Eratosthenes ap. Schol. Eur. Or. 574. Casaub. ad Suet. Ner. 25. " Ad Athen. 116. Jacobs. Anth. 6, 396. Φυλλοβολέω, ibid. ad Charit. 328. Ruhnck. Ep. Cr. 175." Schæf. Mss. " Folia spargo in honorem, Philo J. 1033. Porphy. V. P. 18." Wakef. Mss.]

[* " Φωνοβόλος, (ὁ, ἡ,) Hesych. 2, 1144. n. 27." Dahler. Mss. " Cyrill. Lex. v. Σαλπικγκτής." Wakef. Mss.]

[* Φωτοβόλος, Anonym. Hymn. in Virg. 22. * Φωτοβολέω, Gregent. Disp. " Const. Manass. Chron. p. 4. * Φωτοβόλημα, (τὸ,) 2. (351.)" Boissonad. Mss.]

* Φωτοβολία, ἡ, Schol. Par. Apoll. R. 4, 725.]

[* Χαρακοβόλος, ὁ, ἡ, unde ap. LXX. Ezech. 17, 17.]

* Χαρακοβολία, ἡ, Jactus aggeris. " Phrynich. Ecl. 31." Schæf. Mss.]

B [* Χονδροβόλος, ὁ, ἡ, unde * Χονδροβολία, ἡ, Gl. Χονδροβολίας ἑδαφος Pavimentum.]

[* Χορτοβόλος, ὁ, ἡ, Gl. Χορτόβωλος Cespes. (ubi Scal. ad Festum * Χορτόβωλος.) Χορτόβωλον Fœnili-um. * Χορτοβολών Fœnile.]

[* Χρυσοβόλος, ὁ, ἡ, Athen. 8, 6.]

[* Ψηφοβόλος, ὁ, ἡ: UNDE * Ψηφόβωλον, τὸ, Fritillus, Pyxis, Vales. ad Harpocr. 79.]

Ἰκνυβόλος, ὁ, ἡ, Celeriter feriens, Bud. Pernix, Gazæ ap. Aristot. de aquila, quæ λαγωφόνος dicitur: Ἔστι δὲ ὠκυβόλος, καὶ εὐθήμων, καὶ ἀφθονος. Sic ὠκυβόλους χεῖρας et ὠκυβόλων ἰῶν, Epigr. Quæ subito ictu impetunt. [" Simmias, Wakef. Phil. 710. Antip. S. 20. Heyn. Hom. 8, 661." Schæf. Mss.]

Βολαῖος, (α, ον,) Impetuosus: ut βολαῖος θύννος ap. Eust. qui a βολῇ deducit: eod. modo, quo ap. Athen. ὀρμητικὸς esse dicitur. VV. LL. exp. etiam Irretitus. [Plut. Lucullo 1.: " Wytttenb. ad S. N. V. 53." Schæf. Mss.]

Bolis, ἰδος, ἡ, Jaculum, Suid. Quo pertinere etiam potest βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5. Q. v. et Plin. 2, 26. utitur: Ita differre a lampadibus, id est facibus, quod faces vestigia longa faciant, priore ardente parte; Bolis vero perpetua ardens longiorem trahat limitem. || Item, Funis alligato plumbo, quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici potest: καταπειρατηρία alio modo dicitur. Bud. [" LXX. in 1 Reg. 17, 14." Routh Mss.] UNDE Βολίζω, ἰσω, Bolidem demitto, Bud. Bolide fundum maris exploro. Eust. exp. βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ κατέτρω, ἡ τοιῶδὲ τι. Alibi vero σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βόλου, εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act. 27, (28.) Καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυίας εἰκοσι καὶ βραχὺ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυίας δεκαπέντε. [Bolis, Draco 15. 23. 45. Glossæ: Bolis Jaculum, Tragula. Spohn. de Extr. Odys. Parte 172. Plut. Demetrio 3. p. 1630. HSt. Kai ποτε προσβεία τινὲς τοῦ Ἀντιγόνου σχολάζοντος, ἀπὸ θήρας ὁ Δημήτριος ἐπέστη, καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ, καὶ φιλήσας, ὥσπερ εἶχε τὰς βολίδας, ἐκάθισε παρ' αὐτόν: de Sol. Anim. 977=10, 69=7, 185. H. Tὰ * βολιστικά καλούμενα sub. γένῃ, i. q. χυτοὶ ἰχθύες: sic βόλος ἰχθύων, Athan. Quæst. ad Antioch. 136. (2, 300.) * Ἀβόλιστος, ὁ, ἡ, ibid. * Βροντοβολίζω, Fuhmine ferio, Fulmino, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 498. Ὁ Θάνατος, καπνισθεὶς καὶ βροντοβολισθεὶς τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, πάντα, ὅσους εἶχε, δικαίους ἐξήμεσε." Seager. Mss. " Bolis, Jacobs. Anth. 11, 171. Paul. Sil. 69. Valck. ad Ammon. 140. De quant., Phrynich. 70. Heyn. Hom. 8, 607." Schæf. Mss. Salmas. ad H. A. Scriptt. 465. " Phot. Ep. 31. Βολίζω, Geop. 1, 462. Eust. Il. 615. init." Wakef. Mss.]

Βολέω, ἡσω, Jacio: prope i. q. βάλλω: unde (Il. I. 3.) Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο, Eust. exp. βέβληντο, addens, κατὰ συγκοπὴν: innuens sc. βέβληντο e βεβόληντο, pro quo Ion. βεβολήατο, factum esse. Sic ibid. (9.) ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. || Alibi vero scribit τὸ ἐπὶ νηῶν βολεῖν, s. βολίζειν, ὃ βάθους θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ καθημένου βόλου τινός, respectu simpl. βολεῖν esse ἐτεροῦν. [" Metaph. Jacitare, Mnascalas ap. Athen. 163. Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ

βεβολημένη." Schweigh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 588.] "Βεβολήατο, poet. ectasi pro βεβολέατο "dicitur: quod Ion. est præter. plusquam. pass. pro "βεβόληντο s. έβεβόληντο: ab act. th. βολέω: unde "et part. βεβολημένος." ["Wakef. Herc. F. 1353. Jacobs. Anth. 6, 369. Brunck. Apoll. R. 189. Heyn. Hom. 5, 525. 527. 730. ad Mær. 66. ad Il. N. 212. Βολέω et Βάλλω, Heyn. Hom. 5, 525. 6, 408. 524." Schæf. Mss. "Etym. M. 193, 49." Wakef. Mss.]

[* Βόλια, τὰ, Gl. Tessera, Tessellæ. Barker. ad Etym. M. 1004. "Βόλιον, Thom. M. 556. Brunck. Aristoph. 2, 53. Jacobs. Anth. 11, 171." Schæf. Mss.] "Βολωσία, (ή,) teste Etym. dicitur ή Είλειθια, "Lucina: quoniam βολαί dicebantur αὶ ὠδίνες, Par- "tus dolores; quas ipsa amoliri et ὠθεῖν credebatur." [Procop. B. G. 4, 22.]

[* Βολεύς, ὁ, i. q. βάλλων. Tzetz. Anteh. 393.]

[* "Βολεύω, Toup. Add. in Theocr. 406." Schæf. Mss. "Philostr. 678. Hierocl. Facet. 2." Wakef. Mss.]

"Ηβολεῖν, Suidæ τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari: B "itidemque Hes. AT "Ηβολον ἡμαρ, eidem Hes. "καθ' ὃ ἀπαντῶσιν εἰς ταυτὸν, vel εὐκαιρον, ιερὸν." ["Ηβολεῖν, Anonym. π. Πνευμ. 222. laudat v. ἡβο- "λεῖν, cui asteriscum Valck. apposuit. Cod. Par. 1270.: Καὶ ἡβολεῖν, τὸ ἀργεῖν." Bast. de VV. dub. ad calcem Scapulæ Oxon. Zonaras: "Ηβολεῖν τὸ ἀρ- "γεῖν. "Consentiunt Hes. (Phav.) Suid. Cyrill. Suspicio leg. ἀργεῖν. "Ηβολεῖν enim pro ἀβολεῖν, i. q. ἀντιβολεῖν, Consequi aliquid, Nancisci, (Occurrere,) ἐπιτυγχά- "νειν, quasi jaciendo; cui signif. non plane repugnat ἀργεῖν. Confirmare illam conjecturam videtur glossa Hesychii: "Ηβολον ἡμαρ καθὸ (Noster καθ' ὃ) ἀπαντῶ- "σιν εἰς ταυτὸν, εὐκαιρον. Vide hunc v. 'Αβολῆσαι." Tittm.]

'Αμφιβάλλω, Circumjicio, Circumpono, Circumdo. Od. E. (342.) 'Αμφὶ δέ μοι ράκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophe pro ἀμφέβαλον ἐμοί, Mihi circumposuerunt, Mihi circumdederunt: sic et Od. Ψ. 'Αμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλην βάλε: [155. 'Αμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλεν.] Sic et H. (142.) 'Αμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας 'Οδυσσεύς. || Comprehendo, Am- "plector, Complector. Od. P. (344.) Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνθανον ἀμφιβαλόντι: ubi ἀμφιβαλεῖν exp. Eust. περιλαβεῖν, ἥτοι περισχεῖν. Idem ad (Ψ. 192.) Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, αἶτ ἀμφιβα- "λεῖν esse περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι. || Induo; ut Δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρα, Eur. (Andr. 110.) Induens capiti tristitem servitutem: quam signif. habet et in v. pass., ut paulo post dicitur. Existimo autem et in Il. P. (742.) Οἷδ' ὥσθ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, nihil aliud esse ἀμφιβαλόντες quam ἐνδεδυκότες, i. e. Qui induerint, vel Postquam induerint; eod. sc. modo, quo ἐπιειμένος ἀλκὴν dicit Hom. Scio tamen aliter illud ἀμφιβαλόντες in Schol. exp. [sc. Περιβαλόντες καὶ ἀντερείσαντες ἀλλήλους τὰς ἐαυτῶν δυνάμεις ὃ ἐστι, συνάψαντες καὶ ἰσώσαν- "τες.] || Dubito, Ambigo. Greg. de Hom., "Οτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστίν, οὐκ ἂν οἰμαί τινα τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν. Eust. ait in hac signif. ab Hom. nusquam usurpatum fuisse. || 'Αμφι- "βάλλομαι, pass. Circumjicior, Circumponor, Circum- "dor. || Accingor, Induor, vel Accingo me, Induo me; cum accus. signif., ut plurimum, aliquod armorum genus: unde Hes. ἀμφιβάλλομαι exp. etiam ὀπλίζο- "μαι. Od. X. (103.) Καὶ κυνέην πάγχυαλκον ἐπὶ κροτά- "φοις ἀραρυῖαν Αἰτὸς τ' ἀμφιβαλεῖμαι ἰών. Phocyl. (13, 29.) Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἀμν- "ναν, i. e. Præcingere ense, ut loquitur Ovid. [Gl. 'Αμφιβάλλω. Dubito. 'Αμφιβάλλει. Ancipit. 'Αμφι- "βάλλοντες. Dubitantes. 'Αμφιβάλλεται. Deputatur. 'Αμφιβληθέντες. Ancipiti. Ælian. H. A. 9, 33. Ὡς δέ καὶ ἥδε ἡ πόα σὸν δῶρόν ἐστιν, οὐδ' ἀμφιβάλλειν χροή. Heliod. 5. p. 230. Τὴν ἄκραν προσκοπεῖν ἀμφεβάλλο- "μεν, 232. Μὴ μέλλε μὴδὲ ἀμφιβαλλε, 347. Μὴδὲν ἀμφιβαλλε. Neutr., Alciphro 1, 37. Εἶπθε τὰ φίλτρα ἀμφ. Il. Ψ. 97. μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπύμεσθα γόοιο. "Thom. M. 43. 227. 307. Markl. Suppl. 69. Wakef. Herc. F. 421. Musgr. ibid. Wakef. Phil. 205.; Eum. 736.; S. C. 2, 117. 123. 5, 63. Jacobs. Anth. 6, 276. 7, 401. 11, 92.

A Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 7. Heyn. Hom. 6, 628. 7, 396. 777. 8, 405. Il. 23, 97. ubi v. Heyn.: Casaub. Athen. 1, 170. Valck. Adonias. p. 309.; Phœn. p. 587.; Musgr. p. 191. Brunck. ad Bacch. 103. Alciphro 170. Musgr. Cycl. 60. Brunck. Andr. 1187. Eur. Hipp. 1270. ad Herod. 628. Dubito, T. H. ad Aristoph. Il. p. 377. Valck. ad Ammon. 68. 'Αμφ. κόνιν, 156. Act., Med., Kuster. V. M. 6." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 76. Ælian. H. A. 319. 515. Manetho 1, 54." Wakef. Mss.]

'Αμφίβλημα, τὸ, Indumentum, Vestimentum: ἀνα- "βόλαιον, Hes. Eur. Phœn. (786.) πάνοπλα ἀμφιβλή- "ματα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indu- "menta cuncta, quibus quis armatur: 'Εκφέρετε τεύχη; πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα: i. e., inquit Schol., Indu- "menta omnia hominem armantia: ut thoracem, ga- "leam, ocreas. [Αμφίβλημα πόντιον, Noun. Jo. 255, 28. "Porticus, Eur. Hel. 70. Πλούτων γὰρ οἶκος ἄγιος προσεκάσαι, Βασιλεία τ' ἀμφιβλήματ', * εὐθρυκοί θ' ἔδραι: Indumentum, Vestimentum, 430." Seager. Mss. "Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.]

'Αμφίβληστρον, τὸ, Circumdatorium, ad verbum, Omne instrumentum ad circumdandum; fit enim ab ἀμφιβάλλειν, Circumdare. || Peculiariter autem ἀμ- "φίβληστρον appellatur Rete; nam exp. δίκτυον a Suid. et Hes.: est autem generale nom. δίκτυον: at qui- "dam volunt Certum retis genus ita vocatum. Verri- "culum a nonnullis exp., ab aliis Reticulum. Funula etiam ab aliquibus. Hoc certe constat esse Rete piscatorium. Hesiod. (A. 215.) εἶχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον: et quidam ap. Athen. 10. Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων. Habetur et Matth. 4, (18.) Marc. 1, (16.) Dicitur autem ex eo, quod undique complectatur, vel circumdet. || 'Αμφί- "βληστρον, metaph. appellatur a Soph. Trach. (1052.) Tunica, quasi sc. involvens et irretiens more Retis, quod ἀμφίβληστρον dicitur: Καθῆψεν ὦμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, i. e. Accio interpr. Hac me irretivit veste Furiali inscium. [Αμφίβλη- "στρο τοίχων, Eur. Iph. T. 96.: Hel. 1085. τὰ ἀμ- "φίβλ., Amicula. Æsch. Pr. 81. Schleusner. Lex. in V. T. "Wakef. Trach. 831. 1051.; Eum. 463. Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 9, 270. ad Diod. S. 2, 193. Valck. Phœu. p. 440. * 'Αμφίβληστρον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

'Αμφίβληστροειδής, ὁ, ή, Formam habens retis, quod ἀμφίβληστρον appellatur; ut ἀμφίβληστροειδὲς ὀφθαλ- "μοῦ χιτῶν, J. Poll. [2, 71. "Gal. Θεραπ. Μεθ. T. 4. p. 22. Ald." Dindorf. Mss. "Anom. Isag. Anal. p. 118." Kall. Mss. "Theod. 4, 351." Wakef. Mss.]

[* 'Αμφίβληστροειδής, ή, ὄν, Plato Sopb. 1, 235.]

[* 'Αμφίβληστροεῖω, Reti capio, Aqu. et Inc. Es. 51, 20.]

'Αμφίβληστροεντική, ή, Ars piscatorum, qui utuntur reti, quod appellatur ἀμφίβληστρον. Sic dicitur ut ἀγκιστροεντική, sub. τέχνη, J. Poll. [7, 139.]

[* 'Αμφίβολή, ή, Opp. A. 4, 149. λίνον ἀμφίβολας, pro λίνον ἀμφιβαλλόμενον et ἀμφίβληστρον. "Wakef. Ion. 1511." Schæf. Mss.]

'Αμφίβολος, ὁ, ή, Piscator: ἀμφίβολος Hes. exp. ἀλειεῖς. Apud Esaiam quoque 19. ἀμφίβολος inter Piscatores numerantur. Videtur autem proprie de his dici, qui utuntur retis genere, quod appellatur ἀμφίβληστρον. ["Muncker. ad Anton. L. 40. Verh., ad Thom. M. 32." Schæf. Mss.]

'Αμφίβολος, ὁ, ή, Qui undique feritur. Thuc. 4, (36.) Οὐτοί τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον, Hique, cum undique ferirentur, non jam hosti resi- "stere poterant. Vel, Cum ab utraque parte feriren- "tur. Arrian. ap. Suid. Οἱ δὲ Μάρδοι ἐκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιό- "μενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νῶτον ἐπιτιθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Plut. Camillo, 'Αμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων: ubi quidam exp. Circumdati ab hosti- "bus. Videtur autem in Arrian. l. c. abundare τὸ ἐκατέρωθεν, cum ἀμφίβολοι per se signif. ἐκατέρωθεν βαλλόμενοι. || Metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: ut λόγοι ἀμφίβολοι. Isocr. (2, 590.) ἀμφίβολος φήμη, Plut. Othone, Ambiguus rumor: ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Qui est ancipiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες, Anthol. Ancipites. || Ponitur ἀμφίβολον substantive

etiam; ut ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι, Thuc. (2, 76.) In ancipiti esse; usurpando Ancipiti substantive: ut Præcipiti, cum dicitur Esse in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thuc. 'Ες ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθά. || Interdum ἀμφίβολος dicitur ipsa persona: unde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio est. Suid. ἀμφίβολοι exp. Qui undique feriuntur, aut Consilii inopes, Quos variæ incessunt cogitationes, incertos quid potissimum eligere debeant. Deinde subiungit Arriani l. c., rursum illi hunc attexens, 'Ο δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφίβολος ὄφθεις, βραχὺ παρεωρᾶτο. Utrique tamen l. prior tantum exp. convenire videtur. [Æsch. Eum. 736. "Ἀμφίβολον, Epigr. ap. Suid. v. 'Αδρανία." Kall. Mss. Arrian. Anab. 3, 18. 4, 29. Eur. Ion. 1490. σπαργάναι: Tro. 537. λῖνα ἀμφίβολα. Anal. 1, 223. πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον, pro ἀμφίβληστρον. Strabo 7, 8, 9. p. 371. (464.) ἄγκυρα, cf. Schol. Apoll. R. p. 62.: 'Ἀμφίβολοι, Παθίχι, qui utrimque Venerem exercent, Orig. c. Cels. 4. p. 206. Glossæ: 'Ἀμφίβολος Dubius, Ambiguus, Anceps. "Ad Charit. 419. Markl. Iph. p. 309. Musgr. Rhés. 374.; Tro. 538. Wakef. Ion. 1511. Jacobs. Anth. 7, 85. 12, 18. Cattier. 65. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 28. Toup. Opusc. 1, 27.; Emendd. 1, 39. Zeun. ad Xen. K. Π. 801. 'Ἀμφίβολον, Wakef. Ion. 1511. Jacobs. Anth. 7, 74. Rete, Toup. Opusc. 1, 15." Schæf. Mss.]

'Ἀμφιβόλως, Ambigue. Athen. 12. 'Ἀμφιβόλως δ' αὐτὸ εἶρηκεν ὁ Ἰδομενεύς: 9. 'Ἀμφιβόλως δ' εἴρηται τὸ παρὰ κ. τ. λ. ["Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. 564." Routb. Mss. Glossæ: 'Ἀμφιβόλως Ambigue. Schol. Æsch. S. c. Th. 865. J. Poll. 5, 153. Eust. 225, 22. "Thom. M. 307. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 280. Tzetz. Exeg. in Il. 23, 7. Hutchinson. ad Xen. K. Π. 11." Schæf. Mss.]

[*Ἀμφιβολολογέω: UNDE, * "Ἀμφιβολολογία, sic leg. in Schol. Horat. p. 271. Fabric." Schæf. Mss.]

'Ἀμφιβολία, ἡ, Ambiguitas in sermone, Ambigua dicti alicuius sententia: unde et uni e vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam Vox anceps, ut apparet e Suid. || Incertitudo consilii de re quapiam, Hæsitatio hominis ambigentis quid sit agendum, vel utrum e duobus sit agendum; ut, 'Εν μεγάλῃ καθεστῆκεν ἀμφιβολία, Valde ambigebam, Valde consilii ambiguus eram, ut Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate consilii constitutus eram; si modo Ambiguitas consilii dici posset ἀμφιβολία: ut Ambiguus consilii dicitur a Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκώς: aut ἀμφιβολία ἐχόμενος: nam invenitur et hoc loquendi genus. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 3. 796. "Clem. Alex. 292. Basil. in Ps. 14. Justin." Suicer. Mss. Herod. 5, 74. Suspensio animi, Anxietas, Incertum, Plut. Sulla 863. Glossæ: 'Ἀμφιβολία Altercatio, Dubietas. "Toup. Opusc. 1, 232. 2, 135. 204. Herod. 409." Schæf. Mss.]

[*Ἀμφιβολικός, ἡ, ὄν, UNDE] "Ἀμφιβολικῶς, Ambigue, ἀμφιβόλως." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Ἀναμφίβολος, (ὁ, ἡ,) Qui non est ἀμφίβολος, Minime dubius, Non ambiguus s. anceps, Indubitatus s. Indubitabilis. UNDE 'Ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur Quod ἀμφίβολον non est, Indubitatum s. "Indubitabile esse, Dubium et ambiguum non esse." [Gl. 'Ἀναμφίβολος Goreo, Indubitatus. 'Ἀναμφίβολοι Gorgi. 'Ἀναμφιβόλως Goreo. Vide ad Fest. v. Corgi. 'Ἀναμφιβόλως, M. Anton. 1, 8. Dionys. H. 2, 139. Schol. Aristoph. A. 314. "Euseb. V. C. 52." Boissonad. Mss. "Hes. v. 'Ἀναντιρρήτως." Kall. Mss. "Chrys. in Ps. 105. T. 1. p. 965." Seager. Mss. "Schneider. ad Xen. Œcon. 24." Schæf. Mss.]

[* "Ἐπαμφιβόλως, Ambigue, Chrys. Sermon. 63. T. 6. p. 654. Διὰ τοῦτο ἐπαμφιβόλως τέθεικε τὰ ῥήματα." Seager. Mss. Epiphani. 1, 784.]

[* "Ὑπαμφίβολος, (ὁ, ἡ,) Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40." Bast. ap. Scap. Oxon. "Dubius, Philo J. 2, 30." Wakef. Mss.]

[* "Διαμφιβάλλω, Nicet. Paphlag. Laud. S. Eustathii 219." Boissonad. Mss. * Περιαμφιβάλλω, Quint. Sm. 14, 174. * Συναμφιβάλλω, Eust. 239, 31. "Διαμφιβάλλω, Thom. M. 409." Schæf. Mss.]

A 'Αναβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, Sursum tollo, Attollo, Erigo. 'Αναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, ap. Xen. (K. Π. 7, 1, 18.) i. q. ἀναβιβάζειν, Tollere in equum. Aristot. Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα et καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponit, Attollere oculos et Demittere oculos. Eust. ait eum, qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, Sursum jacere: cui contrarium sit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Est et ap. Xen. K. Π. 7, (5, 6.) ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud Eund. dicitur a Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, pro Erumpere aquam quasi subsilientem. Bud. e quibusdam Schol. annotat et hoc, ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον, i. e. Bullat, Effervescit, Redundat.

'Αναβάλλω, Sterno et excutio; ut equus sessorem, inquit Budæus. Xen. (I. 8, 7.) 'Ἦττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύνει ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην.

'Αναβάλλω, inquit Bud., Remoror, Protraho, Prolationibus implico, Demosth. Τὸς λόγους, οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, Quibus nos remorantur et differre cogunt.

'Αναβάλλω, Differo; ut in Proverbio, 'Ἐχίνος τὸν τόκον ἀναβάλλει: exp. enim, Echinus partum differt. Sic usurpatur Od. T. (584.) Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τοῦτον ἄεθλον. Usitatio est tamen hæc signif. in pass.

'Αναβάλλομαι, Sursum tollor, Attollor, Tollor: ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: ut ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus a Xen. poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβάλλεσθαι absolute pro eod. usurpat, Ipr. (1, 17.) Τούς γε μὴν πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας, καὶ τούτους προσεθίσαις ἂν.

'Αναβάλλομαι, Induor, Amicior. Aristoph. Σ. (1152.) οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? 'Αναβάλλομαι, inquit Bud., Amicior, ἐνδύομαι: unde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, signif. Induere in modum amiculi, Amictim circumjacere. Ps. 103, (2.) 'Αναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chrys. de Sacerd. 'Αναβεβλημένη στολίδας. Suid. ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον, non autem περιβάλλεσθαι.

C 'Αναβάλλομαι, Resupinor, θρύπτομαι. Dionys. H. de quadam Isocr. Oratione loquens, Τὸ μὲν ὕπτιον καὶ οἷον ἀναβεβλημένον τῆς ἀναγωγῆς, Supinum et deliciis affluens. || Videtur autem huic signif., quam annotat Bud., esse affinis ista, quæ ab Eust. ponitur, ut sit i. q. Pigror aliquid facere, Tardus sum ad aliquid faciendum, Detrecto facere. Sed notandum est, hac in signif. non pass. accipi ἀναβάλλομαι, sed active.

'Αναβάλλομαι, act. positum, ut et in proxime annotata signif., capitur et pro Differo, Prorogo, Procrastino. 'Αναβάλλομαι, inquit Bud., ut et ἀνατίθεμαι, Rejicio, Cunctor, Prolato, Procrastino; quod et ἐπαβάλλομαι dicitur, Dilaciones quæro, Diem de die duco. Basil. Μη τοίνυν ἀναβάλλον ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plut. Cæsare, Τὴν συγκλητὸν ἀναβάλλεσθαι, Senatus diem distulisse. Hæc ille. Xen. E. 6, (1, 5.) Τότε μὲν ἀνεβάλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem K. Π. 8, (1, 7.) Ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν, πολλὸν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν, Auditis autem illis in longum tempus differebat judicationem. Æschin. (77.) 'Ἄλλ' εἰς τίνα καιρὸν ἀνεβάλλον καλλίω; Sic Plut. Themistocle, Πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infin. Xen. E. 1, (6, 7.) 'Ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Ammon. vult ἀναβάλλεσθαι et υπερτίθεσθαι ita differre, ut ἀναβάλλεσθαι sit Præterire tempus idoneum agendæ rei cuiquam; ὑποτίθεσθαι autem, Illud idoneum tempus expectare. || Usurpatur et pass. in hac signif. pro Differor. Isocr. Οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας.

'Αναβάλλομαι, Ad iudicium alterius rejicio, Arbitrio alterius permitto. Lucian. (1, 586.) 'Ἄλλ' ἐπὶ σε τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα, καὶ ὁ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. Bud.

'Αναβάλλομαι, i. q. προοιμιάζομαι, s. ἀνακροῦμαι, aut προανακροῦμαι: ut exp. VV. LL. 'Αναβάλλομαι, inquit Bud., προοιμιάζομαι, Præfationem dico, vel Præludium cantus facio; quod etiam ἀνακροῦμαι dicitur. Isocr. (2, 450.) "Α μὲν οὖν ἡβουλῇσιν, καὶ περὶ

ἐμαντοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶ-
νος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, Quæ præfari statue-
ram eo modo, quo chorus quædam præcinere solet.
Hæc ille. Notandum autem jungi accus. hic ab
Isocr., ut et junxit is, qui dixit αἰοιδὴν ἀναβάλλεσθαι,
pro Cantus præludium facere : et Aphthon. μουσικὴν
ἀναβάλλεσθαι σύντονον : at cum infin., Od. A. (155.)
ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν : ubi scien-
dum et aliam proponi τοῦ ἀνεβάλλετο exp. ab Eust.,
sc. ut signif. i. q. alibi ἀνενεῖκατο, Spiritum reduxit,
et quasi sursum attraxit, ut faciunt sc., qui ad can-
tum suam vocem præparant. Apud Suid. autem est
anuotatio ineptissima, sc. ἀναβαλλόμενος, cum ll esse
ὑπερτιθέμενος : ἀναβαλλόμενος autem per λ, προοιμια-
σάμενος : quasi vero in utraque signif. non usurpetur
et Præsens et Aor. 2.

Ἀναβάλλομαι, Suscipio ; ut Herod. Ἀναβάλλεσθαι
μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Adversus Messenios prælia
suscipere, VV. LL. ; sed ego sic interpr. nolim.

[Ἀναβάλλω, Gl. Resupino, Protraho, Resulto,
Retracto. Ἀναβάλλομαι Differo, Procrastino, Cra-
stino, Præludo. Ἀναβαλέσθαι Præfari. Conf. cum
ἀνακαλεῖν, Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb.
309. "Synes. p. 66. Ἀναβεβλημένον καὶ λιγυρὸν
προανακρούεσθαι τοῦ λόγου. Heliod. 2. p. 72. : Herod.
5, 49. Ἀναβάλλω κίνδυνον, ut ἀναρρίπτω Æsch. S. c.
Th. 1030. Plato Theæt. 25. ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως. Ari-
stoph. Σ. 1132. τηνδὶ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.
Demosth. 420. "Ἐφ' ἡ γὰρ τὸν Σόλωνα ἀνακείσθαι τῆς
τῶν τότε δημηγορούντων σωφροσύνης παράδειγμα, εἴσω
τὴν χεῖρα ἀναβεβλημένον. Cf. Lat. Cohibeo brachium
tunica, et Plut. Phot. 4. Οὐδ' ἐκτὸς ἔχοντα τὴν χεῖρα
τῆς περιβολῆς, ὅτε τύχοι περιβεβλημένος. Aristoph. E.
97. ἀναβαλλομένη, Rejecta veste. "Ἀναβάλλω,
Callim. 1, 542. Ruhnck. ad Longin. 264. Thom. M.
64. Zeun. ad Xeu. K. II. 609. ad Lucian. 1, 467. ad
Herod. 409. Dionys. H. 4, 2004. Heyn. Hom. 8,
346. Differo, Phrynich. Ecl. 91. Ammon. 16. Ilgen.
Hymn. 450. Retardo, Kuhn. ad Paus. 253. Incipio
canere, Jacobs. Animadv. 141. Huschk. Anal. 95.
De cantando, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 96. Harles.
ad Theocr. 171. ad Lucian. 1, 240. ad Od. A. 155.
Ilgen. l. c. 453. De vestitu, Coray Theophr. 312.
Brunck. Aristoph. 1, 71. 2, 244. 3, 178. Jacobs.
Anth. 11, 348. Heindorf. ad Plat. Theæt. 400. De
cordis subsultatione, s. præcordiorum timore, Toup.
ad Longin. 303. et Ind. Ἀναβ. in equum, Plut. 5,
397. H. Ἀναβ. σπλάγχνα, de nausea, Ruhnck. ad
Longin. 252. Ἀναβάλλω, Ἀναβάλλομαι λόγον, Vil-
loison. ad Longum 42. Ἀναβάλλομαι, Differo, ad
Phalar. 365. Phrynich. 90. ad Charit. 459. Wakef.
Alc. 537. 673. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 433. Vil-
loison. ad Longum 226. Dionys. H. 1, 481. Boi-
ssonad. Philostr. 561. 605. Induo, Thom. M. 796. A-
then. 21. Casaub. 53. Differt ab ἐνδύειν, Lucian. 2,
218. Cum infin., Kuster. Aristoph. 192. Cum infin.
fut., Herod. 5, 49. fin. Demosth. 1, 31. Ἀναβάλλε-
σθαι μολπήν, Christod. Ecphr. 130." Schæf. Mss.
"Ἀναβάλλω, Evoco, Elicio, Surgere facio, Anton.
Lib. p. 410. Emitto, ut terra proventus, Athenag.
50. Oculos attollo, Ctesias in J. Polluce. Subverto,
Diod. S. 151. Scrupulum injicio, Philostr. 766. Ἀ-
ναβάλλεσθαι, med., To rid oneself of, Schol. Theocr.
6, 20. cum gen. Induere, Athen. 21. Sustollere,
Heliod. 72. Incipere canere, cum accus., Aphthon.
2. Noun. D. 36, 25. Philostr. 775. ἡχὴν, Nicander
A. 303. Pass., Terram egerere, Xen. K. A. 345. Ἀ-
ναβεβλημένος, Slow, Dull, Spiritless, Dio Chrys. 1,
43. Ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, Plut. sæpe." Wakef. Mss.]

"Ἀμβάλλω, Æol. et poët. pro ἀναβάλλω. Il. M.
"μηδὲ τι δηρὸν Ἀμβάλλωμεθα ἔργον, Nec diu reji-
ciamus in aliud tempus et differamus. At ἀμβάλεν
"μέλος, Theocr. 5. Prælude : ἀγκρουνσον s. ἀνάκρου-
"σον. Ubi etiam nota ἀμβάλεν Dor. pro ἀμβάλου,
"hoc autem pro ἀναβαλοῦ."

[* Ἀναβεβλημένως, Diouys. H. 3, 318.]

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procrasti-
natio. Il. B. (379.) οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις
κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν. Ibid. Καὶ κεν ἀνάβλησις

λύσιος νεκροῦ γένηται. [Ad Dionys. H. de Comp.
Verb. 266. "Heyn. Hom. 4, 267. 8, 734." Schæf.
Mss. "Callim. (H. in A. 46.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀναβλητικός, ἡ, ὄν, unde * Ἀναβλητικῶς, i. q.
ἀναβολικῶς et ἀμβολάδην, Eust. ad Il. Φ. 364. Vide
seq. voc.]

[* Ἀναβλήδην, Tarde, Cunctanter, Arat. D. 338.
ἀναβλήδην ὀχέωνται. "Schneider. ad Aristot. H. A.
11, 349. * Ἀναβολήδην, Heyn. Hom. 8, 345." Schæf.
Mss.]

"Ἀμβλήδην, Æol. pro ἀναβλήδην s. ἀναβολάδην,
"ex ea signif. τοῦ ἀναβάλλειν, qua ἀμβάλλεσθαι μέ-
"λος dicitur is, qui ἀνακροῖται et orditur : unde Eust.
"quoque ipsum exp. ἀναβλητικῶς καὶ * προοιμιακῶς,
"itidemque Hes. ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου : ὑτε-
"que respiciens ad Il. X. (476.) Ἀμβλήδην γούσσα
"μετὰ Τρωῆσιν ἔειπε, Lamentorum facto exordio,
"Ululatus exordiens : γούος ἀμβαλλομένη, ut Theocr.
"dicit μέλος ἀμβάλεν pro ἀγκρουνσον s. ἀνάκρουνσαι :
"vel, inquit Hes., μετὰ ὀλολυγμοῦ ἀναβάλλουσα.
"Eust. tamen exp. posse ait etiam ὀρμητικῶς καὶ
"ἀθρόως."

Ἀναβληδὸν, In modum amiculi, Amictim : ut ἀνα-
βληδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Ami-
ctim circunjacere.

Ἀναβολή, ἡ, Egestio : ut ἀναβάλλειν γῆν interpr.
Egerere terram. Capitur et pro Ipsa terra egesta :
nam Eust. ἀναβολὰς τάφρων esse vult τὸ ἐκ τῶν τάφρων
ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναβολή, in prosa frequentissime, i. q. ἀνάβλησις
ap. poetas. Isocr. (2, 186.) Μηδ' ἀναβολὴν, ἀλλ' ἀπ-
αλλαγὴν εὐρήσομέν τινα τῶν κακῶν τῶν παρόντων,
Nec dilationem, sed liberationem inveniemus præ-
sentium malorum ; vel, Nec intermissionem inveni-
mus, &c. Ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, pro ἀναβάλλεσθαι, Dif-
ferre, Procrastinare, Plut. Camillo, "Ἐγὼν μὴ ποιεῖσθαι
τῆς τιμωρίας ἀναβολὴν, Statuit ultionem non differre.
Thuc. (2, 42.) Ἀναβολὴν τοῦ δεινοῦ ποιεῖσθαι. Usur-
patur interdum et plur. pro sing., ut Plut. Ἀναβολὰς
τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias
differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis.
Dicitur vero et alia forma, Ποιεῖσθαι τι εἰς ἀναβολὰς,
pro ποιεῖσθαι ἀναβολὰς τινος : ut Thuc. Ἐς ἀναβολὰς
ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem (7, 15.) Ἐς ἀναβολὰς
πράττειν. Plato autem de LL. 11. dixit ποιεῖσθαι ὦν ἡν
ἐπ' ἀναβολῇ, pro Dilatione data, quod vulgo dicunt
Ad terminum : Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράσιν μηδὲ ὦν ἡν
ποιεῖσθαι μηδενός. Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Cau-
sari, προφασίζεσθαι ap. Demosth., Bud. Dicitur etiam
Ἐν ἀναβολαῖς εἶναι : quo genere loquendi sæpe utitur
Philostr. Ἀναβολαὶ ἔνορκοι, Dilationes propter sonti-
cum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ.
Bud.

Ἀναβολή, ut vult Eust., capitur et pro ἀνάπτωσις,
ὄκησις, Cunctatio, Bud.

Ἀναβολή, Amictus ; ut, Τὴν ἀναβολὴν ἡμίγυμνος.
Synes. (89.) Σοί τε θέριστρα πρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς
τὴν ὥραν τοῦ ἔτους.

Ἀναβολή, Proœmium carminis, s. initium. Aristoph.
Eip. (830.) ἐυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτῶμεναι : ubi
Schol. exp. τὰς ἀρχὰς τῶν ᾠμάτων, Initia cantico-
rum, subjungitque Od. A. (155.) Ἡ τοι ὁ φορμίζων
ἀνεβάλλετο κ. τ. λ.

[Ἀναβολή, Gl. Cunctatio, Crastinatio, Amictus,
Præcentio, Mora. "Clem. Alex. Fr. 1021. Potter."
Routh. Mss. Xen. K. A. 5, 2, 5. Plato Protag. 152.
Ἀναβολὰς βραχείας φοροῦσιν. Ascensus, Polyb. 3,
50. : Aristot. Rhet. 3, 9. "Eur. Herc. F. 93. :
Terra egesta, Xen. K. A. 5, 2, 5. Ἐπεὶ δὲ μαχόμενοι
οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὸ χωρίον καὶ γὰρ τάφος ἦν περὶ
αὐτὸ εὐρεῖα ἀναβεβλημένη, καὶ σκόλοpes ἐπὶ τῆς ἀνα-
βολῆς, καὶ τύρσεις πολλαὶ ξύλιναι πεποιημέναι ἀπέναντι
ἡδὴ ἐπεχειροῦν. Exordium, Aristoph. O. 1385."
Seager. Mss. "Wakef. Alc. 537. Jacobs. Anth. 6,
287. 8, 45. Heyn. Hom. 5, 423. ad Dionys. H. 4,
2341. Boissonad. Philostr. 561. Ruhnck. ad Longin.
264. ad Thom. M. 65. Wakef. S. C. 2, 89. Herod.
628. Terra egesta, Diod. S. 2, 234. Amictus, Jacobs.
Anth. 11, 348. H. Steph. ad Dionys. Legat. 26.
Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 238. ad Lucian. 1, 181.

417. Proœmiuin carminis, ad Od. A. 155. Eis ἀναβολὰς, Dionys. H. 5, 315. Thuc. 2, 188. Bayer. Crus. ad Sueton. 193. 200." Schæf. Mss. "Ingressus, Ascensus, Polyb. 1, 322. Terra egesta, Xen. K. A. 345. 362. Amictus, Synes. 89. Eis ἀναβολὰς, Cunctanter, Ælian. H. A. 71. 105." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολή, ἡ, Æol. et poet. pro ἀναβολή, Rejectio "in aliud tempus, Dilatio, Procrastinatio, Cunctatio. "Lucian. Scythia, Οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν· ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένονται. Itidem Athen. 14, (7.) ex hoc "Ceo Bacchylide affert, οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Doricum autem est hoc ἀμβολᾶς, pro ἀμβολῆς: ut et in hac adversum Lacedæmonios κατάρῃ et imprecatione ap. Suid. Οἰκοδομά σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ, ὅτε ἵππος, Ἄτε γυνὰ τοι μοιχὸν ἔχοι. Ubi "quidam ἀμβολὰ accipiunt pro Aggesta s. Aggere: cum tamen potius accipiendum sit pro Ipsa terræ in aggerem egestionem s. educationem, si pro Dilatione et cunctatione accipere nolumus. Suidas hæc ipsa B "verbis solutis et prosa sic refert, Τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἐδύκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 401.: *Ἀμβολογήρα, Veneris cognomen, Paus. 3, 18. Lobeck. l. c. 538. "Musgr. Heracl. 271. Hel. 910. 1313. Jacobs. Anth. 6, 287. Lucian. 1, 872. Brunck. ad Phæn. 1420.; Valck. p. 221. Wessel. Herod. 241. ad Callim. 1, 100. Ἀμβολογήρα, Fac. ad Paus. 1, 408. ubi v. et Kuhn." Schæf. Mss.]

"Ἀμβολὰς, ἄδος, ἡ, Egestitia, s. Fossitia: ab ea "signif. τοῦ ἀναβάλλειν, qua fossiores terram dicuntur ἀναβάλλειν e locis cavis, aut fossatis, pro Egere et educere instrumentis fossoriis: quemadmodum Eust. quoque 1240. ait, Ἐντεῦθεν, nimirum "ἀπὸ τῶν ἀμβολάδην ζεόντων καὶ ἀναβρασσόντων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί· καὶ τὴν τοιαύτην γῆν, ἀμβολάδα. Itidemque 1404. cum dixisset ἀναβάλλειν esse ἀνάγειν, Educere: subjungit, Οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν χοῦν λέγονται· καὶ ἡ τοιαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται: similiterque Suidæ ἀμβολὰς γῆ, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα, "Fossura s. Fossione in altum educta: afferenti Xen. K. Π. 7, (5, 12.) p. 113. Ἀνίστη δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι· "πλεῖστα φυλακτήρια εἴη." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 89. "Ad Callim. 1, 100." Schæf. Mss.]

"Ἀμβολα, Media antennæ pars, vicina nialo. Ita "enim J. Poll. 1. Τῆς δὲ κεφαλᾶς τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἰσθμὸν, ἀμβολα καὶ σύμβολα. Ἀμβολὰ autem, "Dor. est pro ἀμβολή, quod vide."

[* Ἀναβολάδην, (i. q. ἀναβλητικῶς), ad Herod. 361. ad Diod. S. 1, 472." Schæf. Mss.]

"Ἀμβολάδην, Æol. et poet. pro ἀναβολάδην, ut "ἀμβλήδην paulo ante, De die in diem rejiciendo, "Procrastinando et differendo: ideoque interdum "pro Cunctanter et Segniter ponitur: μετ' ἀναβολῆς καὶ χρόνισμῶ. Herod. dicit etiam ἀμβολάδην ἀναβάλλων, pro Cunctans differensque: nisi malis "Cunctanter et segniter procrastinans. || Hes. ἀμβολάδην exp. ἀναβολῇ χρώμενος, ἀναζέων, procul "dubio respiciens ad Il. Φ. (364.) Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ Κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολάδην: innuens "lebetem ζεῖν ἀμβολάδην, cum ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ λῶ quasdam veluti undas eructat et ἀναβάλλει. Sic "certe Herod. (4, 181.) dicit fontem quandam περὶ μέσας νύκτας ζεῖν ἀμβολάδην. [Pind. N. 10, 62. Polemo ap. Macrobr. 5, 19. ζέον. "Jacobs. Anth. 11, 238. Heyn. Hom. 8, 187. 346. Hoogeveen. c. Zeun. 109. Vide Ind. Hom. it. ad Il. Φ. 362. ad Callim. 1, 100. Ilgen. Hymn. 450. 453. De aqua ebulliente, ad Herod. 361." Schæf. Mss. "Oppian. 5, 210." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολαδὶς quoque eod. modo accipi potest pro "Attollendo, in Callim. 3, (59.) ραιστήρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων, Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμινόμεν, ἥ ἐ σίδηρον Ἀμβολαδὶς τετυπόντες: sed Schol. ibi exp. ἐκ δια-

A "δοχῆς, Alternis, Vicissim." ["Heyn. Hom. 8, 187. ad Il. Φ. 362. ad Callim. 1, 100. Ilgen. Hymn. 453." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβολικὸς, ἡ, ὄν, unde ap. Eust. in Il. Φ. 364. * Ἀναβολικῶς. Vide Ἀναβλητικῶς, et Ἀμβολάδην.]

"Ἀναβόλιμος, (ὁ, ἡ,) Rejectitius s. Dilatitius. Hesychio Ἀναβόλιμοι δίκαι, αἱ διὰ περιστάσεων εἰς ὑπερθεσιν ἐμπίπτουσι, Quæ ob circumstantiam aliquam "rejiuntur et differuntur in aliud tempus."

"Ἀμβολίη, ἡ, i. q. ἀμβολῇ, i. e. ὑπερθεσις, ut "Suid. exp. ex Epigr. Ἡθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεζομένης. Sic Apoll. R. 3, (143.) μηδέ τις ἔστω Ἀμβολίη, "i. e. βραδύτης, Schol., Cunctatio et mora." ["Wakef. Eum. 145. Ἀμβολία, Jacobs. Anth. 11, 47. 55. Toup. Opusc. 2, 168.; Emendd. 2, 174." Schæf. Mss. "Arat. D. 154. Tryphiod. 41." Wakef. Mss.]

"Ἀμβολιεργὸς, ὁ, Dilator operis, Qui opus de die "in diem rejicit et procrastinat, et semper dicit se "cras facturum: ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον, s. τὰ ἔργα. Hesiod. E. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἀταῖσι παλαίει. Unde Plut. Cons. ad Apoll. Τὸν ἐν ὄφρουν ἀμβολιεργὸν ἀταῖς φησὶ παλαίει." ["Ind. Epict. Basil. Cæs. Schol. in Greg. Naz. (iu Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 295.) Boissonad. Mss. "Plut. de S. N. V. 4. vide Wyttenb. 14." Schæf. Mss. "Tryphiod. 372." Wakef. Mss.]

Ἀναβολεύς, ἑως, ὁ, Id, in quod imposito pede condescindimus equum. Item ἀναβολεύς, Homo, cujus ministerio utimur ad hoc ipsum. Sic Eust. Budæus autem, cum ἀναβάλλειν εἰς ἵππον docuisset signif. Tollere in equum, subjungit: Inde ἀναβολεύς, Qui hujuscemodi munere fungitur. Plut. (3, 490.) Ἀμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρέστη χρυσοχάλινος οἷ τ' ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιεβίβασαν, καὶ παρείποντο πληγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες, de Stratoribus Parthorum regis loquens; siquidem Stratores a sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto post, Ἀναβολεῖς etiam sunt Subices ephippiarii et cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plut. (4, 661=1537. HSt.) Ἄλλους δὲ λίθους ἑλαττον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εἴη ῥαδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιβαίνειν ἐπ' αὐτῶν, ἀναβολεύς μὴ δεομένους. [Gl. Ἀναβολεύς Strator. Aprian. Pun. 106. Xen. Equestr. 6, 12. Cosmas Indicopl. 133. Οἱ πλέοντες τὰ βόρεια καὶ δυτικὰ μέρη ἀναβολεῖς καλοῦνται, ὡς ἄνω πον ἀνερχόμενοι καὶ βραδυνποοῦντες. "Ἀναβολεύς signifie de plus Un instrument de chirurgie. Voy. les Anciens Chirurgiens p. 94., publiés par Cocchi." Corai. Mss. "Plut. 5, 237. H.: Toup. Opusc. 1, 30. 435.; Emendd. 1, 43. ad Morin. 140." Schæf. Mss. "Arrian. 33." Wakef. Mss.]

Ἀναβόλαιον, τὸ, Amictus, Pallium. Hieron. in Es. 4, (1.) Mutatoria et pallia, quæ significantius Symmachus transtulit ἀναβόλαια, ornamenta sunt mulierum, quibus pectora et humeri proteguntur. ["Euseb. de Mart. Palæst. 11." Routh. Mss. Glossæ: Ἀναβόλαιον Amiculum. P. Ægin. 6, 88. δι' ἀναβόλαιων, al. ἀναβολέων, v. Schneider. Lex. et cf. Ἀναβολεύς.]

Ἀναβολάδιον, τὸ, Amictorium, quo bumeri operiuntur: inde dictum, quod ab inferioribus partibus ad superiores eleveatur; ut scribitur in VV. LL. [A Schneidero non agnoscitur.]

"Ἀναβολαίω, Induo, VV. LL.; sed nescio quo "exemplo."

"Διαναβάλλεσθαι, Differre, Prolatare, Procrastinare, Dilationes quaeritare. Suid. v. Διακρούεσθαι. ["Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 18." Boissonad. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 24. T. 1. p. 181. Εἰώθαμέν πως, μελλούσης μὲν τῆς τιμωρίας, ῥαθυμεῖν καὶ διαναβάλλεσθαι." Seager. Mss. "Suid. 1, 557. * Διαναβολή, Intermissio, Etym. M. 80." Wakef. Mss.]

[* Εἰσαναβάλλω: UNDE * Εἰσαναβολή, ἡ, Dio Cass. 46, 41.]

"Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. || Item, "Superinduo, vel Induo. Suid. enim Ἐπαναβάλεσθε "affert pro * περιστολίξεσθε." ["Act., (Sursum tollo,) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 294." Kall. Mss.

Herod. 1, 91. Aristoph. E. 275. "Med., Differo, Valck. ad Phalar. p. xix. Toup. Opusc. 1, 122." Schæf. Mss. * 'Επαναβολή, ἡ, Dio Cass. 318=480.]

"'Επαναβληδόν, Superinjectim. Herod. 2, (81.) " 'Επὶ τούτοις δὲ εἰρίνεα εἴματα λευκὰ ἐπαναβληδόν φορέουσι, His vero lanea vestimenta alba superinjecta gestant, i. e. Superinduunt in modum amiculi. " Bud. interpr. Amictim, Superjecta veste." ["Toup. Opusc. 1, 123." Schæf. Mss.] " 'Επαμβλήδην, Hes. exp. ἀναβαλλόμενος, ἀνακρονόμενος, Differendo, Recedendo, Tergiversando."

" Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. Panath. (14.) " 'Α μὲν οὖν ἡβουλήθη, καὶ περὶ ἑμαντοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστι, Quæ præludii loco præfari volui. " Idem προανακροῦσθαι." [Aristoph. Eir. 1267. * Προαναβολή, ἡ, Schol. Pind. N. 10, 62. * Προαμβολή, Prælusio, Hes. Phot." Wakef. Mss.]

" Προαναβάλλω, Iusuper sursum jacio. Aristot. de Mundo."

" Ὑπαναβάλλομαι, in VV. LL. e Phalar. pro Cuntor." ["Valck. ad Phalar. p. xix. Phalar. 212." Schæf. Mss.]

'Αντιβάλλω, Contra jacio, Ex adverso jacio. || Item, In alterius locum jacio, Unum pro alio jacio, vel injicio: unde dicuntur ἀντιβαλλόμενα, Quæ in aliorum locum injiciuntur in medicamenta: utpote æqualia, i. e. æquales vires habentia; quæ recentiores Medici vocant Quid pro quo, ut ait Marcell. Virg. in Diosc. Quidam ἀντιβάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: et ἀντιβαλλόμενα, Quæ permutantur. || 'Αντιβάλλω, Vicissim jacio: ut ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Luc. 24, (17.) Qui vicissim jaciunt sermones inter se, i. e. Conferunt sermones inter se, ut vulgo interpr. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιβάλλειν. Strabo 17. 'Εγὼ γοῦν ἀπορούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιβολήν, ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέβαλον. [Gl. 'Αντιβάλλω Recognosco, Retracto. 'Αντίβαλε' Confer. 'Αντέβαλον Recitavi. 'Αντιβάλλω βιβλία' Confero. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 217.; 'Αντιβαλεῖν pro ἀνταναγνῶναι, ibid. " Aristoph. I. 767. περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς. 'Nude adhibetur, ut millena alia verba, quæ neutralem induunt signif., vel ellipsi pronominis ἑμαντόν.' Brunck. Soluni me opponens." Seager. Mss. " Dawes. M. C. 204. Musgr. Cycl. 60. Phrynich. Ecl. 94. Jacobs. Anth. Proleg. 77. Brunck. Aristoph. 3, 31.; Kuster. 112. ad Lucian. 2, 327." Schæf. Mss. " Commuto, Oppian. K. 3, 16." Wakef. Mss.]

" 'Αντιβάλλω, Hes. affert pro ἀντιστροφῶς."

[* " 'Αντίβλησις, ἡ, Collatio. Aqu. Ezech. 2, 10. ubi tamen L. Bos. pro ἀντίβλησις leg. censet ἀντιβόλησις, Postulatio, Supplicatio. Vide Suid. Est ab ἀντιβολῶ, quod Hes. exp. παρακαλῶ, Precor. Idem: 'Αντιβολεῖν συναντῶν, καὶ ἰκετεύειν. Sed nonne legi quoque eodem jure posset ἀντιβόησις?"] Schleusner. Lex. in V. T. minime, quoniam ob rationes palæographicas ἀντιβόησις in ἀντίβλησις facilius corrumpi potuerit, quam ἀντιβόησις in ἀντίβλησις.]

'Αντιβολή, ἡ, Collatio: ut ἀντιβολή λόγων, Collatio sermonum inter duos, quasi vicissim jaciuntur sermones. || 'Αντιβολή ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo 17. Citatur ἀντιβολή etiam pro ἀντιπροβολή, e Plat. (de LL. 6. p. 259=756.) Vide 'Αντιπροβολή. ["Epiphan. Hær. 66, 10." Routh. Mss. " 'Εξ ἀντιβολῆς, Heyn. Hom. 4, 555." Schæf. Mss. " Oppositio, Schol. Il. Δ. 6." Wakef. Mss. * " 'Αντιβολον, Callim. 1, 566." Schæf. Mss.]

[* Προσαντιβάλλω, Gl. Recognosco. " Clem. Ep. ad Jac. s. 12." Kall. Mss. * Συναντιβάλλω, Clem. Alex. Str. 410.]

'Αποβάλλω, Abjicio, Rejicio, Repudio, Respuo, ap. Plat. HINC et 'Απόβλητος, (ὁ, ἡ,) Abjiciendus vel Rejiciendus, aut Repudiandus: aut, Dignus, qui rejiciatur s. respuatur: ἀποβάλλειν, Eust., τὸ ἀπορρίπτειν, unde ἀπόβλητος. Pro hac tamen signif. tradunt Gramm. quidam usurpari v. istud in pass. potius signif., quam act. Lucian. (1, 463.) Εὐρισκον γὰρ τοὺς ἀποβαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτῆς ἐνεκα πάντα ποι-

α οὔντας, Comperiebam enim eos, qui gloriam respue-rent, nihil non ejus causa facere: aut, Qui gloriam rejicerent s. aspernarentur, h. e. Qui gloriam se respuere s. abjicere dicerent: vel, respuendam esse dicerent.

'Αποβάλλω, Amitto. Plut. Fabio, Εἰ μὴ γὰρ σὺ τὴν πόλιν ἀπέβαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαβον. Polyb. 1. Πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέβαλον. Plut. Romulo, Ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίου ἀπέβαλον. Sic et imperator Lat. amittere milites dicitur. Thuc. 2. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι. Opp. autem ἀποβάλλω in hac signif. τῷ σώζω, proprie: interdum tamen et τῷ ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xen. enim, (K. Π. 3, 3, 30.) ut victores τὰ ἐαντῶν σώζουσι, victi itidem τὰ ἐαντῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Idem 8, (3, 17.) scribit non ita jucundum esse pecunias ἔχειν, ut est acerbum eas ἀποβάλλειν. Isocr. autem (2, 50.) ἀποβάλλω videtur opp. τῷ κτῶμαι: "Ἦν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταύτην ἡμεῖς ὑπὸ λόγων πεισθέντες ἀποβάλλοιμεν; Sed et ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput, i. e. Capite plecti. Eod. plane modo dicunt nostrates, Perdre la tête: hæc enim duo verba sonant ad verbum Amittere caput. Notanda est autem τοῦ ἀποβάλλειν constr. similis τῷ ἀποθνήσκειν, et ἀπολέσθαι: nam, ut dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπὸ τινος, sic ille dixit, Ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων, ad verbum Amiserunt a Cimbris, i. e. Jacturam illius passi sunt a Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuisse opinione, ut qui verterit Cimbris victi; quasi legeretur ὑπὸ Κίμβρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt prætereā e Gramm. nonnulli ἀποβαλὼν esse ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποβαλόμενος esse ὁ ἐκὼν ρίψας.

'Αποβάλλομαι, voce et signif. pass. Abjicior, Rejicior, Respuor: a qua v. formatur ἀπόβλητος, Rejiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

['Αποβάλλω, Gl. Abjicio, Ejicio, Projicio, Rejicio, Depello, Repudio, Respuo, Discutio, Refuto, Abrogo, Amitto, Perdo, Deperdo. 'Αποβάλλομαι Expellor, Depellor. 'Αποβληθεῖς Repulsus. 'Αποβληθεῖσα Explosa. 'Αποβληθέντα Demissa. Xen. Ec. 20, 28. " Ad Xen. Mem. 3, 6, 7. Bergler. Alciph. 132. Wakef. Ion. 1520. ad Paus. 362. Plato Lys. 50. 51. De partu, ad Anton. Lib. 231. Verh. Med., Kuster. V. M. 71." Schæf. Mss. * " 'Αποβολεῖν, quod in Phav. v. 'Εξαέτης ἵππος reperitur, vox nihili est, Philemo Ms., e quo descripsit Phav., habet ἀποβάλλω." Bast. de VV. dub. ad calcem Scapulæ Oxon.]

'Απόβλημα, τὸ, Quod abjicitur, s. rejicitur: q. d. Rejectamentum. Et ἀποβλήματα plur. exp. Reliquiæ, quæ abjiciuntur. [Schol. Aristoph. Σ. 543.; at I. 412. * 'Αποβλήμιον, τὸ, Schneidero optimo jure susp. " 'Απόβλημα, Schol. Theocr. 7, 58." Wakef. Mss.]

[* 'Αποβλητός, α, ον, Lucian. Hermot. 285=1, 757. " Clem. Alex. 183." Kall. Mss. " 'Αποβλητόν, Phrynich. Ecl. 143. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 371." Schæf. Mss.]

'Απόβλητος, ὁ, ἡ, Abjiciendus, Rejiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spemendus. Fortasse potest etiam verti Rejectaneus. Il. B. (361.) Οὐτὶ ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἶπω: Γ. (65.) Οὐτὶ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito, Lucian. (1, 149.) dixit, Οὐτὶ ἀπόβλητ' εἰσι τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τοῦ Διός. HINC 'Αποβλητικός, (ἡ, ὄν,) quod exp. Qui amittit; sed videtur exp. potius, Qui amittere potest: vel, Qui est ejusmodi, ut amittat, Qui est obnoxius huic infortunio, ut amittat. Cum gen., sicut contrarium ejus κτητικός et alia hujus formæ. [Gl. 'Απόβλητος Rejectus, Abjectus, Emotus. 'Απόβλητα Rejectanea. " Rubnk. ad H. in Cer. 323. Theocr. p. 299. Harles.: ad Lucian. 1, 403. Casaub. ad Athen. 73. Phrynich. Ecl. 154. 162. Heindorf. ad Plat. Phædr. 295. Lobeck. Aj. p. 296." Schæf. Mss.]

" 'Αναπόβλητος, (ὁ, ἡ,) Qui amissus non est, vel " amitti nequit." [Diog. L. Zenone 6, 105. p. 446. Cyrill. in Hos. c. 9.; in Es. c. 65. Clem. Alex. Str. 7. p. 726=859. Vide et Δυσάποβλητος. * " 'Αναπόβλητος, Athan. 2, 252." Kall. Mss. " 'Αναπόβλη-

ros, ad Od. P. 226. ad Lucian. 2, 128." Schæf. Mss. A
"Clem. Alex. 859." Wakef. Mss.]

[* Δυσάποβλητος, (δ, ή,) Basil. Ep. T. 3. p. 81.
"Eust. 1818, 28=628, 35. Δυσάποβλητοι γάρ, ἔστι
δ' ἄτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἔξεις, οὕτω δὲ,
f. δέ, καὶ αἱ φανταί." Schæf. ad Dionys. H. de Comp.
Verb. 90. "Ad Od. P. 226." Schæf. Mss.]

"Ἀπόβολον, Hesychio ἀποβεβλημένον, Abjctum."
[Apollon. Lex. v. Ἀθηρηλοιογός, Levit. 7, 18.]

Ἀποβολή, ή, Abjctio, Rejectio, Repudiatio. Pro
Abjectione ap. Plat. de LL. 12. Καὶ τῆς τῶν κατὰ
πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. || Item Amissio, Jactura,
ut χρημάτων ἀποβολή. [Quibus compendiis scribatur,
Greg. Cor. 456. 795. Iud. Epict. Schleusner. Lex. in
N. T. Eust. 63, 35. Glossæ: Ἀποβολή, Jactura, Re-
pulsio, Amissio, Abjctio, Ejectio, Projectio, Reje-
ctio, Repudium. "Jacobs. Anth. 10, 85. πυρός,
Valck. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. "Hes. v.
Σπινθήρες." Wakef. Mss.]

Ἀποβολεύς, έως, ό, Abjctor, Rejector: ut ἀποβο-
λεύς ὅπλων. Plato de LL. 12., quem differre ἀπό τοῦ B
ρίψάσπιδος ostendit.

Ἀποβολιμαῖος, ό, ή, [imo, α, ον,] pro ἀποβολεύς, A-
ristoph. Eip. [678. de Cleonymo,] Εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι
στρατιώτης, εὐθέως Ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.
Est autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποβολιμαῖος,
data opera; nam, ut Schol. docet, ἀποβολιμαῖος dī-
ctus est quidam a poeta ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποβαλεῖν
τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι. Ut autem
ὑποβολιμαῖος proprie sonat Subjectitiis, ita ἀποβολι-
μαῖος, si quis formæ rationem habeat, sonat Abjcti-
tius. [Gl. Rejectitiis. "Brunck. Aristoph. 3, 138."
Schæf. Mss.]

"Προσαποβάλλω, Insuper amitto. Aristoph. N.
"(1256.) Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα, Præ-
"ter duodecim libras amittes etiam istas pecunias."
["Nilus Narrat. p. 18. Const. Manass. Chron. p.
93(=77.) Boissonad. Mss. "Polyb. 3, 131." Wakef.
Mss.]

"Συναποβάλλω, Simul abjicio, vel Simul amitto."
[Diod. S. 102. "1, 178. Schol. Od. B. 20." Wakef. c
Mss.]

[* Συναπόβλητος, ό, ή, Athan. 2, 377.]
Διαβάλλω, Trajicio, Transmittō, Transfretō. He-
rod. (5, 33.) Ὡς ἐντευθεν βορέη ἀνέμῳ ἐς τὴν Νάξον
διαβάλει. Thuc. Καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν
ἀντιπέραις ἤπειραν διαβαλλόντων. Plut. cum accus.
Διαβαλὼν τὸν Ἴόνιον, Ἀπολλωνίαν αἰρεῖ. Ex Herod.
autem citatur et διαβάλλειν τὰς νέας. Interdum δια-
βάλλω alteram Trajiciendi signif. habet pro Transfi-
gere: ut Linguam trajecit arundine, ap. Ovid.; sicut enim
Diosc. 4, 76. Καὶ ὁ φλοῖος διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi δια-
πείρειν λίνῳ, dicit. Ut igitur in hoc postremo exem-
plo διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro
διαπερῶ sumitur.

Διαβάλλω, Calumnior, Obtreco. Sed proprie si-
gnif., ut opinor, Calumnior, trajiciendo culpam in
alium, ut ab una Trajiciendi signif. ad alteram, quæ
metaphorica est, transeat. Extat Luciani libellus in-
scriptus περὶ Διαβολῆς, de Calumnia, in quo sæpe
repetuntur διαβάλλειν et διαβάλλεσθαι: (3, 133.)
Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς Κωμῳδίαις,
τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ, πρὸς
ὃν ἡ διαβολὴ γίνεσθαι. Sed διαβάλλω sæpe etiam
sonat generaliter Criminator, Inculpo, Insimulo: unde
et ψευδῶς additur ab Isocr. ad Nicocl. Dicitur autem
διαβάλλω vel cum accus. personæ, et quidem fre-
quentius, vel cum accus. rei. Cum accus. personæ,
dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα
ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἷς, vel φαρμακέα εἶναι. Dici-
tur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς
τοῦτο, nonnunquam vero et πρὸς τοῦτο, necnou περὶ
τοῦτο. Quarum constr. exempla ceteras lectori ob-
servandas relinquens, eod. ordine proferam: sed quæ-
dam in act., quædam in pass. Lucian. (3, 143.) Οἶον,
τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον
δὲ ὡς τύραννον. Plato Ep. (7. p. 113.) Δίωνα ἥσθοντο
διαβεβλημένον, — ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραν-
νον. Thuc. 5. Ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς ὡς
οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. Plut. (6, 556.) Ἄλλ', ὅπερ

PARS X.

ἔφην, διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι. Herod. 2. Ἦν γὰρ
τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων: 1. Ἐφ' οὗ καὶ
λανθανοῦση συνουσία διεβάλλετο. Lucian. (3, 218.) Τὸ
μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεῖς. Cum eis
autem idem alibi, si bene memini. Denique cum
περὶ, ut, Διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in VV. LL.
At cum accus. rei, ut, Διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετρίω-
τητα, Plut. Othone.

Διαβάλλω, exp. etiam Invidiam conflo, In invidiam
adduco, Odiosum reddo: unde et τῷ συνιστῶν opp.
Basil. et Chrys. ap. Bud. 500. Quinetiam res quæ-
piam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam male
audit. Herod. 6. Καὶ διέβαλεν ἔσθ' ὅπη τουτο τὴν ἀρ-
χὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notam attulit, ut vertit Polit.
Sic ap. Plat. Ep. (3. p. 75.) exp. διεβλήθη: "Ἀδην
γὰρ ὑπὸ Φιλιστίδου—πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ
Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθη, Satis invidiæ mihi con-
flatum est apud &c. Ibid. Ἀπὴγγελλον, ὅτι διαβε-
βλημένος εἶην ἐν τοῖς πελτασταῖς. Hinc et Διαβεβλη-
μένος, Qui invidia laborat, vel infamia, Infamis, Igno-
miniosus. Quod particip. de re etiam dicitur; ut Ὁ
διαβεβλημένος βίος, Herod. 7. Sic Τιμωρία μάλιστα
διαβεβλημένη, Plut. Symp. 4. Sed generalius interdum
διαβεβλησθαι dicitur res, de qua fama sparsa
est: unde ap. Herod. 7. Τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ
διεβέβλητο, redditur, Tritum jam vulgatumque ap.
omnes erat. || Διαβάλλω, inquit Bud., pro συγκρούω,
Inimicos reddo. Plato de Rep. 6. p. 83. Μὴ διάβαλ-
λε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in
Symp. 265. opp. enim τῷ συμβάλλω. Item pass.
Διαβάλλεσθαι τινι, vel potius præter. διαβεβλήσθαι τινι,
pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plato
Phæd. (1. p. 153. 154.) Εἰ γὰρ διαβεβλήνται μὲν παν-
ταχὴ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλήσθαι τινι et
pro Invisum esse alicui poni existimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herod. 5. Καὶ διαβάλ-
λων αὐτὸν εὖ. Et pass. Aristoph. O. (1648.) Διαβάλ-
λεται σ' ὁ θεός, [i. e. εξαπατᾷ.]

["Διαβάλλω, Fallo, Orig. Hom. 19. in H. 5." Routh. Mss. Διαβάλλειν, Διαβάλλεσθαι, Greg. Cor.
535. 647. Glossæ: Διαβάλλω, Insimulor, Criminator.
Διαβάλλω, ἐπὶ διαβολῆς, Insimulo, Criminator, Obtre-
cto, Detraho, Defero. Διαβάλλω, διαπερῶ, Tramitto,
Transmittō. Διαβάλλομαι, Defero, Insimulor. Herod.
8, 110. Plato Phædro 228. Heind. "Διαβάλλω,
Verba do, Aristoph. O. 1214. Διαβάλλομαι pro simpl.
βάλλομαι, Plut. Lucullo 931. HSt.: πρὸς τινι, Aba-
lienor ab eo, Inimicor, Arato 1921." Seager. Mss.
"Διαβάλλω, Muncker. ad Auton. Lib. 258. Verh.
Steinbr. Mus. Tur. 1, 300. Xen. K. II. 84. Timæi
Lex. 16.; Ruhnck. ad p. 15. Phalar. 32. ad 368. Toup.
Opusc. 1, 229. ad II. 4, 6. Alciphro 206. Plut. Mor.
1, 188. Diod. S. 1, 330. ad Herod. 743. Phrynich.
Ecl. 208. Thom. M. 209. Brunck. Aristoph. 1, 141.
3, 137. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 13. Boissonad.
Philostr. 411. 444. 517. Fallo, Herod. 432. 671. 744.
Heringa Obs. 108. Wessel. Diss. Herod. 112. Tonp.
Opusc. 2, 188.; Emendd. 4, 110. Koen. ad Greg.
254. ad Herod. 194. 396. 426. Brunck. Aristoph. 1,
143. 2, 197.; Kuster. 224. Heyn. Hom. 4, 555.
Heindorf. ad Plat. Phædr. 278. Improbō, Suspectum
reddo, ἀθετῶ, Heyn. Hom. 4, 476. Disjicio, ad Xen.
Eph. 248. De transitu, Markl. Suppl. 931. Musgr.
Cycl. 60. Διαβάλλεσθαι, med., Diod. S. 2, 250. O-
disse, ad 1, 104. Διαβάλλεσθαι εἰς τι, Brunck. Ari-
stoph. 2, 108. ἐπὶ τινι, 111. Διαβέβλημαι πρὸς τινι,
Boissonad. Philostr. 571. 605. Strabo 6, 498.
Plut. 6, 345. Hutt. Διαβεβλημένος, Thom. M. 617.
Qui male audit, invisus est, Herod. 699. ad 667. ad
Diod. S. 1, 104. τινι, Valck. ad Herod. 275. ἐπὶ τινι,
ad Lucian. 1, 463." Schæf. Mss. "Διαβάλλω, Ini-
micum facio, Dio Cass. 446. Redarguo, Hippocr.
513. Trajicio, Dio Cass. 539. Appian. 1, 404. Trans-
fero, Eur. Suppl. 931. Rhes. 117. Polyæn. 469. Trans-
eo, Phot. 124. Dissipo, Xen. Eph. 57. Odio habeo,
Plato Phæd. 12. Contamino, Longin. 160. Inutilis
sum, Philostr. 128. Huc illuc jacto, Plut. 2, 148.
Jacio per, Achill. Tat. 164. τινὰ εἰς τι, Philostr. 4.
Cum eis, Porphyry. 354. not. Med., Invicem jacto
cubis, Plut. 2, 272." Wakef. Mss.]

[* “Διαβεβλημένος, Thom. M. 209. Boissonad. A Philostr. 571.” Schæf. Mss.]

[* “Διαβλητέον, Clem. Alex. Str. 2, 6. p. 445.” Kall. Mss. “Insimulandum, In invidiam adducendum, Chrys. Hom. 27. T. 5. p. 167.” Seager. Mss.]

[* Διάβλητος, ὁ, ἡ, UNDE] Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ, Quem calumniari non possumus, In quem calumnia non cadit. [Aristot. Eth. Nic. 8, 4. 6. Plut. de Lib. Ed. p. 4. Clem. Alex. Str. 6. p. 768. * Ἀδιαβλήτως, 3. p. 536. “Ἀδιάβλητος, Thom. M. 617. Plut. Mor. 1, 12.” Schæf. Mss.] ἈΤ Εὐδιάβλητος, Quem facile calumniari possumus, Qui calumniæ patet.

[* “Διαβλητικός, (ἡ, ὄν,) J. Poll. 5, 118. 127.” Kall. Mss.]

[* Διαβλήτωρ, ὁ, i. q. διάβολος, Manetho 4, 236. “Ad Charit. 301. 693. Wakef. S. C. 4, 34.” Schæf. Mss.]

Διαβολή, ἡ, Calumnia, Criminatio, Obtreptatio. Herod. 7. Διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον. Apud Plat. Apol. ἡ ἐμὴ διαβολή pro Calumnia, qua premor. Quod exp. etiam Id, e quo mihi conflata est invidia. Sic autem ex Eod. in Epist. ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calumniis premi: et ex Isocr. διαβολὰς ἔχειν ead. signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν, e Plut. E quo etiam eis διαβολὴν ἐπιτίπτειν, et διαβολῇ περιτίπτειν, pro Iu calumniam incidere, s. incurrere. At e Thuc. (1, 127.) Διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν. Apud quem legitur et διαβολὴν διαλύειν, 1, (131.) Καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύειν τὴν διαβολήν. Item, Διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω ap. Plat. || Sed, cum dicit Isocr. (1, 16.) Εἰλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ᾧσι, vertendum existimo Accusationes, quod addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædam vera est, quædam falsa. Quod et de διαβολῇ in propria signif. sumto dicere possumus. Vide Thuc. 291. [“Διαβολή, Calumnia: quod quasi trajiciat et penetret et noxio linguæ suæ telo defigat. Lips. de Calumnia.” Gataker. Mss. Glossæ: Διαβολή· Obtreptatio, Criminatio, Crimen, Discrimen, Calumnia. Thuc. 8, 91. διαβολὴ μόνον, pro quo Thom. M. 210. * Διαβόλιμον. “Διαβολή, Charito 15. ad 420. Valck. Diatr. 270. ad Herod. 514. Kuster. Aristoph. 108. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 13. Eur. Herc. F. 93. Fraus, Schol. ad Aristoph. Π. 373. Διαβ. τινος, κατὰ τινος, Dionys. H. 2, 1174. 1175. Διαβολὴν ἔχειν, ad Charit. 468. “Ἐν διαβολαῖς εἶναι, Diod. S. 2, 416.” Schæf. Mss. “Signum, Clem. Alex. 210.” Wakef. Mss.]

Διάβολος, ΕΤ Διαβολεύς ap. Eust. Calumniator, Criminator, Obtreptator; ut ap. Athen. plerique e Platonis discipulis dicuntur fuisse τυραννικοὶ et διάβολοι. Et superl. διαβολώτατος Aristoph. I. (45.) ΕΤ Διαβόλως, Calumniorie, Criminatorie. Thuc. (6, 15.) Καὶ οἱ αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 316.] || Διάβολος, Diabolus in sacris literis: qui Satan Hebr. dicitur. Vocatur autem Διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis, quod Deum ap. homines calumniatur, vel potius, sequendo alteram signif., quod hominibus Deum infensum reddat. Sic Aretas Satanam vocari Διάβολον scribit, Ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ Κατήγορος ἡμῶν, Apoc. 12, (12.) ubi etiam habetur, Ὁ Δράκων ὁ μέγας, ὁ Ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς. Hebr. certe Satan adversarium sonat: unde ita per antonomasiam appellari constat. [Gl. Διάβολος· Criminator, Criminosus. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. “Plut. Opp. Mor. 1, 226. Andocides 87.” Seager. Mss. “Boissonad. Philostr. 411. Διαβόλως, Thom. M. 209.” Schæf. Mss. “Dio Cass. 45. Διαβολεύς, Pind. in Eust. II. p. 97.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀδιάβολος, (ὁ, ἡ,) Stob. Ecl. Eth. 240.” Kall. Mss.] “Εὐδιάβολον, Hesychio διαβολῆς ἄξιον: aliis, “Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum,” [Gl. Facile criminosum. Ad Greg. Cor. 412. Plato 2, 944. Euthyphr. 1, 3. * “Εὐδιαβόλως, Dem. Amator. 5, 212 (=1406=752.)” Boissonad. Mss. “Εὐδιάβολος, Fischer. ad Euthyphr. 13. Psellus de Oper. Dæm. p. 73. Gaulm.” Schæf. Mss. “Ad calumniam pronus, Aristot. Rhet. 58.” Wakef. Mss.]

Διαβολικός, (ἡ, ὄν,) Ad Diabolum pertinens, vel

A Diabolo conveniens, vel A Diabolo prodiens. Chrys. Hom. in Gen. Ἀλλὰ ἀπλῶς αὐτὰ τὰ μικρὰ διαβολικῇ ἐπνευσε. [* “Διαβολικῶς, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 28. T. 3. p. 428.” Seager. Mss. “Διαβολικός, Ad Diabolum pertinens, Clem. Alex. 949.” Wakef. Mss.]

Διαβολία, ἡ, Pilum, ut interpr. Politian. in Herodian. 2. Τὰς τε διαβολίας, καὶ τὰ δόρατα ἐπισείειν. [An leg. διβολίας? “Calumnia, Theognis 324. Menander, “Ὅστις δὲ διαβολαῖς πείθεται ταχύ. Sed leg. διαβολαῖσι.” Seager. Mss. “Ruhnk. ad Tim. 16. ad Herod. 514.” Schæf. Mss. “Pind. Hes.” Wakef. Mss.]

“Ἀδιαβόλητος, (ὁ, ἡ,) Is, ap. quem calumnia lo-cum non habet, VV. LL.; sed sine exemplo, sine “etiam nomine auctoris.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀντιδιαβάλλω, Schol. Eur. Med. 426. Aristot. Rhet. 3, 15.]

Ἐνδιαβάλλω videtur Calumniandi signif. habere, sed auctam: nam ἐνδιαβαλεῖν, sicut et simpl. βαλεῖν, Eust. exp. τὸ διαμπαῖ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ΕΤ Προδιαβάλλω, Ante calumnior, Anteverto in calumniando. ΕΤ Προσδιαβάλλω, Insuper calumnior, Calumniam augeo. Unde Προσδιαβάλλομαι, Plut. (1, 647.) Ὡς προσδιαβληθεὶ μάλλον εἰς τὸν Ἀκαωνισμόν. [“Ἐνδιαβάλλω, LXX. in Num. 22, 21.” Routh. Mss. Eust. 80, 1. 2. Lucian. Cal. non tem. cred. 884. Ctesias 10. p. 814. * Ἐνδιαβλητος, ὁ, ἡ, Phot. Bibl. 179. ad Greg. Cor. 192=411. * Ἐπιδιαβάλλω, Philostr. V. S. 2. p. 581. Προδιαβάλλω, Dionys. H. 2, 110. 138. Lucian. Tox. 628. Thuc. 6, 75. ubi al. Προσδιαβάλλω. “Προσδ., Antipho 678.” Seager. Mss. “Ἐνδιαβ., Lucian. 3, 155. Προδιαβάλλω, Wyttenb. ad Plut. 1, 137.” Schæf. Mss. “Ἐνδιαβ., Phot. 111. Προδιαβ., Dio Cass. 292. Plut. 2, 19. Προσδ., Philostr. 545.” Wakef. Mss.]

[* “Συνδιαβάλλω, Liban. 2, 439. Dem. Amator. 5, 210. Tauchn. (=1404. Reisk.) Lysias 5, 442. Reisk.” Boissonad. Mss. Diod. S. 13. p. 333. Dem. c. Boeot. 638=1000. Isocr. c. Soph. 429. Thuc. 6, 44. 61. “Una calumnior, Phot. Ep. 30.” Wakef. Mss.]

[* Ὑποδιαβάλλω, Artemid. 5, 53. p. 261.] “Ζαβάλλειν, Hesychio et Etym. ἐξαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν positum existiment, “ideoque interpr. Calumniari. Sane quem Διάβολον “Gr. Theologi vocant, Hilarius et alii Lat. Zabolum “dixere. Vide et Ζάκορος.”

Εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, opp. τῷ ἐκβάλλω. Sic Herod. Εἰσβάλλειν τὸ ρέεθρον, ut Hom. citra comp. εἰς ἄλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud ῥόον εἰς ἄλα βάλλει. Eur. quoque (Iph. T. 261.) εἰσβάλλειν accus. junxit, sed qui regatur a præp.: βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, Boves ad mare ducebamus, vel agebamus. || Εἰσβάλλω usitatus neutr. pro Ingredior, Introeo: cum præp. εἰς. Theophr. Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον εὐθὺς ἡ ὁσμή προσβάλλει. Sic fluvii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, i. e. Influe, ut Polyb. 4. Τοῦ γὰρ Ἰστροῦ πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur et ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contraria signif. verba dici de re ead. possint, docebo in Ἐκβάλλω. || Ingredior hostiliter, Invado, Aggredior, ut εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. quod et ἐμβάλλειν, et quidem frequentius. Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præp., Gal. Febris invadit, s. adortur. “Ἐσβάλλω, pro “εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, Impono. Herod. Ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, Impono s. Introduco equos in naves. Apud Eund. neutr. pro Ingredior, “Ἐσβάλλει ἐς Τανάιν: et Ἐσβάλλει ἐς Αἰγυπτον. “Alioqui in neutr. signif. pro Irruo, Invado, Irrumpo. Aristoph. A. (762.) “Ὀκκ’ ἐσβαλεῖτε, τὼς ἀρον-ραῖοι μύες, Cum irruetis iu agros veluti agrestes s. “arvales mures. Ubi Schol. ἐσβαλεῖν esse vult τὸ “τινας ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι. πάντα τὰ ἐν αὐτῷ.” [Gl. Εἰσβάλλω· Immitto, Irripio, Introeo, Introrumpo. Xen. K. A. 1, 7, 5. “Act. Traj. 1, 230. Fischer. Ind. Palæph. Wessel. Herod. 308. Lucian. 1, 476. ad Herod. 476. 525. 563. 597. 651. ad Diod. S. 1, 294. 533. Athen. 1, 5. Musgr. Cycl. 60.]

(99.) Fischer. ad Weller. G. G. 3, 262. Thom. M. 229. 279. Conf. cum *εἰσβαίνω*, ad Diod. S. 2, 276." Schæf. Mss. "Ingredior, Eur. Hipp. 1198. Arrian. Eux. 125. de fluvio in pontum." Wakef. Mss.]

Εἰσβολή, (ή,) Ingressus, Introitus. Sed frequentissime de Hostili ingressu: unde et Incursus, et Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. *Μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, κατεστρατοπεδεύσατο*, κ. τ. λ. Herod. 7. *Τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἶχετο*. Est etiam Aggressio: unde et *εἰσβολή τοῦ πυρετοῦ*. Et Locus ad aggrediendum s. invadendum opportunus. Polit. ap. Herodian. 3, (6, 23.) *Φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς vertit*, Qui aditus Italiæ obsideret. || Ingressus fluminis et ostium. Paus. *Ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν, τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἀλμυρὸς ἤδη γίνεται*. Sed et *εἰσβολή*, et plur. *εἰσβολαὶ* sine adjectione sæpe dicuntur. || *Εἰσβολή*, Bud. Ingressus et principium, Proæmium, ut *εἰσβολή τοῦ λόγου*, et *εἰσβολαὶ τῶν λόγων*. Dionys. H. Lysia, *Φημί δὴ πάντων δεξιότατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον*. Sic Quint. Ingressus operis. Sic autem *εἰσβολὴν* a Longino (38, 2.) accipio puto: *Ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν*. " *Ἐσβολή*, pro *εἰσβολή*. " Signif. et Irruptio, Invasio: et Ingressus. Herod. " *Ἐσβολὴ ἐς πεδίον*, Ingressus in planitiem. Idem, " *Ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον*, Ingressus in Ægyptum. Aristoph. B. (1104.) *Ἐσβολαὶ γὰρ εἰσι πολλαὶ χ' ἄτρεαι σοφισμάτων*, Schol. exp. itidem *εἰσοδοὶ*, item " *ἀφορμαὶ, ἀρχαί*." [Gl. Accessio. Palæph. 39, 3. ἡ *εἰσβολή* τῆς χώρας, Aditus regionis. " Eur. Suppl. 92. Ion. 677. Aristoph. B. 956. *Λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπὼν τε γωνιασμοῦς*, Subtilium regularum usus. Aditus, Transitus, per quem regio aliqua invadi potest, I. 857. Xen. K. A. 1, 2, 21." Seager. Mss. " *Εἰσβολή*, Argum. Eur. Med. Act. Traj. 1, 230. Ammon. 78.; Valck. 115. ad Diod. S. 1, 147. 2, 451. Athen. 223. ad Herod. 590. 601. Thom. M. 279. 496. 926. Markl. Suppl. 92.; Iph. p. 357. Wakef. Ion. 735." Schæf. Mss.]

" *Δυσείσβολος*, (ὁ, ή,) In quem irrumpi ægre potest, Invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. " Plut. de Germania. *Δυσείσβολος*, Attice pro *δυσείσβολος*, Thuc. (3, 101.) *Ταύτη γὰρ δυσείσβολω τάτη ἡ Λοκρίς*. [Diod. S. 490. 601. " Strabo 16, 1, 11. T. 6. p. 262. Tzsch." Boissonad. Mss. " Eur. Crespb. 12. p. 437. *Δυσείσβολός τε πολεμίοις*, Invasionibus minime obnoxia." Seager. Mss. " Ad Diod. S. 1, 115. 211. 2, 52. 217. ad Charit. 601. Thom. M. 225." Schæf. Mss. " Polyb. 3, 425." Wakef. Mss.]

" *Ἐπεισβολός*, ὁ, ή, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens, ut *εὐείσβολος χώρα*, quæ et *εὐέμβολος*, usitatus. [" *Æneas Poliorc. 16*." Seager. Mss. " Polyb. 3, 425." Wakef. Mss.]

" *Ἐπεισβάλλω*, Nicet. Eugen. 6, 43." Boissonad. Mss. Dio Cass. 369. 541.]

" *Ἐπεισβάλλω*, pro *ἐπεισβάλλω*, Insuper s. Denuo " *irruptionem facio*. Thuc. 2. *Ἦν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τῷδε ναῦσί τε καὶ πεδῶ ἅμα ἐπεισβάλητε τὸ δεύτερον*, " Simul invadatis iterum." [Eur. El. 498. Athen. 429.: *(εὐαντόν) τινι*, Palæph. 1, 5. " *Ἐπεισβάλλω*, Fischer. Ind. Palæph. et v. *Εἰσβ.*" Schæf. Mss.]

" *Ἐπεισβολή*, Wakef. S. C. 4, 221." Schæf. Mss.]

" *Ἐπεισβολός*, Greg. Naz. 2, 131. * *Ἐπεισβολία*, ή, 2, 54. Manetho 6, 625. Anal. 3, 248. 257. Quint. Sm. 1, 746. Maxim. de Elect. 65. Cf. *Ἐπέσβολος*, *Ἐπεισβολία*.]

Παρεισβάλλω, Latenter invado, Clam aggredior. Talem autem signif. τῷ παρὰ dat Bud. in *παρεμβάλλω*. [Suid. 3, 48. 49.]

" *Προεισβάλλω*, Ante injicio vel insero. Longin. 22. *Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες*, εἶναι ἐλευθέρους ἢ δούλους ———. " *Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τὰξιν' ὧ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ἡμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι, ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα*. " *Ὁ δὲ τὸ μὲν, ἄνδρες Ἴωνες, ὑπερεβίβασεν προεισέβαλε* (ista verba sc. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα,) γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου: ἀπὸ τοῦ φόβου est, Præ timore. Hæc non intellexerunt Interpretæ: erravit et Toup. (p. 68. 325.)" Seager. Mss.]

A [* *Προεισβολή*, ή, Introitus, fere i. q. *προεισαγωγή*, Cyrill. in Jo. 1070.]

Συνεισβάλλω, ea signif., qua *εἰσβάλλει πυρετός*, ut modo dictum est, Simul aggredior, s. invado. Gal. ad Glauco. *Εἰ κεφαλῆς ἀλγῆμα συνεισέβαλεν*. [Herod. 9, 17. " Thom. M. 229. et Add.: ad Charit. 549. ad Paus. 383." Schæf. Mss. " Demosth. p. 8. Nic. Damasc. 454. Simul ingredior, Max. Tyr. 3, 9." Wakef. Mss.]

" *Συνεισβολή*, ή, Impetus, Invasio eod. tempore facta, Eust. 76, 10=57, 24.]

Ἐκβάλλω, Ejicio, Expello. Plut. Polit. Præc. *Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε*. Demosth. (13.) *Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων*. Et *ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς*, Isocr. Sic *ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος*, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo et *ἐκβάλλειν* interdum per se ponitur: ut Dem. (991.) *Οὐκ ἐστ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτὸν ἐστι*, Finibus patriæ expellere cum non possit, Bud. At *ἐκβαλεῖν τέκνον*, Eur. Ione (964.) non Expellere, sed Exponere Camer. iuterpr. Item *ἐκβάλλειν*, Excutere; ut, *Ἐκβαλὼν τὴν θύραν*, Dem. Excusso ostio. || *Ἄκρυν*, Eur. Ione (924.) Lacrymas profundo. || *Ἐκβάλλειν* peculiari signif. dicuntur et mulieres, quæ abortum faciunt, pro Partum ejicere, s. Fætum abigere aut expellere. Quod Ulpian. quoque dixit Ejicere, sub. itidem accus. Theophr. *Ἡ δὲ θηλυπερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν*. Interdum additur accus., ut Plut. *Πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα*. || Rejicio, Repudio. Plato de Rep. 2. *Ὡν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς * ἐκβλητέον*. || At *ἐκβάλλειν* redditur Proferre, Luc. 20, 35. *Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια*. Vide *Βαλλάντιον*. || Exeo, Erumpo: unde *ἐκβολαὶ ποταμῶν*, Ostia fluviorum, q. d. Exitus. Plato Phæd. (255.) *Τρίτος δὲ ποταμὸς τοῦτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει*. Pro eod. *ἐκπίπτειν* dicit. Sic Polyb. *ἐκβάλλειν* et *ἐκβολή*. Dicitur autem pro eod. *εἰσβάλλειν ποταμὸς* et *ἐκβάλλειν*, Ingredi et Egredi, s. Exire, i. e. Influeri et Effluere: sed diverso respectu: *ἐκβάλλειν* sc., quatenus ex uno loco exit, antequam alium ingrediatur: *εἰσβάλλειν* autem, quatenus ex uno egressus, alium ingreditur: quorum utrumque in *στομάτων* etiam et ostiorum signif. consideramus. Sed *ἐκβάλλειν* Hom. dixit, at posteri ejus *εἰσβάλλειν* potius et *εἰσβολὰς*. [*Ἐκβάλλεσθαι* ὑπὸ τῶν κυμάτων, Ejici fluctibus, e mari, Palæph. 13, 5. Glossæ: *Ἐκβάλλω*. Dejicio, Ejicio, Projicio, Expello. *Ἐκβάλλοι*. Rejecerit. *Ἐκβάλλονται*. Propelluntur. *Ἐκβάλλεσθαι*. Refutari. *Ἐξέβαλεν*. Eliminavit. *Ἐξεβλήθη*. Repulsus est. *Ἐκβληθεὶς*. Ejectus. *Ἐκβληθείσης*. Explosa. *Ἐκβεβλημένος*. Explosus, Projectus. Pind. II, 2, 148. *ἐπη*, Æsch. Ag. 1672. Herod. 6, 69. " Projicio, Abjicio, Xen. K. A. 2, 1, 5." Seager. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 115. ad Xen. Eph. 161. ad Charit. 259. 296. 501. ad Diod. S. 1, 160. 461. Valck. Diatr. 38. Wakef. S. C. 1, 114. 2, 32. 53. 4, 51. 54. 5, 15. Brunck. CEd. T. 849. ad Mær. 145. Eran. Philo 160. Heindorf. ad Plat. Gorg. 86. Thom. M. 321. 324. Musgr. Iph. T. 1042. Wakef. Herc. F. 39. 561. 999. Musgr. 933.; El. 96. Wakef. Alc. 687.; Trach. 358.; Phil. 1429.; Eum. 215. Effutio, ad Herod. 469. Exeo, Musgr. Cycl. 60. Contemno, ad Xen. Eph. 129. Repudio, ad Lucian. 1, 241. ad Diod. S. 1, 93. 490. Kuster. Aristoph. 16. 109. Jacobs. Anth. 7, 387. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 166. Pario, ad Callim. 1, 268. ad Anton. Lib. 230. Verh. Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 629. De viro uxorem exigente, Thom. M. 97. Valck. ad Herod. 273. De fluvio, Thom. M. 278. *τὴν κρίσιν εἰς τινα*, Alberti Peric. Cr. Præf. p. xii. *τὰ σπλάγχνα*, Ruhnk. ad Longin. 252. *ἔπος*, Heyn. Hom. 7, 480. *λόγους*, Wakef. Ion. 947. 977.; Musgr. 929. Wakef. Herc. F. 146. *τὰς θύρας*, Perizon. Respons. p. 107. *Ἐκβ.* ἐκ, ad Corn. Nep. 93. Stav. cf. ad Diod. S. 1, 315. *Ἐκβεβλήσομαι*, Brunck. ad Bacch. 1303." Schæf. Mss. " Negligo, Dedecoro, Stob. 325. Repudio, Plut. 1, 131. Strabo 41. Damno, Culpo, Polyb. 13. Mingo, Dio Cass. 61. Erumpo, Paus. 271. Suid. 1, 129. Profero, Explico, Diog. L. 556. Extundo oculum, Villosion. Anecd. Gr. 1, 126. Disloco manum, Ar.

rian. Epict. 419. Privo, Lycophro 131. Duco fossam, Arrian. Eux. 121. (Plut. 3, 772.) Ἐκβ. barbam, Philostr. 871. ὑπνον, Expergisci, Ælian. H. A. 375. εἰν-
τόν εἰς πράγματα, Negotiis immisceri, Schol. Eur.
Hipp. 795. ἐξ ἐπιστήμης, Ignarum arguere, Strabo
237." Wakef. Mss.]

[* "Ἐκβλητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 12. p. 244.
Geop. 6, 43, 14. 7, 17, 10." Kall. Mss. "Chrys. in
1 Ep. ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 409." Seager. Mss.
"Heyn. Hom. 7, 782. Phrynich. Ecl. 88." Schæf.
Mss.]

Ἐκβλητός, (ὁ, ἡ,) Ejiciendus, vel Rejiciendus, Re-
jectaneus, Rejiculus, Dignus qui rejiciatur, ἀπόβλη-
τος: ut Heraclitus, Νέκυνες κοπρίων ἐκβλητότεροι.
Item Ἐκβλητον, Eur. Hec. (699.) Maris ejectamentum,
ut loquitur Tacit. || At βρέφος Ἐκβλητον, Infans ex-
positus, ἔκθετον, Eust. [Gl. Ἐκβλητος] Emotus, Pro-
jectus. Ind. Epict. "Valck. ad Il. 22. p. 72. ad Xen.
Eph. 129. Conf. cum ἔκκλιτος, Schleusner. Cur. Nov.
in Phot. 304. Compar., Heyn. Hom. 8, 599." Schæf.
Mss. "Philo J. 459." Wakef. Mss.]

[* "Ἐκβλήτρια, ἡ, Expultrix, vide Ἀγαπήτρια." Seager. Mss.]

Ἐκβολή, (ἡ,) Ejectio, Expulsio. Item Ejectio mer-
cium in tempestate, Jactura. Bud. e Dem. 434. Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur., Ethic. 3. || Eruptio; ut ἐκβολή σίτου, Thuc. Eruptio frumenti e terra. Erumpentia s. Evascentia frumenta Camer. vertit. Apud Diosc. quoque ἐκβολή τοῦ καυλοῦ exp. Eruptio caulis. Sed et ἐκβολαὶ ad artem navalem pertinens ab eod. Camer. redditur Eruptiones, Thuc. 7. Ἐκβολή ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium, (Plut. 2, 874.) Sæpius autem plur. ἐκβολαί. Thuc. (2, 102.) Τοῦ Ἀ-
χελώου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. Politian. ap. Herodian. interpr. Fauces. Nec tantum Exitum fluminis signif. ἐκβολή, verum etiam Quemcunque exitum. Plut. Demetr. Ἀμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχε-
Zen ἐκβολὰς. Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμοῦ ἐκβολῶν metaph. vocari ἐκβολὴν ἔπου, Finem versus, tradit Eust. 900. || Et ἐκβολή τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. 1, (97.) Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποίησάμην. || Luxatio artuum, in Hippocr., quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud. [Gl. Ἐκβολή] Jactus, Jactura. Ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν Ostia. "Humus egesta fodiendo, Soph. Antig. 250." Seager. Mss. Dem. 926. Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. Eur. Iph. T. 1042. πόντον, Herc. F. 743. δακρύων, νεῶς, Iph. T. 1424. "Musgr. ad Hec. 1077. Valck. Diatr. 289. ad Dionys. H. 4, 2197. Heyn. Virg. 2, 145. Wakef. S. C. 3, 191. Wessel. ad Diod. S. 1, 39. Herod. 711. Thom. M. 325. Markl. Iph. p. 357. Musgr. Iph. T. 1042. Ion. 929. Boissonad. Philostr. 450. Wakef. Herc. F. 935. Abresch. Æsch. 2, 106. ad Lucian. 1, 653. Fluminis exitus, Xen. Eph. 72. 249. Thom. M. 279. 712. Boissonad. Philostr. 641. Excessus orationis, 433. 624. Thom. M. 280. Conf. cum ἐμβολή, ad Dionys. H. 1, 112. 551. γυναῖκας, ad Thom. M. 97." Schæf. Mss. "Eruptio, Max. Tyr. 19, 5. ὁδοῦ, E via, Philostr. 66. De barba, 171." Wakef. Mss.]

[* Δυσέκβολος, ὁ, ἡ, Polyb. 3, 91, 8. Δυσέμβολα τὰ πεδία, ex emend. Casaub. pro δυσέκβολα, quod erat in Mss.]

Ἐκβολός, ὁ, ἡ, ut Ἐκβολον οἰκῶν βρέφος, Eur. Phœn. (811.) pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. Item Ἐκβολός, Eur. (Iph. T. 1042.) ὅξν ἄκρωτήριον, ut tradit Eust. [Gl. Projectus. Eur. Hel. 429. 1230. Bacch. 90. Νήδυνος Ἐκβολον μάτηρ ἔτεκε λιποῦσ'. "Valck. ad Ammon. 157. 158. Wakef. Ion. 567. Markl. Iph. p. 357. Musgr. Iph. T. 1042. Ἐκβολον, Hel. 1230.; Musgr. 428. Wakef. Ion. l. c." Schæf. Mss. "Nican-
cander Θ. 804. Rejectus, Callim. H. in Cer. 116." Wakef. Mss.]

Ἐκβολὰς, ἄδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος. [Strabo 9. p. 513. Athen. 101. σκωρία.]

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, Ejecititius. Cui opp. ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. 434. qui et affert ex Aristot. Ἐν τοῖς ἐκβόλιμοις τῶν ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἐμβρυον quidam exp. etiam Abortivum: et addunt e Plin. Ægyptus ecbolimam habet (uvam) abortus fa-

cientem. Quidam tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiam lectionem admittit Bud. Sed in VV. LL. annotatur et ἐκβολὰς pro Purgamento argenti e Strab. || Ἐκβόλιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expositus; ea signif. qua dicitur Expositus infans. Camer. [Ἐκβόλιμον ὦν, Aristot. de Gen. An. 3, 2. "Plut. Opp. Mor. 1, 168. Wytt." Seager. "Ἐκβολιμαῖος, ad Charit. 538." Schæf. Mss.]

Ἐκβόλιον, τὸ, q. d. Ejectorium, i. e. Ejectrix medicina. Nam hoc nomine vocatur a Diosc. et aliis Medicamentum ejiciens s. abigens ex utero fœtus ene-
ctos: ut 2. Ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθηγκότων. Idem 4. sine adjectione, ut ἐκβολίοις χρώμεναι. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum, quo partus ejicitur. [Gl. Ἐκβόλιον] Abortum. "Cic. ad Quint. Fr. 3, 1. J. Poll. 5, 35." Kall. Mss. Plut. ap. Schneider. Lex. Ἐκβολίοις καὶ φθορίοις χρώμεναι. "Ad Timæi Lex. 107. Abortus, ad Anton. Lib. 231. Verh." Schæf. Mss. "Plut. 2, 134." Wakef. Mss.]

"Ἀπεκβάλλω, Solvo, VV. LL." [* "Ἀπεκβολή, Valck. Diatr. 135. Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss.]

Διεκβάλλω, Trajicio, Per medium emitto et traji-
cio. Bud. 537. e Gal. In VV. LL. citatur ex Josue 15, (9.) Διεκβάλλει τὸ ὄριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. [Lex. Polyb. Plut. Pelop. 2, 216.] ET Διεκβολή, (ἡ,) Trajectio. Item, Eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Idem Bud. 434. e Diod. S. [Lex. Polyb. * Διεκβόλιον, τὸ, Hippocr. 634. "Διεκβάλλω, Bast Lettre 10. Διεκβολή, Muncker. ad Anton. Lib. 41. Diod. S. 2, 213." Schæf. Mss. "Exitus, Schol. Callim. H. in Del. 105. Διεκβάλλω, Pervenio, Phot. 744." Wakef. Mss.]

[* Μετεκβάλλω, unde Cratin. ap. Phot. * Μετεκβολή, ἡ, i. q. μεταβολή, καὶ ἐξάλλαξις.]

[* Παρεκβάλλω, Excerpto, Excerptum ac delectum propono, v. c. ad expl. et illustrandum, Explicandum sumo. "Didym. de Trin. 2, 5." Routh. Mss. Eust. 2, 18. 32. 3, 2. 1454, 38. "Orig. Philoc. 22. p. 90. Ταῦτα ὑπὸ τοῦ 2' λόγου τῆς Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς παρεκβέβληται." Seager. Mss. "Harles. Introd. in h. l. Gr. Proleg. p. 43. Koen. Præf. ad Greg. Cor. p. v.; ad p. 1. Brunck. ad Androm. 651. Steph. Dial. 19." Schæf. Mss. "Deturbo, Schol. Eur. Hipp. 239." Wakef. Mss.]

[* Παρεκβολή, ἡ, Delectus. Eustathii Παρεκβολαί, Excerpta, Commentarius in loca scriptoris selecta, sc. constans excerptis. "Schol. Pind. O. 3. tit." Boissonad. Mss. * Παρεκβολικὸς, ἡ, ὄν, Eust. 3, 51. "4, 44." Seager. Mss. Excerptendi s. Commentarios in poetas scribendi studiosus, peritus. "Τὸ παρεκβολικόν, Steph. Dial. 19. Παρεκβολή, Digressio, ad Herod. 356. 660. Παρεκβολαί, Casaub. ad Athen. 1. Excerpta, Steph. Dial. 19. Marcell. V. Thuc. p. 1." Schæf. Mss.]

[* "Παρεκβολέομαι, Remitto, Athan. Vit. S. Ant. 477." Ind. Scap. Oxon. * Παρεκβολέομαι, i. q. παρ-
εκβάλλω, Trado sc. historicis, grammaticis, Schol. Apoll. R. 4, 284. "Gesner. ad Orph. 435." Schæf. Mss.]

"Προεκβάλλω, Ante ejicio. Exp. et Prius emitto." [Callistr. Icon. 14, 7. p. 906.]

"Προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, Lineæ ulterius pro-
ductæ, ap. Geometras." [Strabo. 2. p. 180. Plut. 4, 672. "Dem. c. Mid. 34. (555.) Spald." Boissonad. Mss. "Jambl. p. 211. Insuper extendo, Strabo 1181. Contemptum projicio, Plut. 4, 672." Wakef. Mss.]

"Συνεκβάλλω, Una ejicio." [Diod. S. 229. Lex. Polyb. "Thom. M. 279. Wakef. S. C. 4, 52." Schæf. Mss. "Dionys. P. 283. Plut. 1, 97. Strabo 265. Polyb. 203. Confluo, Ælian. H. A. 795." Wakef. Mss.]

"Υπεκβάλλω, pro παρέρχομαι et ἀμείβομαι, VV. LL. ex Apoll. R." [Anal. "Toup. Opusc. 1, 346.; Emendd. 2, 300. Wakef. Herc. F. 999. Apoll. R. 1, 596." Schæf. Mss. "Fabric. B. G. 2, 646. Oppiani A. 3, 604. Amoveo, Rufin. 33." Wakef. Mss.]

Ἐμβάλλω, Jaculor in aliquem, Injicio, Immitto. Od. Ξ. (305.) ἐμβαλε νητὶ κεραυνόν. Thuc. ἐμβάλλειν

πῦρ, Ignem injicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Injicere frænum equo: unde pass. Xen. Ip. (9, 9.) 'Εμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγὰς, Injicere plagas, ut et Cic. loquitur, quod vide infra in 'Εμβάλλω, Impono. || Exp. Immitto ap. Xen. O. (17, 12.) Τὸν δὲ δὴ σκαλέας, — τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; et metaph. pro Injicio sc. animo, Immitto sc. in animum, Inspiro; ut ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic 'Εμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, ap. Eund. Et 'Εμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit Idem, Alacritatem militibus injicere, i. e. Eorum animis indere. Et Plut. (2, 744.) pass. 'Εμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eod. modo Dem. (52.) Τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur et eis νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, Dem. et Plut. pro In animum inducere, Animo concipere. Tale et ἐμβαλέσθαι Hom., quod vide infra. Sic et in aliis locutionibus: ut Isocr. (π. Δημον. §. 2.) Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοσούτον εὐδοξίας χαρακτηρὰ τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Iudidit vel Injecit, [al. ἐπέβαλεν.] 'Εμβάλλειν λόγον περὶ τίνος, Injicere s. Inferre sermonem aliqua de re, vel Injicere mentionem. Plut. Camillo, 'Ενέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic Plato de Rep. 1. ἐμβάλλειν λόγον, ubi exp. etiam In medium afferre. E Xen. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τοῦτο λόγον, et ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον, pro Rem ad populum referre, Rem consultaneam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου, pro In suffragia mittere. Bud. 437. Ex Eod. affertur et ἐμβάλλειν sine adjectione, 'Εμβαλε περὶ τούτου pro Referto de hoc, i. e. Pone in consultationem, Disquidendum propone, sub. λόγον, vel potius ψῆφον. || Conjicio, Impello, Intrudo; ut, 'Εμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xen. (E. 1, 7, 10.) 'Εμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. (B. 574.) Itidem 'Εμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, ap. Aesch. Sic Dinarch. in Philocl. Τὸν εἰς τασαύτην αἰσχύνῃν καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur et 'Εμβάλλειν τινὰ εἰς ὑπόψιν, Conjicere in suspicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in suspicionem; vel inversa constr. Injicere alicui suspicionem.

'Εμβάλλω, vel 'Εμβάλλομαι, Impono. Lucian. (2, 105.) Τὴν ναῦν ἐπεσκενάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τὰλλα ἐπιτήδεια. Et (2, 73.) Ὑδωρ ἐντίθεσθαι pro eod. dicit: et ibid. σιτία ἐμβαλέσθαι. Hinc etiam 'Εμβάλλομαι s. 'Επεμβάλλομαι pro Devoro, cibum sc. avide ingerens in ventrem, Basil. Vide 'Επεμβάλλω. Huc videtur referendum et illud Dem. loquendi genus, 'Εμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, ut h. v. e Pono compositum interpr. Interponere testimonium, vel Interjicere. Nam Proferre testimonium Lat. quidem, sed minus ad verbum. || 'Εμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu, quo dicitur a Cic. Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, s. infligere, aut Vulnus infligere, dici solet. Plut. (4, 288.) Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Injicere plagam, redeundo ad primam illam signif. interpr. etiam possis, et quidem e Cic.

'Εμβάλλω, Infero, Intersero. Item Intercalo. Dem. 'Εμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. (Σ. 554.) 'Εμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν, Inserit dextram (dextræ.) Nam alteram Bud. interpr. Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab Interserendi autem s. Intercalandi signif. dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, et ἐμβλημα, de quibus infra. || Intersero arbores, ἐγκεντρίζω. Demosth. (1251.) Ὅσα ἐνὴν φαντὰ ἐμβεβλημένα.

'Εμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cum impetu, Irrumpo: neutr. quidem, ita tamen fortasse, ut sub. etiam possit accus. πόδα, ut Lat. dicitur Inferre pedem, in aliquem locum, et Efferre pedem pro Ex eo egredi: Plut. Antonio, Ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέστη, Postquam cedente turba in forum irrupit. At ap. Themist. Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest s̄mpl. pro Ingredior: Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετός οὗτος. Sic et flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, i. e. Influere in mare. 'Εμβάλλω exp. etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabunde percurro, b. e. ἐπιστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν

εἰς τὴν Ἀττικὴν, et εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. et Xen. Bud. 435. 'Εμβάλλειν, ibid. Impetum facere, Incurrere, Offendere, ut, Ἴπποι ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, Plato de Rep. 8.

'Εμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, exp. (Od. I. 489. K. 129.) 'Εμβαλέειν κώπησ', ἴν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facile crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici sub. accus. χεῖρα: sicut in proxime præcedentibus exemplis πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri sub. dixi. [Aristoph. 603. B. 206. Apoll. R. 2, 589.]

'Εμβάλλομαι act. in aliquot ll. cc., ut in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν e Dem. Quo pertinet illud (Il. A. 297.) Ἄλλο δέ τοι ἐρέω σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι. Et Hesiod. (E. 1, 295.) Ὅς δέ κε μήθ' αὐτῷ νοήσῃ, μήτ' ἄλλον ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, Impono, vide supra. Sed et ἐμβεβλημένος, pro ἐμβεβληκῶς, Dinarch. c. Demosth. Τὸν εἰς τὰς δεινότητας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν. || In VV. LL. affertur et ἐμβάλλεσθε λαγῶν ex Aristoph., pro Aggredimini lepores. Quæ constr. mihi suspecta est.

['Εμβάλλω, Plut. Solone 23. Ὅσον ἐμβάλοι βάθος (τὴν τάφρον ἢ βόθρον.) Xen. E. 1, 6, 33. Οὐδὲ γὰρ τῷ Ἑτεονίκῳ ἤθελον οἱ ναῦται ἐμβάλλειν. Glossæ: 'Εμβάλλω Immitto, Injicio, Conjicio, Incurro, Contorqueo, Jaculor. 'Εμβεβλημένον Immissum. 'Ενβάλλω Indo. "In hac phrasi, ἐμβαλέσθαι μαρτυρίαν, mihi videtur sub. εἰς ἔχινον: ut 'Εμβαλομένον γὰρ ἐμοῦ ὄρκον εἰς τὸν ἔχινον, ἥξιον καὶ αὐτὸς οὗτος ὁμόσας ἀπηλλάχθαι, Dem. π. Τιμόθ. 1203. Τὴν δ' ἀνθρωπον οὐδὲ εἶδε, δι' ἧς ἐξηπατήσας τοὺς δικαστὰς, ψευδεῖς μάρτυρας παρεχόμενος, ὡς ἐθέλων παραδοῦναι, ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε οὐ παρὴν ἡ ἀνθρωπος, ἀλλὰ πρότερον ἐσημάνθησαν οἱ ἔχينوι, ὕστερόν ἐστιν ὅπου ἡγάγες τὴν ἀνθρωπον εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον; εἰ γὰρ μὴ τότε σοι παρεγένετο, ὕστερον δῆπου ἔδει παραδιδόναι, καὶ μάρτυρας ποιέσθαι, ὡς ἐθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἐλεγχον γίγνεσθαι καθάπερ πρὸνκαλέσω, προκλήσεώς τε ἐμβεβλημένης σοι καὶ μαρτυρίας, ὡς ἤθελες κ. τ. λ. Dem. κ. Εὐεργ. 1143. 1144. Vide πρὸς Τιμόθ. 1190. 1200. κ. Στεφ. A. 1104. κ. Ἀφοβ. A. 829." Seager. Mss. 'Ενβάλλω, Apoll. R. 1, 295. 3, 413. Demosth. 836. Ὡς μὲν ὤφειλεν, ἐνεβάλετο, ut Lat. Injicio sub. mentionem. "Jacobs. Animadv. 40.; Anth. 6, 350. 10, 93. 11, 20. T. H. ad Plut. p. 455. Kuster. Aristoph. 5. 121.; Brunck. 3, 159. Boissonad. Philostr. 640. Heindorf. ad Plat. Theæt. 361. Phrynich. Ecl. 166. Thom. M. 230. 279. Markl. Suppl. 208. ad Charit. 307. 318. 651. Wakef. Herc. F. 300.; Alc. 50. 918. 1022.; Trach. 358. Valck. Phœn. p. 698. ad Xen. Eph. 161. 169. Zeun. ad Xen. K. Π. 185. ad Diod. S. 1, 160. 181. 294. 524. 2, 469. Wakef. S. C. 2, 124. ad Callim. 1, 32. et Add.: ad Od. 9, 488. ad Lucian. 1, 467. ad Herod. 476. 508. 525. 563. 651. 659. Brunck. CEd. T. 656. Ingredior, Diod. S. 2, 149. ad Charit. 230. Conf. cum εἰσβ., Boissonad. Philostr. 598. Schneider. ad Xen. K. A. 11. De constr., ad Timæi Lex. 106. λόγον, Villosion. ad Longum 42. Zeun. ad Xen. K. Π. 541. τάφρον, Schneider. ad K. A. 57. χεῖρα, ad Charit. 228. 238. πληγὰς, Act. Traj. 1, 226. φρεσὶ, Heyn. Hom. 4, 90. Ἐν κονίησι βάλες, 5, 441. Med., Brunck. Aristoph. 1, 71. 3, 178.; Apoll. R. 68. Aristoph. Eip. 1312. Lucian. 2, 73. 105. ad Xen. Eph. 283. 'Εμβαλέσθαι χάρακα, ad Diod. S. 2, 530. μαρτυρίαν, Toup. Opusc. 1, 383." Schæf. Mss. "Venio, Prodeo, Reisk. Orat. 4, 116. Ingredior, ut fluvius, Xen. K. A. 325. 'Εμβάλλειν vel εἰσβ. dicitur fluvius in alium fluvium, ubi manat adhuc; ἐκβάλλειν autem, ubi in mari vanescit, Strabo 1134. 1135. alibi sæpissime, et constanter Philostr. 68. Arrian. 316. 357. Injicio in mortem, Manetho 1, 253. Incido in, cum dat., Aphthon. 3. εἰς ὑπνον, Suid. 2, 736. περὶ τίνος, To propose an enquiry, Xen. K. Π. 200. ἐπὶ τινα, Arrian. 1, 14. πληγὰς, Infligo, Dionys. H. 1, 1874. 'Εμβαλῆς, Strabo 814. 'Εμβάλλεσθαι, Invehere aquam in naves, Arrian. 356." Wakef. Mss.]

"'Εμβαλλόπους, Hesychio * βλεσσόπους, Blæsis "pedibus."

Ἐμβλημα, τὸ, Emblemata, Quod operi cuiquam injicitur et inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata Vasorum aureorum argenteorumque oruamenta, quæ his ita inserebantur, ut, quoties libitum esset, revelli possent. Hoc nomine comprehendi existimantur, et quæ in parietibus Vermiculata, in pavimentis Tessellata, in lignis Segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. et Caelium. Emblemata, inquit Cam., dixere etiam Lat. Græca voce Opera tessellata, et ad varietatem transtulerunt. || Insitio mitioris surculi in sylvestrem. VV. LL. [Gl. Gemma. Ἐμβλήματα περιφανῆ, Salmas. ad Solin. 736. Mathem. Vett. 102. Μέσον του ἐμβλήματος, καὶ τοῦ κατῦματος τῶν ὑποδημάτων. * Ἐμβλησις, ἡ, Injectio, Hippocr. 423. 30. "Ἐμβλημα, Valck. Oratt. 380. Ruhnck. Ep. Cr. 98. ad Mær. 385." Schæf. Mss.]

"Ἐμβλητέον, Injiciendum." ["Geop. 3, 7. 6, 13. 14, 7. 16, 6. et sæpius." Kall. Mss. "Plato, J. Poll." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβλητος, ὁ, ἡ: UNDE * Δυσέμβλητος, et * Εὐέμβλητος, Hippocr. 833. cf. 776.]

Ἐμβολή, ἡ, Injectio, et q. d. Insertio, pro qua signif. affertur ἐμβολή τῶν ἄρθρων. || Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολή τοῦ στρατοῦ, inquit Bud., Invasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θεβαίων ἐμβολή, Aristot. Pol. 2. ἐμβολῆς ἔσχοντο, e Plut. Cam. pro Aggressi sunt. Dicitur autem et de aliis rebus, ut ἐμβολή χαλάζης ex Aristide. Synes. quoque τὰς ἐμβολὰς του πνεύματος dixit. Et ἐμβολή τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thuc. 2, (89.) Οὐτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειε τις, ὥς χρὴ, ἐς ἐμβολήν. || Sed et ἐμβολήν quidam interpr. Rostrum navis, ut Xen. E. 4, (3, 6.) Ἐμβολὰς ἐχούση τριήρει. Sic et Bayf. ap. Polyb. Bud. autem ἐμβολήν esse ait Caput arietis machinarii ap. Thuc. 2, (76.) Ἡ δὲ (δόκος) ῥύμη ἐπίπτοσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. || Ostium fluminis, ut ἐκβολή, Bud. ET Δυσέμβολος, AC Εὐέμβολος, ab ἐμβολή, Irruptio. Nam δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7. In quam non facile irrumperere hostes possunt: contra Εὐέμβολος, In quam facile. ["Ἐμβολή τοῦ κώλου, Dem. Phal. p. 22. Mor." Routh. Mss. Glossæ: Ἐμβολή Captura. Ἐμβολαί Rostra. Ælian. H. A. 16, 17. Τὰς ἐμβολὰς τῶν νηῶν ἀποσείεται. Plut. Cleom. 4. p. 1478. HSt. Liban. 4, 140. Τῆς * βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν. Pro ἐμβολος, Polyb. 1, 51. Diod. S. 16, 49. 20, 39. pro quo 11, 27. 13, 99. ἐμβολον. Æsch. Pers. 413. "Plut. Antonio 1735. Polyæn. λδ'. Αἰγύπτιοι κρατερῶς ἀνθίσταντο, ἀποκλείοντες τῆς Αἰγύπτου τὰς ἐμβολὰς. Eur. Syl. Fr. 4. p. 474. Andr. 1131." Seager. Mss. Locella ad Xen. Eph. 78. "Musgr. Herc. F. 869. Jacobs. Anth. 8, 147. Diod. S. 1, 682. Heyn. Hom. 4, 580. Brunck. ad Æsch. Pers. 413. Koen. ad Greg. 244. Toup. ad Longin. 331. 345.; Opusc. 1, 223. ad Xen. Eph. 161. Lucian. 1, 58. ad 1, 467. Ilgen. Hymn. 450. ad Herod. 601. 659. Fac. ad Paus. 1, 372. Ostium fluminis, Thom. M. 278. ad Xen. Eph. 249. ad Herod. 590. De navi, ad Diod. S. 1, 418. 426. 549. 576. 594. 681. ad Charit. 626. Conf. cum εἰσβ., ad Diod. S. 2, 52.; cum ἐμβολον, ad 2, 452.; cum ἐκβ., ad Dionys. H. 1, 353. Ἐμβ. πολεμίων, Longi Pastor. p. 2. Vill." Schæf. Mss. "Ostium fluminis, Polyæn. 758. De grandine, Aristid. 127. De vento, Ælian. H. A. 389. 779." Wakef. Mss. Δυσέμβολος, Hippocr. 776. Xen. E. 6, 5, 24. Polyb. 3, 49. 7. 4, 75, 2. "Thom. M. 255. ad Diod. S. 1, 115. 334. et Add. 2, 52. 217. ad Xen. Eph. 237." Schæf. Mss. "Joseph. 616." Wakef. Mss.]

Ἐμβολὰς, ἄδος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι, Aristoph. Pira insititia, vel, ut Hor., Insititia. [Plut. Q. S. 2, 6. (2, 640.)]

Ἐμβολεύω, q. d. Injector; ut quidam ἐμβολέα κράμβης appellavit πάσσαλον in Epigr. Palum s. Stipitem acutum brassicæ depactorem, i. e. Quo fit scrobis, in quam brassica injicitur et depangitur. Vide Ἐμβολον. Item Aggressor, Invasor, VV. LL. [Anal. 3, 186. "Ad Mær. 56. Bibl. Philol. 2, 19." Schæf. Mss. "Hes. v. Κίονος." Wakef. Mss.]

[* Ἐμβολεύω, Epiphan. 1, 825. "Hes. v. Ἐνήσει." Wakef. Mss.]

Ἐμβόλιμος, ὁ, ἡ, q. d. Injectitiuus, Intercalaris, Bud. interpr. Insertus, Intercalatus: unde Plut. Menses et quidam Dies ἐμβόλιμοι. Macrobbii autem quædam exempl. ἐμβολισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμοις. Et ἐμβόλιμα, Intercalaria cæmina, Aristot. de Poet. Vide Bud. 436. ET Ἐμβολία, mendose fortasse pro ἐμβόλιμα, dicta Parva quædam retia, J. Poll. testatur ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει. ["Ἐμβόλεια exhibent Codd. Mss. J. Poll. 5, 35. Ceterum est etiam ἐμβόλιον, τὸ, Jaculum ferreum hamatum, magna vi in feram aut in hostem immissum, Diod. S. 1, 35. ubi de venatione hippopotami. Ἀγκιστρῶτὰ ἐμβόλια memorat Philo de Tel. Constr. in Mathem. Vett. 95. Et ap. Hes. habes Σύνβινη * καπρόβόλιον, ἐμβόλιον. Denique ἐμβόλιον valet etiam idem fere ac ἐπεισόδιον, Pars fabulæ vel scripti cujusdam ab argumento proposito sejuncta, et reliquo operi interposita, ap. Cic. ad Quint. Fr. 3, 1. fin. Cf. Ernest. Ind. Lat. Cic. v. Embolium." Schweigh. Mss.] ET Ἐμβολίσματα, [ab * Ἐμβολίζω,] Panni diversi hinc inde consuti, q. d. Injectamenta s. Insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila et Theodotione Hieron., quem vide in Ezech. 16. || ET Ἐμβολισμός, Intercalatio, VV. LL. ["Παῖδες ἐμβόλιμοι, Eupolis Δήμοις." Gataker. Mss. Epiphan. 1, 826. Glossæ: Ἐμβόλιμος Intercalaris. Ἐμβολισμός Intercalaris, Bisextus. "Ἐμβόλιμος, Brunck. Aristoph. 2, 108. Toup. Opusc. 1, 107. 296. Ἐμβόλιον, Phrynich. Ecl. 36. ad Diod. S. 1, 586." Schæf. Mss. "Instrumentum ferreum in navi, Diod. S. 1, 41. Missile, Etym. M. 785." Wakef. Mss.]

"Ἐμβολιμαῖος, ὁ," [imo, α, ον,] "Interjectitiuus, Intercalaris."

[* Ἐμβολιμεύω, Epiphan. 1, 826. Καὶ συμβαίνει κατὰ τὸν ὁγδοὸν ἐνιαυτὸν ἐμβολιμεύεσθαι τὰς Χ' ἡμέρας, τὸν ἕνα μῆνα εἰς τὰ δύο ἔτη.]

Ἐμβολον, q. d. Interjectorium, Instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum. Exp. Pastinum, vel Paxillus, quo semina depanguntur, ap. Theophr. H. P. 2. Φακοὺς ὥστε ἀδρὸν γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. || Vectis, Repagulum; ut χαλκόδετα ἐμβόλα, Eur. Phœn. (115.) sunt, inquit Cam., Vectes revincti ære, vel Trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti. || Ἐμβολον, vel Ἐμβολος, Rostrum navis. Polyb. de Romano foro loquens, Πρὸς τοὺς καλονμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ. At vero ap. Pind. ut scribit Cam., anchora ἐμβόλον ὑπερθε reponitur, quam interpr. Trabem emiuentem in rostris, quæ anchoram sustineret. || Ἐμβολος Æliano Acies cuneata. Quam signif. habere puto ap. Plut. Fabio, Ἐμβόλῳ τοῦτω προέχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρῆσάμενος: ubi tamen VV. LL. Rostrum interpr. Budæus, postquam ἐμβολον esse dixit Aciem cuneatam, subiungit, εἴτ' Ἐμβολοειδὴς προσβολή est Impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati et compositi. Quod autem subiungit, Et pars machinæ, qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλον, non ἐμβολοειδοὺς προσβολῆς, ut male in VV. LL., exp. necesse est. Vide 436. Quod autem sit ἐμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege ap. Vitruv. || Ἐμβολος præterea, s. ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru dicitur, ut VV. LL. ex J. Poll. annotant, Illud, quod axi insertum rotam continet, ne excidat. ET Ἐμβολοδέτης, Ejus vinculum vocatur, [J. Poll. 1, 146. "Ἐμβολος: hoc nomine etiam Penem intelligit Aristoph. ap. Athen. 1, 29. de vino forti loquens, quod ἐπεγείρει τὸν ἐμβολον." Schweigh. Mss. Trabs, Eur. Bacch. 581. Ἴδετε λάϊνα κίονιν ἐμβόλα Διάδρομα τάδε: Phœn. 113. Ad Greg. Cor. 514. Glossæ: Ἐμβολον, ἐπὶ νεῶς. Hæc rostra. Ἐμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον. Axedo. Ἐμβολον Fulcimentum. * Ἐμβολοκοπέω. Innocent. "Ἐμβολος, Ἐμβολον, Thom. M. 524. Diod. S. 1, 417. ad 426. 594. ad Charit. 626. Musgr. Iph. T. 1135. Jacobs. Anth. 7, 217.; Proleg. 55. Philippus 30. Brunck. ad Æsch. Pers. 413. Rostrum navis, ad Greg. Cor. 244. Lex. Herod. 174. Porticus genus, ad Charit. 632. Bast Lettre 44. Ἐμβολος, Eur. Phœn.

p. 40. Valeck.: Herod. 306. et n. ad 624. Ἐμβολον, A Diod. S. 1, 622. 689. et var. lect.: Fac. ad Paus. 2, 67. Penis, Valeck. Adonias. p. 222. Jacobs. Anth. 10, 93. 11, 241. Aristoph. Fr. 248. Ἐπὶ τῶν ἐμβόλων, Diod. S. 2, 537. Dionys. H. 1, 293." Schæf. Mss. "Ἐμβολοειδής, Arrian. T. p. 44." Wakef. Mss.]

"Ἐμβολίδες, Hesychio αἱ περίθετοι, Ascititiæ, Ap-posititiæ."

* "Καρτερέμβολος, Nicet. Eugen. 5, 382." Boissonad. Mss.]

Κυανέμβολος, ὁ, ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. I. (554.) Καὶ κυανέμβολοι θαοὶ Μισθοφόροι τριήρεις: B. (1318.) Πρώραις κυανέμβολοις: ubi Schol. exp. ait vel αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, ut μιλιτοπαρείω, αἱ μεμιλιτωμένοι: vel αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cujus aqua est κυανή. [Eur. El. 436. Cf. Κυανόπρωρος. "Musgr. El. l. c." Schæf. Mss.]

* Μεσεμβόλος, ὁ, ἡ, * Μεσεμβολέω, et * Μεσεμβόλημα, τό. * "Μεσεμβληθεὶς, Jambl. V. P. 26. 260. (102.) eod. vitio laborat, quo * κεραυνοβληθεὶς, a Schæf. notatum ad Greg. Cor. 997. ("Eruit hoc compositum D. Scott. e Schol. Triclinii, Soph. Aj. 711. Τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης. Sed T. scripsit, certe debuit scribere, aut κεραυνῷ βληθείσης, aut κεραυνοβληθείσης:") et * Ἀρηριοσμήθεϊς, Gal. de LL. Aff. 3, 12. T. 7. p. 446. Manifestum iter ostendunt Μεσεμβολεῖν, Nicom. Ger. Arithm. 1, 29. quod cum Μεσεμβόλημα, Niceph. Schol. in Synes. 477. Lexicis adjiciendum, φλεβοτομεῖν, γλωσσοκομεῖν, etc." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 622. "Μεσεμβόλημα, Schol. Oppian. 1, 409." Wakef. Mss.]

Προέμβολος, ὁ, ἡ, Hesychio, ET Προέμβολον, τὸ, Suidæ ["v. Ἀκροστόλια." Wakef. Mss.] Προεμβολίς, ἴδος, ἡ, Lignum quoddam, ut VV. LL. habent, emineus ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα, Suid. exp. τὰ πρὸς τῇ πρῶρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ * ἀκροστόμα. Et J. Polluci Προεμβολίς est τὸ καταλήγον ἐπὶ τὴν πρῶραν. [Gl. Προέμβολοι νεῶν. Rostra. Agath. Hist. 5. p. 167.]

* Πυρέμβολος, ὁ, ἡ, unde Gl. * Πυρεμβόλιον, τό. Malleolus.]

* Φωτέμβολος, ὁ, ἡ: unde * Φωτεμβολέω, Lucem immitto, Clem. Alex. Str. 5. p. 563. 667.]

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ, Æreum s. Æratum rostrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Rostratæ naves, Bud. Aprian. Mithridat. Νῆες ἐάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακοσίοι. ET Χαλκεμβολὰς, ἄδος, ἡ, Idem, ut χαλκεμβολάδων νηῶν, Eur. [Iph. A. 1320. "Χαλκέμβολος, Diod. S. 1, 689. ad 2, 496. Dionys. H. 5, 110." Schæf. Mss.]

* "Χερέμβολον, τὸ, Immissio manus, Ulp." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

* Χρυσέμβολος, ὁ, ἡ, Appian. Præf. 10. p. 13.] Κοιλέμβολον, τὸ, vocab. militare est, ἐπειδὴν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ. [Suid.]

Συριγγέμβολος, ὁ, vel Συριγγέμβολος, utroque enim modo ap. Eust. scribitur, Canalis subterraneus, quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὥς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πορίζονται οἱ πολιορκούμενοι, ut Eust. (1259.) D tradit, quem, ut addit, ἡ παράκοπος ὁμιλία * τζυρέμβολον παραλαεῖ. Comp. e σύριγγι-εὶ ἔμβολος. ET Συρέμβολος, ὁ, per sync. τοῖς κοινολεκτούσιν idem est, ut Eust. alibi docet. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 671.]

Ἀντεμβάλλω, Vicissim injicio, vel In locum alterius injicio s. repono. A Bud. exp. Refundo, Rependo, Vicissim repono: e Theophr. (H. P. 9, 9, 7.) Τὸ πάν-akes τὸ Ἀσκήπιον καλούμενον τέμνωσιν ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττονταν. || Apud Gal. et Ægin., ut idem tradit, ἀντεμβαλλόμενα sunt Succidanæ medicinæ. || Ἀντεμβάλλω, Contra irruo, Contra facio impetum: ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, Synes., ut inquit Bud., Impetum ex adverso moliri. [Lex. Polyb. Dio Cass. 36, 27. Plut. Philopæm. 2, 396. Cf. Ἀντεισβάλλω. "Sibi invicem oppono, Etym. M. 110. Vicissim invado, Dio Cass. 110. Contra irruo, Plut. 1, 367." Wakef. Mss.]

Ἀντεμβολῇ, ἡ, Injectio s. Repositio unius in locum

alterius. || Item ἀντεμβολαὶ, inquit Bud., Summæ cardinis partes, quæ in cavum induuntur; vel, Eæ partes ossium, quæ in vertebrae prominent. || Item Incursus s. Incursio, quæ fit vicissim, Impetus, qui fit ex adverso; eo sensu, quo v. ἀντεμβάλλω a Synes. accipi dictum est. ["Hes. v. Ἀπαλλάξαντες." Wakef. Mss..]

"Διεμβάλλω, Injicio, s. Injicio per." [Athen. 107. "LXX. Interpr." Wakef. Mss.]

Ἐπεμβάλλω, q. d. Superinjicio. A Bud. exp. Alium super alium immitto, Intercalo, Intersero, Plato Crat. (261.) Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Lucian. (3, 243.) Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἔνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa intextimus numerorum et vocalitatis causa, Camer. ["ut Dio Chrys. 2, 110." Wakef. Mss.] Plato Tim. (9. p. 347.) Οὐτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μήκος * ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locus est, ut disputationi per se

longæ obiter aliam æque longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum vocab., quod est In modum parenthesis aliquid in medio periodi inserere et intexere, sicut ἐπισυνάπτειν, In periodi fine aliquid attexere. || Item ἐμφυτεύω, ut ἐμβάλλω,

h. e. ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Bud. UNDE Ἐπεμβολάδες ἄπιοι, Athen. (653.) i. e. αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, ut Bud. exp. || Et Superadjicio, seu, ut Bud. exp., Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. (1, 175.)

Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. || Urgeo, Impello, Bud. exp. ap. Xen. (K. 10, 11.) Κατορθοῖ γὰρ ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει.

|| Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω: ut fluvius in alium fluvium incidens. Bud. 437. || Ἐπεμβάλλομαι, Devoio. Bud. e Basil. Hom. 9. (1, 98.) Πρόβατον χειμῶνος προσίντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐνδεῖαν. [Ἐπεμβεβλημένα σῦκα, Athen. 653. Plato Politico 289. Bekk. Ἀνδριαντοποιοὶ πλείω καὶ μείζω τοῦ δέοντος ἔκαστα τῶν ἔργων ἐπεμβαλλόμενοι, Ficino interpr. Interponendo. "Markl. Iph. p. 262." Schæf. Mss. "Injicio, Eur. Herc. F. 866. Propono, Soph. CEd. C. 475." Wakef. Mss.]

Ἐπεμβολή, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesis. De qua Hermog. (2. 280.) et Bud. Comm. 437. ["Eust. 48. antepen. (=36, 47.)" Seager. Mss. Idem Eust. in Od. A. p. 17, 46.]

* Ἐπεμβόλιμος, ὁ, ἡ, Gl. Intercalaris.]

"Προσεπεμβάλλω, Insuper injicio, Aliis adjicio." ["Diosc. 40." Wakef. Mss.]

* Κατεμβάλλω, Æsop. Fab. p. 209.]

* Μετεμβάλλω, Jambl. V. P. p. 102.]

Παρεμβάλλω, Interjicio latenter, Intersero, Clam immisceo, Bud. subjungens e Gal. Παρεμβάλλοντες τῷ ὀρρῷ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et e Theophr. Πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσι τι. Item Intercalo, unde παρεμβεβλημένον Cic. Ep. Intercalarem transulit. Et pro Inculco extra rem: ut Dem. c. Tim. Αἰσχροὺς ὑποψίας παρεμβάλλει. Vide Bud. 589. || Παρεμβάλλειν ἐαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρον, in Pand. Intercedere, Fidejubere. Bud. || Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator, cum in acie instruenda milites ordine certo locat: ut Polyb. 2. Παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς κ. τ. λ. Bud. 588. At in VV. LL. παρεμβάλλειν hic exp. Diversi generis milites certo ordine interserere et collocare: et additur, id esse, quod Cæs. B. G. 7. dixerit Interjicere: scribens, Galli inter equites, raros sagittarios expeditosque levis armaturæ interjecerant. Ubi tamen simpl. accipi existimo. || Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Ita Bud. e Polyb. 589. HINC generalius pro Castra locare: quo sæpe LXX. usi sunt. [Gl. Immitto, Intercalo, Interjicio. "Phrynich. Ecl. 166. Diod. S. 2, 500. 501. ad Herod. 494. De exercitu, Diod. S. 1, 127. ad 131. Παρεμβεβλημένα, Fischer. Præf. ad Anacr. p. 44. Toup. Opusc. 1, 296." Schæf. Mss. "Immitto, Longin. p. 88. Dio Cass. 36. Aciem instruo, Polyb. 115. Παρεμβεβληκῶς, Cum castra posuisset,

Diod. S. 2, 500. Med., Annumero me, Ælian. V. H. A 968." Wakef. Mss.]

[* "Παρέμβλημα, Steph. Dial. 66." Schæf. Mss.]

Παρεμβολή, (ή,) Interjectus, Interjectio, ut Fab. utitur; Intercalatio. A Bud. exp. etiam Intersitio subdola, et Interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Dem. c. Ctes. Ἐτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων. Vide Bud. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, Chrys. Οὐ γὰρ ἀπλῶς ἔφησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν παρενέβαλε. || Tentiorum positus et metatio ordinatione castrensi constans. || Et Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei: a qua quomodo παρένταξις et ἐνταξις differant, lege Bud. ibid. et Ælian. || Castra, στρατόπεδον. Plut. Galba, Εἰς τὴν παρεμβολὴν παράγοντας. HINC Παρεμβολικός, [ή, ὄν, Gl.] Castrensis; ut Plut. (8, 548.) Ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν δειπνῶν. || Et Παρεμβολικός, Geometricum vocab. afferitur e Capella 6. [Gl. Παρεμβολή Phalanx, Castrum, Castra. Παρεμβολαί Castra. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 377. Polyb. 21, 2, Lucian. Ocyp. 60, "Æsch. c. Tim. 165. c. Ctes. 595." Seager. Mss. "Phrynich. Ecl. 166. Mannert. Geogr. 6, 2. p. 367. Wessel. ad Herod. 78. ad Diod. S. 1, 138. Παρεμβολικός, Cassaub. Athen. 1, 36." Schæf. Mss. "Plut. 2, 643. Παρεμβολή, Arrian. T. p. 63. De palæstra vox, Plut. 2, 638." Wakef. Mss.]

[* Παρεμβόλιμος, ὁ, ή, Theophyl. 4, 521.]

[* Παρεμβολοειδής, ὁ, ή, Schol. Aristoph. Θ. 46.: Hesych. v. Βόμβαξ, 1, 739.]

Παρεμβόλια, τὰ, Intercalatio reticulorum: verbum venaticum. Bud. ex J. Poll. 185.

[* Ἐπιπαρεμβάλλω, Impetum facio in, Polyb. 3, 115, 10. ἐξ ἀσπίδος, 11, 23, 5. ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθείαν τοῖς ἡγούμενοις, 12, 19, 6. τὴν φάλαγγα, Phalangem restituo, In justum phalangis ordinem, qui antea fractus et laxatus erat, sese locare.]

[* "Προσπαρεμβάλλω, Ulpian. in Dem. c. Lept. 142. Wolf." Dindorf. Mss.]

Προεμβάλλω, Prius invado, ut exp. VV. LL.: εἰς τὴν γῆν, iisdem est Offendo in terram, i. e. Impingo. [Polyb. 3, 82, 8. 16, 3, 2. Prius impingo, Herod. 4, 183. Thuc. 4, 25. Diod. S. 15. p. 499. "Prius injicio, Geop. 600. Pass., Interponor, Aristot. Rhet." Wakef. Mss.]

Προσεμβάλλω, Insuper adjicio, Impello, VV. LL.: "vel Insuper irruo." [Diod. S. 3. p. 106. Anthol. "Strabo 43, 13. Geop. 1, 366. Nicarch. 19." Wakef. Mss.]

[* "Συνεμβάλλω, Dem. 304. Reisk. cf. et ejus Ind." Boissonad. Mss. Aristoph. Α. 246, Polyb. 4, 16, 10. Dionys. H. 2, 199. Xen. E. 7, 4, 22. Diod. S. 750. "Orig. c. Cels. 5. p. 252. Dem. pro Cor. 299." Seager. Mss. "Wakef. S. C. 4, 37. Thom. M. 299. et Add." Schæf. Mss.]

[* Συνεμβολή, ή, Æsch. Pers. 394. κώπης, Ag. 993. πρυμνησίων, ubi perperam legebatur * Ξυνεμβόλοις. "Ad Mær. 69." Schæf. Mss.]

Υπερεμβάλλω, Intermitto, VV. LL. [Xen. K. II. 6, 8. Schneidero susp.]

[* Υπεμβάλλω, ad Greg. Cor. 387=178. Theoplyl. 4, 6.]

[* Υπεμβολή, ή: UNDE * "Υπεμβολαῖος, α, ὄν, Synes. Serm. ad Pæon. 312." Kall. Mss.]

Ἐπιβάλλω, Injicio, vel potius Superinjicio, hanc enim omnium primam signif. esse puto. Thuc. 2, (76.) Ὅστ' ἐπιβάλλοντας, ἡσσαν ἀντίειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. Herodian. autem 8, (4, 11.) ἀνωθεν addidit, Φρυγῶν τε ἀνωθεν ἐπιβληθέντων: ubi vacat illud adv. vel ipsa præp. Pro Injicio autem, ut ἐπιβαλεῖν τινὶ τὴν χεῖρα, s. τὰς χεῖρας, pro Injicere manum alicui, Lucian.: quod loquendi genus ex Od. I. (288.) manasse existimatur, ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλε: hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, Eust. Interdum etiam pro Injicere mauus, ut sit vindicando sibi rem aliquam et asserendo. Aristoph. (Α. 440.) τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Manus injicis, tuum asserens? Polyb. Ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν Κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hic enim Bud. interpr. Injicere mauus, i. e. ἀντιποιεῖσθαι: verum haud scio an et pro

Manus admove rebus, i. e. Res capessere, accipi possit. Ut autem dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic et ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Injicere oculos, vel notius Adjicere oculos. Synes. Ep. 67. Ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodian. Ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. || Πορφύραν, Injicere purpuram. Herodian. 6, (8, 11.) Πόρφυραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, Polit. interpr. Purpuram, circumdant. Ego libenter reddo Injicere purpuram, tum quod ordine persequi velim omnia loquendi genera, in quibus ἐπιβάλλειν aliquam Injiciendi signif. habet, tum quod ita ipse Cic. dixit Injicere pallium, de N. D. 3. Eique laneum pallium injecit: cum paulo ante dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Huc pertinet illud ἐπιβάλλειν, quod Injicere s. Supersternere exp. ap. Aristoph. (N. 730.) τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλῃ. Ἐξ ἀρνακίδων γνῶμην ἀποστερητὶδα; || Πληγὰς, sicut et ἐμβάλλω, Injicio plagas. In qua interpr., quæ plane est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. (Α. 2, 9.) Πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἀλικομένῳ. Dicitur autem et Imponere plagas ab eod. Cic. Quam Imponendi signif. habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus; ut Gal. ad Glauc. 2. Ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, Visceribus ipsis medicamenta imponere. Aphrod. Probl. Τὸ ἐλαῖον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνιαῖφ φλογί, σβέννυσιν αὐτὴν, Oleum impositum, quod magis proprie Infusum: ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, ap. Aristot. Polit. 1. Imponere notam, vel potius Apponere notam, cum Cic.: itidemque ἐπιβάλλειν σφραγίδα, ap. Herod. Licet Bud., postquam ἐπιβάλλω dixit signif. Addo s. Adjicio, illum etiam ex Aristot. Polit. 1. in exemplum afferat. Dicitur et τέλος s. φόρον ἐπιβάλλειν, non enim pono ἐπιβάλλειν per se, ut ponitur a Bud., i. e. Vectigal imponere et statuere. Aristot. Econ. 2. Τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, Οὐτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. (5, 140.) Τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Ubi et Indicere tributum exp. Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον: quod exp. Multare pecunia, cum sit proprie Imponere pecuniam, i. e. Imponere mulctam pecuniariam. Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν: de quo vide in Ἐπιβολή. At signif. proprie contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur e Maccab. pro Suppeditare sumtus. || Insero, vel Impono, ut ἐμβάλλω supra. Xen. K. (10, 7.) Ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, Bud. interpr. Inserentem amenta vel ansulas plagarum in stipites sylvæ bicipites. || Ἐμμενόν, Objicio me, Camer. ap. Lucian. de Domo, Εἰ τις οὕτω δυσκόλαις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε. || Adjicio, Addo. Plut. Apophth. Ὡς ἐπιβαλὼν τῇ Βουwartίῃ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quod quatuor menses temporis præfixo addidisset. Aristot. Pol. 1, (11.) Ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῃ πάντων, ὀλίγον μισθωσάμενον, ἃ τ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretium quod ille statuerat, i. e. uno verbo, Licente. Sunt, qui itidem exp. Addo, Matth. 9, (16.) Ἐπιβάλλει ἐπίβλημα, i. e. Addit, vel Assuit, Bud. Alii tamen vertunt Immittit, cum Vet. Interpr. || Ut autem hic reddunt Immitto, ita Bud. ap. Theophr. ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide p. 441.

Ἐπιβάλλω, Tendo aliquo, vel Aliquo pervenio felici rectoque cursu, et quasi collimando. Quam ego exp. e multis Eust. in unam redactis colligo. Od. O. 295. Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, navis sc., i. e. εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν s. ἔθεεν. Idem Eust. alibi, Ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, inquit, ἡγοῦν ἡκριβῶ μένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ: unde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpr. addo et hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitavi assequor et percipio. Plut. Πῶς οὖν ἐκάστῳ τούτων Ὅμπος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. Dionysium Areop. Οὐ κατ' ἰδέαν ἐκάστοις ἐπιβάλλον (ὁ θεὸς νοῦς) interpr. Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans et admovens. Quod etiam προσβάλλειν

dici posse tradit. Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδιαν, pro κατ' ἰδέαν, licet hanc lect. ipse Bud. sequatur. Affert e Basil. cum accus. Τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν εαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασιν, i. e. inquit, quasi Sese addicere et animum appellere. Et ex Eod. sine casu, Δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi et contingere. || Capitur et pro Incumbo in propria signif., s. Ingruo. Plato Phædro, Πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Plut. (2, 514.) "Ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, In quam partem incubituri erant. Plura exempla ap. Bud. 439. 440. inter quæ unum Dionysii H., quod minime convenire existimo. In Ingruendi itidem signif., s. potius Irruendi, Marc. 4, 37. Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλον εἰς τὸ πλοῖον, Et irruerant fluctus in navigium. At Vet. Interpr. male, Et fluctus mittebat in navim; faciens sc. ἐπέβαλλον activum, et dans ei nōmin. λαίλαψ. Sciendum est autem in VV. LL. ἐπιβάλλειν citari ex Apoll. R. cum eod. nomine, sed alia constr. et pro alia signif., sc. ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctibus iufestare et invadere. Idem Bud., interjectis aliquot aliis signif. 'Επιβάλλειν etiam, inquit, sol dicitur in ortu, cum irradiat et iucumbit suis radiis et ingruit. Exemplis autem, quæ affert, addi hoc potest e Synes. Ep. 148. Πρώτης δὲ ἀκτίνος ἐπιβαλούσης: quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. || Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit signif. etiam E vestigio sequor, et Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert e Plut. Æmilio (33. p. 273.) Τούτοις ἐπέβαλλε τὸ ἄρμα τοῦ βασιλέως, ubi tamen ἐπέβαλλε addit esse quasi Incumbebat: ["et ibid. paulo ante, Τούτοις ἐπέβαλον οἱ τὴν ἱερὰν φιάλην ἀνέχοντες, et 34. Εἴτ' αὐτὸς ἐπέβαλεν." Schweigh. Mss.] Denique τῷ ἐπιβάλλω signif. impetus subest et Marc. 14, (72.) Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezzæ enim assentior interpr. Et cum erupisset, i. e. Foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum, i. e. respiciendo primam τοῦ βάλλω signif. nec minus commode reddi posse existimo, Cum se foras projecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cic. utitur. || Exp. et Incido; ut Aristot. (Polit. 2, 6.) "Ὅταν βάλην περὶ τῆς τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις: et Plut. τὰ ἐπιβάλλοντα, Quæ incidunt. || Aggredior, Capesso, Incæpto; ut, Τοῖς κοινῶς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. pro τῆς πολιτείας ἀπτεσθαι. Ptol. Geogr. 1. Καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus sub. possit accus. χεῖρας.

'Επιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. Herod. Τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες, Portionem, quæ ad ipsos pertinebat, Portionem, quæ ipsos contingebat, ut alii interpr. In quibus Herod. verbis sub. μέρος docent cum alii loci, tum Luc. 15, (12.) ubi itidem fit portionis bonorum mentio; Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum, vel facultatum, Bud. Aut, ut Vet. Interpr., Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Dem. (313.) Τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετεκληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. Idem (317.) Εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἀπασι καὶ μάλιστα σοι. Aristot. Pol. 3. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὴν συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἐκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, Veruntamen communis utilitas civitates cogit pro ea parte utilitatis, quæ ad unumquemque attinet ad commodius vivendum, Bud. Dicitur autem et τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. Et ab Aristot. Metaphys. 9. Τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. Ceterum quod ad Contingendi signif. attinet, illis exemplis addo e Synes. Ep. 19. Μέλλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν: ubi ἐπιβάλλειν Contingendi, quidem signif. itidem habet, sed paulum diversam: signif. enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate et necessitudine contingunt. 'Επιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo convenit hoc facere, et Res ipsa poscit, ut hoc fa-

PARS X.

ciam. Cui formulæ simile exemplum affert Bud. e Basil. Sic Aristot. Τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, i. e. Quatenus functioni ejus congruit et convenit; sic Gramm. ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντας ἀριθμούς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare. Affert tamen ille et proxime præcedentem signif. τοῦ Attinere: ut sit Pro eo, quantum est quod ad functionem ejus attinet.

'Επιβάλλω signif. pass. pro Claudor, Operior, Bud. ex Aristot. de Part. Anim. 3. Πέφυκε δὲ τούτοις συναγεσθαι, καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅνπερ τρόπον ἐκείνους ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται, τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, Quemadmodum illis, quæ arteriam habent et pulmonem, clauditur et aperitur pulmo aspirando et respirando. Inde ἐπιβλήs, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Bud. Mihi vero ἐπιβάλλειν in pass. illa signif. durum videtur; nec vero ἐπιβλήs secundum illam dicitur, sed secundum act., sc. ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν, non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται, i. e. simpl. Quem nos injicimus, vel objicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentii.

'Επιβάλλομαι, Superjicio, Injicio: unde ἐπιβληθεῖς, Injectus. Herodian. 8, (4, 11.) Φρυγῶν τε ἀνωθεν ἐπιβληθέντων. Interdum etiam act. pro Injicio; ut Hesiod. E. (2, 52.) Εἰ χ' ἑτερόν γ' ἄξαις, ἑτερόν γ' ἐπὶ βουρὴν βάλοις. Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo sensu, quo Cic. dicit Injicere pallium. Gal. Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα, pro quo ap. Marc. (14, 51.) Περιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone. Quod et Indutus sindonem dici posset. Aristot. Πλείστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι: ubi potest etiam exp. Inducentes, vel Sibi inducentes. Ad verbum, Injicientes sibi. || Ex Od. Ξ. (209.) ἐπιβάλλεσθαι citatur et pro simpl. Jacere, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes jecerunt, s. miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam Mittendi vel potius Emittendi signif. habet: eo sensu, quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel Emittere, ut Theophr. 'Επιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστοὺς: quos βλαστοὺς nos Gall. Jetons ab jaciendo itidem appellamus. Bud. tamen nullam signif. Jaciendi mentionem faciens, exp. De novo orditur et instaurat.

'Επιβάλλομαι, Capesso, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoveo, in propria signif., ut (Phalæc. 4.) βοῶν δ' ἐπιβάλλειν ἐχέτη. Sed metaph. frequentius, Polyb. Μηδένα ἐπιβεβληθῆναι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει: 5. Οὐκ ἀνάνδρῳ δὲ ἐπεβάλετο τόλμη καὶ πράξει. Et ut Aggredior interdum casui, interdum infin. jungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Apud Dem. (282.) Καὶ τοὺς ὄρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ibid. 'Επιβάλλεται καταστῆσαι, ubi ἐπιβάλλεται verti etiam potest Conatur. Jungitur etiam accus. ead. signif. Plato Timæo, *Ὡς ὁρθῶς ἐγχειροῦμι ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον: ubi observa ἐγχειρεῖν et ἐπιβάλλεσθαι pro eod. poni: Idem de LL. 10. (p. 82.) Καὶ δόξομεν, μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν μικρῶν ἀποτυχεῖν. Plut. (1, 38.) 'Επεβάλετο τὴν ναυπηγίαν. [Ναυπηγία ἐπεβάλλετο, Reisk. cum Ald. Flor. et Mss.] Quod VV. LL. interpr. Animum ædificandis navibus adjecit. In iisdem affertur e Thuc. (6, 61.) 'Επιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua sponte servitutem suscipiet. || Interdum etiam gen. jungitur pro Cupio, ut Il. Z. (68.) Μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε Μιμνέτω, i. e. ἐφίεμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel, eod. sensu, ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν: ut ἐπιβόλος pro ἐπιτυχῆς, Eust. qui etiam admonet, cum alios, tum Aristot. τῷ ἐπιβάλλεσθαι uti itidem pro ἐφίεσθαι. Bud. autem et exemplum affert ex Aristot. Pol. 1, (9.) "Ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται.

['Επιβάλλω, Gl. Injicio, Immitto, Ingruo, Superjacio, Adjicio. 'Επιβάλλομαι, Cæpi. 'Επιβάλλει μέρος τι, Obtingit. 'Επιβάλλον, Portio. Τὸ ἐπιβάλλον, Competens. Τὸ ἐπιβάλλον μέρος, Portio. 'Επιβληθέντα, Indicta. Κατὰ τὸ ἐπιβάλλον, Proportionem. Ad Greg. Cor. 818. "Τὸ ἐπιβάλλον, Clem. Alex. Str. 823." Routh. Mss. Schæf. Meletem. in Dionys. H. 104. "Polyb. Exc. Leg. 37. Γενομένης δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν μνήμης του βασιλέως, ἐπιβαλὼν ὁ πρεσβευτής,

πολλούς τινας διετίθετο λόγους, ἐγκωμιάζων Πτολεμαῖον. A
‘Arrepta ansa,’ Casaub. Forsan, Addens; iis puta, quæ alii dixerant, ea, quæ sibi ipsi in mentem venerant. Conscendo, 5, 18. ‘Ἐπέβαλε τοῖς καταντικρὺ τῆς πόλεως λόφοις.’ Seager. Mss. Herod. 2, 180. Τοὺς Δελφούς δὲ ἐπέβαλε τεταρτημόριον του μισθώματος παρ-
ρασχεῖν. Theognis 346. σε καὶ τούτων μοῖρ’ ἐπέβαλλεν ἔχειν. Theocr. 23, 26. ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, “i. q. λέγω,” Schneider. Lex. qui tamen dubitat. Oppian. A. 3, 504. κραδίη δέ οἱ ἄλλοτε λαιγὴν—ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἔλθειν.]

[“Ἐπιβάλλω, ad Od. O. 296. Ilgen. Hymn. 337. ad Diod. S. 1, 217, 2, 219, 228. 239. 261. 280. 288. ad Charit. 387. ad Timæi Lex. 116. Toup. ad Longin. 353. ad Callim. 1, 55. Wakef. S. C. 2, 125. 5, 61. Thom. M. 193. 677. 721. Phrynich. Ecl. 182. ad Charit. 456. 509. 722. Dawes. M. C. 353. Wakef. Ion. 1474. Trach. 614. Markl. Iph. p. 206. Cattier. 75. Gloss. Steph. 173. Brunck. Aristoph. 3, 178. Archimel. 2. Heyn. Hom. 5, 380. Urgeo, Ammon. 113. Impono, velut mulctam, Anton. Lib. 240. Verh. Herod. 191. Aggredior, Toup. Opusc. 2, 273. Diod. S. 1, 6. Augeo pretium, Coray Theophr. 230. 295. Hoo-
gev. Part. p. 103. Sch. prior. Imprimis, T. H. ad Plut. p. 294. Subsequor præcedentem, Diod. S. 2, 283. De mari alluente, Heyn. Hom. 6, 212. Incumbo, Heindorf. ad Plat. Phædr. 255. Ἐπιβάλλει, Schol. Apoll. R. 2, 257. Τὸ ἐπιβάλλον, Heyn. Hom. 8, 704. Boeckh. in Plat. Min. 149. Pars contingens, vel Rata, quam quisque confert, Schweigh. Emendd. in Suid. 57. Wessel. ad Diod. S. 1, 4. 282.; ad Herod. 155. Abresch. Lect. Aristæn. 185.; Paraphr. 146. Toup. Opusc. 2, 289. ad Od. B. 319. Herod. 332. 522. Diod. S. 1, 367. Τὸ ἐπιβ. μέρος, 652. 2, 597. Larcher. ad Herod. 3, 523. Ed. 2. ad Dionys. H. 1, 497. 2, 683. Τὰ ἐπιβάλλοντα, Plut. Mor. 1, 143. Quæ ad nos pertinent officia, Rubnk. Ep. Cr. 102. Ἐπιβάλλον ζῶον, Bast Lettre 21. Καθάπερ ἦν ἐπιβάλλον, Diod. S. 2, 520. cf. 525. Ἐπιβάλλω χεῖρα, ad Charit. 228. Ber-
gler. Alciph. 318. γῆν, ad Xen. Eph. 202. τὴν διά-
νοιαν πρὸς τι, Diod. S. 2, 437. τινί, Fac. ad Paus. 1, 335. Ἡ ἐπιβάλλουσα κηδεῖα, Diod. S. 2, 384. Marcell. V. Thuc. 9. Ἐπιβαλὼν ἔφη, Diod. S. 1, 563. ad 2, 288. Ἐπιβάλλομαι, ad Dionys. H. 4, 2254. 2276. Med., Quint. Mæc. 3. Callim. 1, 587. ad Diod. S. 2, 98. 196. 216. 361. (sic leg. 573.) 612. Add. ad p. 573. Heyn. Hom. 5, 194. Dionys. H. 3, 1354.” Schæf. Mss. “Accedo, Strabo 202. Irruo, de vento, Suid. 3, 659. Suggesto, Certum facio, Artemid. 22. Con-
tingo, Joseph. 1011. De dicendi genere, Philostr. 514. Ἐπιβάλλει ἥλιος, Surgit sol, Polyb. 1, 543. Τὸ ἐπιβάλλον, Quod ad aliquem juste pertinet, Clem. Alex. 413. Med., Pervenio in locum, Callim. H. in Del. 68. Aggredior, cum infin., Hes. v. Μνηστῆρες. Pass., Attiugor ætate, Suid. 2, 478. Ἐπιβέβλημαι, Aggressus sum, Clem. Alex. 142. * Ἐπιβαλλόντως, Convenienter, Pertineuter, Phornut. 26.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβλημα, τὸ, Quod adjicitur s. Additur. A Bud. Additamentum et auctarium exp. Matth. 9, (16.) Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπιβλημα ῥάκους ἀγνάφον ἐπὶ ἱμα-
τίῳ παλαιῷ. Ubi v. et Bezam. [J. Poll. 4, 119.] D
|| Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, sicut et ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est, ut Idem ap. Gal. interpr. Vide 444. || At ἐπιβλή-
ματα, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Ornamentis domus, ut sunt tapeta, ex Es. 3, (21.) affertur in VV. LL. [Gl. Stragulum, Operimentum. “Operculum, Nicostr. ap. Athen. 111. τοῦ ἐπιβλήμ’ ἐπεὶ περιηρέθη.” Schweigh. Mss. “Ad Mær. 139. 140. Phrynich. Ecl. 213. Brunck. Aristoph. 1, 97.” Schæf. Mss. “Tapetum, Arrian. 272.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβλήs, ἦτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo, quod foribus injiciatur, vel superjiciatur, s. obdatur. Il. Ω. (453.) θύρην δ’ ἔχε μουνος ἐπιβλήs. Εἰλάτινος. Et Ἐπιβλήτης ap. Hes. Idem. Item Trabs, s. Tignum. [Eratosth. Schol. Epigr. 2. “Ἀκρον ἐπιβλήτος μεσσόθι πηζάμενος. Theo-
dorida Epigr. 18. Glossæ: Ἐπιβλήs. Sera. “Trabs, Lysias Fr. p. 27. Reisk.” Seager. Mss. “Heyn. Hom. 6, 554. 8, 690. Brunck. Soph. 3, 473. Jacobs. Anth. 11, 241.” Schæf. Mss.]

“Ἐπιβλητος, (ὁ, ἡ,) Adjectitius, aliis Adventitius.” [Gl. Ἐπιβλητον’ Indictum. * Ἀνεπίβλητος: unde * “Ἀνεπιβλήτως, Jambl. Protr. c. 21. Symb. 26.” Kall. Mss.]

[* Ἐπιβλητικός, ἡ, ὄν, ET] Ἐπιβλητικός, ab ἐπιβάλ-
λειν dicto de mente in aliquam cogitationem incum-
bente. Philop. Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶs ἐπιβλητικῶs
τῇ αὐτῆs φύσει πλησιάζσαι, Ita ut in eam incumbat in-
tellectus, Bud. [Diogenis Epicurus 10, 50. πρὸ κατ’
ἐπιβολῆν.]

Ἐπιβλήδην, q. d. Injectim, vel Superjectim. Apoll. R. 2, (80.) ἐπιβλήδην ἐλάοντες: ubi exp. Adigentes et Injiciendo committentes.

“Ἐπιβλάξ, Hesychio συννεφέs νιφετῷ. Ἐπιβλήξ
“Eid. est συννεφέs.”

“Ἐπιβαλα, (τὸ,) Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum:
“cui sc. pedes ἐπιβάλλομεν et superponimus.”

“Ἐπιβαλοι, Eid. sunt πτέρναι, Calces, Calca-
“nea,” [“a βάω, i. q. ἐπιβάται: sic βηλός, Limen
domus.” Schneider. Lex. “Lobeck. Aj. p. 402.”
B Schæf. Mss.]

“Ἐπιβλή, ἡ, Fibula. Hesychio enim Ἐπιβλαῖ sunt
“περόναι: procul dubio παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖs
“ἱματίοιs, unde et ἐνέται s. ἐνεταὶ nominantur.”

Ἐπιβολή, ἡ, Injectio: ut χειρὸs vel χειρῶν ἐπιβολή,
Injectio manus, in Pand. Plut. Symp. 4. Αἱ μὲν γὰρ
παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἔλξεις κονιορτοῦ δέονται: ubi
itidem Injectiones manus s. manuum exp. alio tamen
sensu. Sic ap. Thuc. Αεπτῶν ἱματίων καὶ συνδόνων
ἐπιβολὰs interpr. Injectiones. Sed videtur Thuc. de
induendis illis loqui, ut supra ἐπιβεβλημένος συνδόνα,
Indutus sindone, vel Qui induit sindonem: unde et
ἐπιβόλαιον et ἐπιβλημα, Indumentum, cui etiam si-
gnif. convenire v. Injicere, antea docui. Apud eund.
Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum s. la-
terculorum, ut quidam interpr.; pro quo mallet, in-
versa orationis forma, Lateres alii alios impositos,
vel superpositos; alii Structuras: alii, Coagmenta-
tiones. Sic autem Bud. ἐπιβολὰs ap. Gal. Τὸ τοῦ
κροτάφου ὁστοῦν λεπιδοειδεῖs ἔχον ἐπιβολὰs ait posse
exp. Coagmenta, vel Commissuras. Annotarunt de-
nique nonnulli, in applicitis aliisque super alias se-
dentibus rebus et imbricatis, ut Vitruv. loquitur,
babere locum ἐπιβολή, i. e. ἐπίπτυχῇ, καὶ ἐπίπτυγμα,
καὶ ἐπίπτυξιs: quæ apparet in laterum positura in
tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica con-
serta, et id genus. Bud. rursum ἐπιβολὰs, in Gal. l. c.
appellat Applicamenta squamatim incumbencia, s. in
modum squamarum incidentia; nam quod Celsus
dixit, inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id
Græce esse ἐπιβάλλουσι. Et Thuc. ἐπιβολὰs πλίν-
θων appellat, ut idem scribit, Structuram lateritiam,
quia laterculis coustat aliis super alios incumbenti-
bus. Hactenus ille. || Pro Impositione ponitur alia
etiam signif.; nam, ut diximus ἐπιβάλλειν τέλος, s.
φόρον esse Imponere tributum, ita ἐπιβολή τέλος s.
φόρον, Impositio tributi. Sed et per se positum
reperitur ἐπιβολή, i. e. sine adiectione, in ead. signif.,
quo modo et Gall. Imposition usurpatur. Interdum
vero et generalius accipitur. Ex Esdr. 1. citatur pro
Indictione, Μηδεμία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολή
γέννηται. Et ἐπιβολή, Mulcta, q. d. Impositionem:
sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, Impouere mulctam, ut
loquitur Liv., q. d. Imponere impositionem. Lysias,
Ἐπιβολήν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιούντες. [“Dem. 572.”
Seager. Mss.]

Ἐπιβολή, Incubitus, eo sensu, quo mens dicitur
incumbere in rem quampiam. Themist. de Anima 3.
“Ὡςπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶs κατ’
ἐπιβολήν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στήρησιν
κ. τ. λ. ubi ἐπιβολή vocat, Bud. teste, Applicationem
intellectus et incubitum in rem intelligibilem, vel
ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum: quem
etiam ἐπέρευσιν appellat e Plat., quasi Impressionem.
Hinc ἐπιβολή et pro Notione ac conceptu mentis,
qui et ἐννοια dicitur. Et πρώτη ἐπιβολή, Gal. Prima
notio Cic., Bud. Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur pro
Incumbere in propria signif. et Ingruere, sic ἐπιβολή
hanc etiam Incubitus signif. habet. Est item Infe-
stus et hostilis accessus, Impetus et incursum aciei.
Plut. Cæsare, Ἐπιβολῆs ἄμα τοσοῦτων ἱππέων γενο-

μένης, i. e. προσβολῆς, et ἐπιδρομῆς. Bud. Sic et Polyb. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέστησαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab invasione temperarunt. Sic Gal. Ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους, Invasio frigoris in febre; vel Accessio, Bud.

Ἐπιβολή, Aggressio, Inceptatio, ut ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare. Ptol. Geogr. Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exp. et Inceptum, Propositum, Institutum. Diod. S. Μεγάλῃς ἐπιβολῆς ἀποτυχῶν. Polyb. Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et plur. ἐπιβολαί, Incepta, s. Conatus. Diod. S. Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. Alexandro, Ἦτε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπέκονσα, appellaus ἐπιβολὰς, Inceptas et susceptas res agendas. Vide Bud. Comm. 440. 444. Cic. quoque ἐπιβολὴν interpr. Conatum, ubi quod Stoici dixerunt ἐρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit Conatum amicitiae faciundae e pulcritudinis specie; ut habes p. 60. mei Cic. Lex.

Ἐπιβολή, VV. LL. exp. etiam Defensio, Propugnaculum, ap. Theophr. C. P. 3, 22. ut ille dicat Προσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde Ὡστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, ead. de re. || In iisdem illis exp. et Transitus, in h. l. Polyb. Διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. || Apud Eund. vero redditur et Dignitas, Amplitudo: Μεγάλῃν δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et, Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam pervenit amplitudinem. Quæ exp. ei repugnat, quam Bud. eid. l. dare modo dictum fuit, et quæ illi optime, meo quidem iudicio, convenit. Cum vero in h. l. ἐπιβολὴν falso interpretatos esse Amplitudinem comperiam, similis et in altero interpr. mihi suspecta est. Itidem vero et proxime præcedens, qua pro Transitu accipi volunt.

[“Ἐπιβολὴ νοερά, (ap. Aristot.) Intellectual projection. The immediate energy of intellect is thus denominated, because it is an intuitive perception, or an immediate darting forth, as it were, to its proper object, the Intelligible.” Th. Taylor. Ἐπιβολή, Gl. Incœptum, Inceptio, Superventum, Notio, Superficies. Ἐπιβολή, προσθήκη Adjectio. Taylor ad Lys. c. Andoc. 113. Ruhnck. ad Tim. 116. T. H. ad Aristoph. II. p. 294. Aretæus 3, 8. Αἱ ἐς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλεονῶν. Philostr. 598. 604. τῶν νοημάτων. Ind. Epict. Ἐπιβ. διανοίας, Jaculatio mentis, Philo. J. 1, 229. Charit. 2. p. 32. Ruhnck. ad Longin. 149. Lex. Polyb. “Mulcta, i. q. πρόστιμον, hoc sensu accipio ap. Diod. S. 1. p. 88. ubi, postquam dixisset hominis sive liberī, sive servi necem sponte perpetrata capitis supplicio ap. Ægyptios puniri, addit: “Ἀμα μὲν βουλόμενοι μὴ ταῖς διαφοραῖς τῆς τύχης, ἀλλὰ ταῖς τῶν πράξεων ἐπιβολαῖς εἰργασθαι πάντας ἀπὸ τῶν φαύλων.” Brunck. Mss. “Thom. M. 289. 496. Heyn. Hom. 5, 121. 8, 97. ad Charit. 219. 254. 274. 456. 509. ad Diod. S. 1, 6. 7. 124. 175. 202. 239. 285. 308. 404. 437. 444. 452. 512. 562. 616. 724. 2, 328. Coray Theophr. 256. Wakef. Georg. 96. Villosion. ad Longum 47. Timæi Lex. 216. et n.: Ruhnck. ad Longin. 262. Schweigh. Emendd. in Suid. 23. ad Od. B. 319. ad Callim. 1, 55. Mulcta, ad Dionys. H. 3, 1819. Impetus, Plut. Alex. 61. Schm. Ἐπιβ. ἐπιβάλλειν, sensu forensi, Wyttenb. Select. 392. Conf. cum ἐπιβουλή, ad Dionys. H. 4, 2084.” Schæf. Mss. “Mentis vis, Synes. 47. Notio s. Perceptio mentis, Clem. Alex. 629.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβολος, Compos, [Gl.] vide in Ἐπήβολος. Et Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. “Hes. exp. φρονίμως.” || Sed ἐπιβολος ex J. Poll. affertur et pro Fibula, quæ axi indita ipsum impedit, ne rotis excidat: ab ea τοῦ ἐπιβάλλω signif., quam et in ἐπιβλής habet. [“Ἐπιβολώτατα, Method. Conv. 127.” Routh. Mss. Ἐπιβόλος conf. cum ἐπιβουλος, Schæf. Meletem, in Dionys. H. 48. Diod. S. 1. p. 22. “Foës. ad Hippocr. 1, 33. Thom. M. 677. Toup. ad Longin. 292.; Opusc. 1, 457. ad Charit. 509. Ἐπιβόλως, ibid.” Schæf. Mss. “Ἐπιβόλος, Stob. 141. Clem. Alex. 531. 778.” Wakef. Mss.]

[“Δυσεπιβόλος, Toup. ad Longin. 292.” Schæf. Mss.]

A [*Ἐυεπιβόλος, ὁ, ἡ, Phav. 171. *Ἐυεπιβόλως, Artemid. 4. Proœm. Ἐυεπιβόλως ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις. “Ad Charit. 509. Ἐυεπιβόλος, ibid. Toup. ad Longin. 292. Thom. M. 677.” Schæf. Mss.]

[*Μεγαλεπιβόλος, ὁ, ἡ, vide supra 1157. a. “Ad Charit. 509. ad Diod. S. 1, 595. 2, 54. 262. 265.” Schæf. Mss. “Galei Myth. 196. Polyb. 3, 54. Villosion. Anecd. Gr. 1, 344.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβόλαιον, (τὸ,) i. q. ἐπιβλημα, in VV. LL.; ibi enim exp. Vestimentum, item Additamentum: et citatur ex Ezech. 13, [18. 21. Gl. Amictorium, Operitorium. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 471. “Heyn. Hom. 7, 485.” Schæf. Mss.]

[*Ἐπιβουλευς, ὁ, Mathem. Vett. 67. “Ὁμοιος ἐπιβουλευσιν, ὅσοι τὰ νομίσματα ἔχοντες πίπτουσι, al. ἐπιβουλευσιν οὖς—τύπτουσι. Vide Schneider. Lex.]

¶ Ἐπήβολος, ὁ, ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπιβόλος. Proprie autem ἐπήβολος dicitur Qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit; sed generaliter ap. Hom. pro Eo, qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Od. B. (319.) οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετῶν Γίγνομαι. Ubi inepte redditur Navis compos, pro Possessore navis. Possit etiam reddi fortasse non male, Navem enim non obtineo. Qui enim navem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eust. exp. respiciens, ἐπιτυχῆς, ἐγκρατής. Sed quod ad formationem attinet, illis nequaquam assentior, e quorum sententia scribit, a βάλλειν signif. τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἡβόλος, deinde ἐπήβολος: nec rursum iis, qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπιβόλος, sed ἐπήβόλος licentia poet. atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπιβόλος: qui autem postea hanc v. h. signif. retinuerunt, nisi quod de aliis rebus eam usurparunt, scripturam quoque sibi retinendam putasse, atque adeo retinuisse. Soph. Antig. (492.) οὐδ' ἐπήβOLON φρενῶν: ubi commode uti possumus τῷ Compos, redditentes Compotem mentis. Aristot. Ethic. Τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν ἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes et adepti. Et Plato Euthyd. Τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, Compotes et peritiam adeptos. Ita enim et hic interpr. Bud., quem vide p. 1449. Item Eust. 1448. aliquot signif. nominis hujus exempla proferentem. Apoll. R. (1, 694.) Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ' ἀλεωρή, Εἰ κεν ἐπιτρέψῃτε, ubi Schol. exp. ἐπιτυχῆς, afferens tamen et alias exp. Idem (2, 1282.) Εἰ τε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσειται ὁρμή: ubi Schol. ἀσφαλής. Reperitur et superl. ἐπηβολώτατος, Synes. “Ἐπάβολος, Hesychio ἐπιτυχῶν, Dor. “pro ἐπήβολος.” Et Ἐπηβόλως, quod Eustathio est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem et συνετῶς exp. possit, i. e. Prudenter: et quidem aptius, quam ipsum nomen ἐπήβολος ab eo exp. συνετὸς, p. 1406.: vix enim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adiectione, et non addito gen. φρενῶν, vel alio hujusmodi. [“Ἐπήβόλος, a βάλλω, κυρίως ἐπιτυγχάνω, ἐπιτυχῆς τοῦ λογισμοῦ, Eust. II. A.” Gataker. Mss. ἘπήβOLON πρόφασιν, Nonn. Jo. 227, 3. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. Ruhnck. ad Tim. 116. Schæf. Meletem. in Dionys. H. 48. Apoll. R. 3, 1212. ἐπήβOLOS ἀρματι νύσσα: 4, 1380. μῆτις. Archippus ap. Etym. M. νόματα, Elia. H. A. 2, 52. ῥῶα τριχῶν ἐπήβOλα, Nicander A. 232. κλήροις ἐπήβOλα, Theocr. 28, 2. Γυναικὶν πόνος οἰκωφελέσσιν σὸς ἐπήβOλος, pro ἐπιβάλλων. “Ruhnck. ad Longin. 249.; Toup. 292. Pierson. ad Herodian. 477. Valck. ad Herod. 206. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. ad Od. O. 296. ad Herod. 672. 735. Toup. Add. in Theocr. 405. Valck. ad Il. 22. p. 147. Timæi Lex. 116. et n.: Foës. ad Hippocr. 1, 33. Brunck. Soph. 3, 394. Boeckh. in Plat. Min. 147. ad Charit. 509. Thom. M. 677. *Ἐπηβολή, ad Lucian. 1, 363. Boeckh. in Plat. Min. 149.” Schæf. Mss. “Ἐπήβολος, Qui scopum ferit, Max. Tyr. 5, 2. Peritus, Synes. 30. φρενῶν, Sapiens, Æsch. Pr. 443.” Wakef. Mss.]

“Ἐπηβολία, ἡ, Conventus, quasi Obviatio, Occursatio, VV. LL. absque exemplo: et non sine “mendi suspicione.” [Etym. M. “Boeckh. in Plat. Min. 149.” Schæf. Mss.] “Δυσεπήβολος, Conjectu “difficilis, Quem attingere et assequi difficile est: “ut accipiant in h. l. Suidæ ad Agapio Philosopho;

“Ἐθανυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν ἀποβολῇ δυσ-
“επηβόλων.” [“Toup. ad Longin. 292.” Schæf.
Mss.] Ἐνεπήβολος, i. q. ἐπήβολος, Suid. At Ἐνεπη-
βόλος, Eidem est Manifeste, Recte, σαφῶς καὶ ὀρθῶς.
[Σοφῶς exhibet Schneider. Lex. “Ad Thom. M. 146.
677. ad Charit. 509. Ἐνεπήβολος, ibid. Thom. M.
677. ad Timæi Lex. 117. Toup. ad Longin. 292.”
Schæf. Mss. “Sagax, Archim. 65.” Wakef. Mss.]

“Μεγαλεπήβολος, (ὁ, ἡ,) Qui magnis rebus manum
“admovet, Ardua capesseus, Magna aggrediens.
“Suidæ itidem ὁ μεγάλων πραγμάτων καταρχόμενος,
“hoc afferenti exemplan: Ἐδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς
“οὗτος μεγαλεπήβολος καὶ τολμηρὸς εἶναι, καὶ του προ-
“τεθέντος ἐξεργαστικός.” [Vide supra 1157. a. “Με-
γαλεπήβολος, ὁ μεγάλων ἐπιτυχῆς, Qui in arduis re-
bus prospero successu utitur: at μεγαλεπίβολος est
ὁ τῶν μεγάλων πραγμάτων καταρχόμενος. Diod. S. 1,
120. Ἡ δὲ Σεμίραμις οὕσα φύσει μεγαλεπίβολος, Na-
tura ita comparata ut magnas res moliretur, quippe
φιλοτιμουμένη τῇ δόξῃ τὸν βεβασιλευκότα πρότερον
ὑπερθέσθαι. Hæ voces sæpe confunduntur: enim-
vero exemplum e Polybio petitum, quod Suid. ad-
ducit in Μεγαλεπήβολος, ad alterum μεγαλεπίβολος
pertinet; et ita etiam in Excerpt. p. 1406. scriptum
est: Ἐδόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλεπίβολος καὶ
τολμηρὸς εἶναι, καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός: in
Diodori Excerpt. : Ὁ Ἄνων μεγαλεπίβολος ὢν καὶ
δόξης ὀρεγόμενος. At μεγαλεπήβολος τοῦ ἐπήβολος
signif. sequitur, ut ἐνεπήβολος. Diod. S. 1, 134. de
Semiramide, Αὐτὴν δὲ φύσει μεγαλεπίβολον οὕσαν καὶ
τολμηρὰν κατασχέειν τὴν ἀρχὴν, quippe quam p. 175.
dicit fuisse τῷ τε μεγέθει τῶν ἐπιβολῶν καὶ πράξεων
διανομασμένην.” Bruuck. Mss. “Ruhnk. ad Longin.
249. ad Charit. 509. ad Diod. S. 1, 595. 2, 54. 262.
Μεγαλεπήβ., Μεγαλεπίβ., Toup. 292. Beck. Bibl.
Philol. 1, 103. Valck. Phœn. p. 739. Wessel. ad Diod.
S. 1, 22. 120. 134. 369.” Schæf. Mss. “Μεγα-
λεπήβ., Diod. S. 5, 48. Phornut. 61.” Wakef. Mss.
* Μεγαλεπηβόλος, Accurate, Pachym. Proœm. ad
Dionys. Areop. p. 39.]

[* “Ἀνεπιβάλλω, Orph. Arg. 956.” Wakef. Mss.] C

Προεπιβάλλω, q. d. Præinjicio, Polyb. 16. Μὴ γὰρ
ἐκείνου τολμήσαντος προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖ-
ρας, i. e. Bayfio interpr. Nisi enim ille antevetisset
impetum facere in Philippum. Ad verbum, Prius in-
jicere manus in Philippum.

[* Προεπιβάλλω, Hippocr. 779. Lucian. Pisc. 200.
“Planudes in Versione Ovidii Met. 14, 276.” Boi-
sonad. Mss. “Insuper injicio, Polyb. 2, 191.”
Wakef. Mss.]

Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Polyb.
2. “Ὅσα δὲ συνεπιβάλλειν τοῖς ὑφ’ ἡμῶν γραφομένοις
καιροῖς, Quæ incurrunt in ea tempora, de quibus ego
scribō. Bud. At Συνεπιβάλλομαι, Una aggredior,
cum gen. rei et dat. personæ. Lucian. Συνεπιβάλλε-
σθαί μοι τοῦ ἔργου, Una mecum opus aggredi. [“Sim-
ul considero, M. Antonin. 3, 11.” Schweigh. Mss.
“Abresch. Lect. Aristæn. 46. T. H. ad Lucian. 1,
196. Συνεπιβάλλομαι, ad Diod. S. 1, 480.” Schæf. Mss.]

Καταβάλλω, Dejicio, Deturbo, Prosterno, Evertō.
Thuc. 3. Κατέβαλε κεραμίδα. Plut. (1, 603.) “Ὅταν,
εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκείνος ἀντιλέγων ὡς
οὐ πέπτωκε, νικᾷ. Ubi observa dici πεπτωκέναι de
illo, quem quis καταβάλλει. Dicitur et metaph. pro
Evertere, ut καταβάλλειν τὰ μηρῶα τῆς πόλεως δί-
καια, Synes. Et cum ἀπό: ut dicitur Dejicere ex
aliquo loco. Xen. E. 5, (2, 31.) Καταβάλλουσιν ἀπὸ
τοῦ ἵππου. At καταβάλλειν cum solo gen. vide in
Καταβάλλομαι. Item cum eis, ut Dejicere in ali-
quem locum, s. Projicere. Hesiod. Θ. (189.) Κάββαλ’
ἐπ’ Ἡπείριοι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ubi κάββαλ’ est
per sync. pro κατέβαλ’, et ἐνὶ πόντῳ, pro eis πόντον.
In quibusdam autem metaph. locutionibus καταβάλ-
λειν, sequente itidem præp. eis, commode verti posse
existimo per Conjicio, ut καταβάλλειν eis φόβον, quod
uno verbo redditur Terrere: sed et totidem possis
verbis, expressa vi τοῦ καταβάλλειν, interpr. Con-
jicere in terrorem, vel Conjicere in metum; ut lo-
cuti sunt cum alii tum Liv. Eod. dixit modo Plato,
καταβάλλειν eis φόβον: quod exp. Subjicere invidiæ.
At ego malim Conjicere in invidiam. Sed et Eur.

(Iph. T. 606.) dixit καταβάλλειν eis συμφορὰς, quod
itidem verti potest Conjicere in calamitatem. At
καταβάλλειν eis μηδὲν rectius redditur, Redigere in
nihilum, quam Conjicere in nihilum. Interdum κατα-
βάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa
præp. eis habente accus., ut cum dicitur καταβάλλειν
τὰ σπέρματα τῇ γῇ, et eis τὴν γῆν: quod est Jacere
in terram semina, potius quam Conjicere: et usita-
tius etiam per v. Mandare, ead. constr., Mandare terræ
semina. Sæpe autem et καταβάλλειν τὰ σπέρματα
sine adjectione dicitur. Basil. Ἄλλ’ εὐθνήσει μὲν ὁ
γεωργὸς μήτε σπέρματα καταβαλὼν. Alicubi etiam
καταβάλλω reddi debet Abjicio aut Projicio, potius
quam Dejicio; ut Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Καταβάλλει
ὁ ἔλαβεν. At in metaph. locutionibus, potest et Ab-
jicere et Dejicere reddi, nt Plut. Καταβάλλων ἑαυτὸν
ὡς τινα τῶν παρημελημένων, Se abjiciens, ut unum
quempiam e contemptis hominibus: vel, Se dejiciens,
vel, Se demittens. Cic. certe Abjicere se et Prosternere
hoc sensu dixit in Parad. Sic te ipse abjicies
B atque prosternes, ut nihil inter te atque inter qua-
drupedem aliquam putes interesse? Sed et pro De-
mittere, extra metaph., ut (Od. P. 302.) Argus canis
οὐατα κάββαλεν ἄμφω.

Καταβάλλω, Telis peto et obruo, Sterno, Bud. sub-
jungens hæc exempla. Polyb. 5. Καὶ τῶν μὲν Γαλα-
τῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idem, Ἐπτακοσίους μὲν
κατέβαλον τῶν Μυσῶν. Plut. (3, 184.) Καὶ σπασάμε-
νον τὸ παρακείμενον ἐγχειρίδιον, —πατάξει καὶ κατα-
βαλεῖν τὴν παρθένον. Xen. (E. 3, 2, 3.) Ἐθεν καὶ
ἐθεν ἡκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita
quidem Bud.; verum ego existimo καταβάλλειν non
esse simpl. Telis petere et obruere, sed Telis petitum
atque adeo obrutum prosternere; nisi quis his verbis
Obruere telis, prosternendi etiam signif. includat:
ut καταβάλλειν brevitatis gratia sit, quod alibi dici-
tur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλλειν, vel ἀκοντίζοντα κατα-
βάλλειν: ut K. Π. 1, (3, 12.) Καὶ τοξέων καὶ ἀκον-
τίζων καταβαλεῖς. || Apud Isocr. (πρὸς Νικόκλ. 6.) et
Athen. ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpl. Pro-
sternere, sed Conficere, s. Interficere interpr. Sic
autem ap. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Καταβάλλει τὴν ἀρ-
κτον, Camer. vult signif. vel Sternit, vel Conficit.

Καταβάλλω, Solvo, Persolvo, Pendo: ut καταβάλ-
λειν τὰ πορθμῖα, Lucian. (1, 640.) Naulum solvere;
εἵκοσι τάλαντα καταβαλεῖν, Plut. Themist.: Camillo,
Χίλιας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. (727.)
Τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, Le-
gibus irrogatas multas persolvere; (1353.) Κατα-
βάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas
pensiones vectigalium solvere, vel Pendere meustruas
summas, Bud. Dicitur autem καταβάλλω ἀργύριον
ὑπὲρ τούτου, Pecuniam solvo pro hoc: vel τούτου,
sub. ὑπὲρ. Lucian. (1, 565.) Πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ κατα-
βαλῶ; respondetur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem
constr., quam dixi, exemplum est ap. Philostr. Her.
Καταβάλλω σοι δραχμὴν τῶν βοτρυῶν. Sed non o-
mnino suspicione mendii ap. me caret h. l., et si qui
sunt similes: omissamque in illis esse præp. mihi fit
verisimile. Ceterum καταβάλλειν de aliis etiam rebus
dicitur, quæ exhibentur, quam de pecunia, ut Herod.
Καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ: quod vulgo exp.
Commeatum exercitui comportare: ego autem in-
terpr. existimo Commeatum subministrare, Pecuniam
ad commeatum pendere.

Καταβάλλω habet et aliam signif., et quidem neutr.
positum, quam Bud. itidemque Lexicorrhaptæ præ-
termiserunt. Herodian. 1, (15, 5.) Ἐπεὶ δὲ κατέβαλον
[al. κατέλαβον] αἱ τῆς θεᾶς ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον
πεπλήρωτο: pro Postquam autem spectaculi dies af-
fuit. Ead. prorsum metaph. dicitur Lat. Dies appe-
tere, sed pro Affuturus ptopediem esse, et Propin-
quus esse, non autem pro Adesse. Quæ tamen di-
versarum linguarum loquendi genera inter se confe-
renda sunt.

Καταβάλλομαι, Dejicior, Prosternor: unde κατα-
βεβλημένος, Dejectus, Prostratus. Et metaph. etiam
pro Abiectus, Despectui habitus, Neglectus. Sed et
καταβεβλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abjecti
et demissi, de Eo, qui καταβάλλει ἑαυτὸν, Abjicit
seipsum, ut Cic. loqui, ostendi paulo ante. Alicubi

vero καταβάλλεσθαι cum præp. ἀπὸ, habente suum gen. : interdum et cum solo gen. ut Καταβέβληται τῆς ἀνω δόξης, Greg. Naz. pro De superna gloria dejectus est. Qui locus suspectum mihi reddit hunc ejusd. scriptoris, Καταβαλὼ τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia notabo, ut quidem in VV. LL. exp. Καταβάλλεσθαι et pro Conjici s. Retrudi, citatur e Theophr. C. P. 3. Καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Conjicitur in loca frigida, s. reconditur: aut, Locis frigidis committitur; ut καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Lat. dicitur etiam Committere terræ semina. || Καταβάλλομαι frequenter act. etiam, ut καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito, Jacere semina, ap. Bud. 447. Dicitur et καταβάλλεσθαι θεμέλιον itidem pro Jacere fundamentum. Et καταβάλλεσθαι τι, pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, et, ut alii, Ab integro texere, quasque ab elementis ordiri: denique pro Præstruere aliquid et quasi fundamenta ejus jacere; ut Greg. in Athanas. Ἡ μεγάλη Θεοῦ βουλή καὶ πρόγνωσις πόρρωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla ap. Bud. 447. 448. Alicubi autem dictum reperitur, Πρὶν ἢ τὸν κόσμον καταβληθῆναι, pass. pro πρὶν ἢ καταβληθῆναι τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo iu propria signif., ut Them. in Ph. 6. Καὶ γὰρ ὅτε τὰ θεμέλια κατεβάλλετο ἐγένετο οἰκία.

[Καταβάλλω, Gl. Dejicio, Ruto, Prosterno, Sterno, Dependo, Deturbo. Καταβάλλω, δίδωμι. Solvo, Dependo, Pendo. Καταβάλλω οἰκοδομήν. Demolior. Καταβάλλω οἶκον. Diruo. Καταβάλλω πληγὰς. Elido. Καταβάλλω ἐν πολέμῳ. Dejicio. Καταβάλλω τὸ φρόνημα. Dejicio. Καταβληθέντα. Applicata. Κατέβαλεν οἰκοδομὰς. Diruit, Demolit, Perculit, Dejecit. "Schol. Pind. N. 2, 1. Μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προσοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι, Ocell. 5. Τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν, Strabo 17. p. 1194. Μαθήματα καταβεβλημένα, Aristot. Polit. 8.: Isocr. Panath. 3. Μὴ τῶν καταβεβλημένων εἰς εἶναι." Schneider. Lex. "Deprimo, Abjicio, Dejicio, Plut. Opp. Mor. 1, 587." Seager. Mss. "Καταβάλλω, Thom. M. 495. 737. 906. Musgr. Hel. 163. Wakef. Herc. F. 345. Phil. 432. Abresch. Æsch. 2, 54. Jacobs. Animadv. 141. Kuster. Aristoph. 62. ad Diod. S. 2, 70. 120. Philostr. 54. Boissonad. Ruhnck. ad H. in Cer. 194. Fischer. Ind. Palæph. 77. ad Corn. Nep. 235. Toup. Opusc. 2, 35. Ammon. 119. Wakef. S. C. 3, 164. Alciphro 52. Schweigh. Emendd. in Suid. 54. ubi omnino de h. v. : Valck. Diatr. 38. Toup. Emendd. 2, 290. T. H. ad Lucian. Dial. 14. ad Herod. 450. 567. 721. ad Charit. 367. Solvo, Persolvo, Thom. M. 762. ad Lucian. 1, 541. Brunck. Aristoph. 3, 167. Dionys. H. 1, 257. Bast. Lettre 81. Boissonad. Philostr. 287. 306. Plut. 3, 155. Cor. Alciphro 8. Bergler. 43. T. H. ad Lucian. Dial. 6. Plut. Mor. 1, 423. Wakef. S. C. 2, 61.: P. Abresch. Paraphr. 256. Καταβ. ἀργύριον, etc., Valck. ad Ammon. 115. ad Lucian. 1, 340. Athen. 225. Bergler. Alciphro. 357. Alciphro 422. Villosion. ad Longum 109. Abjicio, Brunck. Aristoph. 3, 65. Pro κατατίθῃ, Heyn. Hom. 5, 574. Καταβ. τινὸς, Dejicere de, Toup. Opusc. 1, 506. Καταβ. et Καταλαμβάνω, Lucian. 1, 848. et n.: ad Diod. S. 2, 481. Καταβ. τὸ ἦθος, Coray Theophr. 206. τὸ πρᾶγμα, Philostr. 238. Boissonad. τὰς σαρίσσας, Schweigh. Emendd. in Suid. 54. ἱερεῖα, 56. ἐαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. τὴν ὀφρὺν, Musgr. Cycl. 166. Καταβάλλομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 96. Med., Callim. 1, 514. Fundamentum pono, omninoque initium alicujus rei facio; dicitur et de serentibus, Heyn. ad Apollod. 816. Bibl. Crit. 3, 2. p. 46. Valck. Callim. 104. Καταβάλλεσθαι πραγματείας, Dionys. H. 1, 3. Καταβεβλημένος, i. q. ταπεινός, Boissonad. Philostr. 469. Verachtet, Bergler. Alciphro. 24." Schæf. Mss. "Conjicio in carcerem, Diod. S. 108. Incutio, cum accus., II. E. 281. Applico, ut unguentum, Nicander Θ. 550. γραφήν, Scribere, Euseb. P. E. 465. σπέρμα, Sero, Longi Pastor. 97. λόγον τινός, Maledicere, Eur. Herc. F. 761. Καταβάλλομαι, Initium facio, Galei Myth. 536. Sine cura in medium fero, Plut. 2, 422. Eust. Iam. 198. Achill. Tat. 179. λόγους, Scribere, Diod.

A S. 195. Porphy. 6. Beneficium, Alciphro 42. Sopat. Apam. 1. init." Wakef. Mss.]

"Κάββαλε, Æol. syncope pro κατέβαλε, Dejecit. "Hesiod. ἐπὶ χθονὶ κάββαλε μέσση. Sic Od. Z. νῦν "δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων. Thema quoque Καββάλλω constitui potest, unde sit Καββαλικός, (ἡ, ὄν,) Aptus ad dejiciendum. Affertur enim e Plut. "Apophth. Lacon. Καββαλικώτερος, pro Aptior ad prosternendum, Qui aptius prosternitur. Apud "Suid. Καββαλλίς, ὁ καταβαλὼν," [Etyim. M. Cf. et Κάββλημα. Κάββαλε, ad Greg. Cor. 616. Καββαλεῖν, 362. 659. Καββαλικός, Plut. 8, 246. H., Gal. et Marc. Anton. 7, 52. "Ad Lucian. 2, 139. Plut. Mor. 1, 944. Καββάλλω, Toup. Opusc. 1, 199. Valck. ad Mosch. p. 378. ubi omnino de talibus. * Καββολία, Heringa Obs. 225." Schæf. Mss.] ["Καταβαλὴς, Const. Manass. Chron. p. 94." Boissonad. Mss.]

Κατάβλημα, τὸ, Quicquid exterius parti superjicitur, s. fimbria, s. aliud quid simile: ut Gorr. ap. Hippocr. exp. : pro eo vero Gal. habet, Περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἔνεκα τοῦ συγχεῖν τὰ ὑποκείμενα. Athen. 12. Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἡ καυσίαν ἀλουργὴ οὖσαν ἔσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶτον φέρουσαν τὰ τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. At in theatro s. scena καταβλήματα dicebantur Aulæa aut Tabulæ pictæ, quæ ad argumentum fabulæ facerent: ὑφάσματα, inquit J. Poll. 4, c. 19. ἡ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρειᾷ τῶν δραμάτων προσφόρους: (4, 127. 131.) "Καταβλήματα, J. Poll. auctore dicuntur ὑφάσματα ἡ πίνακες ἔχοντες γραφὰς τῇ χρειᾷ τῶν δραμάτων προσφόρους, "Texta aut Tabulæ, in quibus erant picturæ fabulis, "quæ ludebantur, accommodatæ: eæ autem κατεβάλλοντο ἐπὶ τὰς περιάκτους. Apud Hippocr. vero "κατάβλημα Gal. exp. περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἔνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα: s. τὸ κατὰ πάντων ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον: de Artic. Ξυνάψαι τοὺς ἱμάντας κατὰ τὴν κορυφὴν, κάπτετα περὶ τὸ μέτωπον "ὀθονίω καταδησαι" καὶ κατάβλημα χρὴ εἶναι ὡς ἀτρεμέη τὰ δεσμά." ["Hes. v. Κάβλ." Wakef. Mss.] "Καταβλῆς, (ἦτος, ὅ,) Hesychio μάνδαλος." [Cf. Κάβλη.]

"Καταβλητέον, Dejiciendum. Καταβλητέον τὸ χρέος, Debitum dependendum s. restituendum est." [Plato Theæt. 1, 149.]

[* Κατάβλητος, ὁ, ἡ: UNDE] "Ἀκατάβλητος, ὁ, ἡ, "Qui dejici non potest. Metaph., Aristoph. N. (1229.) ἀκατάβλητον λόγον vocat τὸν ἀήττητον καὶ μηδενὶ καταβαλλόμενον, translatione ab athleticis, vel "ædificiis." ["Kuster. Aristoph. 62. ad Corn. Nep. 235." Schæf. Mss.]

Καταβλητικός, (ἡ, ὄν,) Dejiciendi et prosternendi vim habens. Xen. Iπ. (8, 11.) Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἀνσμπέσωσιν, ἐλκύσαντας ἐφ' ἐαυτὸν τὸν πολέμιον, ἐξαίφνης ἀπῶσαι τοῦτο γὰρ καταβλητικόν: ubi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολή, (ἡ,) Jactus, qui fit ex alto deorsum: ut Chrys. verba illa ad Ephes. 1, (4.) Πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, Ὡς ἀπὸ τινος ὑψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν δεικνύς. Exp. autem Bud. πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante jacta mundi fundamenta. Vide 447. 448. Item, ut καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Jacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, et interdum καταβολὴ sine adjunctione, Jactus seminis, Sementis. Et in Ep. ad Hebr. (11, 11.) de muliere dicitur, Πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad jaciendum s. emitendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari Conceptionem, violentum esse videtur. || Pensio; ut, Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. (1353.) Pendere pensiones. Et ap. Plut. et Aristot. vocab. est per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, ut sunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων. Bud. ibid. || Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Dem. (118.) et post eum Gal., Bud. ibid. || Ἐκκαταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. e Polyb. 1, (36.) Τὰ μὲν ἐπεσκεύαζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐνανπήγουν. Pro Calumnia in VV. LL. citatur ex hoc Cleobuli Iambico, Ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμίνεται. ["Febris,

Plato Gorg. 518." Routh. Mss. "Καταβ. ἀργυρίου, A Isidor. Pel. 3, 398." Gataker. Mss. Glossæ: Καταβολή, ἀπόδοσις. Solutio, Pensio, Propago. Καταβολῆς. Pensionis. Τὴν καταβολὴν. Pensitationem. Καταβολή. Molimen. Καταβολὴ οἰκοδομῆς. Destructio. Diod. S. 12, 32. Καταβολὴν ποιοῦμαι. "Eur. Temen. 22. ex Hesych." Seager. Mss. "Thom. M. 782. ad Charit. 457. Wakef. S. C. 3, 163. 4, 90. 5, 147. Steph. Dial. 21. Kuster. Aristoph. 62. Heindorf. ad Plat. Gorg. 248. Thom. M. 495. Schweigh. Emendd. et Obs. in Suid. 52. Ammon. 78. Valck. Animadv. 115. P. Abresch. Paraphr. 256. Bergler. Alciph. 357. Villosion. ad Longum 109. Paroxysmus febrilis, Timæi Lex. 154. et n.: Καταβ. τόνων, Steph. Dial. 59. Ἐκ καταβολῆς, Diod. S. 1, 499." Schæf. Mss. "Morbus, Plut. 1, 254. Impetus, Aggressio, Ælian. H. A. 963." Wakef. Mss.]

Καταβολὰς, ἄδος, ἡ, Ramus, Hes.

[* Καταβολεύς, ἑως, ὁ, Gl. Solutor. Schol. Pind. O. 3, 1. Glossæ: Καταβόλια. Confectores. "Leg. κατάβολοι, emendat Scal. ad Manil. p. 317. dictosque vult, B quod hasta feras collocarent in ludo meridiano." Ducang. Imo leg. Καταβολεῖς. "Καταβόλος, Schweigh. Emendd. in Suid. 56." Schæf. Mss.]

Κατάβολον, τὸ, inquit Thuc. Schol. (1, 30.) vocat nunc vulgus Quodvis emporium et maritimum oppidum: quod olim dicebatur ἐπίνειον. [Vide Καταβυλεύς.]

[* Καταβολικὸς, ἡ, ὄν, Schneidero susp. "Tertull. de Anima c. 28." Kall. Mss.]

[* Ἀντικαταβάλλω, Epiphan. 1, 105. Liban. 4, 800.]

[* Διακαταβάλλω, i. q. διαβάλλω, Dionys. H. 1, 372. Hudson. "Ad 2, 1175. et Reisk." Schæf. Mss.]

[* Ἐγκαταβάλλω, Basil. 2, 358. Apoll. R. 1, 1239. "Aphrod. Probl. 2, 67." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 6, 310." Schæf. Mss. "Xen. K. II. p. 168. Injicio, Nemes. 86. Nicander Θ. 102. Apoll. R. 3, 1307." Wakef. Mss.]

Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in Xen. K. (4, 3.) Ἐμμειδῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἔχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὤτα, scribit esse i. q. καταβάλλω. Habere C vero etiam signif. oppositam τῷ προκαταβάλλω. ["Una super dejicio, Joseph. A. J. 5, 8. fin. Apoll. R. 4, 188. (τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος Κάββαλε.)" Wakef. Mss.]

Παρακαταβάλλω, Depono aut Abjicio aliquid prope suum locum: κατατίθῃμι ἢ καταρρίπτω, inquit Eust., ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου: ut Il. Ψ. (127.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. Sed ibid. (683.) Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, exp. περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. || Est etiam vocab. forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur Ii, qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, cum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is, qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret: quæ erat decima pars rei controversæ in causis privatis, in publicis autem quinta, ut tradit J. Poll., ut, Παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod Bud. ex Isæo interpr. Sacramento vel Sponsione tecum de hæreditate contendo. Scribunt VV. LL. Lat. id dicendum potius Sacramento, quam Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantum stipulatione et satisdato de pecunia mulctatitia cavisse: in sacramento vero ipsam utrimque deponere necesse fuisse: ut e Varr. de L. L. 2. ostendunt: sicque Cic. dixisse Sacramento contendere, et Justo sacramento contendere. Exempla vero hujus signif. habes ap. Bud. Comm. 17. 18. [Lex. Polyb. Dem. c. Macart. 658=1051. Παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου: c. Leoch. 674=1090. 675=1092. Dicitur et Παρακαταβάλλω, contr. pro προκαταβάλλω. "Valck. ad Ammon. 154. ad Timæi Lex. 205. Heyn. Hom. 8, 384. 493. 494." Schæf. Mss. "Clam dejicio, Diog. L. 2, 77. Dejicio prope, Il. Θ. 249. (Πᾶρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν.)" Wakef. Mss.]

Παρακαταβολή, ἡ, Actio hæc, qua, inquit Bud. Comm. 17., qui experiri volebant, h. e. tam actor, quam reus, ap. acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam sc. futuram temere litigantibus: ita dicta, ut alibi docet, propter pignoris intercessionem, quemadmodum Sponsio Lat., quod solenni verborum conceptione et satisdato fieret. Huic enim ap. Athenienses παρακαταβολῇ similem fuisse

sponsionem ap. Romanos, idem Bud. in Pand. annotat: quanquam sponsio fieret interposita tantum stipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is, qui sponsione vinceretur, παρακαταβολὴ vero paratæ pecuniæ depositione. Aristoph. Schol. συνωνύμως πρυτανεῖα etiam vocari scribit; et Lat. quidam Sportulam vocant, accipiuntque παρακαταβολὴν pro Ipsa deposititia et mulctatitia pecunia, ut quæ in translatione atque provocatione ad aliud iudicium, ab appellatore tantum deponeretur. Dem. (978.) Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖται με τὴν δίκην πάλιν, ἐπεὶ δὴ θάττον ἀνέλετο τὰς παρακαταβολὰς, Post hæc provocat et lacescit me iudicio rursus, simulatque deposita pignora in sponsione sustulit. [Greg. Cor. 853. Glossæ: Παρακαταβολή. Sponsio. "Valck. ad Ammon. 116. ad Timæi Lex. 205. Heyn. Hom. 7, 534." Schæf. Mss.]

[* Περικαταβάλλω, Circumdejicio. Apoll. R. 3, 707. "Brunck. 120. Jacobs. Anth. 9, 229." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 1, 816. 5, 469. Nonn. 37, 552." Wakef. Mss.]

Προκαταβάλλω, q. d. Præjacio. Chrys. Προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. || Item Repræsentato. Ante diem solvo. Bud. Comm. UNDE Προκατάβλημα, τὸ, Quod sic solvitur; sic vero appellabatur Athenis Repræsentatio pensionis vectigalium. AT Προσκατάβλημα, ut ibid. Bud. addit, est προστίμημα, et Quod ob moram mulctæ nomine debebant οἱ ὑφελοντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γενόμενοι, publicani sc. et alii, qui altero tanto mulctabantur. Exemplum habes p. 447. Pro eod. Suid. habet προσκαταβόλημα. Signif. etiam, ut VV. LL. tradunt, Accessio, Corollarium, Quod sensim accessit, Accessio sortis: ap. Dem. c. Aristocr. ET Προκαταβολή, i. q. προκατάβλημα. Τῶν τελῶν πιπρασκομένων, inquit Suid., προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον ὅπερ οὖν μέρος πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται: quod quidam e Sen. exp. In antecessum solvere: τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσίμῃ διδόμενον, προσκαταβόλημα. || Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προπαρασκευάζομαι, Bud. Greg. in Jul. 1. Τὴν μὲν ἐχθραν διὰ τῆς ἀδελφου σφαγῆς προκαταβαλλόμενος, Odium quidem interfecto fratre quasi fundamentum ponens, primordialemque causam atque occasionem, vel, Occasionem præmoliens, Bud. Sic Chrys. in 1 Cor. 15. Μεγάλῃ τὴν κρηπίδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενός τοῦ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγου. Et προκαταβεβλημένον, Antegressum et fundatum, Præexistens, προὑπάρχον, cujus signif. exempla habes ap. Bud. Comm. 449: ubi præter alia dicit Alex. Aphr. προηγούμενα et προκαταβεβλημένα αἷτια pro eod. ponere, h. e. pro Causis antegressis et jam existentibus: et προκαταβεβλημένον non multum abesse a signif. τοῦ προηγούμενου καὶ προὑποκειμένου. [* "Προκαταβάλλω, non προκαταβάλλω, Schol. Aristoph. N. 1237. ap. Ernest." Boissonad. Mss. Nomen * Προσκαταβολή, ἡ, habet quidem H. Steph. in Thes. Indice, lectorem remittens ad sua in v. Προκαταβάλλω, sed ibi tantum Προκαταβολὴ reperitur. "Προσκατάβλημα, 'Contributio, velut in supplementum, accessoria ad æris summas, e vectigalibus rediens,' Reisk. Dem. c. Timocr. 731. Οὐ γὰρ ὄντων ἱκανῶν, τῶν ἐκ τῶν τελῶν, χρημάτων τῇ διοίκησει, τὰ προσκαταβλήματ' ὀνομαζόμενα διὰ τὸν τὸν νόμον τούτου φόβον καταβάλλεται.—Τὰ δὲ προκαταβλήματα τοὺς μὴ τιθέντας μὴ ἡ κυρία δεῖν ἢ βουλή—;" Seager. Mss. "Προκαταβολή, Valck. ad Ammon. 116." Schæf. Mss. "Προκαταβάλλω, Dio Cass. 503. Prius demitto, Philo J. 1, 320." Wakef. Mss.]

[* Συγκαταβάλλω, Una impendo, Una operam navo, Simul creo. Plut. Lucullo 23. τὰ χρήματα. Dio Cass. 567. "Bibl. Crit. 3, 2. p. 47. Jacobs. Anth. Proleg. 53. Wakef. S. C. 5, 148." Schæf. Mss. "Simul creo, Greg. Nyss. 3, 206. Aristid. Quint. 73." Wakef. Mss.]

[* Ὑποκαταβάλλω, Subjicio, Suppono, Schneidero susp. Schol. Biset. Aristoph. N. 335. "Quint. Sm. 10, 484." Wakef. Mss.]

"Κατηβολέω, Animam ago. Nicandri enim Schol. "κατηβολέων accipit pro λειποθυμῶν, τὴν ὑστέρην "εἰμαρμένην ἔχων, Θ. 193. de eo, qui cicutam hau—"sit, ὁ δ' ἡέρα παῦρον ἀτυζει Οἷα κατηβολέων" ψυχὴ "δ' αἰδωνέα λεύσσει: q. l. idem sic reddit paraphra-

“ sticē, ‘Οδὲ οἶον ἐν καταβολῇ ὦν, καὶ κάτω διὰ λειποθυ-
 “ μίαν βλέπων, ὀλίγον ἄερα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἔλκει, τὸν
 “ θάνατον ὁρῶν καταπίπτοντα. Ubi nota etiam κατη-
 “ βολεῖν accipere pro ἐν καταβολῇ εἶναι. Gal. vero in
 “ suo Lex. Hippocr. κατηβολῇσι ex Hippocr. affert pro
 “ περιδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν, repetentibus acces-
 “ sionum initiis.” [Κατηβολή, Lobeck. ad Phrynich.
 Ecl. 699. “ Schweigh. Emendd. in Suid. 55. 61. Lo-
 beck. Aj. p. 313. Valck. Ammon. 110. Boeckh. in Plat.
 Min. 149. Κατηβολέω, ibid. Heyn. Hom. 8, 84.” Schæf.
 Mss. Nicander A. 194. 458. * Κατηβολίς, Gal. I. c.]

Μεταβάλλω, Inverto, Obverto. II. Θ. 94. Πῇ φεύ-
 γεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ, i. e. μετα-
 βαλὼν νῶτα. Qui autem fugiunt, invertunt, s. po-
 tius obvertunt terga. Lat. tamen simplici utentes,
 Vertere terga dicunt. Greg. Hom. imitatus, μετα-
 βάλλειν τὰ νῶτα dixit. Xen. autem O. (16, 13.) με-
 ταβάλλειν τὴν γῆν, pro Vertere solum arando, Bud.
 Affertur autem et e Theophr. 3, 25. μεταβάλλειν τὴν
 γῆν pro Invertere terram cespites refringendo: sic
 ex Eod. γῆν περιτρέπειν ead. signif.

Μεταβάλλω vel Μεταβάλλομαι, Muto. Aristot.
 Probl. ‘Ο οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγω-
 γῆς. Xen. (Απ. 1, 6, 6.) Οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμά-
 τια, ψύχους καὶ θάλπους ἔνεκα μεταβάλλονται. Isocr.
 de Pace, “Ἦν δὲ μεταβαλλόμεθα τὸν τρόπον. Sic Ari-
 stoph. Σ. (1461.) μετεβάλοντο τοὺς τρόπους: [II. 36.]
 Aristot. rursus de Part. Anim. 5. cum ἀντὶ usus est,
 “Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μίαν ἔχουσι βοήθειαν, καὶ μεταβάλ-
 λεσθαι ἀντὶ ταύτης ἑτέραν οὐκ ἔστι. || Εἰ Μεταβάλ-
 λειν, sicut et Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot.
 Polit. 5. ‘Ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ γὰρ πᾶσα τῆς πολιτείας
 εἰς δυναστείαν, Mutata est. Thuc. 2. “Ὑμεῖς δὲ μετα-
 βάλλετε, Vos autem mutamini. Sic Animi mutantur,
 pro Animi mutati erant, e Liv. Bud. affert. Μετα-
 βάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In-
 omnes facies se vertere. Sic idem Bud., qui et με-
 ταβάλλεσθαι pro Converti ex Arriano affert. Rursum
 vero signif. act. pro Transfere, e Xen. (Ιπ. 8, 10.)
 Καὶ τὸ δόρυ εἰς τοῦπισθεν μεταβαλλόμενος.

Μεταβάλλω τὴν τροφήν, pro Concoquo cibum: af-
 fertur e Gazæ interpr. ap. Alex. Aphr. in Præf. lib.
 I. Sed et hic tamen Mutationis signif. retinetur:
 nam cibis in concoctione mutatur: || Μεταβάλλω,
 de Commutatione mercium, vide in Μεταβολεύς: et
 Μεταβάλλειν pro παραφράζειν, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto sedem, Migro, In aliam regio-
 nem commeo; de avibus ap. Aristot. H. A. 8, (12.)
 Μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἔλη τὰ ἄνω
 τῆς Αἰγύπτου. Hinc et μεταβολή pro Migratione.
 Vide Bud. 469. Ubi et μεταβαλλόμενοι anguillæ εἰς
 τοὺς ἑγχελεῶνας, interpr. Translatæ vel Commeantes.
 Μεταβάλλομαι, Transeo, i. e. Sum transfuga. Plut.
 Antonio, ‘Ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν.
 Et μεταβάλλομαι Gal. pro Transeo et Degenero de
 una specie in aliam. || Item μεταβάλλομαι, Me pœ-
 nitet, Muto mentem s. sententiam, vel Mutatur mihi
 mens: μετανοῶ et μεταβουλεύομαι, quæ signif., ut no-
 tat Bud., ad illam accedit, qua de transfuga dicitur:
 “Ἦν δέ τι ἀντικόπτη εὐθὺς μεταβάλλεσθαι: sic Thuc. 8.
 pp. 285. 291.

Μεταβάλλομαι, pro Vendo et permuto, Aristot.
 Econ., inquit Bud., qui etiam μεταβαλέσθαι, πωλεῖν,
 affert ex J. Poll. 127. In VV. LL. citatur e Plat. de
 LL. Μεταβαλλόμενος οἶνον πρᾶσιν, pro In vino ven-
 dendo cauponariam exercens. Et, Μεταβαλλόμενοι ἐν
 τῇ ἀγορᾷ e Xen. (Απ. 3, 7, 6.) pro In foro permu-
 tantes.

[Μεταβάλλω, Gl. Transfero, Transmitto, Trajicio.
 Μετέβαλον· Refuderunt. Μεταβάλλω χώραν· Pastino,
 Verto, Migro, Muto. “ Plato de Rep. 2. p. 381.”
 Routh. Mss. “Τὰ ἱμάτια μεταβάλλεσθαι, Xen.
 Mem. 1, 6, 6. (Bekkeri Phrynichus: Μεταβάλλεσθαι
 τὸ * μεταπιπράσκειν:) E. 4, 3, 13. “Ἐκ τούτου μετα-
 βαλὼν ἔλεγεν: K. A. 6, 5, 16. Κρεῖττον ἰέναι ἐπὶ
 τοὺς ἄνδρας προβαλλόμενος τὰ ὄπλα, ἢ μεταβαλλόμε-
 νους ὁπισθεν ἡμῶν ἐπύοντας τοὺς πολεμίους θεάσασθαι:
 K. 6, 4. Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν. Soph.
 El. 1260. Τίς οὖν ἂν ἀξίαν Γε, σοῦ πεφηνότος, Μετα-
 βάλοιτ’ ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; Callim. μετὰ πάντα βα-
 λεῦ, pro μεταβάλλων.” Schneider. Lex. “ Mentem

A muto, Dem. 205. Οὐκ ἔτ’ ἂν ἡμεῖς εἴημεν οἱ μεταβαλ-
 λόμενοι, ἀλλ’ οἱ μὴ θέλοντες τοῖς δικαίοις ἐμμένειν.—
 Μεταβάλλεσθαι δόξει, καὶ οὐδὲν ἔχειν πιστὸν ἢ πόλιν.”
 Seager. Mss. “ Μεταβάλλω, Fischer. ad Palæph.
 200. Abresch. Lectt. Aristæn. 115. Wyttenb. Select.
 314. 367. 435. ad Lucian. 1, 319. 435. Bergler. Al-
 ciph. 164. Heyn. ad Apollod. 153. 580. ad Dionys.
 H. 1, 32. 4, 1986. ad Phalar. 273. Markl. Iph. p.
 367. Musgr. Hel. 163. Wakef. Ion. 1636. Musgr.
 Herc. F. 216. El. 728. Wakef. S. C. 4, 127. ad Diod.
 S. 1, 644. 2, 451. Brunck. Soph. 3, 525. Paus. 3,
 201. Boissonad. Philostr. 323. 569. Heyn. Hom. 5,
 433. Heindorf. ad Plat. Gorg. 115. ad Phædr. 232.
 Lobeck. Aj. p. 332. ad Plut. 5, 357. Hutt.: Eur.
 Iph. A. 332. Matth. 352. Mutor, Verh. ad Anton.
 Lib. 141. 233. Muncker. 250. Ammon. 93. Valck.
 Hipp. p. 303. ad Herod. 409. 670. ad Charit. 386.
 De paraphrasi, Valck. ad II. 22. p. 112. Conf. cum
 μεταλαμβάνω, Bast Lettre 119. Cum gen., Boisso-
 nad. Philostr. 347. Act., Med., ad Diod. S. 2, 373.

B Bast Lettre 113. 119. νῶτα, Τoup. Opusc. 1, 485.
 Εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβ., Gorenz. ad Cic. de LL.
 162. Μεταβάλλων, Μεταβαλὼν, Heindorf. ad Plat.
 Gorg. 112. Μεταβάλλομαι, Ammon. 92. Valck. Hipp.
 p. 284. 303. ad Herod. 409. Heyn. ad Apollod. 153.
 Lobeck. Aj. p. 332. Eintauschen, Diod. S. 1, 340.
 Vendo et permuto, T. H. ad Aristoph. II. p. 447.
 Ind. Xen. Mem. et ad 3, 7, 6. De vestitu, Casaub.
 Athen. 1, 70. Μεταβ. πρὸς, Bast. Specim. 30.”
 Schæf. Mss. “ Μεταβάλλω, vi pass., Joseph. 28, 16.
 Philostr. 773. τινὸς, Aliquid exuo, 178. Μεταβεβλη-
 κῶς, Transiens, Strabo 907. Μεταβάλλομαι, med.,
 Verba retracto, Callim. Lav. Pall. 97. Meditor, Od.
 A. 427. Mentem muto, Ælian. V. H. 1, 4. Transeo,
 M. Anton. 6, 47. eis αἶμα, Euseb. H. E. 7, 21. Ar-
 tem. 77.” Wakef. Mss.]

[* Μετάβλημα, τὸ, Manetho 4, 522. χώρης, i. q.
 μεταβολή.]

[* Μεταβλητέον, Plato Theæt. 1, 167. Hippocr. 392.]

Μεταβλητικός, ἡ, ὄν, Mutabilis, ut Bud. in Theophr.
 C. P. 6. exp. Δεῖ γὰρ ἐξ οὗ τι μέλλει γίνεσθαι, μετα-
 βλητικὸν εἶναι τὸ δὲ ἀλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλη-
 τον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza ap. Aristot. vertit
 Animalia sede mutabili et vaga decentia. Μεταβλη-
 τικὸν Budæo est etiam Quod mutationem facit, ap.
 Aristot. Metaphys. 4. Αἴτιον δὲ καὶ ὁ πατὴρ τέκνον,
 καὶ ὁλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν
 τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὴ eid. Bud. est
 Permutatoria, ut κτητικὴ et χρηματιστικὴ, δι’ ἧς καταλ-
 λάττονται. Aristot. Pol. 1, (11.) 101. Idem 103. Τῆς
 δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορία. [Gl. Μεταβλη-
 τικόν· Mutabile, Μεταβλητικὴ· Cociatria. * Μεταβλη-
 τικῶς, J. Poll. 4, 51. “ Μεταβλητικός, Ælian. H. A.
 693.” Wakef. Mss.]

[* “ Μεταβλητός, ἡ, ὄν, i. q. μεταβλητικός, Mutabi-
 lis. Plut.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. 4.]

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Incommutabilis:
 ut φωνὴ ἀμετάβλητος, Vox immutabilis, pro μονότρο-
 πος, Semper eadem. Et ἀήρ ἀμετάβλητος, Alex.
 Aphr. Aer non alteratus, Aer purus. [Schol. Æsch.
 Pr. 186. Plut. adv. Colot. 2, 1116. Hippocr. de
 Alim. 382, 41. * “ Ἀμεταβλήτως, Binii Conc. Gen.
 2. p. 1. Method. 417.” Kall. Mss. “ Jambl. Protag.
 362. K.: Ἀμετάβλητος, Jacobs. Anth. 7, 345. Wyt-
 tenb. ad Plut. 1, 537. Casaub. ad Athen. 86. * Ἀμε-
 ταβλητὶ, Heyn. Hom. 7, 149.” Schæf. Mss.]

Ἀμεταβλησία, ἡ, Immutabilitas, Incommutabilitas.
 Theophr. C. P. 6, 28. Τὸ ἔλαιον τὰς ὁσμάς θησαυρί-
 ζειν δύνασθαι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

Δυσμετάβλητος, ὁ, ἡ, Difficilis mutatu. Plut. (9, 750.)
 Τὸ δὲ ἐναντίον δυσμετάβλητον. Ubi Turn. At con-
 trarium vix commutabile est.

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis. Et τὸ εὐμε-
 τάβλητον, Mutationis facilitas. [Hippocr. 383, 8.
 “ II. I. 493.” Wakef. Mss. * Εὐμεταβλήτως, Schol.
 Thuc. 3, 37. ubi et * Εὐμεταβλησία, ἡ.]

[* Πολυμετάβλητος, ὁ, ἡ, Valde variabilis, Permul-
 tas formas assumens, epith. Protei. Eust. in Od. Δ.
 p. 177, 29.]

Μεταβολή, ἡ, Mutatio, ut in Proverbio, Eur. (Or.
 234.) μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Apud Thuc. μεταβο-

λή ἐμπεσοῦσα. Et ἡ κατὰ τόπον μεταβολή, e Cic. exp. A Loci mutatio et Loci commutatio. Item μεταβολήν s. μεταβολὰς ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολήν Migrationem interpr. p. 469. || Μεταβολή, Paraphrasis; ut Dionys. Thrax μεταβολὰς Odysseæ appellavit, quam scripsit ejus Paraphrasin. Eust. Sic et Nonni μεταβολή Evangelii Joannis. || Μεταβολή, Figura quædam, per quam res diversæ conjunguntur: ut vult Quintil. 9, 3. ubi et exemplum vide. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 888. Conf. cum ἐνυμολογία, ibid. Glossæ: Μεταβολή. Translatio, Pastinatio, Repastinatio, Cocio. "Valck. Phœn. p. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 115. Ammon. 93. Wyttenb. Select. 367. Coray in Thuc. par Levesque 1, 358. Valck. Diatr. 6, 229. T. H. ad Lucian. Dial. 67. ad Lucian. 1, 406. 435. ad Phalar. 273. ad Charit. 581. Wakef. Herc. F. 768. Paraphrasis, Valck. ad Il. 22. p. 112. "Ἐκ μεταβολῆς, Diod. S. 1, 560. bis, 700. 2, 297. 308. 339. 564." Schæf. Mss.] Ἀντιμεταβολή, ἡ, Ex adverso mutatio: Figura, qua verba declinata repetuntur. VV. LL. ["Longin. 23. Τά γε μὲν πολὺ πτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοί, καὶ Ἀντιμεταβολαί, καὶ Κλίμακες, πᾶν ἀγωνιστικά, ὡς οἶσθα, κόσμον τε, καὶ πάντος ὕψους, καὶ πάθους συνεργά." Seager. Mss.] [* Παλιμμεταβολή, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 498.] Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ, Immutabilis, Incommutabilis: i. q. ἀμετάβλητος. ["Dionys. Areop. de Cæl. Hier. 7, 2. p. 70." Churchill. e Suicer. Mss. Greg. Cor. 587. 588. 660. 662. 670. 690. 697. "Eust. 47, 31 (=35, 50.)" Seager. Mss. Schol. Lycophr. 719. 727. * "Ἀμετάβωλος, Amphil. 49. Areop. 20." Kall. Mss. "Ἀμετάβολος, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 96. 146. 395. 2, 163. 363. 366. 418. 3, 14. ad Dionys. H. 1, 83. Koen. ad Greg. Cor. 207. : Greg. Cor. p. 275. et n.; 276. 280." Schæf. Mss.]

Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis: ῥευστὸς, ὀξύρροπος, εὐμετάβλητος, Fluxus, Bud. ["Aristot. Eth. Nic. 1, 10." Routh. Mss. Diod. S. 659. "Eur. Epist. 5. p. 504." Seager. Mss. "Ad Plut. 6, 219. Hutt. : Wessel. Ep. ad Venem. 37." Schæf. Mss. * "Εὐμεταβόλως, Hes." Wakef. Mss.]

["* "Πολυμετάβολος, ὁ, ἡ, Timæi Lex. v. Παλιμβολος." Boissonad. Mss.]

Μεταβολεύς, ὁ, ἡ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidam tamen minus esse generale putarunt. Propolam, e Cic. Bud. interpr. Μεταβολεύς Scholiastæ Aristoph. (Π. 1156.) proprie est ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, et παλιγκάπηλος, differat, ap. Eund. reperies. Eust. vero simplicius exp., dicens, Μεταβολεῖς ὀβολῶν, καὶ ἀλφίτων, καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσουντες. [Gl. Μεταβολεῖς· Propolæ. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. "Dem. c. Aristog. 1, 784. Κάπηλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεύς, καὶ μονονοῦ ζυγὰ καὶ στάθμα ἔχων, ἅπανθ', ὅσα πώποι' ἐπραξεν, ἐπώλει." Seager. Mss. "Mær. 264. et n. : Thom. M. 610. T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. et Schol. Paraphrasta, Valck. ad Il. 22. p. 112." Schæf. Mss. "Schol. Od. B. 319." Wakef. Mss.]

Μεταβόλος, ὁ, Negotiator, Bud. Propola: πραγματευτής, Hes. μεταπράτης, Suidæ. I. q. μεταβολεύς, quanquam μεταβολεύς multo usitatius esse constat. Aristoph. vero Schol. μεταβόλους suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. προθέντας nominat, h. e. τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος. [Gl. Μεταβόλος· Dardanarius, Cociator, Arilator, Cocio. Μεταβόλος, μεταπράτης ἀνδραπόδων· Mango, Venalitiarius. (* Παντομετάβολος· Dardanarius. Vide Παντοπώλης.) Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 315. "Plut. Opp. Mor. 2, 749. Wyt. (7, 686.)" Seager. Mss. Schol. Aristoph. N. 1199. "Μεταβόλος, (sic,) Mær. 264. et n. : Toup. Opusc. 2, 16. Thom. M. 610. Phrynich. 206. Jacobs. Anth. 8, 172. T. H. ad Aristoph. Π. p. 446. 449. Brunck. Aristoph. 2, 115." Schæf. Mss.]

["* Μεταβολία, ἡ, Permutatio, Sirach. 37, 12. Μετὰ ἐμπορὸν περὶ μεταβολίας. Ocell. ap. Stob. Ecl. Phys. 32.]

Μεταβολικός, (ἡ, ὄν,) Mutabilis, Commutabilis, ut quidam exp. [Heraclidis Polit. 507. καπηλεῖον. * Μεταβολικός, Hephæstio p. 75. "Μεταβολικός, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 28." Schæf. Mss. "Plut. 2, 373." Wakef. Mss.]

["* Μεταβολιμαῖος, α, ὄν, Gl. Translatitius.]

["* Ἀντιμεταβάλλω, In contrarium muto. Schol. Aristoph. Θ. 369. Hippocr. 388, 10. "Schol. Theocr. 8, 93." Boissonad. Mss. "Heyn. Hom. 7, 395." Schæf. Mss.]

["* Προμεταβάλλω, Sext. Emp. 347.]

Συμμεταβάλλω, Una mutor, ut VV. LL. interpr. At Συμμεταβάλλομαι ead. VV. LL. ex Æscli. exp. ἀφίσταμαι, [Una cum aliis ab obsequio et a partibus alicujus, c. Ctes. 553. Ἡλεῖοι δ' αὐτοῖς συμμετεβάλλοντο, καὶ Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληναίων. Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 221. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 346. Lucian. Ep. 38. Stat. Athlet. 10. Diod. S. 2, 199. 454. Una muto, Ruhnck. Ep. Cr. 82. Bibl. Crit. 3, 2. p. 8." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 23. Synes. 241. Joseph. A. J. 10, 10, 2. Jul. p. 13." Wakef. Mss.]

Παραβάλλω, Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere edendum brutis, Od. Δ. (41.) Πὰρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμιζαν. Plato Phædro, Παρέβαλε (τοῖς ἵπποις) τὴν ἀμβροσίαν. Et παραβληθεὶς ζῶας, Athen., ut Lat. Objectus bestiis. Item Παραβάλλομαι, Objicio et Ostento, quasi προβάλλομαι, ut Dio Cass. Πόρρωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. Bud. 450. 451. || Projicio, vel Conjicio; ut exp. in Thuc. 2, (77.) Φοροῦντες δὲ ὑλῆς φακέλλουσι παρέβαλον ἀπὸ τοῦ χύματος ἐς τὸ μεταξὺ πρῶτον τὸν τεῖχος καὶ τῆς προσχώσεως: 6, (99.) Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον κ. τ. λ. Ceterum quod τοῦ Jacio comp.

aptius horum ll. interpretationi esse, quam illa duo, possit, non perspicio; sed nec ea tamen mihi satisfaciunt: cui visus est alioqui hic τοῦ παραβάλλω usus inter maxime proprios collocandus, licet a Bud. prætermisus. Sciendum est autem et pass. παραβεβλήμενους λίθους ap. Thuc. legi, quod exp. παρερίμμενοι. || Flecto, Detorqueo: ut Παραβάλλω s. Παραβάλλομαι τὸ ὀφθαλμῷ, Oculos intorqueo, vel, Limis oculis torvisque aspicio, Bud. e Luciano et Aristoph. (N. 362.) Sed addo, παραβάλλειν videri hic dici quasi Per transversum jacere. Qui autem per transversum oculos jacet, transversim aspicit. Quæ signif. apertior est in Aristoph. I. (173.) "Ἐπὶ νῦν τὸν ὀφθαλμόν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα, ["ubi legitur Καλχηδόνα." Seager. Mss.] Quinetiam illam meam exp. adjuvat h. l. Xen. Παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, pro In latus convertere. A Plat. dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, de eo, qui auscultandi gratia convertit caput et admoveb. Bud. tamen simpl. interpr. Admovere, quem vide 451. Ad illum autem Plat. l. pertinet hic e Procn. Solom. 5, (1.) Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Pro Admovere legitur item in h. l., quem e Suida affert, Ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθουσίρῳ ἵππῳ. Eod. certe modo Plut. dixit τὰ φορεῖα παραβάλλειν. Et Theophr. Taῖς ἀμπέλους κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admovere. Bud. 449.

Sed et in h. l. quem idem Suid. habet, Τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνώτῃ, pro Admovere accipi posse ait: tradens tamen et aliam exp., sc. Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego vero quid de h. l. sentiam, mox dicam. || Committo, ut Aristid. Παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνους πόλιν: de q. l. vide et in Παραβάλλομαι, pro Audacia præcipiti periculum adeo. Sic et in h. l., quem VV. LL. afferunt, Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεισθαι, ["ex Herod. 2, 154." Schweigh. Mss.] Sed cum παραβάλλοντες, quod in illo Aristidis l. legimus, non male convenire videtur παραβαλεῖν, quod modo e Suida protulimus, sc. ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνώτῃ, ut sit Viro ignoto seipsam committere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exp. etiam possit Liberos deposuit ap. eos; ut Herod. Ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente utroque liberos suos. Sic et Plut. Catone 114. Deponere, i. e. Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Por-

nitur et pro Apud sequestrem deponere. || Accedo et appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut. (5, 73.) Κλεωνίμω τον Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εις τας Θήβας. Et παραβάλλειν εις τας ήδονας, Aristot. Applicare se ad voluptates. Bud. p. 450. Sed et παραβαλοῦ pro Accede, p. seq. ex Aristoph. (B. 180.) affert. || Παραβάλλω, Transmitto, Trajicio. Thuc. Ναῦς εις Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Trajecturas esse, vel potius, Appulsum iri. Aristot. de Anim. 8. "Όταν μὲν οὖν ἐκείθεν παραβάλλωσιν, Cum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et Ταῖς ναυσὶν εις τὸν Ἑλλησποντον παραβαλεῖν, ap. Demosth. (163.) Sic in VV. LL. ex Herod. (7, 179.) Παρέβαλε νηυσὶ—δέκα ἰθὺ Σκιάθου. At ex alio Thuc. I. Ναῦς παραβάλλειν εις Ἰωνίαν, pro Appellere naves. Et παραβαλον quoque in Aristoph. I. c. non solum pro Accede, verumetiam pro Appelle navem, sequendo Schol. accipi posse tradit Bud. ["ὡδὲ, παραβαλον, Appelle cymbam ad litus." Seager. Mss. Cf. I. 762. et Brunck.] || Confero, Comparo: quæ signif. non male præcedenti subjungitur videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admove plerumque soleamus. Dicitur autem παραβάλλω τούτῳ et πρὸς τούτο. Lucian. (2, 3.) Ὡς οὖν ἐν, φασίν, ἐνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Evag. (14.) Εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλομεν. Et pass. Παραβάλλομαι, Conferor. Xen. (Απ. 2, 4, 5.) Πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. ["Herod. 4, 198. Libya non potest τῇ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, Cum Europa conferri." Schweigh. Mss.] || Παραβαλλόμενοι ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα, e Plat. de Rep. 2. affertur pro Collocantes; ex Herod. autem Οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι, pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse, ["4, 46. sed ibi nunc rectius προβαλέσθαι." Schweigh. Mss.] || Παραβάλλομαι signif. Audacia projecta periculum adeo, et ῥιψοκινδυνῶ, ubi meminisse oportet ejus, quod ex Aristide attuli, Παραβάλλοντες κινδύνους, ex II. I. (322.) manavit, Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepide objiciens, ut Bud. interpr. Sic autem et Thuc. 2, (44.) Οἱ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύουσιν. Idem 3, (14.) Παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τούτο, ut Plut. de Vit. Mul. Παρεβάλοντο πρὸς ρεῦμα πολὺ. Sic dixit Synes. Καὶ πρὸς κύμα παραβαλλόμενος. Quod non male reddetur, Cum fluctu dimicans: cum τὸ Dimicare inclusam habeat periculi signif. Sæpe etiam sine adjectione ponitur, ut Plut. Pericle, Στρατηγούς τοὺς ἐκ τοῦ παραβάλλεσθαι χρησάμενους τύχῃ λαμπρῇ. Unde autem manasse hanc τοῦ παραβάλλομαι signif. existimem, dicam in Παράβολος. || Decipio. Suid. e Thuc. ejus tamen l. non profert, sed hic esse creditur, (1, 133.) Ὡς οὐδὲν πρόποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλεία διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hic Suidæ nequaquam assentior, et pro Conjiungere in discrimen, accipere malo; cum et exempla ejusd. cum ead. constr. signif. ap. illum script. habeamus et optime huic ejus l. conveniat. ["Μηδὲ ἐμὲ παραβάλλει, Nec me decipias, Herod. 1, 108. Eust. παραβάλλεσθαι, τὸ ἐξαπατᾶν." Schweigh. Mss.] SED ET Παραβαλέταρος a παραβαλέσθαι factum esse signif. Decipere, ap. Eust. legimus 1406. pro Eo, qui sodales suos decipit.

Παραβάλλω, pro Laxo, Suid. ex Aristoph. || Idem παραβάλοιτο ex Æschine in Ctes. citat.

[Παραβάλλω, Gl. Trado, Objicio, Obsipo, Exhibeo, Applico. Παράβαλλε· Appectora. Παρέβαλεν· Objecit. Strabo 5, 3, 6. Τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππία παραβέβληται. Aristot. de Gen. Anim. 4, 11. Περὶ Ῥόδον παραβαλόντος ναυτικοῦ στόλου. Plut. Pomp. 73. Τὸ θύρων παραβαλοῦ: 7, 84. H.; Quæst. Symp. 7, 8. Φείδου, ὡ τᾶν, καὶ παραβαλοῦ λοιδορῶν ἡμᾶς, ubi v. Wyt.: de Sol. Anim. 153. H. Ἐπίσχεσ καὶ παραβαλοῦ τῆς κατηγορίας. Xen. K. Π. 2, 3, 11. Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα. "Contorqueo, Aristoph. Eip. 34. Prodo, Committo, Objicio, O. 333. Adeo, Polyb. 12, 3.; In longitudinem colloco, 6, 25. Accedo, Ad aliquem me applico, Diog. L. Arcesilao 150. HSt. Aristotele 168. Antisthene 200." Seager. Mss. "Παραβάλλω, Toup. Opusc. 2, 229. Emendd. 1, 121.

PARS X.

A Wyttenb. Select. 351. ad Lucian. 1, 182. Amst. Plut. Mor. 1, 123. Valck. Callim. 6. Phrynich. Ecl. 100. 122. Thom. M. 679. 822. ad Charit. 505. Markl. Iph. p. 362. Jacobs. Animadv. 283. Anth. 7, 12. 364. Bast Lettre 5. p. 171. Cattier. 85. Callim. 1, 591. Accedo, Heyn. ad Apollod. 1096. Wyttenb. Select. 275. Diod. S. 1, 2. Wessel. 17.; 1, 53. 56. n.; ad p. 66. 79. 181. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 4. Comparo, Demetr. §. 23. Toup. Opusc. 1, 137. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Herod. 512. Athen. 1, 50. Rixor, Musgr. Andr. 288. De oculis, ad Lucian. 1, 369. De navi, Brunck. Aristoph. 1, 156. 3, 30. Kuster. 65. 66. ὅμμα, Heyn. Hom. 5, 594. τὴν κεφαλὴν, Ruhnck. ad Rutil. 105. eis, Diod. S. 2, 389. 623. Παραβάλλομαι, Ilgen. Hymn. 374. ad Charit. 281. ad Diod. S. 1, 261. 264. Brunck. Aj. 1270. Med., Automed. 3. Flecto, Detorqueo, Xen. Eph. 27. Zeun. ad Xen. K. Π. 202. ad Diod. S. 2, 142. 454. Heyn. Hom. 5, 594. Periculum adeo, Toup. Opusc. 1, 320. ad Diod. S. 1, 202. Brunck. Cæd. T. 1493. ad Herod. 534. Obliquis oculis intueor, Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss. "Παραβάλλω, Advenio, Artem. 153. Trajicio, Jambl. V. P. 40, 27. Adjungo, Diog. L. 6, 21. Accedo, Argum. Pytb. Pind. Arrian. Ep. 139. Zenob. 5, 33. Suid. 1, 815. θύριον, Januam obserere, Plut. 9, 710. εἰς τι, Ælian. H. A. 359. Med., Parabolis utor, Clem. Alex. 804. Objicio me periculis, Plut. 9, 763." Wakef. Mss.]

[* Παραβεβλημένως, Schol. Apoll. R. 4, 936. "Schol. II. Δ. 6." Wakef. Mss.]

Παράβλημα, τὸ, Quod animantibus comedendum objicitur; τὸ ζῳοῖς εἰς τροφήν παρατιθέμενον, ut Eust. exp., Pabulum. At Xen. E. (2, 1, 14.) Πάντα δὲ παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλὼν, Pluteis objectis. ["Heyn. Hom. 5, 594." Schæf. Mss.]

[* "Παραβλητέον, Geop. 14, 21. 16, 19. 17, 2. Method. 382. Orig. c. Cels. 224." Kall. Mss.]

[* Παραβλῆς, ὁ, ἡ, Manetho 6, 560. νόου. "Ad Charit. 787." Schæf. Mss.]

C Παράβλητος, (ὁ, ἡ,) ET Παραβλητικός, (ἡ, ὁν,) Adjectivus, Comparabilis, ["Ad II. Δ. 6." Schæf. Mss. * "Παραβλητικῶς, Schol. Arati 66." Wakef. Mss.]

Ἀπαράβλητος, ὁ, ἡ, Qui comparari cum alio non potest, Dissimilis. Apud Theophr. H. P. 1, 4. Gaza vertit Insociabilis. ["Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.]

Δυσπαράβλητος, (ὁ, ἡ,) Pene incomparabilis, Cui "difficile est comparare aliquid. Plut. Τὸ κάλλος τὸ "πάνν δυσπαράβλητον, οὐδ' οἷον ἐκπλήξαι τοὺς ἰδόντας," [(5, 147.) Antonio 27. Apoll. R. 4, 52.]

Παραβλήδην, Per comparisonem, ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς: ut Eust. exp. Nonn. (Jo. 203, 25.) Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω. Apoll. R. 2, (448.) Ὡς τῷ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον: 3, (107.) Ἦκα δὲ μειδιῶσα παραβλήδην προσέειπεν, Schol. exp. παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένους ἐξ ἀποκρίσεως: Palamedem vero scribit exp. ἐξ ἀντιβολῆς ἢ * παραλογιστικῶς. || Item Simulate, Dolose, Oblique, VV. LL. * ἀπατητικῶς ἢ παραλογιστικῶς, Eust. Quomodo accipiunt illud II. (Δ. 6.) Κερτομοῖσι ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Quamquam Eust. in prima signif. h. v. capit, dicens, Λόγον τῆς παραβολῆς, ἡγουν συγκρίσεως, ibi esse, ὅ τι Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσι θεάων, "Ἡρῇ τ' Ἀργεῖν, καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνῃ. Schol. vero aliter etiam exp. παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν του λόγου πρὶν ἕτερον ἀποσιωπῆσαι. [Opp. A. 2, 113. Αἰόλα βουλευούσα παραβλήδην τετάνυσται. Manetho 2, 34. ἀλλήλοισι παραβλήδην. "Thom. M. 680. Heyn. Hom. 4, 554. Musgr. Andr. 288. Viscissim, Ruhnck. Ep. Cr. 30. Ernest. ad Hom. V. p. 30. Ilgen. Hymn. 374." Schæf. Mss. "Arat. 533." Wakef. Mss. Παραβολάδην, Schol. II. Δ. 6.]

Παραβολή, (ἡ,) Comparatio, Collatio. Fabius 5, 11. Parahola, quam Cic. Collationem vocat, longius res, quæ comparantur, repetere solet. Volunt autem Gramm. quatuor ejus esse genera: fieri enim collationem vel similitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura ap. eos de hac figura, et exempla passim ap. auctores vide. Sed hoc scien-

dum est, quod Beza non prætermisit, παραβολῆς nomine in Evangelio passim non tam Comparationem aut Collationem, quam Allegoriam et ænigma intelligi. || Concursio. Plato Tim. Χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, Lusiones autem deorum, et inter eos ipsos concursiones. Ubi Lusiones scribens, non dubito lectionem a me olim e conj. repositam sequi, quod eam a VV. DD. comprobata esse videam. Quamvis autem hæc τοῦ παραβολῆ significat. ad unam earum, quæ τῷ παραβάλλω dantur, accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cic. || Est etiam Sectionis conicæ appellatio. Item παραβολῆ ap. Arithmeticos et Geometras, qui et μερισμὸς dicitur, Partitio s. Divisio, contraria ratio multiplicationi. Camer. [Gl. Παραβολή. Similitudo, Parabola. Diod. S. 14, 60. Ἐκ π. μάχεσθαι. Polyb. 15, 2. Thuc. 1, 131. Plut. Arato 22. Διὰ ἐλιγμῶν καὶ π. Schol. Il. B. 144. Eust. in Od. A. p. 40, 52. Diod. S. 14, p. 428. "Heindorf. ad Plat. Phædr. 319. Thom. M. 681. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἰνιγμα; Ammon. 109. ad Herod. 356. Comparatio, Dionys. H. 5, 306. Concursus exercituum, ad Diod. S. 1, 689." Schæf. Mss. "Injectus, Immissio, Max, Tyr. 17, 9." Wakef. Mss.]

Παραβολικός, ἡ, ὄν, Comparativus; ut παραβολικὰ ἐπιρρήματα, ap. Gramm. Adverbia comparativa, i. e. Quibus in comparatione utimur, et ap. Eust. παραβολικαὶ καὶ τροπικαὶ ἐννοιαί. [* Παραβολικῶς, Eust. 60, 5=79, 34. "Athan. 2, 280. Amphil. 260. Method. 378." Kall. Mss. "Euseb. V. C. c. 178." Boissonad. Mss. "Παραβολικὸς, Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. "Παραβολικῶς, Ænigmatice, Clem. Alex. 946." Wakef. Mss.]

[* "Παραβολοειδής, (ὁ, ἡ,) Comparativus. Schol. Il. N. 152. (ἐπιρρήμα.)" Wakef. Mss.] Παραβολάδην, ET per sync. metri causa Παρβολάδην, Hom. Scholiastæ est i. q. παραβλήδην. Sed ap. Apoll. R. 4, (936.) Ἄλλοτε μὲν προπαύειν ὁρμώμενοι, ἄλλοτε ὀπισθεν, Ἄλλοτε παραβολάδην, Schol. exp. παραβεβλημένος οἰονεὶ παραπλέοντες. Quod autem Arat. (317.) dixit, τὰ δὲ οἱ περὶ τέσσαρα κείται Γλήνεα, παραβολάδην δύο, πᾶρ δύο, πεπηγῶτα, Cic. vertit Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas intergalum binas disternat unum. Et pro illo Arati (525.) τοὺς μὲν παραβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων, Cic. Hosce æquo spatio devinctos sustinet axis: ubi Schol. ὥσανεὶ * παραβλητικῶς καὶ παραλλήλως, s. ἐν παραλλήλῳ.

Παράβολος, ὁ, ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud., qui tamen exempla affert, in quibus hoc nomen rei s. personæ tribuitur. Plut. Cæsare, Τῶν τολμημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔφη δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλευσασθαι. Cui l. subiungit, Et παράβολον ἔργον dicitur Audax facinus in bonam quodque partem. Polyb. Τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίεται μὲν πολλοὶ, τολμῶσι δ' ὀλίγοι φαίνεσθαι. Synes. pro hoc τόλμαν ριψοκίνδυνον dixit: et paucis interjectis, Pro hoc Cic. Projectum dicere solet: ut pro Cluentio, Quorum eminet audacia atque projecta est. Hactenus Bud. At ego illas interpr. Confidens et Temerarius periclitator, exemplo, quod subiungit, minime convenire dico: sed iis Il., in quibus παράβολος personæ tribuitur; ut Aristoph. Σ. (192.) Πονηρὸς εἶ, πόρρω τέχνης, καὶ παράβολος. Cui l. et similibus utcumque accommodari posse illam Bud. interpr. non nego, sed hanc multo aptiorem e Cic. affero, Ad audendum projectus, vel Ad audaciam projectus. Sed multo frequentius de re dicitur, ut in prioribus illis exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, Projectæ audaciæ facinus interpr., quam simpl. Audax facinus, cum Bud.; nam παράβολον esse multo plus, quam θρασὺν, ostendit παράβολος θρασύτης ap. Plut. Numa; i. e., ut Cic. loquitur, Eminens et projecta audacia. Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum; ut παραβολώτερον ἀγώνισμα, Polyb. Et παράβολον φάρμακον, Plut. Publ. Sed παράβολον plus esse quam Periculosum, ostendit h. l. Plin. Ep. Sunt enim mirabilia, quæ maxime inspectata, maxime periculosa, ut quæ Græci magis exponunt παράβολα. ["Clem. Alex. Str. 417." Routh. Mss.] Et Παρα-

βόλως, Cum projecta quadam audacia. Plut. Galba, Παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. Sed in VV. LL. παραβόλως exp. Temere et periculose, item Insperato, in h. l. Polyb. Ὡς περ ἀγαθὸς βραβεύτης ἡ τύχη μεταβιβάσασα παραβόλως. ET Φιλοπαράβολος, (ὁ, ἡ,) Qui projectæ audaciæ facinora amat, Plut. [2, 636.;] Philop. (361.) Ἐποίει παράβολον καὶ πρόθυμον ἐπὶ τοὺς κινδύνους, ["p. 661. HSt., qui h. v. perperam interpr. videtur, in malam partem accipiens." Seager. Mss.] Ceterum παράβολος a παραβάλλομαι deduci constat, quod malui interpr. Audacia projectæ periculum adeo, quam cum Bud. Audacia præcipiti; παραβάλλομαι autem inde hanc signif. accepisse credo, quod qui eminente et projecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac si quis ultra metas omnes jaculetur. Quod autem Lat. dicunt Aleam jacere, aliam originem habet. Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαντὸν κινδύνῳ. [Gl. Παράβολος. Limus, Temerarius. Παραβόλως. Temere. * Ἐκ παραβόλου, Joseph. B. J. 7, 6, 5. perperam pro ἐκ παραβόλου. ἐκ παραβολῆς, Hesychio ἐκ * παρακινδυνεύματος. "Παράβολος, Diod. S. 2, 181. cf. 183. ad 1, 285. 346. 378. ad Herod. 714. Παραβόλως, ad 534. Diod. S. 1, 320." Schæf. Mss. "Παράβολος, Audax, Joseph. 1004, 21. Periculosus, Galei Myth. 76. * Ἀ- παραβόλως, Sine periculo, Schol. Il. N. 141." Wakef. Mss.]

"Παραβόλιον, tempore J. Pollucis, Παράβολον ab Aristot., dictum fuit τὸ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, Sportula, quæ in provocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur. J. Poll." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 238. "Thom. M. 822." Schæf. Mss.]

[* Παραβόλῃσθαι, Gl. Periculum facere. Ep. ad Philipp. 2, 30. Cf. Παραβουλεύομαι. "Alberti Peric. Crit. Præf. p. xxii.; P. Abresch. Paraphr. p. 395." Schæf. Mss.]

Ἀντιπαραβάλλω, Confero inter se, s. comparo. Plato Apol. (94.) Ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαντοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Casus meos cum illorum casibus conferenti, i. e. ἀντιπαριθέντι, ut Idem alibi loquitur. Habet autem et dat. pro accus. cum præp. πρὸς, sicut ἀντιπαριθέναι. Plut. Themist. Ἀντιπαραβάλλει τὰς ἐμαντοῦ τὰς ἐκείνου πράξεις. || Pass. Comparo, Confero. [Gl. Ἀντιπαραβάλλω. Repulso, Confero. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 218. "Jacobs. Animadv. 286. Bergler. Alciph. 150." Schæf. Mss. "Appian. 2, 194. Pro mea parte confero, Xen. Laced. Rep. 188." Wakef. Mss.]

Ἀντιπαραβολῇ, ἡ, Comparatio, Collatio: ἀντιπαρίθεσις. [Plut. 40. Athen. 177. "Phrynich. Ecl. 122. Plut. Mor. 1, 154." Schæf. Mss.]

Ἐμπαράβαλλομαι, Injicio, Indo. Bud. affert Phalar. Ep. Μηδὲ ἐμπαράβαλλον τῇ σαντοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον. ["Ad Phalar. 352. 354." Schæf. Mss.]

"Προπαραβάλλω, exp. Aggero. Videtur sonare "potius Aggeris loco præstruo," [Schneidero susp. Trall. 8, p. 143. Φύλλα δὲ τοῦ μαράθρου δεῖ προπαραβάλλειν τῷ τράγῳ εὐωδίας χάριν, Objicere. Vide et ad Thuc. 7, 5.]

Προσπαραβάλλομαι, ut Thuc. (7, 5.) Προσπαραβάλλονταί σφισι λίθους, Aggerunt in suum usum lapides. ["Plut. 4, 555." Wakef. Mss.]

[* Συμπαραβάλλω, Comparo cum alio, Justin. M. Quæst. 428.]

Περιβάλλω, Circumjicio, Cingo, Circumdo; ut Περιβάλλειν τὰ δεσµὰ τοῖς σκέλεσι, Gal. ad Gl. Et Ἰμάτια περιβάλλοντες αὐτῶν τοῖς τραχήλοις, Plut. Publ. Et περιβάλλειν χέρα πέπλοις, Circumjicere manum peplis, vel Circumponere: quod exp. etiam Amplecti peplos manu. Sed et περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. Themist. videtur exp. itidem posse Circumjicere, vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ε. (528.) ita interpr. possumus, pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι. Sic X. (148.) Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, i. e. περιτιθεμένους, s. περιτιθέντας. Et act., Il. Σ. (479.) περιβάλλειν ἄντυγα, i. e. περιθέσθαι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circumdare mœnia

urbi: vel, mutata constr., Urbem mœnibus cingere. Dicitur et περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, ut περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει et περιβάλλεσθαι ἐρύματα, Xen. Alia autem constr. ex Herod. περιβάλλεσθαι τεῖχος τὴν πόλιν. || Metaph. item utuntur h. v.: sed inversa constr., ut Isocr. (Πανηγ. §. λε.) συμφοραῖς περιβάλλειν τινά, non συμφορὰς περιβάλλειν τινί, q. d. Cingere aliquem calamitatibus, vel Circumdare. Sed exp. potius Irretire, vel Implicare, vel Involvere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς, Xen. et Æschin. ονειδεσι περιβάλλειν, Dem. πένθει περιβάλλειν, Plato Ep. 7. Eod. autem modo Diosc. Περιβάλλειν κινδύνων τὸν θεραπεύμενον. Sic et Plut. Fabio, Ἐνέδρα περιβαλὼν ἔκτεινε: quod apte redditur Insidiis circumventum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντες vertit Circumventi vel Oppressi, in h. l. Basilii, Ῥαδιουργίας, καὶ ψεύδους, καὶ ἀπάτης ονειδεὶ περιβληθέντες. Idem illud Cic. in Verr. In quot laqueos se induit, vertit, Ὅποσους ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide p. 466. || Περιβάλλομαι etiam vertit Induo, vel Assumo, Capesso, Plut. (3, 751.) Ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et subjuugit exemplum e Liv., Juvenis longe alius, quam cujus simulationem induerat. Huc autem pertinent et hh. ll., quos addit, sed interjectis aliis signifi. Lucian. de Baccho, Δύναμιν οὐ μικρὰν περιβαλλόμενος. Isocr. Δύναμιν περιέβαλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικὴν. Utrobique autem περιβάλλομαι δύναμιν, nam male ibi περιβάλλομαι solum habetur, esse ait Cingo me et circumdo sepioque potentia et copiis. Et e Liv. affert, Succinctus armis legionibusque. Jungitur autem περιβάλλομαι et cum aliis nomm. ut περιβαλέσθαι σχηματισμὸν λέγεται pro Habitum sumsisse, e Plut. Numa: et περιέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, e Xen. Affertur vero et e Luciano, Περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur item et περιβαλέσθαι ἐσθήτα, vel ἱμάτιον, ut Act. 12, (8.) Sic Greg. Περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. || Ut autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, i. e. qui amictur veste: sic et περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱματίῳ, Induere alium veste, i. e. Amicire. Herodian. (7, 5, 7.) Χλαμῦδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed et περιβάλλειν sine adjectione, ut Greg. Ἦν ἴδης γυμνὸν, περιβαλε. Hinc περιβολή et περιβόλαιον pro Amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. Symp. Περιβάλλειν τὸν βιάντα καὶ φιλεῖν. Synes. Ep. 4. Περιεβάλλομεν ὥσπερ ἔμφυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem (K. 5, 29.) Περιβάλλον καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο καὶ ἐτράφη, metaph. dixit. Et περιβάλλειν τῷ νόμῳ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. || Περιβάλλομαι, Amplector, i. e. Colligo, Comparo, Quæro; ut δόξαν περιβάλλεσθαι, Xen. πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla ap. Bud. 466.

Περιβάλλειν τὸ τέρμα, Hom. q. d. Amplecti metam, pro Ad metam pervenire. Nam Eust. ap. Il. Ψ. 462. Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλοῦσας exp. τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας: Hes. περιελασάσας τὸν καμπτήρα: Schol. περιελθούσας τὸν καμπτήρα. || Περιβάλλειν ap. Eund. pro ὑπερβάλλειν, Superare: Il. Ψ. (276.) Ἰστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic et Od. O. (17.) ὁ γὰρ περιβάλλει ἀπαντας Μνηστῆρας δώροισι. Sic περιβολή ap. Basil. pro ὑπερβολή, vide paulo post. Περιβάλλειν autem pro περιεβάλλειν, vide in Περιβολή.

[Περιβάλλω, Gl. Circumjacio, Ambio, Amplector, Afficio. Περιβεβληκέναι Affecisse. Περιβάλλω ἱματίῳ Amicio, Co-operio. Περιβάλλομαι ἱμάτιον Amicior. Περιβάλλω πράγματι, ἢ τιμωρίᾳ Afficio. Περιβεβλημένος Opertus, Obsitus, Circumamictus, Circumsessus, Amictus. Xen. K. Π. 6, 3, 30. Ὅσω μείζων χώριον περιβάλλονται, i. q. κυκλοῦσθαι: 6, 3, 3. Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο: K. Π. 1, 4, 17. Καὶ ἐκέλευε περιβαλομένους, ὅτω τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς αὐτόν. Herod. 6, 25. Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην περιεβαλέατο. Strabo 14. p. 960. Οὐσίαν βασιλικὴν περιβ. Dem. 304. Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκείνος περιβαλλόμενος, ubi Harpocr. προβ. Exp. εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλόμενος. (Unde Xen. E. 7, 1, 28. Αὐτὴ τῆς ἀρχῆς περιβολή οὕτω διελέθη.) Xen. K. 6, 18. Πάλιν

A περιβάλλει, ὅθεν εὐρίσκεται. “Aristoph. Θ. 914. Περιβάλλε δὲ χέρας.” Seager. Mss. Ædifico, J. Poll. 1, 1. n. 11.]

[“Περιβάλλω, Thom. M. 705. ad Diod. S. 1, 257. 428. 494. 531. 557. 610. 672. 2, 166. 295. 328. 382. 458. ad Charit. 651. Markl. Iph. p. 326. Wakef. Ion. 847. Herc. F. 303. 328. 1162. S. C. 2, 122. 3, 153. 4, 77. Jacobs. Anth. 6, 434. Villosion. ad Longum 120. 150. 220. Jacobs. Anth. 11, 288. ad Lucian. 2, 94. Boissonad. Philostr. 382. 438. 578. 623. ad Dionys. H. 2, 802. Lobeck. Aj. p. 372. Valck. Adoniaz. p. 309., Phœn. p. 55. Ruhnck. Ep. Cr. 297. Bibl. Crit. 3, 2. p. 15. ubi et de permutatione cum περιλαμβάνω, Brunck. Androm. 114. ad Xen. Eph. 131. ad Od. X. 466. Herod. 622. An sic ap. Jacobs. Anth. 7, 57.? Amplector, Alciphro 142. Xen. Eph. 41. De vestibus, Jacobs. Anth. 11, 348. I. q. ὑπερβάλλω, Heyn. Hom. 8, 410. Differt ab ἐνδύω, Ælian. V. H. 1, 16. cf. Ruhnck. ad Vell. Patere. p. 346. Act., Med., Kuster. V. M. 6. Med., Fac. ad Paus. 1, 514. Plato Phædr. 334.; Heindorf. ad Theæt. 394. Xen. K. Π. 66. Act. Traj. 1, 245. Toup. Opusc. 2, 229. Acquiri mihi, ad Diod. S. 1, 718. De vestibus, Casaub. ad Athen. 53. Toup. Opusc. 1, 356. 2, 221. Bergler. Alciphro. 161. Koen. ad Greg. Cor. 72. ad Lucian. 1, 345. Περιβάλλεσθαι οἰκίαν, Plut. Mor. 1, 391. 396. Περιβεβλημένος, Opertus, Obsitus, Amictus, ad Diod. S. 1, 96.” Schæf. Mss. “Περιβάλλω, Amplector, Plut. 1, 181. Circumvenio, Aggredior, Eur. Ion. 1273. Percutio, Æsch. Choeph. 574. Circumeo, Dio Cass. 562. θανάτω, Interficio, Diod. S. 642. ἀτιμία, Clem. Alex. 587. Med., Acquiri, Max. Tyr. 17, 1. Mihi paro, Strabo 960. Περιβεβλημένος, Possidens, Suid. v. Πενία, οἰκίαν, Incolens, Plut. 35. Wytt.” Wakef. Mss.]

[* Περιβεβλημένος, Vestitus, Amictu.]

[* Ἰματαν περιβάλλω, Athen. 162. “Jacobs. Anth. 11, 347.” Schæf. Mss.]

Περιβλημα, τὸ, Quod (corpori) circumjicitur, Indumentum, Amictus, et i. q. περιβόλαιον. Anachars. Ep. Ἐμοὶ μὲν περιβλημα, χλαῖνα Σκυθικὴ, Mihi amictui est Scythicum tegmen, ut Cic. Tusc. 5. interpr. [“Plato (174.) Περιβλήματα γῆϊνα καὶ λίθινα.” Gataker. Mss. Athen. 525. Plato Politico 2, 288. Glossæ: Περιβλημα. Palla. “Wakef. Ion. 1104.; S. C. 1, 112. 3, 144. Valck. Phœn. p. 698.” Schæf. Mss.]

[* “Περιβλητέος, Circumjiciendus, Strabo 413, 12.” Wakef. Mss.]

[* Περιβλητος, (ὁ, ἡ,) Meleager 17, 2. “Clem. Alex. Q. D. S. 944. Pott.” Routh. Mss.]

Περιβλητικός, (ἡ, ὄν,) Vox Rhetoribus usitata: ut περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exempla habes ap. Bud. Comm. 467. Cui opp. Ἀπεριβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. Εἰ μὴ κομματικὸν τις ἀπολαβὼν, λέγοι ὡς ἀπεριβλητόν τε καὶ καθαρὸν ἐστὶ. [Περιβλητικός, Eust. 1968. Κατὰ σχῆμα π. * Περιβλητικῶς, 1949, 17.]

Περιβολή, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, ut a Bud. exp. ap. Basil. plur. περιβολαί: et ap. Herodian. (1, 2, 3.) Οὔτε ταῖς πλοῦτου περιβολαῖς λαμπροῖς, ut signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumtuosis. Sed in Comm. pro Copia etiam sumi posse tradit, sicut et περιβολή alibi sumitur, 467. Quam posteriorem interpr. malim. Idem περιβολὴν Luciano ἀναβολὴν, Habitum, signif. in suo Lex. scribit. || Amplexus, Fetus. Idem ibid. e Xen. Sic Plut. (1, 92.) Ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus et gratulatione. || Comprehensio et summa rei: Isocr. ad Phil. (6.) Ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου παντός. Item, Ambitus orationis et periodus, Isocr. Et περιβολὴ Hermog. Schema quoddam orationis et sententiæ. In VV. LL. λόγων περιβολὴ exp. Variegatus et inflexus sermo. Bud. ex Hermog. docet περιβολὴν opponi τῇ καθαρότητι, i. e., ut ipse interpr. Puro sermoni nudoque. [Quintil. 4, 2, 117. Circumjecta oratio. Plut. Lucullo 21. Κύκλος τις καὶ περιβολή.] HINC et Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opp. ἀπεριβλητος καὶ καθαρός. [Hermog.] Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare et

locupletare orationem, Fusam et amplam orationem facere, et omnia adjuncta complectentem: unde etiam περιβάλλοντα λόγον et περιβεβλημένον eund. vocat, quem et ἐμπεριβόλον. Eust. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod signif. περιττὰ τιθέναι, ἥτοι περισσὴ ἐμβάλλειν. Et Περιβόλαιον, Amictus, Amiculum, Indumentum. In Herc. F. (1269.) sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. q. περιβλήματα, Incrementa juvenilis carnis s. corporis. Camer.

["Περιβολή, Orig. in Matth. 13, 16." Routh. Mss. "Primo loco ponenda signif. Circuitus. Herod. 4, 79. Οἰκίης μεγάλης π. Circuitus ingentis domus, Vasto circuitu ædes." Schweigh. Mss. Glossæ: Περιβολή· Amictus, Concursus, Gestamen. Περιβόλαιον· Amictorium, Amictus, Opertorium, Cervical. Περιβόλαιον· Amiculi. "Eur. Herc. F. 549. Θανάτου τὰδ' ἤδη περιβόλαι' ἀνήμμεθα." Seager. Mss. "Περιβόλαιον, Agapet. Sched. Reg. c. 60. Ἰμάτιον *ἀπαλαϊωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιίας περιβόλαιον. *Ἐμπεριβόλως, Anna Comn. Alex. V. 145." Boissonad. Mss. Ἐμπεριβόλον μέτρον, Draco 134, 2. 17. 142, 26. "Περιβολή, Thom. M. 705. ad Charit. 409. Musgr. Herc. F. 562. Wakef. 1272. Trach. 614. Jacobs. Animadv. 102. Villosion. ad Longum 235. Steph. ad Dionys. Legat. p. 26. Heindorf. ad Plat. Hipp. 135. Casaub. ad Athen. 54. 98. 99. Toup. Opusc. 1, 23. Valck. Phœn. p. 384., Hipp. p. 254. Plut. Mor. 1, 549. Toga, Dionys. H. 4, 2326. Copia, ad Xen. Eph. 209. 278. Περιβόλαιον, ad Charit. 699. Musgr. Herc. F. 562. Wakef. 1272. Musgr. ad Hec. 933." Schæf. Mss. "Περιβολή, Copia, Ælian. H. A. 599. Herod. 2, 684. Possessio, Suid. 1, 345. Xen. Eph. 36. Phot. 368. Turba circumstans, Porph. V. P. 50. Amplexus, Longus p. 37. Stob. 605. Periodus orationis, Philostr. 506. 591. γλώσσης, Eloquentia, 486. Synes. 35. Ἐκ περιβολῆς, Copiose, Ornate, Villosion. Anecd. Gr. 1, 51. 66. Ἐμπεριβόλως, Eust. ad Il. 750, 17." Wakef. Mss.]

Περίβολος, (ὁ,) non Περιβόλον, (τὸ,) Ambitus, Septum. Thuc. 1, (89.) Τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχεὰ εἰστίκει: 2. Ἐξήκοντα μὲν σταδίω ὁ ἅπας περίβολος: 3, (21.) Ἴχε μὲν δύο τοὺς περιβόλους. Synes. Ep. 72. Ἐάν ἅρα δυνάμεθα μένειν εἰς τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra et septa sacra. [Περίβολος, adj., Eur. Iph. A. 1477. στέφει περίβολα. Polyb. 4, 65. Πόλις κατὰ τὸν περίβολον οὐ μεγάλη: 8, 15. 9, 21. bis; 9, 27. 10, 11.: Murus circumdans, 2, 37. Glossæ: Πέριβλος· Territorium, Conspectum, Murus, Ambitus, Mœnia. Πέριβλοιοι· Mœnia, Caulæ. "Jacobs. Anth. 6, 347. Matth. ad Nemes. 336. Villosion. ad Longum 235. Valck. Adonias. p. 234. Oratt. 386. Phœn. p. 384. ad Herod. 500." Schæf. Mss.]

["Ἀντιπεριβάλλω, Vicissim amplector, Achill. Tat. 6, 8. p. 426=295. Sirach. 23, 13. "Hippocr. 760." Wakef. Mss.]

["Ἐμπεριβάλλω, Complector, Comprehendo. Aristid. 2, 494=350. Schol. Pind. Π. 8, 40.]

Προσπεριβάλλω, Insuper circumdo, proprie i. q. περιβάλλω, Circumdo, Circumplector, Circumvallo. Thuc. Προσπεριβάλλω τείχος τῇ πόλει, Urbi murum circumdo, Valla. In qua signif. pass. etiam v. usitata est, active tamen sumta: quemadmodum Isocr. Evag. Τείχη προσπεριεβάλλετο: Plut. Themist. Προσπεριβάλλεται τὸν πεδῶν στρατὸν ταῖς ναυσί. || Προσπεριβάλλομαι, Ultra modum amplector, Bud. Dem. (42.) Οὐχ οἷός τέ ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' αἶε τι προσπεριβάλλεται. Paus. Att. (1, 10, 1.) Πατρῶν ἐπιστάμενος ὃν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαι τι ἐθέλειν, Ultra justos fines prorogare imperium, vel Ultra modum a majoribus acceptum. Basil. de avaritia et cupiditate immodica loquens, Ἄλλ' ὅσω περ ἂν πλείω προσπεριβάλλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἥ καὶ πλείονος. ["Thom. M. 705. Diod. S. 2, 535." Schæf. Mss. "Circumvallo, Joseph. A. J. 5, 1, 20. Προσπεριβάλλομαι, Insuper circumdo, Philo J. 2, 181. Isocr. 2, 300. Med., Insuper acquiro, Liban. 113. Paus. 24. Porphy. 298. To throw over one's self in addition, Plut. 4, 303." Wakef. Mss.]

Προβάλλω; Projicio. Aristoph. Π. (789.) τραγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Et Diosc. 7. Phlegma ex

ore projicere, προβάλλειν vocat. Est et Projicio eo sensu, quo dixit Cic., Diogenes projici se jussit inhumatum: ita enim Plut. Pericle, Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Hom. v. etiam med. οὐλοχύτας προβάλλοντο dicit H. A. (458.) et alibi pro προέθεντο, προέβριψαν, ut scribit Eust. At Od. E. 331. "Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudēbat, licet aliter exp. Vult autem Eust. προβάλλω esse etiam *προαφίημι, Ante jacio. Et προβάλλεσθαι θεμέλια, pro προκαταβάλλειν, ex eod. Eust. annotatur. || Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Objicio, eo sensu, quo dicitur Objicere telum, vide paulo post in Προβάλλομαι. || Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco; ut ἄνθος προβάλλει, Diosc. 1.: 4, 50. Προβάλλει τράγον ὄσμήν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem, i. e. Hircum olet. Quo etiam modo ab Alex. Aphr. αἱ δυνάμεις dicuntur τὰς ἐνεργείας προβάλλειν. Cui signif. Emittendi et Producendi affinis est ea, qua pro Promere ponitur s. Depromere, quod et Proferre: ut Matth. 12, (35.) Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθὰ. [Ἐκβάλλει Edd.] Aristophani autem, προβαλέσθαι est Proferre, alio sensu, (B. 201.) Οὐκ οὐκ προβαλεῖ τὴν χεῖρα κάκτενεῖς, Proferes manus et extendes: (N. 975.) τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, Femur proferre et protendere. || Propono. Aristoph. N. (757.) ἕτερον αὐ σοι προβαλὼ τι δεξιόν. Sic ἐρώτημα προῦβαλε, Plut. Lys. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίας προβάλλειν dixit in Symp. Bud. προβάλλειν τι ap. Plut. exp. Quæstionem proponere. Item προβάλλειν ap. Eund. esse ait Dissertentem interrogare. At Alex. Aphr. Χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur et in quæstionem adducuntur: quæ et προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα e Naz. citatur, pro Cogitationibus dubis. E Luciano autem affertur προβάλλω ἐς μέσον, pro Sisto, Repræsentato. Et e Sophi. (Ed. T. 754.) προβάλλω ἐμμετὸν εἰς ἀρὰς, pro Objicio me imprecationibus et facio obnoxium. Itidem vero προβεβλημένα κτίσματα ap. Naz. exp. Creaturæ nostris oculis objectæ et propositæ. Sed et, cum dicitur προβάλλω σοι πτοίαν, Objiciendi signif. retinet h. v. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Sed in Od. E. 331. "Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι Eust. προεβάλλετο exp.

Προβάλλομαι quoque, ut de προβάλλειν modo dictum est, Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est Proferre testes, Isocr. et Dem. Vel Producere testes, ut Bud. interpr., quem vide 453. 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι ap. Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. ["Προβάλλεσθαι, Producere, In medium proferre, Citare: Herod. 4, 46. "Ἐθνὸς οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι." Schweigh. Mss.] Item προβάλλομαι, Designo, Creo, quod aliquam Proferendi s. Proponendi signif. inclusam habet. Et προβάλλεσθαι itidem pass. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463. interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere et nominare, e Plat. de LL. 6. || Προβάλλομαι, ut Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat: ut Dem. (258.) Ἐγχερεῖν μὲν αἶε ἅ πασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Quo dixit modo Basil. Οἱ τὴν δорὰν τοῦ προβαίτου περιβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡμερον προβαλλόμενοι καὶ πρᾶειαν. Et Greg. itidem, Καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένον, Leoninam speciem præ se ferenti.

Προβάλλομαι, Objicio, Obtendo. Et Protendo s. Prætendo: has enim signif., quas Bud. disjunct, ego contra ut affines conjungendas arbitror. Προβαλλόμενος τὴν σάρισσαν, Objiciens sarissam et porrigens: eo sensu, quo dicitur Infestum telum objicere. ["Sic et pass. præτ. προβεβλημένος κοντόν, Lucian. Dial. Mort. 27. 4." Schweigh. Mss.] Sic autem et pugnas plagasque intendentes, aut pugnos infestos prætendentes, προβάλλεσθαι a Naz. dicuntur. Æschin. (11.) Προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνῃς, Prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. (325.) Ταῦτα προῦβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ, vel Prætendi, ut Virg. dicit segeti præten-

dere sepem, i. e. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrum circummunivi. Chrys. de Prec. sine præp. Τοῦτο μόνον τὸ ὄπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. Sic et προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας ap. Naz. Defensor s. Propugnator Ecclesiæ, sc. Qui tanquam propugnaculum obtenditur s. prætenditur, vel potius obtentus et prætentus est Ecclesiæ. Xen. autem addit et ipse præp. πρὸ, (K. Π. 2, 3, 5.) Προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅτω ὤμην πληγῆσθαι: ubi tamen malim Opponere: nam qui aliquid obtendit s. prætendit, id ei opponit, a quo tueri vult illum, cui obtendit, i. e. pro quo obtendit. Bud. tamen ap. Naz. ubi προβάλλεσθαι κεφαλὰς, dicitur hydra, non adjecto gen. vertit Protendere et prætendere. Eum vide 454. 455. Ut autem in Xen. l. c. προβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic et in Naz. Προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Simile vero est προβαλοῦ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως. Sed et cum κατὰ ap. Naz. Προβάλλεται τὰς ὑποστάσεις κατὰ τῶν πειρασμῶν, Opponit jejunia tentationibus. Ceterum ideo alicubi verbo Opponere uti malo, quod cum dico in Dem. l. c. Obtendi Atticæ, signif. Pro Attica et in illius defensionem: at si veritam Obtendere in illo Xen. loco, et similibus, erit Obtendere illi pro Adversus illud. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο, Hoc mihi obtentum est vel prætentum: προβέβλημαι, inquit Bud., Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. K. Π. 6. Προβεβλημένον δὲ τοὺς θαρραλόφρους μενουσί γε. Interdum Προβάλλεσθαι exp. etiam Obducere; unde προβεβλημένος pass. ap. Naz. Καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, Crassa hac obductis caruncula. || Ead. item metaph., qua Lat. Obtendo et Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι, Basil. Vide Bud. 455. Eust. 1405.

Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reum defero, Diem dico. Dem. Εἰ μὴ προὑβαλλόμεν αὐτόν. Item Respuo, Abominor, Aversor, Execror, Plut. Vide Bud. 454-5. Exemplis autem ab eo prolatis addi potest aliud e Phil.

Προβάλλομαι habet ap. Hom. et aliam sign. a Bud. et ceteris prætermisam, sc. pro ὑπερβάλλομαι: (Il. T. 218.) ἐγὼ δὲ κε σείο νοήματί κεν προβαλοίμην Πολλόν, i. e. Te superavero.

[Προβάλλω couf. cum προσβ., Græc. Cor. 36. Obtendo, Præteudo, Prætexo, M. Anton. 1, 12. Unde ap. Memnon. 6. Προβαλλόμενος πατὴρ στοργῇ προσώπῳ. Herod. 7, 141. Προβάλλουσι σφέας αὐτούς, ut Lat. Animum abjicio. Cf. Auctorem Rhesi 183. Sic καταβάλλω ἐμάντον. Oppian. A. 1, 508. Τοῖσι δ' ὅ κεν προβάλλεται, ὁμοῦ γάμῳ εὐρατο νίκην. "Antecedo, Polyb. 3, 51. In judicium adduco, Reum facio, 9, 16. Προβάλλομαι, Mihi præscribo vel propono, Aggredior, Hesiod. Ἦμ. 15. Obtendo, Prætendo etc. Aristoph. N. 973. 'Gl. ἐνδυσθαι, περιβαλέσθαι. In alio, προαγαγεῖν, προτείνειν. Placet prior interpr., juxta [secundum] quam προβ. τὸν μῆρον est Prætenta tunica vel Prætento cingulo femora obtegere.' Brunck. Placet posterior. Despuo, Abominor, Aversor, Execror, Plut. Graccho 1530. 1541. HSt. Mario 750. Lucullo 902. Denominor cum commendatione, ut muneri alicui vel functioni præficiatur, Æsch. π. τ. Παραπρ. 202." Seager. Mss. Glossæ: Προβάλλω. Promitto, Præjacio, Usurpo. Προβάλλομαι. Insimulo, Protendo. Προβληθεὶς. Præpositus.] "Προβάλεσκε, "Ion. pro προέβαλε, ap. Hom. et alios poetas." ["Προβάλλω, Valck. ad Il. 22. p. 73. ad Timæi Lex. 224. Koppiers. Obs. 103. Wessel. Obs. 176. Abresch. Lect. Aristæn. 195.; Æsch. 2, 89. Bergler. Alciph. 161. ad Charit. 266. 287. 602. ad Lucian. 1, 261. Koen. ad Greg. Cor. 14. ad Diod. S. 1, 126. 199. 354. 531. 2, 330. ad Herod. 567. Brunck. Trach. 811. Wakef. 810. Phil. 1008. 1455.; S. C. 5, 69. Thom. M. 412. Coray Theophr. 319. Jacobs. Antlr. 11, 248. Boissonad. Philostr. 569. Heyn. Hom. 8, 405. 469. Propono, Plut. Alex. 133. Schm. Heindorf. ad Plat. Hipp. 156. Sensu forensi, Wyttenb. Select. 399. Med., ad Charit. 602. Wakef. Phil. 1008. Jacobs. Anth. Proleg. 74. Kuster. V. M. 71. Bruuck. Aristoph. 2, 104. 133. ad Diod. S. 2, 238. 340. Heyn. Hom. 4, 680. Boissonad. Philostr. 528.

Valck. Præf. ad Il. 22. p. 17. Dionys. H. 3, 1846. 4, 2281. Projicio, Ruhnck. Orat. Gr. 81. (an προβεβλήσεται?) Toup. Opusc. 1, 192. ad Cornel. Nep. 306. Produco, In medio pono, Wessel. Herod. 301. Prætexo, Valck. Callim. 224. Longus p. 94. Villousson. Rejicio, Aversor, ad Phalar. 368. Dionys. H. 2, 699. I. q. προφέρομαι, Excello, Heyn. Hom. 7, 652. De abortu, Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Προβ. et προσβ., ad Diod. S. 2, 232. Προβ. γρίφους, Jacobs. Anth. 12, 349. ἔριδα, Heyn. Hom. 6, 211. ἐλπίδα, 329. 419. Τὰς ἀγαθὰς προβαλλόμενοι τῶν ἔργων ἐλπιδας, Dionys. H. 4, 2063." Schæf. Mss. "Προβάλλω, Emitto, sc. sonum, Eust. ad Dionys. P. 867. vocem, Diod. S. 1, 353. 3, 8. Profero, sc. καρπὸν, Joseph. 164, 34. Propono, Xen. K. A. 434. Julian. 269. Med., Produco, Nemes. 10. Prætexo, Dionys. H. 1, 699. Dio Chrys. 1, 377. Accuso, Stob. 31. 268. Aversor, Dio Chrys. 1, 465. Max. Tyr. 425. et nn.: Porph. 339. Philo J. 369. Execror, Plut. 2, 18. 154. 4, 650. Max. Tyr. 36, 2. Philo J. 1, 37. 251. Arrian. Epict. 314. Objicio aliquid, tegendi causa, Ælian. H. A. 1, 41. Excello, Opp. A. 1, 508. De milite in hostem eunte, Polyæn. 273. Paratus sum, Joseph. 1062. ἐλπιδας, Concipio, Dionys. H. 1, 1760. Προβεβλημένος, Præ se ferens, Heliod. 160. Ante se habens positum, Defensus, cum accus., Strabo 762." Wakef. Mss.]

"Πρόβολος, Hesychio ἀσπίς, Clypeus vel Scutum, "quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι, Objiciunt. At Πρόβολος generalius, ut πρόβλημα, Propugnaculum." [Ad Greg. Cor. 580. "Lobeck. Aj. p. 402." Schæf. Mss.]

Πρόβλημα, τὸ, Objectaculum, de q. v. dicam in Προβολή, Quod objicimus pro munimento s. tutamine, ut Objectæ vallo munitiones, Liv.: Oppositum et objectum hostibus propugnaculum, Cic. Exp. igitur πρόβλημα, Munimen s. Munimentum, Tutamen, Propugnaculum, Tegmen. Plato 174. προβλήματα esse dicit ὄπλα, τεῖχη, περιβλήματα γῆϊα καὶ λίθινα, et omnia προβολῆς ἕνεκα εἰργασμένα. Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἄρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκεύασατο. Plut. Προβλήματα ποιῶσι τὰς δέρας. Idem militarem testudinem προβλημάτων στεγανώτατον esse ait. Sæpe autem gen. jungitur, ut πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Σ. (615.) Propugnaculum adversus mala. Sic πρόβλημα χειμῶνων, Plato Tim. Propugnaculum adv. hyemem, i. e. hyemis injurias. Et ap. Soph. Aj. (1076.) Μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχειν, Nihil, quod metum propulset. Nec tamen inficior gen. aliquando aliter accipi, eo sc. modo, quo dicit Cic. Classis pulcerrima Siciliæ propugnaculum. Ita enim Herodian. (3, 1, 8.) Πρόβλημα ὄχυρόν τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν. At πρόβλημα τοῦ σώματος. At de gen. personæ dubitari non potest; ut, si dicam πρόβλημά μου: constat enim esse pro τὸ ἐμόν. Et metaph. πρόβλημα dicitur, ut, ab Hom. ἔρκος, Propugnator et defensor; ut ap. Lucian. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columnen Atheniensium, Salus et tutela Græciæ. || Cam. Prætextum interpr. in Soph. Phil. (1008.) λαβὼν Πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τόνδε: dicit enim, inquit, Ulyssem sibi quasi prætendisse illum puerum. || Quod explicandum proponitur, Quæstio. Propositum etiam reddit Bud. e Cic. iu Part. Idem Bud. Controversiam etiam ap. Hermog. interpr. Aristot. Polit. 2. Ἐμπέπει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν: de Poet. Περὶ καὶ προβλημάτων καὶ λύσεων. Differentiam autem, quam Geometræ inter πρόβλημα et θέωρημα constituunt, vide ap. Bud. 460. 461. Eand. tamen signif. dari his duobus a Plut. 97-8 (=2, 430.) idem testatur. HINC Προβληματώδης, (ὁ, ἡ,) inquit idem, In quæstione et disceptatione positus, Addubitatus. Plut. (4, 402.) Τοῦτο τὸ μέρος προβληματώδες γέγονε καὶ ἄπορον. [Gl. Πρόβλημα. Quæstio, Propositio. Πρόβλημα τεύχους. Promurale. * Προβλημάτων. Quæstiuncula. Πρόβλημα πετρῶν, Æsch. S. c. Th. 661. Ælian. H. A. 2, 13. Εἶναι δὲ πρόβλημα καὶ τῆς ὀψews καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν σαρκῶν τὸν ὄγκον: 2, 32. Εἶτα ἄγονται τινι αἰτία θαυμαστῇ εἰς τὰ σωτήρια, ἐνθα ἔξουσι σκέπην καὶ πρόβλημα, ἢ μέλλει βιώσιμα αὐταῖς ἔσεσθαι. Plut. 8, 760. Κρύους πρόβλημα ἐσθῆς: vide

Προβολή. "Velum, Operculum, Latebræ, Prætex-
tus, Dem. 1122. Οὐδὲν οὖν ἄλλο ἢ πρόβλημα τοῦ
τρόπου τὸ σχῆμα τοῦτ' ἐστὶ. Scrupulus, Polyb. 2, 52.
Exc. Leg. 78." Seager. Mss. Προβληματίον, Ind.
Epict. "Πρόβλημα, Wakef. S. C. 3, 142. 144. Phry-
nich. Ecl. 112. Thom. M. 817. Mark. Suppl. 208.
Wakef. Herc. F. 123. Phil. 1008. Musgr. El. 985.
Jacobs. Anth. 6, 307. 12, 406. ad Diod. S. 2, 331.
Heyn. Hom. 4, 573. Quicquid defendendi causa
opponitur, Valck. Phœn. p. 291. Diatr. 145. Callim.
291. ad Herod. 547. Quicquid prominet, Valck.
Diatr. 144. Προβλήματα, Titulus libri, Gell. N. A.
1, 4. Bip. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1, 6."
Schæf. Mss. * Προβληματουργικός, ἡ, ὄν, J. Poll. 7,
207. Plato Polit. 2, 280. * Προβληματοπλόκος, ὁ, ἡ,
Tzetz. Chil. 2. p. 31.; "Epist. 2, 818." Boissonad.
Mss.]

[* "Πρόβλησις, Apollod. p. 99." Wakef. Mss.]

Προβλῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, Projectus, ut Ovid. projectus in
æquor, Prominens; ut Il. B. (396.) προβλήτι σκοπέλω.
Od. E. (405.) ἀκταὶ προβλήτες, Eminentes rupes in li-
tore maris, Cam. interpr. Il. M. (259.) στήλαι προβλή-
τες, Eminentes s. Extantes pali, Eod. interpr. Vide
Eust. [Προβλήτα δεξιτερὴν, Nonn. Jo. 116, 17. προβλή-
τες ὁπωπαί, 22. Greg. Cor. 729. Soph. Phil. 1455. κτύ-
πος ἄρσιν πόντου προβλῆς. "Aristot. Ep. Nr. (1, 181).
Br.=1, 114. Jacobs.) "Ἡδ' ἱερὰ Προποντίς ἀμφὶς ἔχει
πεδίω, — nunc coneci προβλῆς, Promontorium, de
qua vocis vi cf. Musgr. Soph. (l. c.) Bentr. Opusc.
Phil. 500. Ed. Lips., Jacobs. Anthol. 8, 260. Repe-
ritur quidem ap. Grammat. Hermann. 450. forma
* Προβλῆς, (ἦτος,) quæ ductibus literarum foret pro-
pior; sed damnat eam Bast. Comm. Palæogr. 729.
(idque optimo jure, cum Cod. Par. 3027. recte det
προβλῆς, ἦτος.) Friedemann. de Med. Syll. Pentam.
Gr. 360. "Προβλῆς, Gesner. Ind. Orph. ad Mær.
87. Toup. Opusc. 2, 199. Ilgen. Hymn. 571. Sopb.
Phil. 936. Wakef. 1455. Jacobs. Anth. 11, 51. Antip.
Tb. 44. ad Diod. S. 2, 468. Heyn. Hom. 6, 319.
527." Schæf. Mss. Κατὰ προβλήτος sub. πέτρης, Opp.
A. 5, 252. (Quint. Sm. 10, 175. προβλήτες:) K. 2,
478. χαλκὸν, 2, 602. ἀκάνθαις. "Nonn. D. 4, 340.
* Προβλήτης, ἴδος, ἡ, i. q. προβλῆς, Schol. Oppian. A.
3, 460." Wakef. Mss.]

Πρόβλητος, ὁ, ἡ, Projectus; ut dicitur Foras projici,
Soph. (Aj. 830.) Ριφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

[* Δημοπρόβλητος, ὁ, ἡ, Nicet. Annal. 18, 5. * Θεο-
πρόβλητος, Theophyl. 2, 677. * Πατροπρόβλητος:
unde * Πατροπροβλήτης, Jo. Damasc. in Dom. 66.]

Προβλητικός, (ἡ, ὄν,) Producenti vi præditus. Bud.
e Greg. Πηγὴ γεννητικὴ καὶ προβλητικὴ τοῦ ἐν αὐτῇ
κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολή, (ἡ,) Objectus; ut in exemplo, quod e
Plat. protuli in Πρόβλημα. Accipio autem Objectus
eo modo quo Tacitus, Objectu montis, quo sæva ven-
torum arcentur. Qui mons dici poterit πρόβλημα,
Objectaculum; nam προβολὴν intelligo ipsam actio-
nem objiciendi et opponendi aliquid s. prætendendi:
at πρόβλημα Id quod objicitur; quam aut cui assi-
mitem signif. Objectaculum ap. Varr. habere videtur.
Sed προβολή pro πρόβλημα sæpe accipitur, ut, cum
Soph. (Aj. 1212.) δέματος προβολὰν vocat quod alibi
(ib. 1076.) φόβου πρόβλημα. Eur. Or. (1488.) ὁ δέ λισσόμε-
νος Θανάτου προβολὰν, Petens, ut mortem effugere li-
ceret. Ad verbum, Aliquid mortis objicere. A Bud. προ-
βολή exp. Munimentum tutelare, Tutela, Integumen-
tum, Lorica: quarum signif. exempla vide 462. At p.
456. tradit προβολὴν dici etiam Propugnaculum et ca-
stellum, ambitumque mœnium hostilem impetum ar-
centem; ut Xen. (Ap. 3, 5, 27.) Τὰ ὅρη τῆς Ἀττικῆς
προκείμενα ἀππελλὰν προβολὴν τῆς χώρας. || Προβολή,
Projectura et protectum, ut idem tradit, Prominentia,
Pars prominens vel tecti, vel suggrundæ, vel rei cu-
juscunque; ut Palpebrarum pili προβολαὶ sunt τῶν
οφθαλμῶν. Vide 456. 462. || Metaph. pro Eo, quod
prætitur et prætexitur, ut Lat. Prætextum, Ter-
tull. adv. Praxean, Siquis putarit me προβολὴν ali-
quam quærere.

Προβολή, Status pugilis in procinctu stantis, occa-
sionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in

A carceribus equos currumque sustinentis, i. e. τοὺς ἰπ-
πους καὶ τὰ ἄρματα ἐπέχοντος ἀχρὶς ἂν ἐκ τῆς βαλβίδος
ἐξίωσιν. Ita Bud. 457. qui et ὁπλίτας ἐστῶτας ἐν
προβολῇ ap. Plut. interpr. In procinctu atque in
vestigio stantes. Aliam h. v. exp. vide ibid. ["Plut.
Cæs. p. 729. (=1137, 11. HSt.) Pomp. 656. Appian.
B. C. 2, 79." Schweigh. Mss.]

Προβολή, Intentio et objectio judicii dictati, quasi
petitio digladianlis. Ita ex Hermog. Bud. 456. Ibid.
προβολὴν ab eo vocari ait Intentionem accusatoris:
et ab Isocr. Actionem, quæ intenditur κατὰ τῶν συκο-
φαντησάντων, [π. Ἀντιδ. §. κη'. 344.] Ex Ulpiano in
Dem. c. Mid. annotatur, προβολὴν fuisse etiam Acti-
onem Athenis adversus eos, qui aliquam injuriam die
festo et solenni intulissent.

Προβολή, Nominatio et proditio. Bud. 454. e Greg.

Προβολὰς ἀναύρων Eust. ap. Dionys. exp. ἐκρύσει:
sed admonens legi etiam προμολάς.

Προβολή perperam ap. Plut. pro προσβολῇ. Vide
Προσβολή.

B [Προβολή, i. q. ἀφόρμη, Schol. Eur. Med. 342.
Xen. E. 1, 7, 39. Προβολὰς αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐγγυητὰς
καταστήσαι: K. 5, 26. Soph. Aj. 1230. Cic. ad Att.
13, 21. Dionys. P. 1118. "Ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προ-
βολῇσιν ἀναύρων" Ἡπου βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, 1012:
"Υγρὴς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἢ περὶ χώρον Φύεται
ἐν προβολῇς, ὀφιήτιδος ἐνδοθὶ πέτρης: cf. Eust. ap.
Nostrum supra. Leon. Alex. 25. Νειλῶντος προβόλης.
Aretæus 4, 12. Προβολὴν μακρὴν ἀπὸ τοῦ χεῖλεος. A-
ristot. Part. Anim. 3, 9. Theocr. 22, 120. ἐν προβολῇ
θεμένα ξίφος, Tymnes 4. Ruhn. Ep. Cr. 1. p. 70:
Procinctus. "Æsch. π. Παραπρ. 311. Τῶν δὲ συκο-
φαντῶν, ὡς κακούργων, δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα:
"Accusamus, Deferimus, sycophantas titulo προβολῆς,
quæ erat, cum quis populo προύβαλλε, velut πρόβλη-
μα, quæstionem proponeret, utrum vellet de accu-
sato statuere, arbitrio populi id permetteret." Reisk.
Status hoplomachi in procinctu stantis, Polyb. 2, 65."
Seager. Mss. Glossæ: Προβολή. Objectus, Obtentus,
Prætentura, Pergula, Procinctus, Tegmen, Propugna-
culum. "Ad Xen. Mem. 3, 5, 27. Pierson. Veris.
236. Timæi Lex. 224. et n.: Wessel. Ep. ad Venem.
5. Heringa Obs. 190. Toup. Opusc. 1, 192. 2, 56.
Valck. ad Ammon. 61. ad Charit. 273. 456. Ruhn.
ad Xen. Mem. 224. Jacobs. Exerc. 2, 132. Wytenb.
ad Plut. Mor. 1, 512. Musgr. Or. 1488. Thom. M.
738. Markl. Suppl. 208. Jacobs. Anth. 6, 145. 180.
7, 412. 8, 98. 260. 9, 99. Brunck. Apoll. R. 19. ad
Diod. S. 2, 331. ad Dionys. H. 1, 459. Schneider. ad
Xen. K. A. 366. Boissonad. Philostr. 354. Heyn.
Hom. 8, 257." Schæf. Mss. "Rupis præruptæ
fragm., Dionys. H. 1, 2028. Tegmen, Oppian. K. 2,
602. "Εν προβολῇ, Philostr. 887." Wakef. Mss.]

Προβόλαιον, (τὸ,) Tutamen, ut habetur in VV. LL.
At Προβόλαιος, inquit Camer., dicitur in oraculo de
basta, ut videtur, directa quasi ad pugnam, Εἶσω τὸν
προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἦσο. Est autem Ora-
culum hoc ap. Herod. 7, ["148. Estque ibi προβό-
λαιον, quod alias προβόλιον, de quo mox infra."]
Schweigh. Mss. Theocr. 24, 123. Δούρατι δὲ πρόβ-
λαιῷ, ὅπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ἐφε-
ων τ' ἀνέχεσθαι * ἀμυχμὸν, (ubi leg. * ἀμυγμὸν, vide
supra 1967. a.) pro ἐν προβολῇ δούρατι. Per Nostri
Vulg. Lex. male Vet. Lexic. intellexit Schneiderus in
Lexico. "Ad Herod. 572." Schæf. Mss.]

Πρόβολος, ὁ, (ἡ,) i. q. προβλῆς λίθος ap. Hom., ut
Eust. scribit, Bud. interpr. Scopulus eminens qui
æstum maris frangit: exempla ap. eum babes Comm.
462. || Tropice vero, ut Eust. annotat, ap. Hom.
posteror accipitur, i. e., inquit Bud., pro Tutore,
Propugnatore, Defensore, Securitatis conciliatore et
præsidio; cujus signif. exempla ibid. ap. eum repe-
ries. Apud Aristid. vero de urbe Athenarum loquen-
tem, Καὶ θορύβου τοσούτου διὰ γῆς ἀπάσης διαπράγν-
τος, ἀντέσχευ ὥσπερ ἔρυμα καὶ πρόβολος, interpretatur
Propugnaculum. Alibi vero et Scutum exp. Hesy-
chio vero, præter * πρόμολος et πρόμαχος, est etiam
προνοητής, κυβερνητής, ἱερεύς. || Πρόβολοι, in VV. LL.
sunt etiam in pontis constructione Trabes pro fultu-
ris, atque pali lignei fistuca adacti: quas Publicas a

Cæsare, a Liv. Sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. A Ἄλλα ταῦτα προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγόντων. || Πρόβολος est quoque τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον, Suidæ et Hes. ["Olympiod. in Plat. Gorg. 45." Routh. Mss. "Πρόβολος ap. Herod. 7, 76. est Venabulum, Verutum. Cf. Athen. 486." Schweigh. Mss. Glossæ: Πρόβολοι Procures. Dem. 795. Μὴ δὲ, πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχσας λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τρύτους προσορμίζου: 104. Ἄλλ' ἀνάγκη τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπταίνοντας ὑπερίξειν ἐκείνων. Xen. K. Π. 5, 3, 23. πρόβολον πολέμου. Aristoph. N. 1164. πρ. ἐμὸς, σωτήρ δόμοις. Plut. de Garrul. c. 14. Τὸν λογισμὸν ὡς πρόβολον ἐμποδὼν αἰετὶ γλώττῃ κείμενον. "Jacobs. Anth. 8, 98. 149. ad Diod. S. 2, 468. Dionys. H. 4, 2028. Rubnk. Ep. Cr. 68. Toup. Opusc. 1, 192. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Alciphro 276. ad Herod. 543. Objectus, ad Charit. 602. Boissonad. Philostr. 569." Schæf. Mss. "Defensor, Xen. K. Π. 175. Πρόβολοι, Procures, Joseph. 140, 25." Wakef. Mss.]

Προβόλιον, τὸ, Venabulum; δόρυ, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud. σιβύνη, Hes. Xen. (K. 10, 12.) Προβόλιον προβάλλεσθαι, Venabulum prætereundum. Bud. Idem ibid. (10, 3.) Τὰ δὲ προβόλια ἔσω πρῶτον μὲν λόγῳ ἔχοντα. [Gl. Loricula, Venabulum. "Jacobs. Exerc. 2, 72." Schæf. Mss. "Synes. 66. Euseb. P. E. 330. Hastæ species, Etym. 150. Philostr. 733. Fructuum emissio, Euseb. P. E. 109." Wakef. Mss.]

Προβόλεὺς, ἑὺς, ὁ, Productor, ut Bud. Comm. exp.: ut ap. Dionys. Areop. Τοῦ μὲν γὰρ αἷτιος καὶ ὥσπερ προβόλεὺς καὶ * ἀπογεννήτωρ, ubi Causam productricem et προβολέα pro eod. dixit. Sic Greg. Patrem cælestem γεννήτορα καὶ προβολέα vocat: ut Damascenus eund. Patrem nominat λόγον γεννήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικὸν πνεύματος. Ubi notandum est eum facere discrimen inter γεννήτορα et προβολέα. Vide Bud. 462. 463. ["Epiphan. Hæc. 31, 2." Routh. Mss.]

* Ἀντιπροβάλλομαι, Contra propono et nomino designandum. Plato de LL. 6. (p. 258.) Ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινὶ τῶν μὴ προβεβλημένων ἀμείνων εἶναι τῶν προβεβληθέντων τινός, ἐπονομάσας ἀνθ' ὅτου ὄντινα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ ὁμῶς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον. UNDE Ἀντιπροβολή, ἡ, Comparatio in nominando, quæ et ἀντιβολή dicitur. VV. LL. [Plato l. c. 755. "Aristoph. Fr. 236." Schæf. Mss.]

[* Ἀποπροβάλλω, Procul abjicio, Apoll. R. 3, 1310.]

* Ἐπιπροβάλλω, Superinjicio, VV. LL. e Plut. [1, 115.]

[* Περιπροβάλλω, Opp. A. 4, 657. "i. q. περιβάλλω, ut * περιπροθέουσι 2, 440, (4, 89)." Schneider. Lex.]

[* "Συμπροβάλλω, Irenæus 10, 14. 58." Kall. Mss. Epiphan. 1, 179.]

Προβάλλω, Adjicio: eo sensu, quo dicitur Adjicere oculos, vel Adjicere mentem. Unde et Adjectæ voces e Cic. aliquanto post: προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adjicere oculos, Obtutum figere. Naz. Ἡλιακῷ φωτὶ σαθροτέραν ἔτι προσβαλόντες τὴν ὄψιν. Plut. (6, 566.) Ὁ μὲν οὖν * Νειλόζενος, ἀλεξίκακε, εἰπὼν, ἀπεστράφη τὴν ὄψιν ὁ δὲ Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον, Oculum obtutumque fixit, Bud. Sed non male etiam reddiderit quis, Attentius curiosiusque intuitus est, vel spectavit. Observandum est autem accus. ὄψιν, e præcedent. repeti: quem tamen aliquando prorsus omitti existimo. [Προβάλλω, sc. τὴν ὄψιν, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 282.] Προβάλλω pro Adjicio etiam signif. Addo sunt qui accipi velint: afferentes e Diosc. 1, 54. Πρόσβαλε ῥόδα. Ubi tamen a Ruellio exp. Immittito. || Admoveo. Gal. Σικίαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλὼν. Cic. Accommodo e Plat. Tim. vertit. At προσβάλλειν ἀτιμίαν τινὶ verti non potest Admoveere infamiam alicui, sed reddi debet Irrogare infamiam s. ignominiam, vel Inurere infamiam. Bud. interpr. etiam Infligere infamiam. Dicitur et προσβάλλειν τινὰ ἐτέρῳ, pro Incitare in eum et irritare, Stimulare et impellere. Bud. 453. Demosth. exemplum affert, [Οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελλομένων, οὐ τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ

θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς ἐγὼ προδεδωκα τὴν εἰς ὑμᾶς εὐνοίαν.] || Allido, Collido, Impingo, Confligo. Plut. (4, 294.) Καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον—ἀπέθανεν. Ita Bud., qui rursus προσβάλλειν interpr. Impingere, item Intorquere, Illidere: et affert ex Æschin. Ep. (659.) Ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Ubi tamen reddere malim Infligere. Προσβάλλω neutr. Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio, Irruptionem vel Impressionem facio. In qua signif. ap. nullum scriptorem frequentius, quam ap. Thuc. esse puto. Dicitur autem et προσβάλλειν πολεμίοις, et προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, s. ἐρύματι, &c. ut e seqq. exemplis patebit: 1, (49.) Ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο. Et 3. Προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At 2. Προσβαλόντες τῇ Οἰνῳ. Et 3. Καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες. Rursum 3. item 2, (25.) προσβάλλειν τῷ τείχει dicit. Sed et cum præp. πρὸς, 2, (56.) Καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Hujus autem exemplo usurpant et ceteri, sed potius cum dat. || Dicitur et de accessu minime violento et infesto: ut Lucian. (1, 176.) Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόρρωθεν; Quæ vox aures nostras incessit? Quæ vox auribus nostris incidit? Sed usitatioe loquendi genere, præsertim tamen ap. poetas, Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adjectæ voces usurpat, de Nat. Deor. 2. tanquam προσβαλοῦσαι. Dicitur et ὁδμῇ προσβάλλειν, s. ὁσμῇ, a Theophr. Incidere, Incurrere, Appelli, Bud. Quem miror, postquam scripsit προσβολὴν de Incursu et accessu violentiore dici, exemplum illud subjungere.

Προσβάλλομαι, Adjicior; ut προσβαλλομένη ὄψις, Oculi, qui adjiciuntur; Obtutus, qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, Injici, Imponi: ut Diosc. 8. Προσβάλλεται τοῖς δῆγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur Id, in quod quippiam incurrit, vel incidit, vel incumbit et appellitur: et Id, quod oppugnatur. Bud. 452.

Προτιβάλλομαι, pro Προσβάλλομαι ap. Hom. præfixa præp. Dor. προτι, aut certe facta e Dor. ποτι, pro πρὸς, Adorior, Aggredior. Item Coerceo, Castigo: vel simpl. Increpo. Il. E. 879. Ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἐργῳ, i. e. ἐπιπλήττεις, Eust. [Opp. A. 5, 98. κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθύον: 4, 026. Apoll. R. 4, 1046.]

[Προσβάλλω, Gl. Impeto, Illido, Oppugno, Pello. Προσβάλλω, προστίθημι. Adjicio. Προσβάλλω γυναικί. Subigo. Xen. K. Π. 5, 3, 12. Soph. Tr. 844. Ælian. H. A. 14, 12. Προσβάλλουσι τὴν ἐαντῶν μορφήν τοῖς χειραίοις. Koen. ad Greg. Cor. 15. "Markl. Iph. p. 132. Wakef. Herc. F. 1164. Trach. 843.; S. C. 2, 123. 4, 126. Musgr. El. 655. Abresch. Æsch. 2, 89. Jacobs. Animadv. 208. Coray Theophr. 319. Diod. S. 1, 126. 2, 195. Heyn. Hom. 5, 163. Boissonad. Philostr. 568. 650. Thom. M. 412. 700. 745. ad Charit. 287. 318. 651. Schol. Aristoph. Π. p. 89. T. H. Lucian. 2, 108. Tzsch. ad Stiab. 6, 162. Act. Traj. 2, 153. Toup. Opusc. 1, 469. Jacobs. Exerc. 2, 8. 73. Wyttenb. ad Plut. 1, 589. ad Herod. 470. 661. Adeo, Boissonad. Philostr. 303. 319. Irruo, 303. ad Lucian. 2, 308. Sensu obsceno, T. H. ad Lucian. 1, 217. De constr., Gronov. Varia Geogr. 151. ὄψιν, Wakef. Ion. 43. Trach. 614. Boissonad. Philostr. 319. ἀρούρας, de sole, Heyn. Hom. 5, 380. 6, 212. Προσβάλλει ἐμέ τινος, sc. ὁσμῇ vel φωνῇ, Brunck. Aristoph. 3, 124." Schæf. Mss. "Adjicio, Eur. Hipp. 953. Proficio, Philostr. 63. πρὸς τι, Isocr. 2, 288, 8. et ita cum accus. sine præp., Philostr. 233. De odoribus, Cor. Dial. 14. Ælian. H. A. 755." Wakef. Mss.]

[* Πρόσβλησις, ἡ, Hippocr. 638, 16.]

[* "Προσβλής, ad Diod. S. 2, 468." Schæf. Mss.]

"Προσβλητός, (ἡ, ὄν,) Adjectus s. Adjectitius. Je-rem. 10. Ἀργύριον προσβλητόν ἐστιν, Argentum adjectitium, et ἔργον τεχνιτῶν." [Mathem. Vett. 99.]

[* "Προσβλητικός, (ἡ, ὄν,) Hierocles." Wakef. Mss.]

"Ἀπρόσβλητος, (ὁ, ἡ,) Suidæ γενναῖος, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, item, οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν. "Hes. quoque ἀπρόσβλητον exp. γενναῖον." ["Cyrill. p. 4." Wakef. Mss.]

[* Δυσπρόσβλητος, ὁ, ἡ, Cyrill. Alex. c. Jul. 3. p. 98.]

Προσβολή, (ἡ,) Adjectus s. Adjectio, si uti liceat

hoc verbali in ea signif., qua dixi paulo ante Adjicere oculos: Conjectus; ut προσβολή τῶν ὀμμάτων, Plato Theæt. Sic προσβολή τῆς ὄψεως, ap. Philon. V. M. 3. Σμαράγδῳ γὰρ ἔοικεν ἡ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν. Dicitur autem et Conjectus oculorum a Cic. || Admotio: sequor autem in his, quem in ipso verbo tenui signif. ordinem: ut σικύας προσβολή, Diosc. 7. Dicitur autem ab Eur. Med. (1074.) et de Admotive oris, quæ sit osculando; e quo (Suppl. 1137.) affertur etiam προσβολαὶ προσώπων φιλίαι. Apud Plut. autem (8, 666.) exp. Contagio, Καὶ τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταβύσκεισθαι πάθη τοὺς ἀνθρώπους οἰονται. || Commissura, Cic. Vide Bud. 453. et meum Cic. Lex. 23. || Προσβολή τῆς ἀτιμίας, q. d. Inflicto ignominie; ut προσβάλλειν ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. || Appulsus, eo sensu, quo Cic. Appulsum solis, item Appulsum caloris et frigoris dixit. Προσβολή, Appulsus navis. Item, Impressio ruentis aciei impetusque militum cuneatim incurrentium. Plut. Φάλαγγι χρώμενος προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ, Quæ perrumpi impressione non poterat. Apud Eund. vero alibi pro τὴν προσβολὴν κρατυνόμενοι reponit Bud. προσβολήν, ut sit, Impressione valida irrumpentes. Itidem vero Valla ap. Thuc. non Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominentibus Siciliæ locis. Ut autem προσβολή est hostium, ita et athletarum, cum inter se aggradiuntur: et Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exp. Primo statim impetu, ap. Philostr. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro Pugna, quæ in urbis aggressionem circa muros committitur, ex eod. Plut. affertur. Rursum ex Eod. Publicola, Προσβολῆς οὐσίας τῷ τείχει γενομένης, pro In murum impetu acerrimo ab hostibus facto. Ita VV. LL. Sciendum est autem Thuc. ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties usum fuisse, et in eo προσβολήν, vel potius προσβολὰς, nam plur. uti solet, Oppugnationem verti; ut 2, (18.) Προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibid. Τὰς τε οὖν προσβολὰς ἠντρεπίζοντο. Idem 5. Καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic et Bud. hæc Polybii verba, Ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, interpr. Cum statim adveniens oppugnare adortus esset. Apud Thuc. alicubi προσβολαὶ exp., et recte quidem, meo iudicio, Pugnæ tumultuariæ: ut 3. Καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι: 7, (81.) προσβολὰς ἐκ ζυσταδὸν μάχας inter se opponit, p. 262. A Schol. autem προσβολή, alicubi ἐπίθεσις, atque adeo μάχη, item προσβολαὶ, συμπλοκαὶ, alicubi vero et προσόρμισις ac καταγωγή exp. Sed in VV. LL. illud Thuc. antea citatum, Ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exp. Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibid. e Polyb. Οὐσης οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς pro Itinere non solum angusto, sed etiam aspero; cum tamen προσβολή Iter simpl. signif. nullo modo possit. Rectius igitur Bud., meo iudicio, προσβολὰς in Plut. (4, 264.) interpr. Aditus ad aggradiendum: Ὁ Καῖσαρ ὀλῳδεῖς τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμυχάνῃ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο, κ. τ. λ.

Προσβολή de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολή exp. Violentia et impressio præpotentis, aut tyranni: et affert e Greg. in Jul. Καὶ πολλὰς πληγέντες καὶ χαλεπαῖς τοῦ καιροῦ προσβολαῖς. Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quod invidia vel irruptionem faciat in animum ejus, quem incessit. Aggressionem quidam verterunt: Bud. Appulsnm. Et πυρετοῦ προσβολή, Gal. ad Glauco. pro Accessione febris, sed ita ut impetus signif. includatur. Bud. pro εἰσβολῇ poni scribit. || Noxa, Offensio, ut Idem vertit in h. l. Synes. Ἐδεῖ δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν. Ubi tamen alii προσβολήν cum πάθους jungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολή exp. Noxa, sc. ob læsum numen, ap. Aristoph. (Eir. 39.) Χῶτον ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή: verum et hic de irruehtis

impetu commode intelligi posse videtur. Sic enim et Synes. Εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου.

[Προσβολή, Gl. Offensio, Impressio. Lucian. 6, 122. ἐν προσβολῇ εἶναι. Bekkeri Phrynichus: Προσβολή σιδήρον τὸ στόμωμα τὸ προστιθέμενον ἐπ' ἄκρῳ τῷ σιδήρῳ ἐν ἐργαλείοις. "Thom. M. 496. ad Diod. S. 1, 432. ad Charit. 138. Musgr. El. 828. Eum. 603. Abresch. Æsch. 2, 89. Brunck. Soph. 3, 482. Aristoph. 3, 121. Jacobs. Exerc. 2, 132. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 512., Select. 415. Wakef. S. C. 3, 71. Ἐκ προσβολῆς, Boissonad. Philostr. 598." Schæf. Mss. "De visione oculi, Philo J. 816. Clem. Alex. 821." Wakef. Mss.]

[* Ἐπιπροσβάλλω, Proficiscor juxta, Apoll. R. 1, 931.]

[* Συμπροσβάλλω, Invado, Irruo, Concurro, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 557. Περίεσι μὲν γὰρ μετὰ πολλοῦ τοῦ θυμοῦ, καθάπερ λέων ἂν δὲ συμπροσβάλῃ τοῖς τὸν Χριστὸν ἔχουσι —, οὐδὲ ἀντιβλέψαι δυνήσεται, ἀλλὰ νῦν δὸς οἰχίσηται." Seager. Mss.]

Συμβάλλω, Conjicio; ut Theophr. C. P. 3. exp. Συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας. Sed frequentius est pro Conjicio metaph., unde Conjectura. Plato Crat. Εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαρτίαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem e Diosc. citatur, Συμβάλλειν τὰς φύσεις, pro Conjicere, Conjectura consequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paus. Mess. Οἱ μάντεϊς ἀπέριως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. At Bud. ap. Herod. 7, (24.) Συμβαλλόμενος εὐρίσκω, uno in loco vertit Conjectura assequens, in altero autem Subducta ratione: de qua signif. postea dicam. Ut autem συμβάλλω pro Conjicio, et Conjectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor: quam signif. ut affinem proxime præcedenti, subjungendam ei putavi: ut ap. Cebet. Δι' ἐρμηνείας συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. Sic ap. Plut. Amat. Συνεβάλετο τὴν πρᾶξιν ἐκείνων, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem et συμβαλεῖν in Plat. l. c. aliquis ita accipiendum putarit. At Συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. Fabio, quidam interpr. putant Animo volvens. His addendum censeo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco; ut Herod. l. c. a Bud. verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis, quod ibid. habetur, interpr. afferente. Atenim in Herod. 6. Συμβαλλεσθαι ἐπὶ δακτύλῳ τοὺς μῆνας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Conjungo; ut δεξιὰς συμβαλεῖν ἀλλήλοισι, Eur. (Iph. A. 58.) eo modo, quo Virg. Dextræ conjungere dextram. Sic et Xen. K. II. 2, (1, 2.) Συμβαλεῖν φασὶ Γαβαῖον. Sed et pro Connecto, Contexto, e Philostr. Her. Συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commisceo, ut, cum ab Arriano (Ind. 8, 5.) fluvii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo et Hom. modo olim dixerat ῥοῖς συμβάλλειν, Il. E. (774.) Sed et sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signif., ut ap. eund. Arrian. (6, 1, 6.) Αὐθις δ' ὁ Ἀκεσίνης οὗτος ἐμβάλλει τῷ Ὑδραῶτι. Hinc et συμβάλλοντες ποταμοί, Confluentes. Dicitur vero et de aliis rebus neutra signif. pro Coeo, ut quæ inter se conjunguntur et commiscuntur, et ita exp. ap. Aristot. Probl. s. 3. Συμβάλλει εἰς ταυτὸ τῇ ἐτέρῃ ὕψει. Item in h. l. Ejusd. de venis loquentis, Καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Hinc etiam pro Congredior, et Occurro: ut Appian. Ἐνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et Arrian. ἐμβαλεῖν αὐτῷ, pro Cum eo conjungi et ei occurrere. Hinc Hom. σύμβληντο, pro Occurrebant, et particip. συμβλήμενος Od. O. (440.) pro συμβεβλημένος. Ab hac autem signif. est σύμβολος pro Obvio. || Committo, ut committimus aliquos ad certamen, Il. Γ. (70.) Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσῳ καὶ ἀρηιφίλον Μενέλαον Συμβάλετ'. Sic Συμβάλλειν τὰς δυνάμεις, Plut. ἀλεκτρύονας συμβάλλειν, Xen. et Æschin. κάπρους συμβάλλειν, Paus. Sed hic addit μαχουμένους. Interdum vero et pro Committo aliquos, i. e. Sibi invicem inimicos reddo; ut Συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. K. II. 6, (1, 18.) Jungitur autem συμβάλλειν et cum accus., ut Lat. Committere, veluti cum dicimus Committere pugnam vel prælium, et quidem addito interdum personæ dat.; ut, Συμβάλλειν

λω εἰς μάχην, vel Συμβάλλω σοι εἰς μάχην. Sic θα-
τάω ἀγῶνα συμβαλεῖν, ap. Eur. (Alc. 1144.) At
συμβάλλειν ἐριν (Med. 521.) exp. Contentionem inter
se exercere. Soph. autem (Aj. 1323.) hinc, ut opi-
nor, ducto loquendi genere, dixit συμβαλεῖν ἐπη κακά,
pro Maledicta regetere, veluti quandam verborum
pugnam committendo. Sed et συμβάλλειν sæpe per
se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior; ut Συνέ-
βαλον τοῖς πολεμίοις, Polyb. Cum πρὸς autem junxit
Isocr. Ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμέτε-
ρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero: et quidem tribus diversis
signif., quam etiam ob causam ea, quæ sequuntur,
huc reservanda existimavi. Primum ut Confero dicitur
pro Contribuo, sic et συμβάλλω, vel potius συμ-
βάλλομαι. Xen. (O. 7, 13.) Πότερος ἄρα ἀριθμῷ
πλεῖω συμβέβληται ἡμῶν. Utque sumta hinc metaph.
Confero dicunt Lat. pro Prosum, Adjuvo, sic et συμ-
βάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλομαι σοι, et συμ-
βάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τούτῳ, s. εἰς τούτῳ: quorum
exempla sunt ap. Herod. Xen. Plat., quī et de Rep. I.
nomen μέρος addit, Μέγα μέρος εἰς τούτῳ ἡ τῶν
χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, quemadmo-
dum Confero sermonem vel sermones cum aliquo,
sic συμβάλλειν τινὶ λόγους, Eur. (Iph. A. 830.) le-
gitur: pro ead. autem signif. affertur et συμβάλλειν
τινὶ εἰς λόγους. Tertio, ut Confero pro Comparo in-
terdum sumitur, sic et συμβάλλω ap. Herod. cum
dat.: ap. Aristot. cum πρὸς, Ethic. 2. Πρὸς πολλοὺς
συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Utendum do, Commodo. Item, Fæne-
ror. Suid. enim μεταδίδοναι et κειρᾶν exp. in Ari-
stoph. Ἐκ. (446.) Ἐπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας
ἔφη Ἰμάτια, κ. τ. λ. Et συμβαλόντα in quodam Ari-
stoph. I. pro δανεισάμενον accipi ait. Poterit autem
fortasse et in hac signif. ad verbum Confero reduci.

Συμβάλλω τινὶ, Paciscor, Contractus conventaque
meo. Bud. 619. ex Isocr. et Dem. Et συμβάλλω
ταῦτα, Hæc stipulor, ex eod. Isocr.

[“Συμβάλλομαι, Ad me attineo, Aristot. Eth. Nic.
1, 11.” Routh. Mss. “Liban. Orat. 11. 549. Ἐδοκεῖ
τε δὴ πᾶσι καὶ τοῖς μὴ δεινοῖς συμβάλλειν: quod In-
terpres nōn cepit.” Gataker. Mss. Οὐκ ἔχω συμβα-
λεῖν, κ. τ. λ. Dionys. H. de Comp. Verb. 430. Συμ-
βαλλόμενος εὐρίσκω, 199. Schæf. confert Ant. Rom.
1, 88. Ὡς δὲ ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω. Barker. in
Classical Recreations 314—8. et in Classical Jour-
nal V. 2. p. 68., et ap. Creuzer. Comm. Herod. 303.
Ὀλκάδα τινὶ συμβάλλεσθαι, Herod. 3, 135. Συμβάλ-
λειν σχοινία, Aristoph. Eir. 37.: λόγους, Xen. K. Π.
2, 2, 21. K. A. 4, 6, 14. Conferre, sub. Sermonem,
Dilogus de Corr. Eloq. 42. Συνεβάλλοντο λόφον,
Xen. K. A. 6, 3, 3. Ταύτη τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξε-
ληλυθέναι, Herod. 6, 108. Συνεβαλλόμεν τὸν ὄνειρον
εἰς βραδύτητα, Philostr. Her. Præf. Συμβαλοῦ γνώμην,
Soph. Œd. C. 1151. Οἱ συμβάλλοντες, Dionys. Hal.
A. R. 4, 9, 5, 62. Συμβάλλειν τινὶ μάχην, Xen. Rep.
Iac. 4, 6. Συμβάλλομαι τινὶ, Dem. c. Mid. 558, 13.
Ὅροι ἐτέρῳ τινὶ συμβάλλει. Glossæ: Συμβάλλω Con-
venio, Congero, Committo, Congredior, Confligo,
Collido, Paciscor, Comparo, Aggredior, Cogo, La-
cesso, Confero. Συμβάλλω Confligat. Συμβάλλεται
ἔκπedit. Συμβάλλομαι Expeditio, Proficio. Συμβάλλει,
ράτην ἐνπιστεῖν Committit. Συμβάλλω ἐν πολέμῳ
Confligo, Confero. Συμβάλλει μάχην Confligit, Con-
greditur. “Συμβάλλομαι, Occurro, II. E. 27. 231.
Contribuo, Confero, Dem. 691. 1031. 1122. 1368.
Συμβάλλω, Commodo, Fæneror, 981. 1283. Paciscor,
Negotia contraho, 953.” Seager. Mss. Plato Ion. p.
26. Συμβαλλέομαι, ad Greg. Cor. 233.]

[“Συμβάλλω, Thom. M. 229. Eur. Iph. T. 55.
Wakef. Herc. F. 1001.; S. C. 5, 63. Jacobs. Anth.
3, 174. 11, 232. ad Paus. 360. Villosion. ad Lon-
gum 131. 134. Eur. Med. 673. Porson. p. 53. Callim.
1, 452. Diod. S. 2, 135. ad Marcell. de V. Thuc. p.
6. Heyn. Hom. 4, 640. 8, 20. Boissonad. Philostr.
328. 356. 525. 547. Apollod. 167. Locella ad Mar-
bod. 163. Musgr. Med. 284. ad Charit. 400. Con-
tractum in eo, Kuster. Aristoph. 215. ad Dionys. H.
1, 399. 2, 658. 1125. Colligo conjectura, 1, 62. 88.

PARS X.

187. Fac. ad Paus. 1, 412. Xen. Ephes. 12. ad Mær.
75. Brunck. ad Eur. Med. p. 395. Plut. Mor. 1, 8.
ad Charit. 16. Toup. ad Longin. 373. 374. Abresch.
Lectt. Aristæn. 46. ubi et de conf. cum συλλαμ-
βάνω: Wakef. S. C. 2, 123. Pecuniam mutuum dō,
Dionys. H. 2, 1009. 1104. 1106. 3, 1419. Comparō,
Valck. ad Herod. 303. In compendium mitto, Kuhn.
ad Paus. 255. Pro βάλλω σύν, Lucian. 1, 783. Συμ-
βαλὼν, Creditor, Debitor, Toup. Opusc. 1, 451.
Συμβάλλομαι, ad Diod. S. 1, 422. 428. 2, 140. 579.
Coray Theophr. 289. Schneider. ad Xen. K. A. 236.
Boissonad. Philostr. 335. 371. 440. Plato Apol. c.
25. init. Gesner. Ind. in Orph. v. Συμβλ.: Zeun.
Ind. ad Xen. K. Π. Act. Traj. 1, 249. ad Xen. Epb.
184. Jacobs. Exerc. 1, 154. ad Charit. 288. 291.
Zeun. ad Xen. K. Π. 187. Ilgen. Hymn. 362. Herod.
435. 646. Computo, ad Herod. 520. Xen. Eph. 113.
Adjuvo, 135. Xen. K. Π. 235. Diod. S. 1, 5. Wessel.
p. 15. Confero aliquid de meo, ad Herod. 619. In-
telligo, Teneo, Conjicio, ad Callim. 1, 183. ad He-
rod. 474. 488. 618. 663. Eur. Med. 676. Brunck.
ad 1062. Ammian. Marcell. 18, 3, 1. I. q. ὁμιλῶ,
Boissonad. Philostr. 297. De pugna, Heyn. Hom. 4,
465. 6, 341. II. 12, 181. Συμβάλλομαι τινὶ, Heyn.
Hom. 8, 84. Συμβαλεῖται, Wakef. Ion. 706. Συμβαλ-
λέω, ad Herod. 200. cf. 231. 246, 305. 326. 466.
522. 591. 593. 633. Σύμβληντο, a Σύμβλημι, Heyn.
Hom. 8, 221.” Schæf. Mss. “Συμβάλλω, Colligo
conjectura, Dio Chrys. 1, 465. Rationem in eo, Cal-
lim. H. in D. 190. Congredior, Epict. 51. Compono,
Contexto, Philostr. 637. Pass., Componor e, sine
præp., ibid. 80. Med., Confero, Oppian. A. 3, 3.
Conjectura assequor, Philostr. 32. Adjuvo, Jambl.
p. 89.” Wakef. Mss.]

[* Συμβαλλομάχος, ὁ, ἡ, Gl. Commissor pugnæ,
Commissor.]

[* Συμβλήδην, i. q. συλλήβδην, Schneidero susp.]

[* Συμβλής, ἦτος, ὁ, ἡ, Collisns. Orph. Arg. 683.]

Σύμβλημα, (τὸ,) ET Σύμβλησις, (ἡ,) Commissura.

In VV. LL. σύμβλησις pro Compago, ex Exodo 26,
(24.) affertur: et σύμβλημα pro Pessulo, item Soli-
datione, ex Esaiæ [41, 7. Gl. Σύμβλημα Commissio.
Συμβλήματα Accidentia. Σύμβλησις Commissio.
“Σύμβλησις, Collatio, Comparatio, Diog. L. Pyrrho
373. HSt. Δέκατος, ὁ κατὰ τὴν πρὸς ἑλληνα σύμ-
βλησιν καθάπερ τὸ κουφον παρὰ τὸ βαρὺ, τὸ ἰσχυρὸν
παρὰ τὸ ἀσθενές.” Seager. Mss. “Σύμβλημα, Heyn.
Hom. 7, 115.” Schæf. Mss.]

[* Συμβλητέον, Gl. Conferendum.]

Συμβλητός, (ἡ, ὄν,) Conferendus, Qui conferri et
comparari potest. Theocr. (5, 92.) Ἀλλ’ οὐ συμβλήτ’
ἐστὶ κυνόςβατος, οὐδ’ ἀνεμῶνα Πρὸς ρόδα. Alia ex-
empla vide ap. Bud. 620. inter quæ unum ex Ari-
stot., in quo συμβλητὰ vult esse Comparabilia et
commutabilia. Quam duplicem signif. ibi non ad-
mitto. [“Ad Herod. 537.” Schæf. Mss. “Suid. 1,
446.” Wakef. Mss.] Ἀσύμβλητος, (ὁ, ἡ,) Non con-
ferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar.
Idem Bud. ibid. ex Aristot. [Soph. Tr. 706. Plut.
1125. Eust. in Od. A. p. 40, 29. “Ad Hesych. 1,
414. n. 17.” Dahler. Mss. “Brunck. Sopb. 3, 499.
Wakef. Trach. 694.” Schæf. Mss. “Non compa-
randus, Diog. L. 638. Obscurus, Ælian. H. A. 371.”
Wakef. Mss.]

[* Δυσσύμβλητος, s. * Δυσξύμβλητος, ὁ, ἡ, Obscurus,

“ad Hesych. 1, 414. n. 17.” Dahler. Mss. Eur. Fr.

Dan. 10. Dio Cass. 56. p. 589. “Planudes in Vers.

Ovid. Met. 7, 759. 15, 579.” Boissonad. Mss.

“Δυσξύμβλητος, Wakef. S. C. 5, 145.” Schæf. Mss.]

Εύσυμβλητος, (ὁ, ἡ,) exp. Facilis ad conjectan-

“dum.” [Æsch. Pr. 774. Herod. 7, 57. p. 537.]

“Συμβλητικός, (ἡ, ὄν,) Qui συμβάλλεσθαι potest,

“i. e. Conferre. Συμβλητικὸν ἐστὶ πρὸς φαντασίαν,

“Facit ad visionem, Gaza.” [“Clem. Alex. 468. δύ-

ναμῖς.” Kall. Mss.]

Συμβολή, (ἡ,) Ipse actus conjiciendi. Item, se-
quendo metaph. τοῦ Conjicio signif., Conjectura.
Qua in signif. Plut. uti testatur Bud. || Conjunctio,
Junctura, Commissura; ut συμβολαὶ τῶν ὀστέων, Os-
sium junctura, Plato Tim. Et ex Aristot. de Part.

Anim. 2. affertur, Συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἓν τῶν γραμμάτων, pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολή, Locus, ubi confluunt fluvii, velut aquas conjungentes, Concursus confluentium, Bud. Sic Arrian. (6, 4, 6.) ξυμβολήν τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίονος dixit, et alibi sæpe plur. ξυμβολάς. || Commissio, ut dicuntur aliqui ad certamen committi, s. Parium comparatio ad pugnam. Quam interpret. addit Bud. subjungens ex Herodiano (3, 10, 5.) Δι' ὀρύγων μάχας καὶ ἀλεκτρονίων συμβολάς. Item Commissio praelii, si ita dicere liceat, ut dicitur Committere praelium, Conflictus, Congressus, Herod. et Xen. || Collatio, quæ fit a singulis in commune: ut Athen. (365.) Τὴν συμβολήν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Et e Can. 54. Conc. Laod. affertur, Ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν. Et plur. συμβολαί, ut Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quisque conferebat, Collectæ, ut quidam e Cic. interpr. Sic ap. Athen. "Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο. Et συμβολαί, Auxilia s. Adjumenta ad bellum, quæ a quoriam conferuntur. Sic ap. Plut. Antonio dicitur iniquum esse a bello mulierem rejicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. || Item pro Pacto, vide Σύμβολον. [Gl. Συμβολή· Commissura, Commissum, Commissio, Congressus. Συμβολή λίθου, ἢ ξύλου· Commissura. Συμβολή * συναρμογῆς· Juntura. Συμβολή, ἐπὶ μάχης· Praelium, Congressus, Congressio, Configatio. Συμβολαὶ ἄρθρων· Liniamenta. "Plato Phæd. 47." Routh. Mss. Quo compendio scribatur, Bast. Comm. Palæogr. 796.: conf. cum σύμβολον, ibid. "Ad Charit. 219. Jacobs. Exerc. 2, 126. Lennep. ad Phal. 52. ad Herod. 490. 716. Thom. M. 663. Jacobs. Anth. 8, 154. 9, 291.: Steph. de Dionys. Imit. Thuc.: Brunck. Aristoph. 3, 115. ad Lucian. 2, 329. G. I. Voss. de 3. Symb. (Amst. 642. 4.) p. 13.:—' Nunc vero, ne illud quidem verum est, Symbolum signif. Collationem s. Cœnam collatitiam, atque ab ejus similitudine hoc fidei compendium Symbolum vocari. Qui sic colligunt, confundunt Symbolam cum Symbolo; cum vett. Cœnam collatitiam non Symbolum, sed Symbolam, dixerint. Sane Aristoph. Scholiastæ συμβολή δειπνόν ἐστὶ τοῦ ἐκ κοινῆς συντελουμένου. Cui assidet Athen. 8. fin. convivantium Sophistarum: ubi συμβολήν esse ait, τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Indequē est ap. Terent. Andr. 1, 1.: Symbolam dedit. Sic enim, non Symbolum, ap. eum legi debere, recte ex antiquis Codd. observatum G. Faerno, H. Steph., A. Turnebo, atque aliis. Græci aliter ἔρανον vocant: indeque ἐρανάρχης, Qui ἔρανον colligeret, Artemid. 1, 18, 37. A symbola vero Asymboli, Qui sine symbola ad convivium venirent, Terentio Phorm. 2, 2. et Agellio 6, 13. Ac ap. Athen. legas, Ctesibium Chalcedonensem dixisse, e philosophia sibi superesse τέχνην τοῦ ἀσυμβόλως δειπνεῖν, Artem absque symbola cœnandi. Etiam ap. eum in VI. Dromoni Tithymallus parasitus dicitur ἀσύμβολος δειπνεῖν: pro quo mox Dromo ipse subdit, συμβολὰς οὐ κατατίθεσθαι. Ac Diod. Sinopensem similiter de parasito loqui, ex eod. Athen. ibid. cognoscas. Συμβολή conf. cum συμβουλή, ad Diod. S. 2, 531." Schæf. Mss. "Praelium, Chrys. 16. Congressus, J. Poll. 1, 171. ex Herod. Concilium, Liban. 114." Wakef. Mss.]

Ἀσύμβολος, Qui symbolam non confert. Gell. 6, 13. Ne omnino immunes et ἀσύμβολοι veniremus, conjectabamus ad cœuulam non cupedias ciborum, sed argutias quæstionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, In quo convivæ symbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro Inerti et inutili, et qui nihil in medium attulit. Bud. 620. e Plut. Coriol. [393. HSt. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 473. Eust. in Od. A. p. 40, 14. Athen. 8. 96. 237. 240. Lucian. de Merc. Cond. 237. "Plut. Pomp. 1135. HSt.: 7, 128. Hutt. Lennep. ad Phal. 52. Valck. Diatr. 84. ad Herod. 384. ad Plut. 4, 62. Reisk. Phrynich. 214. παιδείας, Herodian. 477. et u." Schæf. Mss. "Qui nihil in medium donat, Philostr. 546. Incommunicative, Plut. 9, 766." Wakef. Mss.] Er Ἀσυμβόλως, Sine symbola: ut Ctesibius interrogatus quid illi e philo-

sophia superesset, respondit, Ἀσυμβόλως δειπνεῖν. [Eust. in Od. A. p. 37, 53. 38, 3. Athen. 162. "Jacobs. Anth. 9, 416. Brunck. Anal. 2, 74. Phrynich. 215." Schæf. Mss.]

[* Ἀσυμβολέω, i. q. ἀσύμβολός εἰμι, Achill. Tat. 8. p. 525=720. "Ἴνα μὴ ἀσυμβολήσω μυθολογίας." Cat-tier. p. 17." Schæf. Mss.]

Βραχυσύμβολος, (ὁ, ἡ,) Qui parvum symbolum ad convivium confert, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 288. Toup. Opusc. 2, 244." Schæf. Mss.]

Σύμβολον, τὸ, Nota: Cic. interpr. ut verbum nota est et signum rei animo conceptæ. Aristot. de Sensu, Τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον σύμβολόν ἐστι. Etymologiam, inquit Cic., notationem appellamus, quia sunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Aristot. σύμβολον appellat, quod Lat. est Nota. Hæc Cic. Accipi autem σύμβολον pro Signo ab ea τῷ συμβάλλειν signifi., qua pro Conjicio accipitur, Budæo assentior. Ut autem Nota s. Signum late patet, deque variis rebus, deinde et de quibusdam peculiariter dicitur, sic et σύμβολον: ut seqq. exemplis docebo. Aristid. Panath. Μέγα καὶ φανερόν σύμβολόν ἐστὶ τοῦ προέχειν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, Magnum est signum præstantiæ hujus civitatis, i. e. Indicium. Plut. Romulo, Ἦν τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως σύμβολον, Herodian. 3, (14, 13.) Καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες. Dem. Σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, Pro indicio et argumento salutis habere. || Peculiariter pro Signo militari, sicut et σημεῖον a generali signif. ad hanc particularem transit, Herodian. 4, (7, 12.) Τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen signif. raram esse puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam sensu dicitur, pro Eo sc., quod potius Insigne appellatur, ut Herodian. 2, (13, 19.) Τὰς τε ἑώρας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφάρπασαντες, Polit. interpr. Ceteris militiæ signis. At βασιλείας σύμβολα s. βασιλικά σύμβολα aliquot ap. Eund. locis Insignia imperii, Insignia imperatoria, Insignia principatus idem interpr. Sed Annulum peculiariter vocatum fuisse σύμβολον e Plin. 33, 1. discimus, ut certæ cujusdam dignitatis signum s. insigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur Quod alio nomine σύνθημα, Tessera, Signum bello, ut dixit Virgil. bello tessera signum: ubi lege Serv. Et Silius eum imitatus, tacitum dat tessera signum. Ab hujus autem signif. similitudine Symbolum Apostolicum appellatum fuisse existimatur, sc. ut, velut tessera, ad internoscendos veros Christi milites esse posset; sed aliam et quidem certiore hujus appellationis rationem vide paulo post. Recentiores autem theologi Symbola vocarunt in sacramentis visibilia signa, ut aquam in baptismo, panem et vinum in cœna Domini: quæ symbola ad rem significatam referuntur, ut in cœna ad corpus et sanguinem Domini. Quidam tamen Symbolorum appellationem generaliter ad ipsa etiam sacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam Signum quoddam, vel, magis proprie, Tessera, quam publice dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter et amice acciperentur in oppidis fœderatis, ut scribit Bud. afferens e Lysia, Λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo post, Πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἡπείρῳ. Sic hodie, inquit, vocari possunt Tesserae collybisticæ, quas Literas collybicas vocant, quasi ad permutandam pecuniam externam institutas. Hodie Lettres de change, vel Lettres de banque. Sed et privatus usus hospitalium tesserarum fuit, ut e Plauto Pœn. et Cist. liquet. Hinc autem Tertull. de Præscrip. Contesserationem hospitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris, inquit Bud., tesseram dari hospitibus dimidiatam, quam quicumque attulisset ad hospitem, continuo agnosci posset, et hospitio accipi, tanquam amicus et vetus hospes. || Σύμβολον præterea, ap. J. Poll. 9. accipi putatur pro ea Tessera, quam Numariam Suet. appellat, quæ Gall. Un mériau, vel Un bulletin. Meminit autem hic et Tessera frumentariæ, cujus et Plin. ac Juvenal. Ulpian. item et Paul. De his lege Bud. Annot. prior. in Pandect. || Tessera theatralis, quæ, ut in

VV. LL. scribitur, in congiariis jaciebatur a principe, largitionisque speciem numerumque notis ostendebat: quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuito obtigerat. Dio, Σύμβολα δὲ τινα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τῷ μὲν ἀργύριον, τῷ δὲ ἐσθῆτα. || Σύμβολον autem pro Omine, quod sc. rei futuræ signum sit, vide in Σύμβολος. Exp. autem et Præsagium, item Augurium, ut ibid. dicitur. || At σύμβολα Pythagorica ap. Plut. et alios, non simpl. Signa sunt, sed Occultæ cujuspiam rei signa: unde et Ænigmata quidam interpr. || Σύμβολον, inquit Bud., etiam Similitudinem et quandam naturæ communitatem. Aristot. de Gen. et Interitu 2. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται· ἔχει γὰρ ἅμφω πρὸς ἅμφω σύμβολα. Volunt autem quidam Convenientiam naturæ et communitatem sic appellari, ducta ab hospitalibus symbolis metaph.: ut sit velut Societas quædam et necessitudo ex hospitio contracta. Ab hac autem συμβόλον signif. est Gall. Symboliser: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus est receptum. Et Σύμβολικος, (ἡ, ὄν,) ab hac συμβόλον signif. Ænigmaticus, Allegoricus: ut συμβολικὴ θεολογία: de quibus vide Bud. 621. 622. ["At συμβολικὸς κώθων, a subst. ἡ συμβολή, est Compotatio e symbola, nempe ad quam quisque suam confert symbolam, ap. Athen. 547." Schweigh. Mss.] Eidem vero alibi Συμβολικὸς est Significativus; et subjungit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, i. e. ἐπινεύειν. Et Συμβολικῶς, Ænigmatische, Allegorice. Atin VV. LL. Conjecturaliter, i. e. Per comparationem prætorum et futurorum. Hes. * σεσημειωμένως. ["Eust. 53. ult." Seager. Mss. * Συμβολικωτέρως, Schol. Lycophr. 212. 356. "Συμβολικὸς, Toup. Opusc. 2, 243. 302. Ammon. 58. ad Charit. 371. Jacobs. Anth. 8, 144. 9, 291. 11, 329. Συμβολικῶς, Ammon. 58. et n." Schæf. Mss. "Philostr. 3. fin." Wakef. Mss.]

Σύμβολον, Commissura, a συμβάλλω, Committō. Plato Symp. Ἐκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἐνὸς δυοῦ ζητεῖ δὴ αἰετὸ ἐαυτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi τεμάχιον dixit. Σύμβολον Commissuram vocare videtur, inquit Bud.: qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse ἀντὶ τοῦ τμήμα, quasi Tesseram et frustum abscissum. Hæc ille, respiciens, ut opinor, ad id, quod paulo ante ex eo retulimus, tessera sc. solitam dari hospitibus dimidiatam, quæ Gall. Taille, ut huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, et ob id nunc virum et mulierem tanquam tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle.

Σύμβολον, Quod confertur, a συμβάλλω, Confero: Collecta, sicut et συμβολή, quidam interpr. Ego tamen nullum e classicis scriptt. exemplum citatum invenio τοῦ σύμβολον hac in signifi. positi: at gen. plur. συμβόλων suppetunt mihi nonnulla; sed quæ non immerito alicui suspecta fuerint, cum facilis accentus lapsus esse potuerit, e συμβολῶν a συμβολή, in συμβόλων a σύμβολον. Legimus tamen ap. Gell. 6, 13. fin., Talia symbola. Et ap. Plaut. ac Terent. non solum Symbolam, sed et Symbolum. Verum hoc ne ibi quidem ap. quosdam suspicione caret. Utut sit, σύμβολον Apostolicum potius ab hac τοῦ συμβάλλω signif., quam ab altera, ad quam id nonnullis referre dixi, appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest; is enim Serm. de Temp. 115. Collationem interpr., quia, inquit, collata in unum totius catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Σύμβολον tamen est potius Quod confertur, aut collatum est, qnam Collatio, si quidem hæc pro Ipsa conferendi actione accipitur.

Σύμβολον, Pactum, Convenium, a συμβάλλω, Paciscor. Pro qua signif. ex Aristot. Polit. 2. affertur, Εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθήκαι περὶ τῶν ἐξαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex Eod. autem Rhet. 1. συμβολαὶ, non σύμβολα, cum συνθήκαι copulatum: Καὶ τίνων ἐξαγωγῆς δέονται καὶ τίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τοὺτους καὶ συνθήκαι καὶ συμβολαὶ γίνωνται; In quibus ll. paulo aliud σύμβολα et σύμβολας, quam συνθήκας esse videmus.

A Harpocr. tamen συνθήκας interpr., sed peculiari signif.; ait enim σύμβολα esse συνθήκας, ὡς ἂν πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια.

Σύμβολος, ὁ, vel Σύμβολον, τὸ, Omen, quod signum sit rei futuræ: Synes. "Ἴνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Greg. "Ὡς ἐπαινοῖη τὸ σύμβολον. Exp. et Augurium, Auspiciū: et affertur e Plut. Pericle, Τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες. Apud Xen. autem Απ. 1, (1, 3.) dat. συμβόλοις ab utroque nominativo esse potest: Οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. || Σύμβολος Hesychio est non solum οἰωνός, sed etiam Quod datur forum judiciale ingredientibus. || Exp. etiam Obvius. UNDE Συμβολεῖν et Συμβολῆσαι ap. Hes. pro Obvium fieri, Occurrere. ["Ad Charit. 288." Schæf. Mss. "Æsch. S. c. Th. 358." Wakef. Mss. * Συμβόλησις, ἡ, Commissura sc. per suturam, i. q. συμβολή, J. Poll. 2, 37. Herod. ap. Schneider. Lex. Μηδερίαν ῥαφῆς συμβόλησιν.]

B [Σύμβολα κοιρανίης, Nonn. Jo. 227, 20. νίκης, 235, 22. Σύμβολον, Greg. Cor. 672.; quo comp. scrib., 796. Glossæ: Σύμβολον Symbolum, Indiciū, Tessera, Auspiciū, Collatio. Σύμβολα. Nota. Σύμβολος Grasses. Τῶν συμβόλων Fastus. Σύμβολον σύντομον Tessera. Aristoph. Ἑκκλ. 296. O. 1214. Demosth. 79. 298.: Ἡ κοινωνία ἀπὸ συμβόλων, Aristot. Polit. 3, 1. et 6.; Politic. 4, 7. Dionysii Epitome 15, 4. Μὴ δὲ ὄπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων κρίνεσθαι σύμβολα ποιησαμένους πρὸς αὐτοὺς. "Annulus, Lucian. adv. Indoct. 539. Ed. Salmur. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεια ἔχῃ σύμβολα." Seager. Mss. "Σύμβολον, ad Charit. 509. Rhes. 573. Meleager 123. Jacobs. Anth. 7, 66. 289. 338. 379. 9, 78. 393. 11, 55. 134. Coray Theophr. 198. Casauboniana p. 49. Leonid. Al. 13. Lucian. 1, 325. 624. 3, 102. Villosion. ad Longum 134. Ernesti ad Callim. 338. Aristoph. Fr. 221. Boissonad. Philostr. 280. 336. 560. ad Dionys. H. 4, 2314. 2315. Heyn. Hom. 8, 249. 736. Thom. M. 235. 818. Valck. Phœn. p. 742. Toup. Emendd. 1, 259. Jacobs. Exerc. 2, 177. Zeun. ad Xen. K. Π. 318. G. J. Voss. in loco ad Συμβολή citato:—"Græcis σύμβολον proprie Indiciū ac Signum signat.—Intellige Indiciū ac signum, quo vel milites dignoscerentur ab hostibus, vel in pactis conventisque loco tabellarum ac syngrapharum uterentur: ut Suid. testis est, ac Turnebus quoque Aristot. et Demosthenis testimoniis probat, Advers. 2, 30. Σύμβολον, Quod obvium est, Ilgen. Hymn. 362. Collatio, 471. Wolf. Proleg. in Hom. 86. Omen, Ernest. Ind. Xen. Mem. Bibl. Crit. 3, 1, 67. Σ. et συμβολή, Sylb. ad Clenard. 564. Bast Lettre 184. Σ. et συμβόλαιον, ad Dionys. H. 2, 750. 847. Schneider. ad Hier. 257. Πυθαγόρα σύμβολα, Toup. Opusc. 1, 390. Ἀπὸ συμβόλων δειπνεῖν, Koppiers. Obs. 3. Σύμβολος, ad Charit. 219. 509. Ilgen. Hymn. 471. Omen, Boissonad. Philostr. 281. Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss. "Obvius, Æsch. Suppl. 511. Σύμβολον, i. q. συμβόλαιον, Dio Chrys. 1, 169." Wakef. Mss.]

D Εὐσύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo facile paciscimur, Facilis in commercio, Xen. Item Εὐσύμβολον σημεῖον, Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum. CONTR. Δυσσύμβολος, ap. Eund. Πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσσύμβολός ἐστι. || "Εὐσύμβολος, Bud. e Serv. interpr. Boni ominis: ὁ αἰσιος. "Ex J. Poll. autem εὐκοινωνητος, * εὐεπίμικτος, "εὐέντευκτος: opponi ei dicens τὸν δυσσύμβολον, "huncqne Xen. l. afferens, de amico, Εὐορκος δὲ "καὶ εὐσύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνομος πρὸς τὸ "μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ "συμβάλλων, et ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν: ut Harpocr. "quoque annotat Antiphonem Politico, εὐσύμβολον "dixisse τὸν ῥαδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα, i. e. ἀγαθὸν "συμβάλλειν. Quod et Suid. habet et Etym." [Δυσσύμβολος, Plut. Dione 5, 166. Plato de Rep. 486. Xen. Απ. 2, 6, 3. Conf. cum * δυσσύμβουλος, Aristæn. 1, 28. Δυσσύμβολος, J. Poll. 5, 143. "Insociabilis, Incomis, Morosus, Inhumanus, Plut. Phocione 1365. HSt. Τῷ δὲ ᾗθει προσηνέστατος ὢν καὶ φιλανθρωπώτατος, ἀπὸ τοῦ προσώπου δυσσύμβολος ἐφαίνετο καὶ σκν-

θρωπός: Εὐσύμβολος, Optabilis pro socio, Idoneus societati, Demetrio 1638. Ἐδόκει δὲ καὶ πρὸς πράξιν αὐτῇ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθεῖς. Seager. Mss. "I. q. αἴσιος, Schol. Soph. Œd. T. 52." Boissonad. Mss. J. Poll. l. c. Æsch. Suppl. 715. εὐσύμβολους δίκας δίδοναι ξένοις: Choeph. 167. Dio Cass. 235. Τέρατα προφανῇ καὶ εὐσύμβολα. * Εὐσυμβόλως, J. Poll. 5, 139.: cf. Εὐεπιμίκτως. "Δυσσύμβολος, Ind. Xen. Mem. ad Charit. 219. Abresch. Lect. Aristæn. 171. Casaub. Athen. 1, 81. Εὐσύμβολος, ad Herod. 537. ad Plut. 4, 62. Reisk. Εὐσυμβ., Ind. Xen. Mem.; Ruhnke. ad p. 230." Schæf. Mss. "Δυσσύμβολος, Plato de Rep. 2, 8. Εὐσύμβολος, Facilis in congressibus, Diog. L. 373. Zo. sim. 41. Fausti ominis, Ælian. H. A. 587. Εὐσυμβόλως, Serv. Æn. 8, 102. Schol. Piud. I. 6, 67." Wakef. Mss.]

[* Προσύμβολον, τὸ, Prosymbolum, Signum, quod res aliquas præcedit. Suid. v. Προσύμβολα: Ἄλλα ταῦτα μὲν εἰρήσθω προσύμβολα, ὥς φασι.]

[* "Υποσύμβολος, ὁ, ἡ, Notas s. Signa alicujus rei occulta continens, R.: sive Per notas, s. per symbola propositus." Hederic. Lex. Plut. 8, 676=673.]

[* "Συμβολοδείκτης, (ὁ,) Schol. Philostr. in Bekkeri Spec. 123." Dindorf. Mss. "Const. Apost. 8, 32. (413.)" Kall. Mss.]

[* "Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ, Symbolam dans, Collationibus, Comessionibus vacans, Comessator, Aqu. Symm. Theod. Prov. 23, 21. Aqu. Prov. 28, 7." Biel. Thes. Apud Fulgent. Sympolator reperitur pro Symbolator.]

Συμβολοκοπέω, Symbolas da in convivio, ut Bud. interpr. in Eccles. 18, (33.) Μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. Ex alio autem ejusd. lib. l. affert, Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσης ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum. ["Comessiones frequento, Philo J. 242." Wakef. Mss.]

[* "Συμβολομάντεια, (ἡ,) Greg. Nyss. Ep. de Pyth. Coteler. ad Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * "Συμβολομαχία, ἡ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 120. Ed. Combef." Boissonad. Mss.]

[* "Συμβολιμαῖος, (α, ον,) Ad pacta et conventa pertinens. Hes." Wakef. Mss.]

Ἀποσυμβολᾶω, Occurro, si mendose non legitur ap. Hes. ἀποσυμβολᾶν συναντᾶν, [al. ἀποσυμβουλεύω, Hippocr. de Locis in Hom. 139. Mack.=409, 10.]

Συμβολατεύω, Paciscor, Contraho, Hes. [qui interpr. * συναλλατεύω. Epicharm. ap. Athen. 374. i. q. ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν.]

[* "Συμβολιτικός, (sic,) Anonym. in meis ad Eunap. notis p. 446." Boissonad. Mss.]

¶ Συμβόλαιον, (τὸ,) multo frequentius quam σύμβολον, Pactum, Conventum, et quidem generali signif. Dem. Καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Plato. Συμβολαίων περὶ, ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. Paneg. (s. 2.) ἴδια συμβόλαια, Privati contractus, Bud. Qui etiam addit συμβόλαια et δικαιώματα in Pand. pro eod. accipi, sc. Instrumentis et indiciis, ac probatoriis syngraphis, vel scriptis quibuscunque, ut Testamento. Συμβόλαιον exp. etiam Commercium, item Negotium. Synes. Μανθάνουσαι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισὶ συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἀνθρώπον ὑπερόριον. Basil. ad Candid. Συμβόλαιον τι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐσχηκέναι. Et συμβόλαιον κοινωνικόν, Plut. Romulo, Communis societas et commercium, VV. LL. HINC Συμβόλαιος δίκη, Controversia vel Judicium de pacto et contractu. Bud. e Thuc. ap. quem tamen ipsemet legit συμβολαῖαις δίκαις, nou συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, (ὁ,) Tabularius, Qui contractus scribit. Bud. e Pand. [* Συμβολαιογράφω, Leo Allat. Exc. 208. "Συμβόλαιον, Olymptod. in Plat. Gorg. 35." Routh. Mss. "Steph. notatur a Wyttēb. ad Eunap. Annot. 143. de v. Συμβόλαιον." Boissonad. Mss. Glossæ: Συμβόλαιον Instrumentum. "Plato de LL. 12. Συμβόλαια, ὅσα πρὸς ἀλλήλους ἀνθρώποι ἐμβάλλουσι, (aliter ap. Nostrum supra.) Dionys. Hal. A. R. 5, 66. Soph. Phil. 884. pro σύμβολα." Schneider Lex. "Commercium sc. libidinis, Plut. Antonio 1697. HSt. Ἡ δὲ (Κλεοπάτρα) καὶ Δελλίῳ πεισθεῖσα, καὶ τοῖς πρὸς Καίσαρα καὶ Γναῖον τὸν Πομπηίου παῖδα πρότερον αὐτῇ

A γεγεννημένοις ἀφ' ὧρας συμβολαίοις τεκμαίρομένη ὄρον ἡλιπτεν ὑπάξεσθαι τὸν Ἀντώνιον." Seager. Mss. "Plut. de S. N. V. 85. Mor. 1, 882. ad Charit. 288, Bergler. Alciph. 261. Ilgen. Hymn. 471. Diod. S. l. 106. 2. 145. 577. Herod. 423. Brunck. Phil. 884. Thom. M. 819. Eur. Ion. 423. Luzac. Exerc. 157. ad Lucian. 1, 625. ad Dionys. H. 1, 232. 256. 398. 2. 658. 750. 847. 1106. 4, 2314. Bast Lettre 176. Heindorf. ad Plat. Gorg. 127. Consuetudo, Plut. Mor. 1, 352. Æs alieum, Diod. S. 1, 104. I. q. ὁμιλία, Boissonad. Philostr. 297. Plut. Alex. 75. Schm. Συμβολαῖος, Thom. M. 819." Schæf. Mss.]

¶ Συνηβολία, (ἡ,) Occursus, pro συμβολία. Item Casus, vel Successus, ut exp. Camer. in Apoll. R. (2, 1159.) ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο. Est autem η pleonasticum. [Est a * Συνηβολέω, i. q. συμβάλλω. * συνήβολος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699. "Συνηβολίῃ, Boeckh. in Plat. Min. 149." Schæf. Mss.]

"Συμβολεύς, ἑως, ὁ, Piscatorium instrumentum, "circa quod retia texunt. Sed ap. Hes. est Συμβου-

B "λέυς: quæ scriptura minus recta esse videtur." [Greg. Cor. 551=259. Σχοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι, et sic Glossæ Herod. ap. Koeni. Hero ap. Mathem. Vett. 126. Νευρὰς πλέξαντες στοιχηδὸν ἐξ ὀργάνου * συμβολίου σχοινίου μῆρμα αὐτάρκεια ποιῶσάντες. Bekkeri Phrynichus: Συμβολεὺς τῶν φίλων κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς, ἔχθραν συμβαλλομένων. "Wessel. Diss. Herod. 44." Schæf. Mss.]

[* Σχοινοσυμβολεύς, ἑως, ὁ, J. Poll. 1, 48. 7, 160. Et * Σχοινοσυμβολεύς, i. q. σχοινοπλόκος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Σχοινοσυμβολεύς οἱ τὰ σχοινία καὶ τοὺς κλάδους πλέκοντες. "Lex. Herod. 175." Schæf. Mss.]

[* "Δυσσυμβάλευτος, (ὁ, ἡ,) Artemid. 4, 58. Van Goens in Obs. Misc. p. 15. corrigat * δυσσυμβλητος." Bast. de VV. dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[* Ἐπισυμβάλλω, Phylarchus ap. Athen. 593. ἐπισυμβαλλομένην perperam legitur pro ἐπὶ νοῦν βαλλομένην.]

[* Μετασυμβάλλομαι, Adjuvo una, insuper, Hippocr. Gland. 6. p. 273, 32.]

C [* "Παρασυμβάλλω, Confero, Comparo, Chrys. in Gen. Or. 7. T. 1. p. 44(=75.) Παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς." Seager. Mss. Psalm. 48, 12. 21. S. Basil. in loc.]

[* Προσυμβάλλω, Hippocr. 769. 797. 807.]

Υπερβάλλω, q. d. Superjicio: ut Quintil. ὑπερβαλὴν Superjectionem reddidit: Exupero, Excello. Item Supero. Cum accus. personæ, et dat. rei, ὑπερβάλλω σε τούτῳ: et tam in bonam, quam in malam partem: ut ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ, Xen. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθία, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μαριᾷ, rursus Xen. E. 7, (8, 6.) Sic Dem. p. Cor. Αἰσχίνης τοίνυν τοσοῦτον ὑπερβέβηκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὁμότητι. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Π. (109.) ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰσχει. Isocr. Evag. ὑπερβάλλοντας et καταδεστέρους ὄντας opp. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, et contra ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, et ὑπερβάλλον αἰσχος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφή Athen. 12. Sæpe autem in Exuperationis signif. utitur Xen. τῷ ὑπερβαλέσθαι, sicut et alii nonnunquam. Sed et participio ὑπερβαλλόμενοι active usus est K. Π. 5, (3, 15.) Τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι: ubi accipitur pro Superantes, Vincentes. ¶ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiam peculiari Superandi signif., qui in auctione superat, i. e. pluris licetur. Bud. 464. ex Andocide. ["Sic Herod. 1, 196. Ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, Licitando alter alterum superans." Schweigh. Mss.] Sed et alteram Superandi signif. observavi in v. ὑπερβάλλειν, et quidem propriam. Thuc. 8. p. 296. Ὑπερβεβλήκει ἡδὴ τὴν ἄκραν. Bud. quoque ex Aristot. affert, Καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἰστοῦς, de delphinis, pro Saltu superant: emendatius tamen legi existimans ὑπεράλλονται, ex alio E. jusd. l. Qua in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plin. verbo Superjecto, quod plane respondet τῷ ὑπερβάλλειν s. ὑπερβάλλεσθαι, ita usum esse.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opp. ἐλλείπω, et ἀπολεί-

πω. Hesiod. E. (2, 107.) Μητ' ἀρ' ὑπερβάλλων βοὸς ἅπλην, μήτ' ἀπολείπων. Aristot. autem Ethic. ὑπερβάλλειν, vel ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος, et ἔλλειπειν inter se opp. Sed et pass. ὑπερβεβλημένην opp. Plato ἔλλειπούση. Hinc ὑπερβολή et ἔλλειψις itidem opp.

Ἵπερβάλλομαι ap. Lucian. In aliud tempus rejicio, Differo, ["Herod. 3, 76. 9, 44. 51." Schweigh. Mss.] unde ὑπερβολή κακοῦ, Herod. [8, 112.]

[Ἵπερβάλλοντα θηρία, Bestiæ immānes, h. e. Quæ viribus et ferocia superant et viuunt hominēs, Æsch. Socr. Dial. 3, 17. et Ind. Glossæ: Ἵπερβάλλω. Excello, Supero. Ἵπερβάλλων Nimius. Ἵπερβάλλοντες Excellentes. Ἵπερβάλλουσιν Excellentem. Ἵπερβαλλούσαις Emeritis. Cum gen., Aristot. de Cælo 4, 6. Plato Gorg. 68. Eur. Alc. 151. γυνή ὑπερβεβλημένη. Plut. Emilio 22. Apoll. R. 4, 1693. ὥς κεν ἐρετμοῖς * Παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ * Σαλμωνίδος ἄρκης. "Pugna superior sum, Aristoph. Eir. 213." Seager. Mss. "Ἵπερβάλλω, Toup. Emendd. 2, 300.; Opusc. 2, 288. Lennep. ad Phal. 80. ad Herod. 362. Musgr. Bacch. 599. Or. 1369. Alc. 798. 1080. Ruhnck. ad Longin. 242. ad Xen. Eph. 124. Wessel. ad Diod. S. 1, 68. 409. Theogn. 681. Valck. ad Xen. Mem. 246.; Hipp. p. 262.; (Musgr. 924.) Diatr. 271.; ad Phalar. 365. Wakef. Herc. F. 698. 1021. Alc. 807. 1098. Kuster. Aristoph. 191. Porson. Heu. p. 19. Ed. 2. Supero, Ruhnck. Ep. Cr. 115. Valck. Phœn. p. 219. Lucian. 1, 6. Toup. Opusc. 1, 515. Boissonad. Philostr. 464. τινά τινι, Aristot. Poet. 24. Quatenus in act. et med. Superare signif., omnino Dawes. M. C. 248. Brunck. Aristoph. 3, 40. Cum infin., Porson. Adv. 309. Trajicio, Diod. S. 2, 375. Plut. Alex. 135. Schim. Conf. cum ὑπερβαίνω, ad Diod. S. 2, 561. De constr., ad 2, 72. 95. Heindorf. ad Plat. Gorg. 97. Act., Med., Brunck. Aristoph. 2, 109. 3, 40. 206. Ἵπερβάλλω, Nimius, Lennep. ad Phal. 13. Ἵπερβάλλομαι, Herod. 233. 433. 437. ad 444. 581. 583. 716. Valck. 236. ad Lucian. 1, 362. Differo in aliud tempus, Wakef. Alc. 437. Herod. 601. τι, Dionys. H. 4, 2177. Ἵπερβεβλημένος, Wakef. Alc. 151. Ἵπερβαλλέω, Herod. 205." Schæf. Mss. "Superimpono, cum dat., Opp. A. 4, 610. Trajicio, cum gen., Eur. Ion. 1321. In aliud tempus differo, Joseph. A. J. Proœm. fin." Wakef. Mss.]

[* Ἵπερβαλλόντως, Gl. Excellenter. Schol. Soph. Œd. T. 934. ad Il. A. 258. Athen. 207. 303. Xen. Ages. 1, 36. p. 24. Diod. S. 451. Rhod. "Demosth. 2. adv. Aristog. 3, 200. Tauchn. Aetius 7. p. 144. Schol. Pind. O. 2, 13. Euseb. V. C. 47. Etym. M. 778. Longin. Fr. vi. fin. Nicet. Eugen. 6, 524. Isocr. ad Demosth. p. 15. Suid. v. Ἐξάισια, Schol. Or. 1110.; Phrynich. 69. Bekk.: Schol. Aristoph. II. 982. Herodian. Philet. 437. Schol. Demosth. c. Ctes. 275. Bekk.: Diog. L. 1, 170. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 57. Montac. Basil. ib. p. 92." Boissonad. Mss. "Clem. Alex. 52. Athan. 1, 376. Andr. Cr. 48. Euseb. H. E. 357." Kall. Mss. "Immodice, Exuperanter, Impendio, Mirum in modum, Chrys. Seriu. 61. T. 6. p. 637. "Ὅπερ ἦν ὑπερβαλλόντως ἐνφραϊνόμενης ψυχῆς." Seager. Mss. "Libair. 16." Wakef. Mss.]

Ἵπερβεβλημένος, Supra modum. ["Euseb. H. E. 5, 1. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἵπέρβλητος, ὁ, ἡ, Excellens. Dem. (1389.) Ἵπέρβλητον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασιν. Bud. At ego aliter leg. et exp. puto, [ἀνυπέρβλητον, Reisk.]

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Item Nimius. Dem. (23.) Τὴν φιλοτιμίαν τάνδρὸς ἀνυπέρβλητον εἶναι. Isocr. Paneg. (§. 20.) Τῶν συμμάχων ἀνυπέρβλητον ἡγουμένων ἔχειν τὴν ἀρετὴν. Athen. 3. "Ἀνθρώπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν." ["Cum gen., Non excedens, Plato de Fin. 412." Routh. Mss. Glossæ: Ἀνυπέρβλητος Inexuperabilis. Lex. Xen. Lex. Polyb. "Zeun. Ind. Xen. K. II." Schæf. Mss. UNDE Ἀνυπέρβλητος, Ultra modum. Aristot. Rhet. (1, 11, 3.) Οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπέρβλητος, μὴ τιμωρούμενοι.

Ἐδύπέρβλητος, (ὁ, ἡ,) Superatu facilis, Facile superabilis. [Aristot. Eth. Nic. 4, 2.]

Ἵπερβλήδην, Exuperanter. [Orph. Arg. 255.]

Ἵπερβολή, (ἡ,) Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo utendum est in reddendis loquendi formulis nomen istud habentibus: quæ et elegantes et valde usitatæ sunt. Isocr. Busir. Enc. (§. 6.) Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἤκουσιν: quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perveniunt; sed reddi potius debent verbo, quam verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas: vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur: vel, Adeo autem quosvis alios felicitate superant. Sic et, cum dicunt τοῦτο οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: quod loquendi gentis frequentissimum est, ut Isocr. Evag. (§. 1.) Λεῖπόντα οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν τοιοῦτων. Lucian. (2, 202.) Σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν, Considerate an aliquem aliis ad majorem nequitiam locum reliquerit: vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. Ὡστε μὴ καταλείπειν ὑπερβολὴν, quod Bud. interpr. Ut majus esse non possit. Cic. in Ep. Epicuri, Πάθῃ ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντά τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. Morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. Lex. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολὴν: ut Dem. (553.) Τοῦτο γὰρ, τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, Hoc flagitium nullo scelere superari potest, Bud.: vel, Summum est hoc scelus. Ego autem existimo hujusmodi phrasibus Lat. exprimendis accommodatum esse et illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici ant fingi potest. At de illo Paulino loquendi genere, 2 Cor. 4, (17.) Καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν, lege Bézant. || Peculiari appellatione figurā quædam ap. Rhetores, a Fabio dicta Eminentis superjectio. Exp. etiam Exuperatio, Item Superlatio, et Verba superlata: et definitur, Oratio superans veritatem, alicujus augendi minuendive causa. Vide Cic. et Fab.

Ἵπερβολή, Excessus, sæpe ap. Aristot., cui opp. ἔλλειψις vel ἐνδεια. Plato Protag. Ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. ad Nicocl. (§. 9.) Αἱ γὰρ μεριότῃτες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις, ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσι. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium: a nonnullis et Nimietas, e Colum. Et quod Cic. dixit in Orat. Magis offeudit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν et ἔλλειψιν. || Ἵπερβολή, Transmissio, ut Transmittere ardua loca dicimus, ap. Polyb. exp. ἡ τῶν Ἀλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν ap. Eund. Cacumina montium, Juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed et ὑπερβολαὶ sine adjectione dicitur, ut Plut. Fabio, Τῶν ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Ibid. Βοὺς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς. || Dilatio, Herod. (8, 112.) Ἵπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοις, Carystii clades dilata fuit, [ubi cf. Annot. meam. Sic Polyb. 14, 9. Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησάμενοι. Vide supra in Ἵπερβάλλεσθαι." Schweigh. Mss.] || Ἵπερβολή, sicut et παραβολή, Sectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede.

[Ἵπερβολή, Gl. Superlatio, Eminentia, Nimietas. Dinarch. c. Theocr. 1333. Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὑπερβολὴ τὸ λαβεῖν. Dem. 447. Ἵπερβολὴν ποιήσομαι. Eur. Hipp. 943. Athen. 413. 588. εἰς ὑπερβολὴν τινος. "Dem. 1411. 609. 687. 751. 786. "Ἄξιον δ' ἐστὶν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκούσαι δεινῶν γὰρ ὄντων, οὐμενοῦν ἔχόντων ὑπερβολὴν, ὧν ἡκούσατε ἀρτιλέγοντος Ἀνκούργου, τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τοῖς, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὐρεθήσεται. "Quamquam sunt gravia et indigna, tamen intra modum." Reisk. Hæc non recte interpretari videtur Reisk. Verba signif. potius: Cum enim sint gravia et indigna, imo cum sint talia, ut improbitate superari non possint, quæ modo andistis etc. Demosthenes non ait reliqua esse pejora, ut expectandum fuisset, si Reiskii interpr. recta esset, sed tantum æqualia. Sideris altitudo supra solem, Aristot. Meteor. 1, 6. Ἵπερβολή, adv. Theognis." Seager. Mss. "Ἵπερβολή, Wakef. Alc. 537.; S. C. 4, 33. ad Phalar. 283. Jacobs. Animadv. 243. Irinisch. Herodian. 4, 231. Kuster. Aristoph. 60. Diod. S. 2, 260. Plato Minoe p. 28. Beck., qui fallitur; Boeckh. p. 20. Simo Dial. 19. Goerenz. ad Cic. Fin. 267. Dionys. H. 4, 2195. 2312. Brunck. ad

Hipp. p. 386. Athen. 1, 10. Dilatio, ad Herod. 673. De magnitudine quacunque cujusque rei, Anton. Lib. 36. Verh.; Wessel. ad Diod. S. 1, 54. De eo, quod accedere, augendi causa, potest, Diod. S. 1, 76. 164. 289. ad Lucian. 1, 453. Appian. 3, 88. Eis υπερβ., Valck. Hipp. p. 265. Καθ' υπερβ., Diod. S. 1, 129. Τὴν κατὰ τὸν Αἴμον υπερβ., 2, 376. et n." Schæf. Mss. "Trajectio, Xen. K. A. 20. Ὑπερβολαί, Loca montana, Plut. 1, 178. The passes, Synes. 17." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολαῖος, (α, ον,) Superlatus. Plut. de Def. Orac. (7, 692=430.) Καὶ συννημένων, καὶ διεzeugμένων, καὶ υπερβολαίων, Coniunctarum, disiunctarum, superlatarum, Turn. interpr. ["Nicom. Greg. Harm. p. 21. 23. 27." Kall. Mss. Noster male υπερβολαῖος, non υπερβολαῖος, scripserat. "Brunck. Aristoph. 3, 171." Schæf. Mss. "Ὑπερβολαία, vox musica, Philo J. 1, 111." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολικός, (η, ον,) Excedens, Nimius. ["Eust. 115, 10." Seager. Mss.] UNDE Ὑπερβολικῶς, Supra fidem, Plut. (8, 654.) Οὐχ' υπερβολικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς, πρὸς τὴν τρυφήν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν. [Gl. Ὑπερβολικός Superlativus. Lex. Polyb.]

Ὑπερβολάδην, Supra modum, Theogn. [476. Athen. 428. "Theogn. in Stob. p. 164." Wakef. Mss.]

Ὑπερβολία, (ή,) Excessus, Injuria, ὕβρις, κόρος, Hes. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 530.]

Ὑπερβολιμαῖος, (α, ον,) i. e. ἐν υπερβολῇ ὢν, vel υπερβολαῖς χρώμενος. Camer. [A Schneidero non agnoscitur: ubi tamen reperitur *Ὑπερβόλιμος, δ, ή, Schol. Aristoph. Σ. 592.]

[*Ὑπερβολητικός, ή, ον, vox susp. * "Ἀντιλογητικός, quod Hesych. interpretando ἀντιλογικός adhibet, nunc, reperto v. ἀντιλογέω, habet quo referri possit: υπερβολητικός, Cyrill. c. Jul. 4. p. 137. non habet." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 520.]

Ὑπερβολος, sc. λίθος, Saxum, quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur. Ad quod Aristoph. (I. 1363.) allusit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας ὑπερβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam insigniter improbus, interfectus in Samo, ut scripsit Thuc. Hæc Camer. [A Schneidero non agnoscitur. "Toup. Opusc. 1, 252. ad Lucian. 1, 100. 395." Schæf. Mss.]

[*Ἀνθυπερβάλλω, Invicem supero, Joseph. A. J. 16, 7, 2. p. 725.]

[* "Προσυπερβάλλω, Philo J. 1, 243. 2, 451." Wakef. Mss.]

[* Συνυπερβάλλω, Una transeo, trajicio, Polyb. 4, 48, 6.]

Ὑποβάλλω, Subjicio, opp. τῷ ἐπιβάλλω: ut in h. I. Athen., qui mihi propterea ad indicandam primam hujus verbi signif. visus est aptissimus, Κάτω μὲν υποβαλεῖτε τῶν Μηλισίων Ἐρίων, ἀνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε τὴν ξυστίδα. Sic pass. υποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, e Schol. Aristoph. pro Supponi vel Subjacere. At signif. act. υποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Lucian. Subjicere toralia, vel potius Substernere, Bud. E Luciano υποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, ap. Isocr. Seipsos calamitatibus subjiciunt: vel, ad verbum, Seipsos sub calamitates subjiciunt. Atque ita malim, cum ap. Cic. inveniam, Virtus sub varios incertosque casus subjecta. Huc pertinet ap. Æschin. (66.) Ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίους, q. d. Subjecit se Thebanorum imperio. || Suggero, sc. commonefaciens. Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) Καὶ υποβάλλειν δυνήσεσθε, ἣν τι ἐπιλανθάνηται. Ubi et v. Subjicere retineri possit; ut Terent. Phorm. Si meministi, quod olim dictum est, subjice. Et υποβάλλοντός τινος, Herodian. Cujusdam admonitu, i. e. υπομνησκοντός τινος. Bud. 464. || Idem esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, et præpropere excipere; ut Æschin. (60.) Αὐτοῖς υποβαλεῖν. Sic autem Il. T. (80.) ὑββάλλειν. Utrumque locum affert p. 463. Sed addo, hic quoque τῷ υποβάλλειν aliquam τοῦ Subjicio signif. includi. Sic enim ap. Varr. Subjicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico etc.

Ὑποβάλλω, Suppono, quod et ipsum τῷ Subjicio interdum signif.; vel potius Ὑποβάλλομαι: ut mu-

lieres αἱ τὰ νόθα υποβάλλομαι, Basil. ap. Bud. 464, ["Sic. et absolute, sub. accus. τέκνον vel παιδίον, Herod. 5, 41. Φάμενοι αὐτὴν βουλομένην υποβαλέσθαι; unde υποβολιμαῖος, Suppositivus." Schweigh. Mss.] Item Ὑποβάλλομαι, Falso quippiam mihi ascribē, Mihi quasi subdititium assumo. Strabo, Τάλλοτρια υποβάλλομενος. Consule eund. Bud. 463. E Soph. υποβάλλομενος. (188.) υποβάλλομενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ αὐτὴν Αἴ. (188.) υποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro υποσπείροντες, Verba clam se- rentes fallunt. Additur autem, υποβάλλεσθαι sigmf. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι, pro προβάλλομαι et υποτίθεμαι. Vide Bud. 463.

[Ὑποβάλλω, Gl. Subjicio, Suggero, Summitto, Subdo, Subjugo, Subrogo, Interloquor. Ὑποβάλω, Ingesserit. Ὑποβληθήσεται, Admovebitur. Ὑπέβαλον, Curaverunt. Ὑποβεβλημένος, Subjectus. Strabo 12. p. 125. S.: "Ἦν δ' ὁ πρῶτος υποβεβλημένος Εὐπατορίαν —προσηγόρευσε. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 25. "Suscipio, Aggredior, Plut. Demosth. 1552. HSt." Seager. Mss. "Ad Mær. 75. Abresch. Lectt. Aristæn. 308. Plut. Mor. 1, 12. Valck. ad Ammon. 219. ad Xen. Eph. 250. 277. ad Herod. 202. 645. Wyttenb. Select. 244. ad Lucian. 1, 232. 349. Brunck. Aj. 481.; Androm. 114. Argum. Eur. Med. Heyn. Hom. 4, 88. 7, 612. Wakef. Herc. F. 300. Villoison. ad Longum 219. Kuster. Aristoph. 115. Falsum pro genuino vendito, ad Diod. S. 1, 308. Brunck. Aristoph. 1, 113. Ὑποβάλλομαι, Portus ad Snid. 1, 482. Genev.; Dionys. H. 4, 2231. 2232. 2244. 2248. Aristoph. Thesm. 340. 407. 565." Schæf. Mss. "Ὑποβάλλω, Interpretor, Eust. Il. 79. Disto, Arrian. T. 49. Med., Cogito, Consilium capio, Polyb. 1, 154. Subjicio, ut fundamentum, Plut. 2, 316. Suffuror, Polyæn. 8. Me insinuo, Plut. 3, 771." Wakef. Mss.] "Ὑββάλλω, Dor. pro υποβάλλω." [Il. T. 80. ap. Nostrum in Ὑποβάλλω. "Heyn. Hom. 4, 88. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 299." Schæf. Mss.]

Ὑπόβλημα, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

[* Ὑποβλητέον, Dionys. H. 2, 76, 9. (5, 272.) Xen. Mem. 5. "Geopon. 6, 2. 14, 7." Kall. Mss.]

Ὑπόβλητος, (δ, ή,) Suppositivus, Camer. Subditivus, Bud. νόθος, Suid. υποβουλιμαῖος: ut ὑπόβλητα βρέφη: et ap. Suid. Ὑποβλήτους ἂν εἶπεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἀντικρύς. Metaph. etiam capitur pro οὐκ ἀληθῆς, ἀλλὰ πεπλασμένος. Soph. (Aj. 481.) Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἶαν, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός, i. e. γνήσια τῆς σης διανοίας: οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεία σαντοῦ. Sic Ced. C. (794.) Τὸ σὸν δ' ἀφίκεται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Ubi quidam exp. Subornatum et ab alio instructum. Et ap. Plat. Ὑπόβλητον πρόσωπον, Homo subditivus. Bud. [Gl. Ὑπόβλητος, Subornatus. Ὑπόβλητος μάρτυς, Subornatus testis. "Πρόσωπα ὑπόβλητα, Homines subornati, qui fictas personas sustineant, Plut. Graccho 1517. HSt." Seager. Mss. "Wessel. ad Herod. 68. ad Diod. S. 1, 308. Phrynich. Ecl. 146. Lobeck. Aj. p. 296." Schæf. Mss. "Manetho 4, 587." Wakef. Mss.]

"Ὑποβλήτως, q. d. Suppositivus." ["Heyn. Hom. 7, 616." Schæf. Mss. "Suid. 3, 551." Wakef. Mss.]

"Ἀνυπόβλητον, Suidæ προῦχον: quo sensu Hes. "ἀνυπομόνητον affert." [Bekk. Anecd. Gr. 411. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ὑποβλητικός, ή, ον, unde ap. Eust. 79, 42. *Ὑποβλητικῶς, i. q. ὑποβλήδην, quod vide.]

Ὑποβλήδην, Subjiciendo, eo sensu, quo Virg. (Æn. 3, 314.) vix pauca furenti Subjicio, et raris turbatus vocibus hisco: vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, ut VV. LL. exp. Obstreperere, Camer. Interfando, Bud. Il. A. (292.) Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο Δῖος Ἀχιλλεύς, i. e. ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ διεξοδικῶς λόγου, Eust. [Greg. Cor. 278=128. Diu ap. Stob. Serm. 159. Apoll. R. 1, 699. Manetho 6, 292. ἐτέκοντο. "Ilgen. Hymn. 429. Hom. H. in Merc. 415. Thom. M. 680. Heyn. Hom. 4, 88. 7, 613. 615." Schæf. Mss.]

Ὑποβολή, ή, Subjectio, et, si dici posset, Substratio. Plato ap. Athen. 2. Νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν οὐ περιβολῇ χωρίζουσι καὶ υποβολῇ. || Item Subjectio rei falsæ pro vera, Fraus, Basil. Ep. Ὑποβολῇ προσώπον χρησάμενος, Accersita persona usus,

ut VV. LL. interpr. In quibus huc refertur etiam A h. l. Polyb. 'Ανύποπτος ἦν ἡ τῶν ἐνεδρευνόντων ὑποβολή. Apud Plut. vero (1, 127.) ὑποβολή τῶν κλειδῶν, Bud. vertit Adulteratio. || Admonitio. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) 'Αλλ' ἀγαπητόν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιτο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclare cum eis agitur, si moniti etiam proficiant, Camer. Eo sensu Liv. τῷ Subjicio usus est, Quæ ipsis sua sponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subjiciunt. || Item Subjectio, eo modo, quo interfando et interpellando alicujus sermonem aut respondendo, subjicere dicimur: unde ἐξ ὑποβολῆς: Diog. L. (1, 57.) Σόλων δὲ τὰ Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ραψωδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔλξηεν, ἐκεῖθεν ἀρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit ut Homeri versus alternis accinerentur, ita ut ubi unus desiisset canere, alter inde auspicaretur. [Gl. Ὑποβολή. Summissio. Ὑποβολή, ἡ ἀναφορά πρὸς βασιλέα ἢ ἀρχοντα. Suggestio. Bekk. Anecd. Gr. 312. Ὑποβολῆς γράφεσθαι τινα. Polemo ap. Macrob. 5, 19. Ἐξ ὑποβολῆς ὁμνύναι. Lucian. Dem. λόγον, i. q. ὑπόθεσις. Muson. ap. Stob. Ecl. Eth. 428. Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστὶ πρὸς καλοκαγαθίαν. " Lucian. 3, 506. Heyn. Hom. 7, 614. Culcita, Casaub. ad Athen. 98. Admonitio, Zeun. Ind. Xen. K. Π. Infantis, ad Diod. S. 1, 308. Ἐξ ὑπ., Wolf. Proll. 140. Kuster. Hist. Cr. Hom. 100. Wolf. Fabric. B. G. 1, 356. Heyn. Hom. 8, 797. 809." Schæf. Mss. " Fundamentum, Stob. 160. Admonitio, Schol. β'. Pind. O. 2, 47. Ἐξ ὑπ., Diog. L. 35." Wakef. Mss.]

Ὑποβολιμαῖος, (α, ον,) Supposititius, Subdititius. Cui ap. Dem. γνήσιος opp. Lucian. (1, 357.) Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Metaph. etiam capitur. Plut. (6, 8.) Τὴν εὐνοίαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθοῦ φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος. [Gl. Supposititius, Subdititius, Subditus, Subditivus. Lex. Polyb. Lobeck. ad Phryuich. Ecl. 559. " Plut. Mor. 1, 9. Wessel. ad Herod. 68. ad Diod. S. 1, 308. Brunck. Aj. 481. Aristoph. 3, 138. Lobeck. Aj. p. 296. Phrynich. Ecl. 147." Schæf. Mss.]

Ὑποβολεύς, ὅς, Monitor, Qui admonendo atque hortando subjicit et suggerit. Plut. 9, (241=174. H.) Ἀλλὰ μμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὲν ἴδιον, καὶ ἦθος, καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκούοντας, καὶ μὴ παρεκβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, "Ὡς περ ὑποβολέως ἐκάστοις * ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subjiciente. || Item Interpres, * διερμηνευτής. Eust. [79. Bas. " Philo J. de V. M. 140." Routh. Mss. Glossæ: Ὑποβολεύς. Subjector, Summissor, Monitor. Vide Ὑπαγωγεύς. " Heyn. Hom. 7, 614." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 448." Wakef. Mss.]

Ὑπόβολος, ὅς, Pignerationi obnoxius, et Objetus pro pignore: quam Hypothecam verbo Gr. jurisconsulti sæpe vocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, sive domus s. prædium, s. res mobilis sit. Hæc Bud. Unde ap. J. Poll. (3, 85.) ὑπόχρεων χωρίον et ὑπόβολον pro eod. ponuntur. Eust. (1405, 21. 1406, 42.) e Pherecyde citat, Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβολον; D Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. * προγαμία δωρεά, Bud. [Gl. Pignerationis. Phot.: Ὑπόβολον ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον. Φερεκράτης Ἰπνῶ. Οὐχ ὁρᾷς τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον;] Ὑπόβολον, etiam ap. Suid. reperitur pro ὑπόβολον, in priore signifi. i. e. ὑποκείμενον πρὸς δάνειον. " Depositum ad usuram, VV. LL. e Suida." [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 699.]

" Ἀνθυποβάλλω, Vicissim s. contrario subjicio. In sermone etiam dictis alicujus ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur: ut Contra s. versa vice subjicere aut objicere, ap. Æschin. in Ctes. 79. "Ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾷ, ποῖ καταφύγω, ἄνδρες Ἀθηναῖοι;—ἀνθυποβάλλετε αὐτῷ, ὃ δὲ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ποῖ καταφύγει, Δημόσθενες;"

Καθυποβάλλω, Subjicio. Magentinus: "Εἰτι οὐδέποτε τὰ ὁμώνυμα τῷ ὀρισμῷ καθυποβάλλονται. Et Καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula conjectus. Bud. [" Ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss. " Eust. Od. 41.

Suid. 3, 601. Anecd. Gr. 2, 106. Phot. 4." Wakef. Mss.]

Προὑποβάλλω, q. d. Præsubjicio. Budæo Comm. est fere i. q. Præstruo, Præmolior, et Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. de Aninia 2. Οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμὸν, τοῦτοις καὶ τὰς λοιπὰς πάσας δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προὑποβάλλεται. Idem inferius, Εἰ δὲ ἡ φύσις προὑποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστόν, Quod si natura comparatum est, ut prius insint potentia in homine quam actus, Ingenerentur et insint quasi inchoamenta animæ, Bud. [" Jacobs. Anth. 9, 293. Lucian. 2, 62." Schæf. Mss. " Geop. 709. Plat. 10, 28." Wakef. Mss.]

* Προσυποβάλλω, Gl. Adsubjicio. " Plut. 9, 245. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

* " Συνυποβάλλω, Prosum, Confero ad quid, Clem. Alex. Str. 924, 44. nisi leg. συνεπιβάλλω." Ernest. Lex.]

ἸΑΚΡΟΒΟΛΕΩΣ, ὅς, Jaculator. Proprie Qui e summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. Ex ἄκρον et βάλλω, sic formatum ut ἰοβόλος, ἐλαφίβόλος, et alia multa. Ex hoc autem ἰακροβόλος fit proxime sequens v. ἰακροβολίζομαι. ET Ἰακροβόλος, pro ἰακροβόλος, unde (Anal. 1, 234.) ἰακροβόλοις ἀκίδες: quod tamen exp. Mucrone ferientes. Hoc autem comp. ἰακροβόλος, una cum verbo, quod ab eo deducitur, si quis iuter præcedentia ejusdem formæ comp. reponere malit, non magnopere repugnabo. [Pro ἰακροβόλος Schneider. Lex. exhibet vocem nihili * Ἰακροβόλος, ὅς, ἦ.]

" Ἰακροβόλοι, Hesychio αἱ τοῦ ἡλίου βολαί, Ictus " radiatorum solarium."

* Ἰακροβόλω, Exacte perficio. Manetho 4, 354. Anal. 2, 81. καλαύροπα. " Toup. Opusc. 2, 130." Schæf. Mss.]

* Ἰακροβολία, ἡ, Velitatio, Præludium pugnae. Schneider. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἰακροβολίζω, et frequentius Ἰακροβολίζομαι, Jaculor. Proprie E summitate alicujus loci jaculor, vel Ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρον βάλλω. Aut Summitatem aut Cacumen aliquod versus jaculor, et jaculationem dirigo; sc. quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum vero et latius patet, nec signif.

tantum Jaculor jaculis utendo; sed dicitur etiam λήθοις ἰακροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Missilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnam in eo. Exp. etiam, Certaminis præludia facio, Ferentarium dimicatione utor. Sunt et qui exp. Pugnam lacerasso. Lucian. (1, 158.) Πότερον οὖν ἐπὶ πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελάυνω αὐτοὺς, τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἰακροβολιζόμενος; Xen. K. Π. 8, (8, 11.) Νῦν δὲ οὔτε ἰακροβολίζονται, οὔτε εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Thuc. (4, 34.) Χρόνον μὲν οὖν τινὰ ὀλίγον οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἰακροβολίσαντο: ubi Schol. οἰοῦναι πόρρωθεν ἐβάλλον αὐτοὺς. || Metaph. etiam capitur ἰακροβολίζομαι, itidem ut Velitor: ἰακροβολίζεσθαι, inquit Bud., Velitari verbis et certamen lacerassere, Chrys. in Ep. ad Cor. 1. Legitur vero et ap. Herodian. 8. Ἰακροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι. [" Clem. Alex. Pæd." Routh. Mss. Glossæ: Ἰακροβολίζομαι Velitor. Ἰακροβολίζοντες Lacessentes. Ἰακροβολισαί Propulsare. Lex. Polyb. " Epigr. adesp. 667. ad Lucian. 1, 417. ad Herod. 647. Xen. K. Π. p. 73. Med., Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss.]

* Ἰακροβόλις, ἡ, i. q. ἰακροβολισμός, Xen. K. A. 3, 4, 10. Lex. Xen. " Schneider. ad Xen. K. A. p. 81." Schæf. Mss. " K. Π. 217." Wakef. Mss.]

Ἰακροβολισμός, ὁ, Jaculatio. Plato de LL. 7. (p. 354.) Γυμνάσιά τε, καὶ εὐρυχωρία, τοξικῆς τε, καὶ τῶν ἄλλων ἰακροβολισμῶν ἐνεκα διακεκοσμημένα. Item Velitatio, Velitatis pugna, Præludium pugnae. Lucian. (1, 105.) Ἡ ἀστραπή συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἰακροβολισμὸν προσηκόντιζο. Xen. E. 1, (3, 10.) Πρὸς τὸ τεῖχος ἰακροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιεῖντο. Politian. ap. Herodian. ἰακροβολισμοὺς interpr. Leves pugnas et velitares. || Sumitur item metaph. pro Velitatione, quæ fit verbis: ut ἰακροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exp. ἰακροβολισμός etiam ἐρεθισμός a Suid. [" Schneider. ad Xen. K. A. p. 81. ad Lucian. 1, 334. 417." Schæf. Mss.]

Ἀκροβολιστής, ὁ, *jaculator*, *Veles*, *Ferentarius*, *Ælian*. Εἰς Ἀκροβολιστικά, ap. *Eund.* Velitum tela. [Gl. Ἀκροβολισταί *Rogarii*. * Ἀκροβολῖται *Ferentarii*. Ἀκροβολιστής, *Lex. Xen. Æsch. S. c. Th.* 283. " *Arrian. T. 15. Xen. K. Π.* 208." *Wakef. Mss.*]

" *Διακροβολίζομαι*, *Velitor*, aliis *Praelium capesso*." [" *Onosander 14. p. 66.*" *Boissonad. Mss. Joseph. B. J. 4, 7, 1.* * *Διακροβολισμὸς*, ὁ, *Strabo 3. p. 232.*]

[* *Προακροβολίζω*, *J. Poll. 1, 108.* " *Προακροβολίζομαι*, *Prius velitor*, sc. *verbis*, *Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 369.* Οὐκ εὐθέως ἦλθεν ἐπὶ τὸ δεῖξαι σαφῶς, ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου βλάβην ἀπέχεσθαι δεῖ· ἀλλὰ προακροβολισάμενος αὐτὸ μόνον πρῶτον, τὸ τούτου πλεόν δεικνυσι." *Seager. Mss.*]

[* *Προακροβολίζομαι*, *Velitationem cieo*, *Velitarem pugnam in eo*, *Polyb. 3, 71, 10. 11, 22, 5.*]

ἈΝΤΙΒΟΛΕΩ, *Occurro*, cum *dat. II. Ω.* (375.) "Ὅς μοι τοιούτῳ ἦκεν ὁδοπόρον ἀντιβολῆσαι: *Π.* (847.) Τοιούτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi sæpe. Sed jungitur etiam *gen.*, pro *μετασχεῖν* et *ἐπιτυχεῖν*, ut *II. Δ.* (342.) ἥδ' ἐμὰς καυστερῆς ἀντιβολῆσαι: ubi *Eust.* *τυχεῖν exp.*; at *Schol.* *μετασχεῖν*. Et *Od. Φ.* (306.) οὐ γὰρ ἰεν ἐπηγυὸς ἀντιβολῆσαι: ubi *Eust.* scribit hic ἀντιβολῆσαι esse *ἐπιτυχεῖν*, alibi autem *συναντῆν*: ap. *posteros* autem *Hom.* *ἱκετεύσαι* signif. *Idem* *iu. illum priorem l.* annotat ἀντιβολεῖν esse quasi *ἀντην* βάλλειν et *ἐπιτυγχάνειν*. Aliam tamen derivationem quidam attulerunt.

Ἀντιβολῶ, *Supplico*, *Oro*, *Obsecro*, ap. *Hom.* et *Hesiodi* *posteros*: in qua signif., sc. pro *παρακαλεῖν*, vel, ut alibi, *ἱκετεύσαι*, ait *Eust.* ἀντιβολεῖν dici παρὰ τὸ ἀντην ποδῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. e. *ρίπτεσθαι*. Jungitur autem *accus.* *Aristoph. N.* (110.) ἀντιβολῶ σε. *Idem*, ὁ δὲ πατήρ ὑπὲρ αὐτῶν ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με. *Dem.* (580.) pro *Obtestari* et *obsecrare*, Ἀντιβολούντος τούτου καὶ λιπαρούντος οὐκ ἀνέστη. *Lucian.* (2, 398.) Καὶ σε ἀντιβολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. *Plut.* cum *infim.* de *supplicibus loquens*, Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες. In *præt.* *imperf.* ἡντιβόλουν, *Athen.* 12. κ' ἡντιβόλουν προσκείμενοι. Item *pass.* Ἀντιβολοῦμαι, *Obsecror*, *Aristoph. C.*

[" Ἀντιβολεῖν, *Obviam ire* et *orare*. Ἀντιβόλει τε, καὶ ἱκέτευσ, *Lysias* pro *Cæde Eratosth.* Εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι; *Aristoph. (I. 109.)* Δέομαι καὶ ἀντιβολῶ, *Chrys. ad Pop. Ant. Dunæus.*" *Gataker. Mss.* " Ἀντιβολεῖν, *Obsecrare*, *Orare*, *Obtestari*, 2, 10. *Hesych.* Ἀντιβολεῖν *συναντῆν* καὶ *ἱκετεύειν*. *Adde Phav. h. v.*" *Ind. Æsch. Socr. Dial. Greg. Cor.* 919. " *Aristoph. Σ.* 560. *Dem.* 835." *Seager. Mss. Glossæ:* Ἀντιβολέω *Oro*, *Quæso*, *Precor*, *Obsecro*, *Obtestor*, *Resero*. " *Pindar. Epigr. Cattier. p. 64.* *Timo Phlias. 23.* *Heyn. Hom. 6, 183. 264.* *Græv. Lectt.* *Hes. 542.* *Valck. Phæn. p. 338.* *Athen. 1, 9.* De *augm.*, *Aristoph. Fr. 219. 271.* De *constr.*, *Heyn. Hom. 4, 620.* *Lesbon. 182.* *Dionys. H. 4, 1242.* *Orationi interjectum*, ad *Phalar. 357.* *Schol. Aristoph. II. 204.*" *Schæf. Mss.* " *Etym. M. v. Κρήμνη.*" *Wakef. Mss.*]

Ἀντιβόλησις, ἡ, *Supplicatio*, *Deprecatio*, *Plato Apol.* (27.) "Ὅσπερ περὶ τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως, [Gl. *Oratio*, *Quæstio*, *Postulatio*. " *Thom. M. 75.*" *Schæf. Mss.*]

Ἀντιβολία, (ἡ,) quod *Eust.* ap. *Eupol.* δέησις *exp.* [in *Od. p. 41. 6.* *Thuc. 7, 75.* *Dio Cass.* " *Thom. M. 75.* *Heyn. Hom. 7, 672.*" *Schæf. Mss.*]

[* Ἀντιβολεύς, ὁ, Gl. *Dictator*.]

[* Ἐπαντιβολέω, i. q. ἀντιβολέω, *J. Poll. 1, 26.* ubi al. *Καταντιβολέω*.] *Προσπαντιβολέω*, *Ultra supplico*, vel *obsecro*, [a *Schneidero* non agnoscitur. " *Καταντιβολέω*, *Aristoph. Fr. 286.* *Brunck. 3, 169.*" *Schæf. Mss.* " *Joseph. 961, 24.*" *Wakef. Mss.*]

ΒΕΛΑΤΕΡΟΣ, (α, ον,) *Melior*, *Praestantior*: *βελτίων*, *κρείστων*, *ἀμείνων*, *καλλίων*. *Hes. II. Φ.* (485.) Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' αἴθερα θήρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοιν ἱφι μάχεσθαι. Sic *Hesiod. E.* (362.) Οἴκοι βέλτερον εἶναι, *Domi* esse *melius* est. *Phocyl. (13, 122.)* Βέλτερος ἀλκίεντος ἔφν σεσφεσμένος ἀνὴρ. *Aristoph.* tamen *Schol.* in *positivo gradu exp.* φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος. [*Od. Z.* 282. *Æsch. Suppl. 1075.* *Theognis 92.* " *Monthly Re-*

view, Aug. 1799. p. 429." *Schæf. Mss.*]

ἢ Ἀβέλτερος, (ὁ, ἡ,) *Stolidus*, *Amens*, *Stultus*, *Vesans*, *Vesanus*. Ex a *priv.* et *compar.* βέλτιον *factum* esse *Suid.* et *Hes.* videntur indicare velle, *em* *exp.* ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, *Qui* quod *melius* est non cognoscit. At *Simpl.* in *Epict.* ex a *priv.* et βελτίων *compar.* *masc.* vult fieri; sed alia *ratione*; ait enim ἀβέλτερον appellari *quempiam*, ὅτε οὐκ ἔχει τὴν συγκρινόμενος, *βελτίων φανήσεται*, *Cum* non habet, *cni collatus*, *melior videri* possit. *Suid.* tamen aliam, quoque affert *etym.*, dicens βέλτερον signif. *Prudentem*, et a βάλλω fieri, ut a φέρω φέρτερος. *Aristoph. Schol.* itidem βέλτερος signif. dicit φρόνιμος. De qua signif. si constet, ego hanc *etym.* ut magis *propria*, quam *recipio*: sc. ut ἀβέλτερος ex a *priv.* et βέλτερος fiat. Alteram autem sequens, dicerem potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, i. e. τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος et ἔμφρων *opp.* ap. *Athen.* 13. οὐτ' ἀβέλτερος, οὐτ' αὖθις ἔμφρων. Ἀβέλτερος νοῦς, *Suid.* Vide Χαῖνος. [Gl. *Insalus*, *Absurdus*, *Stolidus*. " *Eur. Fr.* ap. *Plut. Opp. Mor. 1269.* *HSt.* = 489. *Beck.*: *Dem.* 114. Καὶ γὰρ ἂν ἀβελτερώτατος εἴη πάντων ἀνθρώπων, 449. 1250." *Seager. Mss.* " *Brunck. Aristoph. 2, 116.* *Toup. Opusc. 1, 7.*" *Schæf. Mss.*]

Ἀβελτέρως, *Stolide*, *Stulte*. *Plut.* [10, 11. " *Leo Diao. 193.*" *Boissonad. Mss.*]

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, ut ἡμετέρειος pro ἡμέτερος, *Eust.* ex *Herodiano*, quem appellat τὸν Τεχνικόν. [A *Schneidero* non agnoscitur. " *Etym. M.*" *Wakef. Mss.*]

[* Ὑπεραβέλτερος, ὁ, ἡ, *Ultra modum stultus*, *insipidus*, *Dem.* 1178 = 654. *Liban. 4, 143.*]

Ἀβελτερία, ἡ, vel potius Ἀβελτηρία, *Stoliditas*, *Stultitia*, *Amentia*, *Vesania*. *Hes.*, *Suid.* ap. quem *Menander*, eis τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς οἰκίαι, ὥστε, κ. τ. λ. Apud *Eund.* paulo ante habetur, ἀβέλτερος νοῦς. *Plut.* (6, 243.) Ἐνιοὶ δὲ δεισιδαίμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίαν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται: (1, 674.) Ἀβελτηρίας τινὸς καὶ νωθρότητα ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἑκτός. Sequens autem *Asiotelem*, ut opinor, ἀβελτηρίαν et νωθρότητα copulat; sic enim ille *Rhet. 2, (17, 2.)* Τὰ δὲ στάσιμα εἰς ἀβελτηρίαν καὶ νωθρότητα οἷον οἱ ἀπὸ Κίμωνος, καὶ Περικλέους, καὶ Σωκράτους. || Ἀβελτηρία *Demostheni* [140. 372. 373.] sæpe pro *Ignorantia*, quæ *prudentiali* opponitur. *Bud. Lex.* [" Ἀβελτερία, *Plato Theæt.* 73 (= 174.)" *Routh. Mss. Glossæ:* Ἀβελτηρία *Ruditas*, *Insipientia*. *Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 519.*:—" *Suid.*: Λέγουσι καὶ * ἀβελτηρικὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένη. Ὁ Ἡράκλειος ἀβελτηρίον * τεμενικόν. In quo emendando nulli pepercerunt operæ viri doctissimi. Mihi in τεμενικόν potius *δηλονμένον* latere, pro ἀβελτηρίον autem ἀβελτερίον *scr.* videtur." " Ἀβελτηρίον, *Toup. Opusc. 1, 7.* Ἀβελτηρία, *Plut. Alex. 181.* *Schm.*" *Schæf. Mss.* " *Julian. 339.*" *Wakef. Mss.*]

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ, i. q. ἀβέλτερος. *Suid.* *exp.* et *κενός*, *Vanus*, vel *Ventosus*, praesertim cum de *homine* dicitur. [*Bekkeri Phrynichus.*]

[* Ἀβελτερῶ, ET * Ἐπαβελτερῶ, *Suid.* v. Ἀβέλτερος e *Menandro.*]

ΒΕΛΑΤΙΩΝ, *onos*, ὁ, ἡ, *Melior*, *Praestantior*. *Dem. π.* *Παραπρ.* Οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκείνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, *Ad frugem* *morum meliorem* rediguntur. *Thuc. 8, (87.)* Τροφὴν γοῦν οὐδὲν βέλτιον, ἀλλὰ καὶ χειρόν ὁ Ταμῶς, ὡς προσετέχθη, παρεῖχεν. [*Draco 30. 56. 121.* *Buttmann. Lexil. 190.* *Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial., Lex. Polyh. Glossæ:* Βελτίων *Melior*, *Potior*. Βέλτιον *Melius*, *Potius*.] " Βελτίω et Βελτίους, *contr.* pro βελτίονα et βελτίονες, βελτίονας, *exempto ν.* || Βέλτιον, *Melius*: non *Nom.* solum est, sed *Adv.* etiam, *ut*, cum dicitur, Βέλτιον ἐμπολῶ, *Melius*, *vendo*, i. e. *Pluris* *vendo*, " *πλείονος πιπράσκω*. *Melius* enim esse putatur; " quod *maius* vel *plus* est." [" *Ad Charit. 218.* ad *Od. P. 18.* *Monthly Review, Aug. 1799. p. 429.* Βέλτιον, *Jacobs. Anth. 12, 137.* Βελτίω, ad *Lucian. 2, 172.* Βελτίους, *Βελτίονες*, *Mær. 95.* et n.: Βελτίω εἰμὶ ποῖων, pro βέλτιών ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, *Lobeck. Ajp. 315.* *Dem. 1375, 7.* *Plato de LL. 345.* Ἀπὸ

Schneider. ad Xen. Pol. 441. Βέλτιον βιοῦν, πράττειν, A Wyttēb. ad Plut. S. N. V. 93. Βέλτιον ἔχειν, Thom. M. 773. Οὐ βέλτιον, Heyn. Hom. 6, 31." Schæf. Mss.]

Βελτιώνω, Melius, [Hippocr. 590. ἔχειν.]

"Βελτιώτας, Teles illa poetria usurpavit pro τὰς "βελτίους, Hes."

Βελτιώω, ὥσω, Meliorem s. Melius reddo. Philo V. M. 3. "Ἦν ὥσπερ ἀγαθὴν ἀρουραν φιλοσοφία παραλαβόσα, δογματῶν θεωρίᾳ παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius provexit. Idem, Τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτιοῦτο, Animus primum, deinde per animam corpus proficiebat. Plut. (6, 317.) Νέω δὲ ἀνδρὶ βελτιούμενῳ τὸ ἦθος, Qui melior fit. UNDE Βελτίωσις, ἡ, In melius provectio. Philo V. M. 2. Διὰ τε μεγαλουργίαν καὶ ἅμα βελτίωσιν ἡθῶν, Tum ad vitæ morumque disciplinam. [Gl. Βελτιοῦμαι· Melioresco. "Βελτίωσις, Melioratio, Plut. Opp. Mor. s. 702. Wyt." Seager. Mss. "Βελτιόω, Plut. Mor. 1, 287. ad Memnon. 210." Schæf. Mss. "Phot. Bibl. 1315. Philo J. 2, 454. Βελτιώσις, Schol. Pind. O. 1, 5." Wakef. Mss.]

[* Βελτιωτικός, ἡ, ὄν, Clem. Alex. 297, 33.; "Str. 7. p. 700. 701." Boissonad. Mss.]

[* "Βελτιώτερος, pro βέλτερος, Hes." Wakef. Mss.]

[* Βελτιώτατος, ἡ, ὄν, Aristot. H. A. 5, 12. p. 201 = 842. βελτιώτατα perperam pro βελτίω, ut exhibet Ms. notante Schneider. Lex., et Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 93.]

[* Ἐπιβελτιώω, unde *Ἐπιβελτίωσις, ἡ, Gl. Melioratio.]

Βέλτιστος, (ἡ, ὄν,) Optimus: οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plut. Βελτίστους γίνεσθαι εἰαυτῶν ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσι, Tum denique longe optimos fieri homines. Thuc. 4. Ἄλλ' ὡς τὰ βέλτιστα συμβουλευόντες ἰσχυρίζοντο. [Gl. Optimus. Greg. Cor. 354. Ind. Epict.] "Βέλτιστα, Adv. pro Optime." ["Villoison. ad Longum 59. Thom. M. 155. Monthly Review, Aug. 1799. p. 429. Τὸ βέλτιστον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 192. Ἀπὸ τοῦ βελτίστου, T. H. ad Aristoph. Π. p. 254. Dionys. H. 1, 194. ad Thom. M. 92. Ἀπὸ παντὸς τοῦ β., Dionys. H. 1, 416. 487. 2, 676. Ἐκ παντὸς τοῦ β., 1, 472. Ἐπὶ τῷ β., Coray Theophr. 187. Παρὰ τὸ β., Heindorf. ad Plat. Phædr. 207. Ὡ βέλτιστε, T. H. ad Aristoph. Π. p. 549. (sic leg. Philostr. 20. Boissonad.) Βέλτιστος et βελτίων conf., Heindorf. ad Plat. Gorg. 144. 192." Schæf. Mss.]

[* Βεντίων, Greg. Cor. 351. 354. 658.] "Βεντίστος, Dor. ap. Theocr. (5, 76.) pro βέλτιστος, Optimus." ["Valck. ad Phalar. p. xxiii." Schæf. Mss.]

[* Βέλτατος, Æsch. Eum. 490. Suppl. 1062. "Monthly Review, Aug. 1799. p. 429." Schæf. Mss.]

ΒΕΛΟΣ, τὸ, Telum, Jaculum, Sagitta, Hasta missilis: πᾶν τὸ πέρρωθεν βαλλόμενον, ut Eust. exp., licet alibi scribat βέλος proprie esse τὸ τοῦ διστοῦ σιδήριον: indeque ipsum totum βέλος nominari, ut et αἶχμη, cum pars δόρατος sit proprie, per synecd. pro δόρῳ accipitur. Od. Υ. (305.) Οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Il. P. (373.) μεταπανύμενοι δὲ μάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα σπονόνετα, Πολλὸν ἀφασταότες: Δ. (498.) ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν. Ubi Eust. annotat βέλος pro δόρῳ accipi, ut pote μήκοθεν ἀφεθέν. Ante enim de eod. dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. Ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφείας καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, Saxa tritalentaria telaque missilia duodeviginti pedum facile ejaculans, Bud. de Asse. Ἐν τὸς βελῶν εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, ut idem Bud. Comm. exp. Contra vero ap. Lucian. (2, 6.) Καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου αὐτὸς ἐξω βέλους ἐστώς. || Cum vero peculiariter Deo tribuitur, Fulmen est: ut Herod. Βέλος ἐνέσκηψε θεός, Deus fulmen ejaculatus est. At Soph. Trach. (1087.) addidit et κεραυνόσ, dicens, Ἐνσεισον ὦ νᾶξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ κεραυνού. || Eund. vero Soph. (Aj. 658.) Gladium, quo interiit Ajax, ἔγχος ἐχθιστον βελῶν audacter dixisse, auctor est Eust. (644.) Aristoph. tamen Schol. A. (345.) Ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν ἄλλα καθάθου τὸ βέλος, pro ἔφος etiam poni scribit.

PARS X.

|| Βέλος Eustathio est etiam Ipse ictus et dolor ex ictu illatus; ut Il. Ξ. (439.) καδδέ οἱ ὄσσε Νῦξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἐτι θυμὸν ἐδάμνα. Id ipsum etiam tradit Schol. Eur. βέλος dici scribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. || Βέλος ὁξ, Hom. metaph. dixit etiam Extremum dolorem parturientis, Il. Α. (269.) Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσιν ἔχη βέλος ἄξιν γυναῖκα Δριμύ, τό, τε προῖεῖσι μογοστόκοι εἰλείθναι. Βελῶν vero differentiam qui scire desiderat, consulat P. Ægin. 6, 88. ["Βέλος, καὶ βέλεμνον, καὶ βολή, a βέλλω inusitato, pro quo βάλλω. Βάλλε βέλος, Il. Α. τρόπος ἐτυμολογικός, Eust. Il. Α. Ὡσπερ βέλει τῷ ῥήματι βληθεῖς, Helioid. 6." Gataker. Mss. Glossæ: Βέλος· Sagitta, Missile, Telum. Βέλη· Spicula. Conf. cum βολή, Spitzner. de Versu Gr. Her. 54. Herod. 9, 18. "Mær. 275. et n.: Abresch. Lectt. Aristæn. 206. Valck. Hipp. p. 225.: ad Charit. 323. Thom. M. 150.: ad Lucian. 1, 329. Wakef. S. C. 1, 132. Brunck. CEd. T. 893. CEd. C. 1464. Lobeck. Aj. p. 372. Wakef. Herc. F. 1353. Heyn. Hom. 6, 198. 352. 7, 271. 273. Thom. M. 651. Fulmen, Wakef. S. C. 2, 91. Herc. F. 864. Trach. 1088. Musgr. Suppl. 860. Sagitta, Longus p. 7. Vill. Ictus, Jacobs. Specim. 33. Heyn. Hom. 5, 503. 6, 608. 630. De saxo, Od. 9, 495. Metaph., Heyn. Hom. 6, 166. De gen. plur., ad Charit. 329. Conf. cum μέλος, Brunck. Bacch. 32. cum τέλος, Heyn. Hom. 6, 199. Ἐξω βελῶν, ad Lucian. 1, 251. 255. Boissonad. Philostr. 607. Ἐντὸς, ἐξω β., Diod. S. 2, 409." Schæf. Mss. "De puerperii doloribus, Oppian. A. 1, 591. Theocr. 27, 28. De metu, Pind. N. 1, 71. Quodvis missile, Quint. Sm. 10, 161. Od. P. 464." Wakef. Mss.]

Βελόακον, quasi Telorum remedium, a quibusdā dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc., quod tradat vulneratis capris mederi, a pastu ejus statim decidentibus telis. Gorr. [Cf. Βελότοκον.]

Βελοθήκη, (ἡ,) Theca ad reponendum jacula, Pharetra, Hes. [Gl. Pharetrum, Goruthum. Schol. Il. A. 45. "Pieron. Veris. 147." Schæf. Mss.]

Βελομαντία, ἡ, s. *ῥαβδομαντία, Genus vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, et commiscuntur inscriptæ s. signatæ nominibus singulorum, ut videatur, cujus sagitta exeat, et quæ prius civitas debeat oppugnari. VV. LL. ex Hieron. in Ezech. 21.

Βελοποιός, ὁ, (ἡ,) Telorum fabricator. Camer. [* Βελοποιία, ἡ, J. Poll. 7, 156.]

[* Βελοπῶλις, ἰδος, ἡ, J. Poll. 7, 156.]

Βελοστάσις, εως, ἡ, dicitur, ut ἰπποστάσις, Bud. Legitur Ezech. 4, [2. ubi exp. Aries:] et 1 Macc. (6, 20.) Βελοστάσεις καὶ μηχανάς, ubi exp. Balista. [Diod. S. 776. Polyb. 9, 34. Τρεῖς ἦσαν βελοστάσεις λιθοβόλοις, "Locis, ubi stant tormenta," Ern. * Βελοστασία, ἡ, ad Diod. S. 20, 85. (2, 467.) "Armamentarium, Pseudo-Chrys. Sermon. 60. p. 420. Οἶδα λοιπὸν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, οἶδα αὐτοῦ τὰ *σκελίσματα, οἶδα τὴν τῆς γαστριμαργίας αὐτοῦ βελοστασίαν." Seager. Mss.]

Βελοσφενδόνη, ἡ, Phalarica, VV. LL. Apud Plut. vero Sulla (18.) βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, Interpr. vertit Sagittæ et glandes. [Liv. 21, 8. Sil. 1, 351.]

Βελότοκον a quibusdā dicitur ὁ δίκταμνος, ut habetur ap. Diosc., quod et Sagittarum et partuum remedium sit. Gorr. [A Schneidero non agnoscitur. Cf. Βελόακον.]

Βελουλκός, (ἡ, ὄν,) Tela missilia extrahens. Βελουλκὸν Bud. interpr. Ferramentum chirurgi e Celso 6, 26. P. Ægin. 6, 88. Ἐκπεπτωκότος δὲ δι' ὀδοντάγρας ἢ ριζάγρας ἢ βελουλκοῦ, ἢ ἐτέρου τινὸς ὄργανου. UNDE Βελουλκία, ἡ, Teli infixi extractio: cujus tres ex Hom. species tradit Eust. Il. Δ. ἐκτομήν, cum telum educitur discissa latius carne, ut in Eurypylo: * διωσμών, cum protruditur ac propellitur, s. ejicitur, ut Celsus loquitur, ut in Diomede: ἐξολκὴν, cum extrahitur, ut in Menelao. ET Βελουλκικός, (ἡ, ὄν,) Ad telorum extractionem pertinet; ut Ægin. 6, 88. "Οτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκασιότατων ἐστί. ET Βελουλκέω, Tela extrahō. Ægin. ibid. Αἰσχροὺν γὰρ βελουλκοῦντας ἡμᾶς τοῦ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν: ["Plut. 10, 67." Wakef. Mss.]

[* “Βελώνης, (ον, ό,) Herodian. Epimer. 211. (Τελώνης, σιτώνης, βελώνης, όπωρώνης.)” Boissonad. Mss.]

[* Βελεφόρος, ό, ή, “Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 725.” Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 681. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 325.]

Βελεσσιχαρής, ό, ή, Jaculis gaudens, Jaculator. Apollinis epith. [Anal. 2, 518.]

[* “Αγχυβελής, (ό, ή,) Nonn. D. 40, 319.” Kall. Mss.]

[* “Εμβελές διάστημα, Intercapedo et interstitium, “quod est intra teli jactum, i. e. Quod teli jactum “non excedit. Polyb. (8, 6.) de Archimede, Παρεσκεύασατο όργανα προς άπαν έμβελές διάστημα.” [Diod. S. 20, 44. τόπος, Strabo 12. p. 812. λόφος.]

[* Ισχυροβελής, ό, ή, Alcæus ap. Athen. 627. perperam pro ισχυρώ βέλεις Valckenaerio placebat * ισχυροβελής: “Phœn. p. 291.” Schæf. Mss.]

“Καταβελείς, affertur pro Saucii, Icti jaculis s. telis.” [Dionys. Hal. A. R. 2, 42. “1, 325. 2, 900. 3, 1799. Toup. Opusc. 2, 228.” Schæf. Mss.]

Όξυβελής, ό, ή, Acutam habens cuspidem. Id enim proprie signif. vult Eust. dicens βέλος esse τὸ τοῦ όιστοῦ σιδήριον. Il. A. (126.) άλλο δ’ όιστός Όξυβελής, καθ’ όμιλον επιπτέσθαι μενεαίνων. Όξυβελής, Suidæ est etiam οξύ βέλος έχων: quo propemodum sensu Echinus ab Emped., ut Plut. (6, 371.) refert, όξυβελής dictus est, quippe Qui aculeis armatus sit admodum acutis. Etymologico autem όξυβελής est Qui celeriter jaculum mittit, aut Qui celeriter jaculo ictus est. Ad priorem signif. pertinet hoc Diod. S. 20. “Ενέθετο μέν (eis τούς λέμβους) τῶν τρισπιθάμων όξυβελῶν τούς πορρωτάτω βάλλοντας, και τούς τούτοις κατά τρόπον χρησάμενους, Imposuit machinas, quæ tela quam longissime emittere valerent, eosque homines qui illis machinationibus exacte uti possent, Bayf. Όξυβολῶ autem, quod Suid. exp. ταχέως άκούω, hic locum non habet. [Όξυβελής, Diod. S. 1, 682. 2, 140. 443. unde * Όξυβελικός, ή, όν, 771. (20, 75. 85. 86.) Cf. Mathem. Vett. 3. 99. “Όξυβελής, Wakef. Phil. 710. ad Diod. S. 2, 191. 309. 310. 441. 442. 466. 476. et Ind. Græc. Heyn. Hom. 4, 577. Lobeck. Aj. p. 270. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72.” Schæf. Mss. “Polyæn. 196. 620. Oppian. A. 2, 346. 4, 41. Dem. c. Mid. 31.” Wakef. Mss.]

[* Συμβελής, ό, ή, Polyb. 1, 40, 13. n. γιγνόμενος, Telis confixus, obrutus. Cf. Καταβελής.]

Τριβελής, ό, ή, Tres cuspides habens: τριβελές δόρυ, VV. LL. citant ex Epigr. pro τρίαίνα, [Anal. 2, 227. “Gierig. ad Ovid. 1, 32.” Schæf. Mss.]

[* Εκβέλειος, ό, ή, Sine telis capiendus vel captus, Dionys. ap. Athen. 401. σύαγρος, ubi al. * έμβόλειος.]

Έκατηβελής, ό, Eminus jaculans: ό έκαθεν βάλλον. Sic enim exp. esse docet Eust. dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline scripsisse, quod έκατόν βέλεισιν άνέειλεν τὸν εν Πυθοϊ δράκοντα: nisi quis εκατόν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Il. A. (75.) Μῆνιν Άπόλλωνος έκατηβελέταο άνακτος. PRO eod. ab έκας et βολή, mutato a in η metri causa, dicitur Έκηβόλος. Il. A. (14.) Στέμματ’ έχων εν χερσιν έκηβόλον Άπόλλωνος. A quo Έκηβολία, ή, Jaculatio e longinquo. E. (54.) Άλλ’ οὔ οι τότε γε

χραῖσμι” Άρτεμις ιοχέαιρα, Οὔδ’ έκηβολίαι ήσιν τὸ πριν γ’ έκέκαστο. [Έκηβόλος ήως, Nonn. Jo. 8, 24. έκηβόλα δίκτυα, 255, 16. “Sicut ab έκας έκηβόλος, (et * έκηβελής,) sic ab έκαθεν, (* έκατηβόλος, et) έκατηβελής: inepte hinc finxit Simonides Apollinem εκατόν βέλεισιν Pythonem necasse; οὔ γάρ άρετῇ τοξότου τὸ πολλά βάλόντα βλάψαι: potius, si ab εκατόν deduci placeret, παρά τὸ εκατόν, ήγουν πολλά, έχειν βέλη: unde et Pindar. * έρυφαρέτραν ipsum appellat. Eust. Il. A.” Gataker. Mss. Suet. Nerone 39.: Έκηβελής, Orph. Fr. 28, 11. Έκηβόλος, Έκατηβόλος, Tzetz. Exeg. in Il. 76. 117. Pind. O. 9, 8. Il. 8, 88. * Έκατηβελής, Theol. Arithm. p. 37. * Έκαβολέστατα, Archytas ap. Jambl. Protr. 4. (10.) Polybio Έκηβόλον βέλος, 13, 3, 4.] “Έκηβόλως, Longe s. Procul

“jaculando, Synes. Ep. 133. Κατασκευάζομαι γάρ ως “άν από τῶν πύργων έκηβολώτατα πέμπωμεν άξιώλογα “λίθων βάρη, E turribus quam longissime ejaculantes “mittamus.” [Athen. 1, 19. * Έκηβολέω, Jaculor e longinquo, Max. Tyr. 37. “Έκατηβελής, Wakef.

A Herc. F. 1093. Heyn. Hom. 4, 39. Clark. ad Il. A. 75. Έκηβόλος, Heyn. Hom. 4, 14. Musgr. Ion. 213.

Wakef. l. c. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xiii. Valck. Phœn. p. 97. ubi et de έκαβόλος: Toup. O.

pusc. 1, 126. Wassenb. ad Hom. 139. Clark. ad Il. A. 43. 75. Έκήβολος, Dionys. H. 3, 1713. Έκηβόλος,

Athen. 25. Έκηβολία, Jacobs. Anth. 8, 70. Heyn. Hom. 4, 14. 5, 12. Έκατηβόλος, Schrader. Præf. ad

Emendd. p. xiii. Clark. ad Il. A. 75. Έκαβόλος, Porson. Phœn. 1158.” Schæf. Mss. “Έκηβόλος, cum

gen. rei, Oppian. A. 4, 205.” Wakef. Mss.]

[* “Αποβελίζω, Athen. 7.” Kall. Mss.]

[* “Βέλιον, (τὸ,) Polium, Diosc. Notba 458. * Όροβέλιον, Pæonia, 460.” Boissonad. Mss.]

[* “Βελίτης, (ον, ό,) Geop. 2, 611. Salmas. Exerc. Plin. 1259.” Kall. Mss.]

[* Βελέη, ή, Hes.: Τῇ ρινῇ ίσχετο εν τῇ βύρσῃ έπεσχέθη, ό έστιν, εν τῷ όπλῳ, ή εν τῇ βελέῃ. “Quid sit βελέη, non ego solus, sed omnes Lexicographi videntur ignorare, quando de ea voce tacent. Videtur

hic sumi pro Pbaretæ corio facta, et nom. habere από των βελων, A sagittis, quæ in ea reponuntur.” Palm. “Leg. μελέη.” Is. Voss.]

[* Βελία, Etym. G. ήγουν * σάϊττα πολέμον ή σόηρον.]

¶ Βέλεμνον, τὸ, i. q. βέλος, Hes. Suid. Il. O. (484.) “Εκτωρ δ’ ως είδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμνα. [“Heyn. Hom. 7, 80. Wakef. Herc. F. 864.” Schæf. Mss.]

“De grandine, Orph. 591.” Wakef. Mss.]

[* “Βελεμνοτοξοφόρος, (ό, ή,) Const. Manass. Chron. p. 12. (369.)” Boissonad. Mss.: p. 24. Meurs.]

[* Ηδυβέλεμνος, ό, ή, Nonn. D. 2, 19. * Πολυβέλεμνος, Hesych. 2, 996. * Τοξοβέλεμνος, Orph. H. in Apoll. 6.]

[* “Βελένιον, Le Moyne Var. Sacr. 622.” Kall. Mss. Vide Lex. Vocc. Peregr.]

¶ Βελενίτης, ό, Lapis, qui sagittæ effigiem representat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem: in cujus intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena,

aut alius etiam lapis; quæ omnia in acutum æque ac βελενίτης ipse, turbinata sunt: de quo Gorr. [* Βελεμνίτης, Schneider. Lex.]

¶ Βελόνη, ή, Acus. Eupolis ap. J. Poll. Έγώ δ’ε στίξω σε βελόναισι τρισί. || Est etiam nom. Piscis, qui ab Aristot., Speusippo, et Dorione, ut refert Athen. (119.) alio nomine ραφίς dicitur, ab aliis άβλενής: a Plin. autem Acus, Aculeati, plur. et Belone etiam Gr. nom. servato. Gaza vero et ipse Acum vocat, necnon Aciculam, ut habent VV. LL. [“Philemo ap. Just. M. de Monarch. 3.” Routh. Mss. Glossæ: Βελόνη Acus, Acula, Acucula. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 90. Nicetas Annal. 5, 6. Τῶν κλάδων βελόναι. “Toup. Opusc. 1, 552. Emendd. 2, 356. Thom. M. 150. Phrynich. Ecl. 32. 72. Luzac. Exerc. 163. Jacobs. Anth. 9, 477.” Schæf. Mss.]

Βελονοειδής, ό, ή, Acus formam habens. Sic dicitur Processus unius ossis λιθοειδούς, ab interiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus, et subtilis instar styli, graphii, vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, * γραφοειδῆ, et βελονοειδῆ: et quidam a gallinacei calcaris similitudine πλῆκτρον, ut tradit Gorr.

[* Βελονοθήκη, ή, Gl. Aciarium.]

Βελονοποιίτης, ό, Qui acu vestes variegat et άγραφεί, ut Hes. exp. Qui acu vestes pingit, ut Lat. etiam loquuntur. Phrygionem vero uno verbo iidem nominant.

Βελονοπώλης, ό, Qui acus vendit. Est etiam Nom. propr. ap. Aristoph. Il. [175. J. Poll. 7, 197. ubi et * Βελονόπωλις, ιδος, ή. “Βελονοπώλης, Thom. M. 150. Phrynich. Ecl. 32.” Schæf. Mss.]

Βελονίς, ιδος, ή, Acicula. [“Phrynich. Ecl. 32.” Schæf. Mss.]

¶ Όβελός, ό, Veru, ut Od. E. (75.) και άμφ’ όβελόισιν έπειρε. Sunt et qui Subulas iuterpr. Sic autem vocari putatur, quod simile sit βέλει. Apud Herod. legimus όβελούς βουπόρους σιδηρέους. [Herod. 2, 111.] Apud Aristoph. autem A. (796.) όδελόν Βαεοτιçe pro όβελόν. HINC Πεμπύβολος, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquefidum.

II. A. (463.) νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπόβολα χερσὶ, A Teuebant manibus quinquefidum quisque veru. Eust. autem fuisse Instrumentum coquinarium πενταδάκτυλον, et ceteros τρισὶν ὀβελοῖς, at solos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπόβολοις usos fuisse tradit. Ab illis autem et h. v. profectam esse: ut Æoles πέμπε προ πάντε dicunt. Quod si quis πεντάβολον dicat, inquit, Quinque obolos signif. Ibid. tamen τρεῖς ὀβελοῦς posse τριώβολα nominari scribit. At Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru assatus: vel, qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. Et Ὀβελιαφόροι, Qui panes illos in Bacchi pompa impositos humeris ferebant. Utramque autem exp. ὀβελίου ἄρτου. affert Athen. sed J. Poll. (6, 75.) quem vide, ἀπὸ τῶν ὀβελίσκων deducit. HINC et Ἀκρωβελία, Extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur, i. e. τοῖς ὀβελοῖς ὠπημένος, verubus tostus. Quanquam ap. Eust. legitur ἀκρωβελίας cum σ in fine. Sed, cum velit esse substantivum, ut et proxime sequens ap. eum ἐπωβελία, apparet eum scripsisse ἀκρωβελία. Alioqui enim ἐπιθετικῶς dicendum esset ἀκρωβελίας ἄρτος. Apud Hes. autem legitur Ἀκροβέλεια, per ο, et tanquam a nomin. sing. ἀκροβέλιον, exp. τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελιάρτου: quam ultimam v. corruptam esse suspicor, et leg. ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελιαίου ἄρτου, pro quo ap. Eust. ὀβολιαίου. || Ὀβελός, Nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum II. apponi solita. Dicitur obelus, inquit Hieron., quod obelo, i. e. verui, sit similis: vel quia tanquam veru superflua jugulat et confodit. Hæc ille. Vide Ἀσπερίσκος, et Eust. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. Expungere. Cic. Ep. Fam. 9. Alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Vide Erasm. Hermog. de Ideis, Tom. 2. quædam ὠβελισμένα ap. Demosth. profert. Basil. in Hexaem. 31. ὀβελὸν esse dicit ἀθετήσεως σημεῖον, et ὠβελίσθαι exemplaria dicit, quæ obelum notatum habent. Et ὀβελισμός, (ὁ,) Obeli appositio, Notatio, quæ fit appposito obelo. ["Aristoph. Γεωργ. Fr. 5. p. 226. Εἰτ' ἄρτον ὀπῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν." Seager. Mss. Athen. 111. Ὀβελιαφόρος, ibid. (et 359.) * Ὀβελίτης, J. Poll. 1, 248. Ὀβελίζω, Schol. Lycophr. 1. Eust. in II. A. p. 102, 48. Od. II. p. 606, 28. Vide Cuper. Obs. Glossæ: Ὀβελός, ἐν ᾧ ὀπῶμεν Subula, Veru. "Wolf. Proleg. in Hom. 252. Toup. Opusc. 1, 295. Emendd. 1, 450. Ammon. 100. ad Diod. S. 1, 351. Τὸ θερμόν τοῦ ὀβελοῦ, Brunck. Soph. 3, 530. Ὀβελίας, Jacobs. Anth. 7, 44. Aristoph. Fr. 226. Mær. 287. et n.; Ὀβελιαφόρος, ibid. Ὀβελίζω, Toup. Opusc. 1, 295. Πεμπόβολον, Heyn. Hom. 4, 123. Herod. 760. Clark. ad II. A. 463. ad Andr. 1134. Ὀδελός, Koen. ad Greg. Cor. 109." Schæf. Mss. "Nicanor A. 307. 599. Θ. 655. Ὀβελός, Unguis, Scriptt. Rei Accip. 5. Ὀβελίας, Hippocr. 356. Ὀβελιαῖος, Veru tostus, Philo J. 2, 273." Wakef. Mss.]

Ὀβελίσκος, ὁ, Veruculum, q. v. utitur Plin. Apud Xen. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ Suid. exp. σουβλα, Subula. || Ὀβελίσκοι a figura dicti fuerunt Lapides pyramidum forma, sed minores: qui et ap. Lat. nomen servarunt. Imò et multo usitatius ap. illos nomen hoc fuisse constat. || Ὀβελίσκος pro Lamina ensis, quæ vulgo etiam Lame, e Polyb. (6, 21.) affertur, Κέντημα διάφορον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀβελισκολύχνιον, q. d. Verulucernium; Lucerna, inquit Bud., vel Laterna obelisco præfixa, qualis est, qua prælucere solent viatoribus nocturnis: Aristot. Polit. 4. Καὶ πρὸς τὴν ὀλιγανθρωπίαν ἀναγκαῖον τὰ ἀρχαῖα ὥσπερ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν: Ubi quidam Luminaria obeliscis imposita, alii Lychnia caudelabris imposita interpr. Et Ὀβελισκολύχνος, Athen. 293. quem similem vult esse ξυλολυχνοῦχρον. Bud. ["Ὀβελίσκος, Aristoph. O. 672. ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει." Seager. Mss. Dionys. Hal. A. R. 5, 46. σιδηροῦς. Plut. Lys. 17. Ὀβελίσκοι, νομίματα σιδηρὰ ἢ χαλκὰ, Fab. Max. 27. Ὀβελισκολύχνος, ὀβελισκολύχνιον, Aristot. Part. Anim. 4, 6. Theopompus Comicus ap. Athen. 700. Glossæ: Ὀβελίσκος Veru, Veruculum. Ὀβελίσκοι Vermiculi, (sic.) "Ad Diod. S. 2, 352. Valck. Phœn. p. 427. Toup. Opusc. 1, 275. Valck. ad Ammon. 101. Ὀβελισκολύχνιον, Phrynich. Ecl. 19." Schæf. Mss.]

¶ Ὀβολός, Obolus. Numus minutus, utpote sexta pars drachmæ, quæ ὀβολῶν ἑξὰς dicitur, Eust. Sed oboli temporis progressu multum imminuti fuerunt, et mutati in eos, qui φόλλεις dicti fuerunt. Chrys, λεπτὰ δύο ap. Marc. 12, (42.) exp. ὀβολοὺς δύο. Vide Erasm. Proverb. Obolo dignus, et Obolis quatuor non eman. Ceterum, ut ὀβελός a βέλος, sic istud ὀβολός ab ὀβελός derivatum putatur, quod ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen ut non prorsus in acutum desineret. De hujus autem nom. deriv. lege et Plut. Lys. [17. J. Poll. 9, 77. Lex. Polyb. Greg. Cor. 864.] HINC "Ἀμφώβολα, ap. Soph. αἱ διὰ σπλάγχχνων μαντεῖαι, "Eust. (1405.) Divinationes ex extis, forsitan cum verubus suffixa torrentur." [Missile, Eur. Andr. 1131. "Ad Hesych. 1, 311. n. 4." Dabler. Mss. "Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.] Διώβολον, Duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc nom. est Diobolaris Lat. de contempto et parvi pretii. Vide Erasm. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere, quo allusisse putant Aristoph. B. (141.) inquit Bud. δὴ ὀβολῷ μισθὸν λαβών. "Διώβολιον, τὸ, Demin. pro διώβολον, Duo oboli. Aristot. Politic. 2, 5. Τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον." [* "Διωβολία, ἡ, 2, 7. et Inscr. Gr. Bartholemii p. 36. ubi διωβελία." Schneider. Lex. Glossæ: Διώβολον Dipundius. "Aristoph. Fr. 217. 221. Toup. Opusc. 1, 12. Heringa Obs. 31." Schæf. Mss.] "Ἐπωβελία, quasi ἐπωβόλια dicitur. Cum enim ἀπὸ τοῦ ὀβολός deducatur, literam ε in hoc comp. locum τοῦ ο occupare dicendum fuerit: aut certe ὀβελός etiam pro ὀβολός usurpatum fuisse: quoniam ap. Suid. legimus, ἐπωβελία, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος. Deinde, ἐπωβελία, τὸ ἕκτον τιμήματος τῆς δίκης. Et paulo post, Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἐκάστην δραχμὴν ὀβελός ἦν. Eust. derivata a nomm. ὀβελός et ὀβολός recensens, simul hujus ἐπωβελία mentionem facit, dicens esse τὸ ἐπιδέκατον κατὰ τοὺς παλαιούς. Est ἐπωβελία, inquit Bud., "de Asse, verbum satis frequens ap. oratores" [Æschin. 76. Tauchn.] "ex hoc dictum, quod in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachmā. Sed Suid. intellexit Sextam partem æstimationis litis. Harpocr. Sextam partem census intellexisse videtur. Plura vide ibid. Scribit autem et in Comm. Est enim ἐπωβελία, Sexta pars æstimationis litis, Pœna calumniæ actoris in judiciis ignominiosis. Plato de LL. 11. (p. 139.) "Ὁς γὰρ προαμεινόμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῶν ἐν χρόνῳ τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν παττέσθω" εἰ δὲ ὁ ἐνὶ αὐτοῖς ἐξέλθῃ, τῇ δραχμῇ ἐκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω. Demosth. in epilogo Orat. c. Mid., judicium misericordiam captans, scribit, Καὶ νῦν κομίσασθαι τὰ μαντοῦ ζητῶν, εἰς κίνδυνον καθέστηκα τὸν μέγιστον" εἰ γὰρ ἀποφύγῃ με οὗτος, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω μὲν ἑκατόν, i. e. Nuncque cum res meas recuperare contenderem, in maximum discrimen adductus sum, utpote qui centum minis continuo mulctandus sim, si, quod abominor, iste ab intentione mea absolutus evadat. Vide etiam J. Poll., necnon Hes. et Etym." [* "Ἐπωβελία, Isocr. π. Καλλίμ. §. 1. sed notatur in Coraii Σημείωσ. Ἀμεινὸν γράφειν μονοφθόγγως Ἐπωβελίαν, ὡς φέρεται ἐν τῇ Στεφανείῳ καὶ τισὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων.] "Ἡμιώβολιον, τὸ, Semiobolus: Dimidia pars oboli. Suidæ τὸ ἡμισυ τοῦ ὀβολοῦ: ap. quem vide et Proverb. Πάσης ἡμιώβολιον, et ap. Erasm. Chil. E Diosc. 4. affertur Πλήθος τριῶν ἡμιώβολων, pro Sesquioboli pondus. Apud Aristot. vero Rhet. 1, (14.) annotat Victorius, quosdam Codd., et eos meliores, cum excusis habere ἡμιώβελια, nimirum ubi dicit Melauopum a Callistrato accusatum fuisse, ὅτι παρελογίσατο τρία ἡμιώβελια ἱερὰ τοῖς ναοποιούσι: forsitan quod ὁ ὀβολός ex eo dictus traditur, quod oblongus esset et in mucronem desineret, obeli speciem referens. Quidam tamen ἐξηγητὴς ibi ἡμιώβελια non solum putavit esse εἶδος σταθμοῦ μικροῦ, sed etiam * εἰκονοσάσια μικρὰ ξύλινα; Parvulas e ligno icunculas et simulacra. Sed id parum ad rem. Porro ab ἡμιώβελιον DERIV. "Ἡμιωβολιαῖος, (α, ὄν,) Semiobolum æquans pretio

"vel pondere; ideoque Vilis. Pro Exiguo accipiunt ap. Xen. Τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιώβολια τὸ μέγεθος ὄντα, Ne semiobolum quidem magnitudine æquantia, ideoque admodum exigua et minutissima. Affertur ET Ἡμιώβολον pro Semiobolus, sed sine exemplo." ["Ἡμιώβολον, Herodian. Epimer. 203." Boissonad. Mss. "Ἡμιώβολιατον, Aristoph. B. 554." Seager. Mss. "Brunck. Aristoph. 1, 176. Kuster. 69. Ἡμιώβδιον, Coray Theophr. 215." Schæf. Mss.] Τριώβολον, Tres oboli. Thuc. Hanc autem fuisse Judicalem mercedem scribit Schol. Aristoph. Et τριώβολα ab ὀβελός vide in Πεμπύβολον paulo ante. AT Ὑπώβολος adj. dicitur Res, quæ in usuras sextantes oppignerata est, ut Bud. ex Eust. tradit: ὑπόβολος autem cum o in secunda, est simpl. Quæ oppignerata est. ET Ὀβολιμαῖος, q. d. Obolaris; ut ὀβολιμαῖον κέρδος in Ep. Theanus, (Galei Myth. 747.) Εἶτα ὀβολιμαῖον κέρδος περιποιούμεναι, μεγάλοις ζημιοῦνται. Et ὀβολιμαῖος τόκος, Eust. "Ὀβολιαῖαι τροφαλίδες ex Aristot. H. A. 4. affertur, videturque signif. Obolares." [Clem. Alex. 190.] "Ὀβολιστική, ἡ, ex Aristot. Polit. 1. pro Ars fœneratoria," [al. ὀβολοστατική: vide Ὀβολοστάτης. "Ὀβολός, παρὰ τὸ ὀπισθεν βάλλεσθαι, A rejiciendo; contemptus et abjectus numulus: unde ὀβολῶ πρίασθαι, Pro vili pretio, Aristoph.; et Homo triobolaris Plauto; Non obolum habens, pro Pauperrimo ap. Ciceronem. Wasser. Num. Hebr. 2, 13." Gataker. Mss. "Ὀκ ἄξιος τριωβόλου, Athen. 3, 80." Schweigh. Mss. *Τριωβολοκρεῖσκον, τὸ, Alexis ap. Athen. 655. Glossæ: *Τριώβολος Tressis. Τριώβολον perperam exhibet Lex. Polyb. pro τριώβ. *Τριωβολιαῖος, Diosc. 1, 131. "Herodian. Epimer. 204. (Ὀβολός μόνον μικρόν, τὰ δὲ πὰρ αὐτοῦ μεγάλα, οἶον, διώβολον, τριώβολον, ἡμιώβολον *τετράωβολον δὲ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ.)" Boissonad. Mss. At contr. τετράωβολον per ω μέγα, de quo vocab. Noster infra aget. Ὑπώβολος a Schneidero non agnoscitur. "Ὀβολός, ad Diod. S. 1, 424. Jacobs. Animadv. 292. Coray Theophr. 59. 218. Act. Traj. 1, 252. Toup. Opusc. 2, 107. 282. Ammon. 100. ad Lucian. 1, 333. 422. Mortuorum, Jacobs. Anth. 7, 116. 10, 141. Lucillius 99. et Jacobs. Brunck. Aristoph. 1, 155. Kuster. 65. 66. Charonti dandus, T. H. ad Lucian. Dial. p. 15. Τριώβολον, Brunck. Aristoph. 1, 104. T. H. ad Aristoph. II. p. 52. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss.]

*Ὀβολολογεῖν ἐπὶ τῶν βραχέα συλλεγόντων. Phrynichus Bekkeri.]

Ὀβολοστάτης, (ὅ,) Fœnerator; ut Bud. ap. Aristoph. N. (1155.) κλέει' ὃ 'βολοστάται, Αὐτοὶ τε, καὶ τὰρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. Item Ὀβολοστάτης, ἡ, J. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Aristot. Pol. 1. Fœneratoria, sc. ars. ITEM Ὀβολοστατέω, Fœneror. Sed de turpi et sordido lucro dicitur. Vide J. Poll. 125. Lucian. (1, 457.) Ἀπαξοῦσιν, ἐπιπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι. [Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. "Ad Lucian. 1, 457. 472. Ὀβολοστατής, ibid. Ὀβολοστάτης, ad 1, 513." Schæf. Mss.]

"Ὀβελός, Dor. pro ὀβολός, Obolus, ap. Nicandr. "Θ. 93. ὀβελὸν δέ οἱ αἰσιος ὀλκή. Sic et Aristoph." [A. 796. "Imo ap. Nicandr. pro ὀβελός, Veru: Schweigh. ad Athen. 362." Dabier. Mss. At etiam Schneider. Lex. exhibet: "Pro ὀβελός, ap. Nicandr." Hesych.: *Ὀδολκαί' ὀβολοί, Κρήτες. Ubi f. l. ὀβελοί. Cf. *Τριώβελον' τριῶν ἡμιναίων σταθμός. Ubi v. nott.]

ΒΑΛΒΙΣ, ἴδος, ἡ, Locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur; ut docet J. Poll., licet idem Cursus etiam terminum a quibusdam βαλβίδα nominari scribat. Lat. Carceres vocant. Gr. vero aliis nomm. dicitur ὑσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Schol. Aristoph. dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indeque et ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὑσπληγγα γινομένην γραμμήν. Dictum vero h. v. esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὑσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάρην: quia primum lento gradu incederent antequam currerent; vel ab ἄλλομαι quasi ἀλβις, et facto ὑπερβασμῶ, βαλβις. Eust. etiam a βάλλομαι deducit, quamvis nominis rationem non addat. Apoll. R. 3,

(1271.) Τόσσον δὲ προτέρω πᾶν ἀπὸ τοῦ ἀντικείμενου, ὅσον τ' ἐκ βαλβίδος ἐπήβολος ἀρματι νύσσα γίγνεται, ὁππότε κ. τ. λ. Aristoph. I. (1159.) "Ἀφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. || Metaph. accipitur pro Initio, ut Σ. (548.) Καὶ μὴν ἐθέως γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας, i. e. ἀπ' ἀρχῆς, Schol. || Apud Soph. vero Antig. (131.) βαλβίδων 'Επ' ἀκρων ἤδη Νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάζει, Schol. exp. κρηπίδων τοῦ τείχους, metaph. sumta a cursoribus, || Eustathio sunt etiam αἱ ἐν φρέσιν καὶ ἄλλοις τοῖς τοῖς ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατὰσιν εἰς αὐτά. || Apud Hippocr. vero βαλβις est κοιλότης παραμήτη, Concavitas oblonga, Gal. et τὸ ἐχὼν ἐτατέρωθεν ἐναυστάσεις, Hes. || Est etiam βαθμός, εἰρησρα, Eid. ["B. βίων, Vitæ meta, Eur. Med. 1245." Schweigh. Mss. Draco 47. 56. 96. Quonam accentu in casibus obliquis, Spohn. de Extr. Odys. Parte 170. Glossæ: Βαλβις Repugnaculum, Carcer equorum. Philostr. Icon. 1, 24.; Epist. 13. Ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλβίδος, pro βηλοῦ, V. S. 2, 3. Βαλβίδα τοῦ λόγον βάλλεσθαι, pro κρηπίδα, V. A. 5, 5. βαλβις ξεστή. Lycophro 13. Agathiae Proem. 85. βαλβίδα θαλάσσης. "Wakef. S. C. 1, 162. Mær. 103. et n.: Thom. M. 131. Phrynich. Ecl. 25. ad Charit. 788. Wakef. Herc. F. 869. Musgr. 1212. Jacobs. Anth. Proleg. 56. 58. ad Lucian. 1, 833. Gen. βαλβίδος, Porson. Med. p. 100." Schæf. Mss.]

"Βαλβιδούχος, Hesychio *τερματούχος." [A Schneidero non agnoscitur.]

*"Βαλβιδόης, ὁ, ἡ, Hippocr. 842." Schneider. Lex. Est vox nihili, pro qua nostro periculo leg. *Βαλβιδώδης, Oblongas cavitates habens.]

BAAANTION, s. Βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato de Rep. 1. τὰ βαλλάντια ἀποτέμνει, quod et una v. βαλαντιστομεῖν. Herodian. 5, (4, 4.) Βαλλάντια τε χρημάτων μεστὰ, δέκεαρ προδουσίας. H. v., ut ego arbitror, si unico λ. scribatur, ab aor. 2. βαλεῖν deducenda fuerit: si duplici, a pres. βάλλειν. Ita autem scriptum habet Florent. Ed. Epigr. in hoc Simonidis hemistichio, τὸ σὸν βαλλάντιον ὄβεν. Atque adeo ap. Lucan quoque ita scriptum in aliquot vetustissimis exemplaribus legere me memini. Alioquin in illo Simonidis l. metri causa geminata videri possit consonans. Ut sit, quin ab illo, quod dixi, verbo deducatur, minime dubitandum puto. Plut. certe (8, 87.) velint ad ejus etymum alludens scripsit, Ἄλλα συστέλλειν καὶ ἀπορύπτειν ὥσπερ βαλλάντιον, ἵνα στήγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δόνηται. Quibus subiungitur, Καίτοι τὸ μὲν βαλλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσιώδες. Fortasse tamen et ad alteram signif. τοῦ βάλλειν ἀργύρων h. v. respicere, non immerito quis dixerit: sc. pro Solvere pecuniam, s. pendere. Quo dixit modo Liban. Βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. 25, (27.) est simpl. quod Gallica v. hinc ducta dicitur Bailler. Adjuvat tamen et ille l. nostram τοῦ βαλλάντιον etym. Adjuvat autem et quod legitur ap. Luc. 10, 35. Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ: ubi ἐκβάλλειν est ἐκ τοῦ βαλλάντιον ἐκφέρειν. Sed pro eo, quod Liban. dixit, βάλλειν δύο ὀβολούς, multo usitatius est καταβάλλειν: quod comp. pro illa etym. et ipsnm facit. Ceterum ad ea, quæ de orthographia hujus nom. dixi, addo, in Plut. l. c. βαλλάντιον primo scribi cum λλ, deinde βαλλάντιον cum λ. HINC Βαλαντισμός, (ὅ, ἡ,) Crumenarum incisio, uno itidem verbo Gallico Coupebourse. Exp. et Saccularius, ex Ulpiano et Asconio. Apud Aristoph. (B. 772.) legitur et βαλαντιήμος. ET Βαλαντιστομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντιδίων, Crumenula. Eupol. ap. J. Poll. ["Βαλλάντιον per jocum Dionysius Siculus dicere solebat pro τὸ ἀκόντιον, ὅτι ἐναντίον βάλλεται, Athen. 3, 98." Schweigh. Mss. Glossæ: Βαλλάντιον Crumena. Βαλλάντιον Sacculus, Sacculum, Saccellus, (sic,) Fiscus. Βαλλαντιδίων Sacculum. Βαλλάντιον, Plut. 6, 16. Athen. 3, 20. *Βαλλαντοκλέπτης, *Βαλλαντιοκλέπτης, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 224. *Βαλλαντιοκόπος, (ὅ, ἡ,) Pallad. V. Chrys. p. 46. *Βαλαντιοφύλαξ, (ὅ, ἡ,) Gl. Saccularius, l. Saccularius,) Enthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 12." Boissonad. Mss. Βαλαντισμός, Βαλαντιήμος, Lobeck. ad Phrynich. Ecl.

657. Plato de Rep. 8. p. 552. Dem. c. Ctes. 304 = A 597. J. Poll. 6, 151. Βαλαντισομέω, Plut. p. 97. Plato de Rep. 9. p. 575. Lex. Xen. * Βαλαντιουργός, ὁ, Alci-phro 1, 2. al. * βαλαντισουργός. " Βαλλάντιον, Mær. 96. et n. : Plut. Mor. 1, 17. ad Thom. M. 139. Βαλάντιον, ibid. ubi et de β. pro ἀκόντιον, 887. Jacobs. Anth. 5, 241. Villosion. ad Longum 215. Brunck. Aristoph. 3, 28. Heindorf. ad Plat. Gorg. 214. Βαλαντιοκλέπτης, Βαλαντοκλ., Βαλαντιοτόμος, * Βαλαντοτόμος, Thom. M. 140. Phrynich. Ecl. 96. Βαλαντιοτόμος, 97. Βαλαντιομέω, ad Thom. M. 140., ubi et de Βαλαντισομέω : Βαλαντιουργός, * Βαλαντουργός, Phrynich. Ecl. 97. Βαλαντουργός, * Βαλαντουργός, Bergler. Alci-phr. 14." Schæf. Mss. " Βαλαντίδιον, Heliod. 113." Wakef. Mss.]

ΒΟΑΕΩΝ, ὄνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium : κοπρῶν s. κοπροβολέων, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται, ἡγουν ῥίπτεται, ut Eust. declarat, dicens Att. esse et a βολῇ derivari, eique ἀκολουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρῳ νοούμενον. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 166. Greg. Cor. 225=102. " Cattier. 54. Steph. Dial. 49." Schæf. Mss.]

ΒΟΑΙΤΟΝ, τὸ, secundum Eust. s. Βολίτος, ὁ, secundum Schol. Aristoph. Stercus bubulum, ut J. Poll. ostendit : licet Schol. Aristoph. ὄνων ἀποπάτημα proprie esse tradat : cum tamen alioqui tribus in ll. ap. Aristoph., ubi h. v. exp. βοῶν etiam mentio fiat, et ipse alibi βοῶν σπέλεθον esse dicat. Theophr. 5, 7. " Ἄν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si semen stercore bubulo involutum seratur. At ap. Aristoph. I. (658.) Κἄγω, ὅτε δὴ γυνὼν τοῖς βολίτοις ἡττημένος, Διηκοσίησι βουσίην ὑπερῆκόντισα, Schol. exp. ταῖς τῶν βοῶν ἐπαγγελίαις. A QUO Βολίτινος, (η, ον,) Stercoreus, proprie Qui est e vaccino stercore. Apud Aristoph. B. (295.) Ἰο θάτερον σκέλος βολίτινον habere dicitur ; ubi Schol. ὄνειον, dicens ideo a quibusdam ὀνόκωλον nominari, [" Iuno Empusa : ' Asininum,' Brunck. in n." Seager. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357. (ubi et Βολίταινα,) Greg. Cor. 133-4. Glossæ : Βόλιτον, ἡγουν βόλβιτον, κόπρος Fimus. Hippocr. 247, 31. " Herod. Philet. 444. et n. : Thom. M. 157. Βόλιτος, Brunck. Aristoph. 3, 105. Βόλιτον, Βόλιτος, ad Mær. 95. 311. Steph. Dial. 49. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 158. Βόλιτινος, Koen. ad Greg. Cor. 55. Kuster. Aristoph. 66." Schæf. Mss.]

Βόλβιτον, τὸ, s. Βόλβιτος, ὁ, i. q. βόλιτον : nisi quod βόλιτον Att. esse tradit Schol. Aristoph. Diosc. 2, 98. Ἰδίως δὲ ἄρρενος βοδὸς βόλβιτον ὑστέραν προπεπωκινίαν ὑποθυμώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, Fimus, Festus Imbulbicare dictum esse scribit, quod Pueri stercore inquinare exp. [" Βόλβιτον, Tatian. 4. p. 11." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357. Greg. Cor. 133=55. Glossæ : Βόλβιτον Bolbitum, Fimus. Hippocr. 74, 32. 214, 6. et persæpe. " Mær. 95. et n. : Herodian. Philet. 444. et n. : Thom. M. 157. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 158. Steph. Dial. 49." Schæf. Mss.]

" Βολβότινη, ET Βολβίτις, Athen. (318.) Species τῶν πολυπόδων. Apud Aristot. vero H. A. 4, 1. " βολίταινα esse dicitur Polypodis species, et quidem " δικοτύλος : quam Gaza itidem Bolitænam appellat. " Sed forsitan scr. Βολβίταινα in illo Aristot. l., et ap. D " Athen. Βολβίτινη pro βολβότινη : ut sit denominata " παρὰ τὸ βόλβιτον, quod odorem ei similem emittat : " nam et ὄζολιν eam vocari a quibusdam, Aristot. " I. c. tradit, procul dubio ob graviores odorem. " Hippocr. βολβίτια sane vocat hoc polypodum genus. " [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 357.] " Βολβί- " τια, teste Gal. Hippocrati sunt quæ vulgo βομβύ- " λια appellantur : nimirum γένος μικρῶν πολυπόδων. " Idem βολβότινη nominatur. [Saltem scr. βολβίτια, et rectius βολβίτια, quod vocab. vide.]

ΒΟΑΒΟΣ, ὁ, Bulbus ; ἀγρίον τι κρόμμυον, ut Eust. exp. addens ex Herodiano Gramm. dici q. ὁ βίτῃ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. vero Schol. (Π. 283.) exp. ὕδνον, i. e. Tuber terræ. Theophr. Ἀπὸ ρίζης δὲ, σκαραδον, καὶ κρόμμυον, καὶ βολβός, καὶ ἄρρον. Βολβός ἐδώκιμος, Bulbus esculentus : βολβός ἐμερικὸς, Bulbus vomitorius, [" Narcissus, Diosc. 474." Boissonad. Mss.] βολβός ἀγρίος, Bulbus sylvestris, quem ἐφήμερον quidam vocant et Colchicum : venenata au-

tem herba est. Bulborum plurā genera vide ap. Theophr. H. P. 7, 13. Plin. 19, 5, (30.) Omnes etiam radices rotundæ et tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum et similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. vero 1, 124. βολβὸς καλᾶμον Marcellus Oculos vocat, quo nomiue vett. in radice arundinis dixerint Eam partem, unde soboles quotannis nascitur. || Βολβόν etiam ὀφθαλμοῦ P. Ægin. 6, 17. dicit de Pterygio, Βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν. [" Βολβός ὀφθαλμῶν, Ammonius Monach. Ed. Combef. p. 94. Βολβός ὁ αἱματικός, Hemerocallis, Diosc. Notba 459." Boissonad. Mss. Glossæ : Βολβός ὀφθαλμοῦ Bolbus. Βολβός, ὁ ἐν τῇ γῇ φύμενος Bolbus. Theophr. C. P. 6, 14. Schol. Aristoph. N. 189. Schneider. Lex. " Valck. Adoniaz. p. 221. Bergler. Alci-phr. 13. Toup. ad Longin. 371. Emend. 2, 206. Valck. Diatr. 218. Casaub. Athen. 1, 24. T. H. ad Aristoph. Π. p. 85. Jacobs. Anth. 8, 234. 9, 416. 418." Schæf. Mss. Βολβός κοχλίας s. * Κοχλίας, Theocr. 14, 17. : omnino v. Gail. Le Philologue T. 2. p. 127-37. Barker. in Classical Journal 33, 170. et eund. Gail. ihid. 36, 351-3. Kiessling. ad Theocr. l. c.]

Βολβοειδής, et Βολβώδης, ὁ, ἡ, Bulbi formam habens, Bulbosus. Theophr. Βολβώδης δὲ ταῦτα ὅτι στρογγύλα ταῖς ρίζαις.

* Βολβοκάστανον, τὸ, Trall. Alex. 7, 11. Bod. ad Theophr. H. P. 681. Guilandini Epist. 5. de Stirpibus Patavii, 1558. p. 29. Bunium Linnæi.]

* Βολβοφάκη, ἡ, Athen. 584.]

* Βολβωρυχέω, pro βολβὸς ὀρύττω, Bekkeri Phrynich.]

Βολβίνη, ἡ, Bulbine, Bulbi quædam species, Theophr. 7, 13. Plin. 19, 5. quam idem Plin. 20, 9. dicit Herbam esse porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. 2, (64.) Αἱ δὲ βολβίνοι καλούμεναι εὐχλύτε-
ραι μὲν εἰσι τῶν βολβῶν. [Anal. 2, 249.]

Βολβάριον, τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βόλβιον, τὸ, ut habent VV. LL. Hippocrati vero Γυναικ. 2. aliud est ; scribit enim de hoc, conspici ἐν πυρεῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμύ, ὅμοιον κυμίνῃ Αἰθιοπικῇ. Vide Gal. Gloss. Hippocr. " Βόλβιον s. Βολβιον, Parvus bulbus, Bulbulus, ut βολβάριον. Erot. τὰ μικρὰ βόλβια. Legitur et ap. Hippocr. Γυναικ. 2. βόλβιον, " una cum sua expos., teste Gal. : qui perperam " quosdam interpr. dicit νάρκισσον, διὰ τὸν βολβόν." [52, 6. 280, 25. 257, 22. 284, 12. 286, 19. * Βολβί-
δων, 272, 18. 274, 9. Vide Βολβίτια. * Βολβίσκος, ὁ, Anal. 2, 89. " Jacobs. Anth. 8, 234. Βόλβιον, Phrynich. Ecl. 157." Schæf. Mss.]

* Βολβάω, UNDE * Ἐκβολβάω, Epiphan. 2, 176.]

" Βολβεῖται, Varino μεγαλορρήμονεϊ, Grandibus " verbis loquitur."

* Βολβίζω, Gl. Bulbito. Unde * Ἐκβολβίζω, Radicitus extraho, effodio, " Decortico, Deglubo, Tunica vel Integumentis exuo," Seager. Mss. Aristoph. Eip. 1123. τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβίζω. Suid. Ἐκβεβόλισται ἐξορύσσεται, pro ἐκβεβόλισται. Cf. Hes.]

" ΒΑΛΙΟΣ, (ἂ, ὄν,) nomen equi Achilles ap. Hom. : " signif. etiam τὸν ποικίλον, ut cum βαλιὰν ἐλαφον δι-
cunt. Ita Lex. meum vet. in quo etiam additur, βαλιὸν " dici quasi φαλῖον, h. e. * λευκομέτωπον." [" Schol. Theocr. 8, 27." Wakef. Mss.] " In eod. mox paro-
xytonon βαλῖαι exp. ταχέαι, et derivatur a βάλ-
λειν, quia sc. ταχὺ φέρονται τὰ βαλλόμενα : affer-
turque in exemplum, βαλῖαις ἀσκαίρων ἀρπυῖαις. " Eust. contra βαλῖος, cum appellativum est, scribit " ὀξύνεσθαι, et signif. ταχὺς vel σικτός : cum est " propr. equi ap. Hom. paroxytonῶς efferri, sicut " ξανθὸς quoque appellativum acuitur, propr. autem " παροξύνεται. Itidem certe vet. meum Iliadis ex-
emplar habet Π. (149.) de Achilles equis, Ἐάνθον " καὶ Βαλίον, τὸ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην : T. (400.) Ἐάν-
θε τε καὶ Βαλίε, τηλέκλυτα τέκνα Ποδάργης. Verum-
tamen paroxytonῶς rursum scriptum reperitur ap-
pellativum : ut Epigr. βαλῖαις ἐλάφοις : itidemque " ap. Plut." [2, 52. ex Eur. Hipp. 218. Monk.] " Βαλῖαις ἐλάφοις ἐγχεπτόμενος : et alibi βαλῖοι
ἄνεμοι. Ubi signif. ταχέαι et rapidi : cum vero " de cervis dicitur, interpr. etiam Varii, Maculosi,

"Variis maculis distincti. AT Βάλιος vide in Ba-
"λία." [Eur. Iph. A. 222. λευκοστίκῃ τριχὶ βαλιούς.
Glossæ: * Βάριος Maculosus, Varius. "Βαλιός, ad
Charit. 522. Markl. Iph. p. 151. Heyn. Hom. 7, 166.
Wakef. Alc. 590. Phil. 184. Jacobs. Anth. 7, 5, 17.
Boissonad. Philostr. 616. Heringa Obs. 204. Eur.
Hec. 88. ubi v. Beck. Voss. Myth. Br. 1, 155. Acta
Traj. 1, 221." Schæf. Mss. "Varius, Oppian. K. 2,
298. 314. Velox, de vento, Nonn. Jo. 10, 70. D. 9,
156." Wakef. Mss.]

'ΑΜΒΛΥΣ, (εἶα, ὕ,) Obtusus, Hebes; proprie de
ferro, cujus acies est obtusa. Plut. (5, 465.) Ὡς καθά-
περ ἄμβλεϊ ξιφιδίῳ μόλις ἀναίρων τὸν ἀνθρώπον ἀνέρη-
κεν, Quo tanquam obtuso pugione interfecit. || Trans-
fertur ab acie ferri ad aciem oculorum: unde ἄμβλῶ
ὄραν, ad verbum Obtusum cernere, i. e. visu hebeti:
ponitur autem hic ἄμβλῶ adverbialiter. || Per me-
taph. Languidus, Remissus; ut ἄμβλῶς πρὸς δρόμον,
Ad cursum remissus, Non acer. Plut. Alcibiade, Τοῦ-
το τὸ κήρυγμα τοὺς μὲν, ἄμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν
μάχην, Fecit ut animo essent minus alacri et prompto
ad pugnam, Fecit ut remissiore essent animo. Potest
etiam, meo quidem judicio, exp. Tardiores ad pu-
gnam, i. e. ὀκνηρότερους: nam Hes. ἄμβλυτερον exp.
ὀκνηρότερον. Idem ibid. Φοβεῖσθαι μὴ περὶ τὴν
κρίσιν ὁ δῆμος ἄμβλυτερος αὐτῷ γένηται. Cicero huic
Eur. versum (Fr. inc. 167, 5.) Νῦν δ' ἄμβλῦς εἰμι καὶ
κατηρυκῶς κακῶν, transfert, Sed jam subjectus mise-
riis obtorpuī. || Debilis. Schol. Thuc. (2, 39.) ἄμ-
βλυτερος exp. ἀσθενέστερος. Quomodo autem ἄμ-
βλῶς ad βάλλω, vel potius ad ejus comp. ἀναβάλλω,
pertineat, docet Eust. [Gl. Hebes, Hebetus, Obtusus.
Xen. Mem. 3, 9, 3. Plut. 2, 36.: 'Αμβλεῖα γω-
νία, Lex. Polyb. Vide 'Αμβλυγώνιος. "Abresch.
Æsch. 2, 32. Jacobs. Anth. 8, 338. 9, 418. 12, 209.
Wakef. Eum. 238. Thom. M. 651. 783. Toup. Opusc.
1, 21." Schæf. Mss.]

'Αμβλύτητα, Obtusissime. Plato de LL. Διὰ τοιαύτα
ἀμβλύτητα αὐτὸς αὐτοῦ ὀρά. 'Αμβλῶ ὄραν, Obtusum
cernere, paulo ante exposui, admonens ἄμβλῶ adverbialiter accipi.

[* 'Αμβλυτέρως, Joseph. A. J. 19, 2, 5.]

"'Αμβλειός, Obtusus, VV. LL. sed crasso errore."

[* Stob. p. 12. Arat. D. 53." Wakef. Mss.]

"'Αμβλυτος, affertur pro Obtusus, Remissus, De-
bilis, Fractus, Qui est demisso animo et abjecto:
"item pro Cæcutiens, et Hæsitans, Balbus. Sed
"non potest mihi non esse suspectum, una cum bis
"interpret."

[* 'Αμβλῆς, pro ἄμβλῦς, Ælian. H. A. 4, 40. p. 215.
Hippocr. 903.: * Ὑπᾶμβλῆς, Philo de Belop. 65. ubi
in marg. recte * ὑπαμβλῶ notatum. Omnino v. Lo-
beck. ad Phrynich. Ecl. 539.]

[* 'Αμβλυχειλῆς, ὁ, ἡ, Antyllus Oribasii p. 142.
Mattb.]

'Αμβλύτης, ἡ, Obtusitas, Hebetudo. || Item Tar-
ditas, Remissio animi, per metaph., quam et adj.
ἄμβλῦς dedimus. [Plut. Galba 5, 385. de Audit. 2,
42. de Prof. Virt. 76.]

"Κοράμβλη, (ἡ,) a quibusdam dicitur ἡ κράμβη,
"Brassica, utpote ἄμβλύνουσα τὰς κόρας. Ita Lex:
"meum vet. et Etym.: ap. quem sine λ scriptum.
"Schol. Aristoph. τὴν κράμβην ap. Atticos dici κο-
"ράμβλην tradit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλέπειν." ["Koen.
ad Greg. Cor. 58." Schæf. Mss.]

[* 'Αμβλυόεις, εσσα, εν, Manetho 4, 156. οὐίνλην.
"Ad Charit. 228." Schæf. Mss.]

'Αμβλύνω, Obtundo, Retundo, Hebetō, Obtusum
reddo et hebes. || 'Αμβλύνειν, præter nota significata;
inquit Bud., Tardare et impetum frangere et retun-
dere signif. Plut. (4, 279.) Τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὀρμή-
σαντα πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἡμβλυνον αἱ παρὰ
Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi sæpe itidem usus
est. Hactenus Bud. Idem Pericle, Καὶ τὴν δύναμιν
ἄμβλυνοντα. || 'Αμβλύνομαι, Obtundor, Hebetor.
|| Item metaph., sicut et act., Thuc. 2, (87.) Τῆς γε
ἐνυφοῦρας τῷ ἀποβάντι ἄμβλύνεσθαι, i. e., ut exp. Schol.,
υποπίπτειν τῇ ἀποβάσει συφοῦρ: quanquam in vulg.
exempl. legitur ibi ἀποπίπτειν: sed repono υποπίπτειν,
cum ἀποπίπτειν nullo modo conveniat: et sequatur
ap. eund. Schol. γνῶμην μὴ υποπεπτωκυῖαν τοῖς δει-

νοῖς. [Gl. 'Αμβλύνω: Obtundo, Retundo. 'Αμβλύνω
μα: Hebeo, Hebesco. Draco 108. Plut. 6, 111. "Ja-
cobs. Anth. 9, 25. 419. 12, 50. 209. Diod. S. 2, 8.
Thom. M. 543. Abresch. Æsch. 2, 32. Valck. Hipp.
p. 240. ad Charit. 386. Aor. 1. pass., Heyn. Hom. 5,
352." Schæf. Mss. "Tardo, Plut. 2, 507. 'Αμβλύν-
νομαι, cum gen., Oppian. A. 2, 338." Wakef. Mss.]

[* 'Αμβλυντέον, Diosc.]

[* 'Αμβλυνσις, ἡ, UNDE] 'Αμβλυντικός, (ἡ, ὄν,) He-
betativus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetati-
vam. Athen. 2. Ἐπεὶ δὲ σηκτικοὶ καὶ ἄμβλυντικοὶ
ὄψεως. Diosc. 7, 1. 'Αμβλυντικά τῶν δριμυτήτων. He-
betativa acrimoniarum, Hebetantia acrimonias: 5,
165. 'Αμβλυντικὴν τοῖς αἰσθητηρίοις δύναμιν ἔχει.
["Clem. Alex. 64." Wakef. Mss.]

[* 'Αμβλυντήρ, ὁ, Poëta vet. de Herb. 65. ap. Fa-
bric. B. G. 2, 642.]

"'Απαμβλύνω, Hebetō, Obtundo: s. Hebetior
"et obtusior reddo: unde pass. dicitur aliquis
"ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα, cum ejus veluti
"acies ad res gerendas necessaria obtunditur: h. e.
"cum fit languidior et ineptior ad res gerendas, ani-
"mo nimirum aut viribus hebetatis. Sic Plut. Ὑπὸ
"χρησμοῦ τινὸς ἀπημβλύνθη τὴν ὁρμήν. || Ἀπὸ in hoc
"comp. στέρησιν etiam signif., ut Suid. indicat, dum
"ἀπαμβλύνει exp. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσει:
"signif. ergo et Acuo id, quod obtusum fuerat, A-
"cutum reddo, quod fuerat hebetatum: s. τὴν ἄμ-
"βλύτητα ἀφαιρῶ, Hebetudinem demo." [Plato de
Rep. 4, 17. p. 374. Μὴ πῃ ἡμῖν ἀπαμβλύνεται ἄλλο τι
δικαιωσύνη δὴ εἶναι, ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη, Ne ju-
stitia e tenebris evoluta et in luce collocata appareat
nobis diversa esse nunc ab ea, quam in rep. vidimus.
"Soph. ap. Athen. 592. ὦν ἰσχύς ἀπῆμβλυνται."
Strong. Mss. "Bergler. Alciph. 117. Valck. Hipp.
p. 239. Thom. M. 636. Jacobs. Anth. 12, 50." Schæf.
Mss. "Pass., Nicander A. 542. Pind. II. 1, 160.
Oppian. A. 4, 525. Mollesco, Æsch. Pr. 865." Wakef.
Mss.]

"'Επαμβλύνω, Hebetō et obtundo in, Hebetem et
"languidum reddo in." [Plut.]

[* "'Εξαμβλύνω, Contundo, Impetu frango, Diosc.
1." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. "Agapet.
Sched. Reg. c. 12. Οἱ δὲ (τῶν κολάκων λόγοι) τοὺς τῆς
ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς," Boissonad. Mss. Hip-
pocr. 244, 44.]

[* 'Επαμβλύνω, Artemid. 2, 38. p. 180. al. ἀπαμ-
βλύνω.]

"Καταμβλύνω, Hebetō, Obtundo. Soph. Καταμ-
"βλύνων κέαρ," [Ced. T. 688.]

[* Παραμβλύνω, Plut. Q. S. 3, 6. Schneidero sup.
"Plut. 2, 653. 9, 151." Wakef. Mss.]

"'Υπαμβλύνω, q. d. Subobtundo. Vide 'Αμβλύνω."
"Ἀμβλύνω, Sum ἄμβλῦς, i. e. Obtusus et hebes.
"Hippocr. de Morb. 3. init. Τὰ τε οὐκ ἀπὸ τῆς πλήρης
"γίνεται, καὶ ἄμβλῦναι ἡ ἀκοή, nisi potius scr. ἀμ-
"βλεῖν." ["'Αμβλυνσις, ἡ, Gl. Hebetudo. "'Αμβλύνω,
Hippocr. 487." Wakef. Mss.]

[* Καταμβλύνω, agnoscit Schneider. Lex. Vide
Καταμβλύνω.]

[* "'Αμβλύνω, i. q. ἄμβλῶ et ἄμβλύνω, Hebetō,
Obtusum reddo: UNDE * Καταμβλύνω, quo usus est
Diphilus ap. Athen. 133. τὰ κατημβλυνόμενα (pro
κατημβλυμένα, Hebetatum, et metonym. Hebetati-
tio." Schweigh. Mss. Sed suspectum habet Schnei-
derus.]

"'Αμβλυτικός, (ἡ, ὄν,) Hebetans, VV. LL.: pro
"quo dicitur potius ἄμβλυντικός. Eadem et 'Αμβλύν-
"ωτος afferunt: et ἄμβλυτοι κριταί, pro Obtusi ju-
"dices, pro quo itidem scr. potius ἄμβλυποι:
[respicitur Lucian.: vide 'Αμβλυπός.]

'Αμβλύνω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum, lu-
sciosus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem
oculorum. Plato de Rep. 6. Ὁφθαλμοὶ ἄμβλυνόμεναί
τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, Caligant, Bud. Lucian.
(1, 491.) Οὕτω καὶ γὰρ σοὶ ἄμβλυνώτω πρὸς τὸ φῶς, Cæ-
cutio, καὶ βαρύνομαι τοὺς ὀφθαλμούς, inquit Bud.
Idem Lucian. (1, 104.) Λημῆς καὶ ἄμβλυνώτεις πρὸς τὰ
γενόμενα, Cæcutis et lippus es ad ea, quæ fiunt, In
iis, quæ fiunt, non es perspicax, vel ad ea, quæ fiunt.
Aliquando τὸ ἄμβλυνώττον ponitur tanquam subst. pro

Caligatione et cæcutientia. 'Αμβλύνωτω autem non esse comp., ut putavit Etym. et cum eo nostræ ætatis VV. DD. alibi probare conabor. [Gl. Cæculeo, (sic.) Caligo. Lucian. Char. 168. 171. Timone 33. Plut. de Lib. Educ. 13. Hippocr. de Morb. 2, 461.] "Αμβλύνωσω, i. q. ἀμβλυνώω s. ἀμβλύνωτω, Sum visu obtuso et hebeti, Obtusum cerno, Cæcutio. Hippocr. de LL. in Hom. Τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλύνωσιν: alibi ἀμβλύνωται dicit, quod est 'Αρτίκωτερον: [66, 30. 67, 27. 140, 5. 144, 28. 266, 39. 269, 36. 341, 48. 364, 27. 422, 14. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. "Thom. M. 39. Plut. Mor. 1, 48." Schæf. Mss. "De vitibus, Etym. M. 80." Wakef. Mss.]

"Αμβλυνωμός, ὁ, ab ἀμβλύνωσω s. ἀμβλύνωτω, Hebetudo et obtusio visus, Oculorum retusa acies, et veluti cæcutientia. Hippocr. Prorrh. 1. 'Εν πυρετῷ καυσῶδει ἤχων προσγενομένων μετὰ ἀμβλυνωμοῦ. Itidemque in Progn. 'Αντὶ μὲν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι, ἀμβλυνωμός γίνεται, ἡ μαρτυραὶ προφαίνονται. Alibi ἀμβλυνωμός ap. eum scriptum est. [Prior vox legitur 408, 22. 409, 20.] "Αμβλυνωμός quoque ap. Hippocr. reperitur pro ἀμβλυνωμός: ut Prorrh. 2. 'Ερεσθαι δὲ καὶ περὶ αἵματος δίας καὶ ἀμβλυνωμοῦ, καὶ ἤχων, quo sensu in Progn. (403, 5.) dicit, * 'Επανερῶν χρη, εἰ ἀμβλυνωπέουσι. Sed et Gal. testatur eum in majore Prorrh. ἀμβλυνωμόν posuisse pro ἀμβλυνωπία: exp. tamen etiam ἔκτρώσις, Abortus s. Abortio, et derivans ab ἀμβλύνω. Sed tunc scr. potius ἀμβλυνωμός foret sine v. [Hippocr. 422, 7. 424, 21. 427, 24. 429, 31. A Schneidero non agnoscitur. "Thom. M. 319." Schæf. Mss.]

'Αμβλύνωσω etiam dicitur pro ἀμβλυνωπῷ, Hes.: est autem ἀμβλυνωπῷ i. q. ἀμβλύνωτω, Cæcutio: factum ergo existimo ἀμβλύνωσω, ex ἀμβλύνωσω, ablato per sync. v. Nam quin ἀμβλύνωσω dici possit, sicut et ἀμβλύνωτω, minime cuiquam dubium esse debet. Utitur autem h. v. Nicander Θ. (33.) "Ορμασιν ἀμβλύνωσει. || Est etiam Abortior, Abortivum pario, ἀμβλῶ, de quo postea. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. "Ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 9, 359." Schæf. Mss.]

[* "Ἐξαμβλύνω, (Abortum pario,) Diosc. 2, 194. 125. mox cum Ἐξαμβλύνωσκω permutatur p. 126., quod et in Geop. 14, 11. 1004. legitur." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209.]

'Αμβλυνωπὸς, vel 'Αμβλυνωπῆς, ὁ, ἡ, Obtusam habens aciem oculorum et hebetem, Qui est oculis hebetibus: unde ἀμβλυνωποὶ κριταί, Lucian. Judices non acutum cernentes. Theophr. C. P. 3. Καὶ ἀμβλυνωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ibid. 'Αμβλυνωπεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπελον, Excæcati oculi, ut Bud. interpr. Dicitur autem ἀμβλυνωπὸς ex ἀμβλύνω et ὠψ ὠπός, eod. modo, quo dicitur ὀξυνωπός, quod illi opp., ex ὀξύς, et ὠψ ὠπός. || 'Αμβλυνωπὸς, Obtusam reddens aciem oculorum et hebetem, Oculorum aciem hebetans: ut Diosc. 2, 174. ἀμβλυνωπὸς ὄκιμον. Apud Eund. ἀμβλυνωπὸς φακός, ead. signif. || 'Αμβλυνωπότερος, Compar. Qui est hebetioribus oculis, Athen. In VV. LL. ἀμβλυνώτερος legitur, itidem vero in Luciano l. c. scribitur ἀμβλυνωτοί, non ἀμβλυνωτοί: quam scripturam utrobique esse mendosam perspicuum est. ["Διὸ καὶ ἀμβλυνωπότερον γενέσθαι τὰς ὀψεις, Athen. 435." Strong. Mss. Hippocr. 127, 12. 308.]

"Αμβλυνώω, Sum ἀμβλυνωπὸς s. ἀμβλυνωπῆς, Hebetibus et obtusis sum oculis, Cæcutio, quod et ἀμβλύνωτω dicitur. Hippocr. Progn. (403, 5.) " * 'Επανερῶν χρη, εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν ἡ ἀμβλυνώουσιν. 'Αμβλυνωπῷ, Obtuse video, VV. LL. "perperam pro ἀμβλυνωπῷ." [Athen. 302. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. "Opp. ὀξύτερον βλέπω, Aristot. ap. Athen. 301., si modo ibi verborum Aristotelis testimonium transcripsit Athen. Nam ap. ipsum Aristot. H. A. 8, 13. est οὐκ ὀξύ βλέπουσι." Schweigh. Mss. "Thom. M. 39." Schæf. Mss. " * 'Αμβλυνωπητικός, (ἡ, ὄν,) Schol. Nicandri Θ. 374." Wakef. Mss. Ab * 'Αμβλυνώω derivans.]

'Αμβλυνωπία, ἡ, Visus obtusus, Hebes oculorum acies, Bud. Visum obtusum ap. Greg. interpr. Uti-

tur et Plut. Symp. 4. [Gl. Allucinatio. "Ad Thom. M. 39." Schæf. Mss. "Philō J. 2, 452." Wakef. Mss.]

"Αμβλυνωπὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. ἀμβλυνωπῆς s. ἀμβλυνωπὸς aut ἀμβλυνωπῆς, Qui hebeti visu est, Obtusum cernens. "Reperitur etiam proparoxytonως, 'Αμβλυνωπὸν: ut (Critias) ap. Athen. (432.) Πρὸς δ' ὅμμ' ἀχλὺς ἀμβλυνωπὸς ἐφίξει, [sed hodie ibi legitur ἀμβλυνωπὸς, et sic Schneider. Lex. Adde Æsch. Eum. 953. Wakef. 958. Abresch. Æsch. 2, 129. Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss.]

'Αμβλυνωπῆς etiam reperitur et ἀμβλυνωπὸς ap. Theophr. 3, 20. ubi, si mendum non est, ἀμβλυνωπῆς et ἀμβλυνωπὸς per sync. perdidisse v dicemus; ut ἀμβλύνωσω pro ἀμβλύνωσω. || Citatur vero et ἀμβλυνωπὸς αὐγαί ex Eur. (Rhes. 737.) Hebetes oculi, vel Cæcutientes; quæ scriptura si mendosa non est, ab ἀμβλύνω esse dicemus plur. ἀμβλυνωπῆς, si quidem a sing. ἀμβλυνωπῆς pro ἀμβλυνωπῆς plur. esset ἀμβλυνωπῆς, de quo modo dictum est. || Jam vero Hes. habet ἀμβλυνωπῆ, quod exp. τυφλή, Cæca, ap. quem nemo dubitare potest, quin ἀμβλυνωπῆ mendose scriptum sit παροξύτωνως pro ἀμβλυνωπῆ ὀξύτωνως, ut sit ἀμβλυνωπῆς, ἡ, ὄν, pro ἀμβλυνωπὸς, ἡ, ὄν. ["'Αμβλυνωπῆ, Lucian. Dial. c. 3." Kall. Mss. Porson. ad Eur. Med. 1363. "Wakef. Eum. 958. Abresch. Æsch. 2, 129." Schæf. Mss.]

"Αμβλῶ, ὠσω, Abortior, Abortivum pario, vel Abortum pario. 'Αμβλῶσαι, inquit Eust., τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ. Interimere infantem in utero. Usurpantur frequentius Ἐξαμβλῶ, et Ἀπαμβλῶ, quorum hoc ap. Plut. extat, illud ap. Aristoph. (N. 137.) et Plat.; sed pro ἀπαμβλῶσαι, ap. Plut. legitur etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, secundum Eust., mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono post Ἀμβλύνω, eos sequens, qui inde deducunt, || Ἀμβλῶ, i. q. ἀμβλύνω: nam Obtundo et Hebetō vertitur a Gaza. || Ἀμβλῶμαι, Hebetor, Hebesco. Theophr. H. P. 4. Ἐνια δὲ καὶ ῥιγῶσαντα νόσει, καθάπερ ἡ ἀμπελος ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου, Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλυνωπὸς κλημα, cujus ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῦνται. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. Hippocr. 240, 9.: "Ἀμβλῶ, Maxim. de Electt., teste Schneider. Lex. "Ἀμβλῶ, Mær. 62. et n.: ad 210. 257. ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.]

[* "Αμβλωμι, ἐτ' Ἐξαμβλωμι. Suid. "Ἡμβλω παραλόγως ἐκ πέρας ἤχθη. Οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια, τοῦτον ἀπέσφαξαν καὶ * ἐξήμβλω μὲν ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ ἀνοσίῳ, ἐπαύσαντο δὲ τοῦ δέους οἱ Δελφοί. 'Αμβλῶναι in Ms. J. Poll. 2, 17. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 210. Sic ἐξέτρω ab ἐκτρώσκω, Schneider. Lex. v. Ἐξαμβλῶσκω.]

"Αμβλωμα, τὸ, vel Ἀμβλωσις, ἡ, Abortio, Partus abortivus, Partus abortivi infautis, vel potius simpl. Abortivi: ἀμβλῶσεως κινδύνους, Greg. Abortionis pericula: Partus pericula, VV. LL.; non sine manifesto errore. || Dicitur autem ἀμβλωμα non solum pro ἀμβλωσις, sed etiam ἀμβλωθρίδιον, Abortivus fœtus, Eust. || Ἀμβλωμα et Ἀμβλωσις, Obtusio et Hebetatio; ut ἀμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Hebetatio oculorum. Apud Theophr. autem, ubi de vitibus loquitur, ἀμβλωσις ὀφθαλμῶν est Excæcatio oculorum. Alii Hebetationem vertunt. [Gl. Ἀμβλωσις Abortio. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209. Ælian. H. A. 1, 35.: "Ἀμβλῶσιμος, ἡ, ὄν, Maxim. de Electt. 275. ἡμαρ pro ἀμβλωμα, ut ἡμαρ ἐλευθέριον pro ἐλευθερία. Manetho 4, 413. * ἀμβλῶσις γυναιξί, falsa lectio. "Ἀμβλωμα, Thom. M. 318. Ἀμβλωσις, ad Timæi Lex. 107. Thom. M. l. c. Ἀμβλῶσιμος, ad Callim. 1, 171." Schæf. Mss. "Ἀμβλωμα, Aret. 4." Wakef. Mss. Apud eund. Aret. legitur et Ἀμβλωσμός: vide Ἀμβλωσμός.]

'Αμβλωθρίδιον, τὸ, i. q. ἀμβλωμα, Fœtus abortivus. A quibusdam vertitur Partus abortivus; sed partus abortivus est ipsa ἀμβλωσις, nisi quis Partum intelligat pro Ipso fœtu, non pro Ipsa pariendi actione. Videtur præcessisse ἀμβλωθρίον, deinde addita syllaba δι, dictum fuisse ἀμβλωθρίδιον demin. Quidam cum ἔκτρώμα confundunt: alii distinguunt, e quibus

est Eust. ἥ Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum, quod abortum provocat, vel ad provocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum, s. elidendum, ut loquitur Celsus. Ἀμβλωθρίδιον, inquit Suid., αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὰ διαφθαρέν. ἥ Ἀμβλωθρίδια etiam legitur ap. Hes. i. q. ἀμβλωθρίδια. Quamvis autem scriptura illa sine μ plane videatur ab omni etym. verbi, a quo deducitur, aliena: tamen ap. eum suo loco, sequendo seriem alphabeticam, posita est. [“Athenag. (Leg. 135. Decbair.) Τὰς τοῖς ἀμβλωθρίδιοις χρωμέναις, ἀνδροφονεῖν φασίν. Can. 92. in Trullo, Τὰς τὰ ἀμβλωθρίδια δίδουσαις φάρμακα, τῷ τοῦ φονέως ἐπιτιμίῳ υποβάλλομεν. Dicitur etiam adj. * Ἀμβλωθρίδειος, Theod.” Suicer. Mss. Saltem scr. Ἀμβλωθρίδιατος, et rectius * Ἀμβλωθρίδιατος. “Zonar. Expos. p. 55. D. Basil. ibid. p. 63. cf. Justel. ad Canon. Eccl. Univ. p. 165.” Boissonad. Mss. “Chrys. in Matth. Hom. 57. T. 2. p. 363. Βιαζομένους τὰ ἄωρα ἀμβλωθρίδια προενεγκεῖν γεννήματα των ἐχιδνῶν.” Seager. Mss. “Ἀμβλωθρίατος ὑπόθεσις, Aretæus (de C. M. A. 2, 11.)” Schneider. Lex. Vox est nihili contra analogiam formata: leg. Ἀμβλωθρίατος. “Ἀμβλωθρίδιον, Phrynich. Ecl. 89. 128. Thom. M. 318. Kuster. Aristoph. 54.” Schæf. Mss.]

[Ἀπαμβλώω, vide Nostrum in Ἀμβλώω. “Plut. Pomp. 447.” Kall. Mss.]

[Ἐξαμβλώω, vide Nostrum in Ἀμβλώω. Gl. Aborior. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209-10. “Aristoph. N. 137. Ἀπεριμερίμνω τὴν θύραν λελάκτικας, Καὶ φροντίδ’ ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, Et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti, Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας.” Seager. Mss. Ἐlian. H. A. 2, 25. Ἐξαμβλώωσιν αὐτοῖς ἡ σπονδή. Hippocr. 223, 23. “Thom. M. 318. Abresch. Æsch. 2, 127. Brnnck. Aristoph. 2, 72. Phrynich. Ecl. 88. 128. Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 7. Schol. Lucian. 1, 9. Timæi Lex. 107. et n.: Wessel. Diss. Herod. 151. ad Herod. 276. Hebetō, Plut. Mor. 1, 7.” Schæf. Mss. “Inutilis fio, Ἐlian. H. A. 97.” Wakef. Mss.]

“Ἐξάμβλωσις, (ἡ,) Abortus. Hippocr. de Nat. Inf. (33, 17.) Αἱ ἐξαμβλώσεις τῶν παιδίων, καὶ των λοχείων αἱ καθάρσεις. Affertur ET Ἐξάμβλωμα, (τὸ,) “pro eod. ex Artemid.” [45. “Nicephori P. CP. Disput. cum Leone Armeno e Theodoro Grapto 161. Combef.” Boissonad. Mss. “Phrynich. Ecl. 88. 128.” Schæf. Mss. “Ἐξάμβλωσις, Anaxag. 158.” Wakef. Mss.]

[Ἐπαμβλώω, vide Nostrum in Ἀμβλώω.]

Ἀμβλώσκω, i. q. ἀμβλόω, Suid. [Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 209-10. “Thom. M. 319. ad Mær. 62. ad Timæi Lex. 107.” Schæf. Mss.]

“Ἀβλώσκω, ap. Gazam legitur Gramm. 3., vide “turque idem esse, quod ἀμβλώσκω, sicut Ἀβλωθρίδιον i. q. ἀμβλ.” [Est ab * Ἀβλόω, de quo v. Schneider. Lex.]

“Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio s. infero, e Diosc.” [Vide Ἐξαμβλώω. “Geop. 1004.” Wakef. Mss.]

Ἀμβλίσκω, i. q. ἀμβλώσκω. Dicitur autem ἀμβλόω et ἀμβλίσκω eod. modo, quo ἀναλώω et ἀναλίσκω. Plato, (Theæt. 6. p. 149.) Καὶ εἰν νέον ὃν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. J. Poll. (4, 208.) ἀμβλίσκουσι δὲ, inquit, τὸ ἀμβλίσκειν ποιῶσι, φησὶν ὁ Πλάτων, i. e. Plato autem ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν, h. e. Faciunt abortivum parere, Faciunt abortiri. ἥ Ἀμβλίσκω etiam legitur ap. Hes. in ead. signif., itemque de vite dictum, fortasse in excæcationis signif.; nam mendo carere non videtur hic ejus locus: Ἀμβλίσκει, ἐξαπλοῦ κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμύελον. ἥ Ἀμβλυσκάνω, Idem, ap. J. Poll. [3, 49.] “Ἀμβλυσκάνω quoque, pro Abortior, et ἀμβλίσκω, afferunt VV. LL.” [Plut. Lyc. 3. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 290-10. “Ἀμβλίσκω, Thom. M. 318. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. ad Mær. 62. 210. 257. ad Timæi Lex. 107. Ἀμβλίσκω, Brunck. Soph. 3, 496. ad Mær. 210. 257.” Schæf. Mss. “Ἀμβλίσκω, Stob. 450. Ἀμβλίσκάνω, Max. Tyr. 179.” Wakef. Mss.]

[* Ἀπαμβλίσκω, Plut. Arato 32. καρπούς. Vide Ἐπαμβλίσκω.]

“Ἐξαμβλίσκω, i. q. ἐξαμβλώσκω, Abortior, Abor-

tum facio s. pario. Ἐlian. (H. A. 681.) Καὶ τὴν τῶν “τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν, i. e. ἐκτι-
“τρώσκειν, Suid.”

“Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρπούς, affertur pro Excutio
“immaturos fructus, Reddo præcoces fructus.” [Re-
spicitur Plut., quem vide in Ἀπαμβλίσκω.]

BAITΩ, Mergo, Immergo, Arat. τὰ μὲν εἰς κεφαλήν μάλα πάντα βάπτων ὠκεανοῖο. Pro quo Cic. His caput et superas potis est demergere partes. ἥ Item Tingo, quod fit immergendo, Od. I. (391.) Ὡς δ’ ὅτ’ ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἦε σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει. Epigr. ἐς ὕδατα κροσσὸν ἔβαψε, Immersit. Diosc. 1. βάπτειν τρίχας. Sic ap. Lucill. Epigr. τὰς τρίχας βάπτειν, et τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Soph. (Aj. 95.) βάπτειν ἔγχος, Inficere, Imbuere. Luc. (16, 24.) nova constr. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Ut intingat extremum digiti suum in aquam. ἥ Lavo, πλύνω, Suid. ex Aristoph. Βάπτειν etiam neutr. navis dicitur ap. Eur. pro ἔφαλος γίνεσθαι, Or. (706.) Καὶ ναὺς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν. ἥ Schol. Nicand. exp. etiam ἀρόμαι et γεμίω, Haurio, Impleo, hauriendo sub.: A. (514.) Ἡ ἐν γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιωμένην, θαλερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεύχαις Ἡ ἀττὴν ἄλα βάπτει. Sed melius convenire videtur posterior exp. Euripidi Hec. (610.) Βάψας ἐνεγκε κ. τ. λ. Pass. Βάπτομαι, unde βεβαμμένος, et βάμμα. [Gl. Βάπτω Inficio, Tingo, Fuco, Imbuo. Βάπτεται Fucatur. Βεβαμμένος Infectum, Tinctum. Βέβαμαι, βέβασμαι, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Βάπτοι pro βάπτοιτο, Arat. D. 126. Βάψομαι, Athen. 166.: 480. Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυρεῖ. Hippocr. 468, 50. 469, 52. 553, 31. Plato Tim. 3, 73. Herod. 2, 47. 7, 67. Lucian. 380. 982. 983. Tox. 630. Cynic. 1106. Aristoph. I. 520. Aristot. H. A. 5, 15. Athen. 48. Aristoph. Ἐκκλ. 216. “Fischer. Ind. Palæph. Mær. 263. et n.: Bernard. Reliq. 76. ubi et de confus. cum ἀπτομαι: Thom. M. 606. ad Charit. 693. 711. Musgr. Herc. F. 929. Wakef. Phil. 324. Jacobs. Anth. 7, 157. 213. 8, 307. 9, 197. 412. 461. 10, 267. Wakef. S. C. 4, 35. 82. Huschk. Anal. 226. Porson. Phœn. 1594. Brunck. Aristoph. 2, 14. 3, 153. Fr. 240. Haurio, Locella ad Marbod. 162. Pereo, de navi, Valck. Diatr. 235.: Immergo, sc. glutidum, Phœn. p. 530. Ruhnck. Ep. Cr. 69. 71. Heringa Obs. 55. Tingo, Valck. Callim. 193. ἐκ κύκπου, Adonias. p. 368. Conf. cum κάμπτω, Brunck. Apoll. R. 13. Βάπτω, vas, aquam, Valck. Hippol. p. 180. Becki ad h. l., Scal. ad Theocr. 5, 127. B. πύρε, Wakef. ad Mosch. 1, 29.” Schæf. Mss.]

[* Βαπτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 291.” Kall. Mss.]

Βάμμα, τὸ, Tinctura, s. Id ipsum, quod tinctum est: χρώμα, Hes. Plato de LL. 12. Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ’ ἡ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cic. de LL. 2. Tincta vero absint, nisi a bellieis insignibus. Βάμμα Σαρδιανόν, i. e. τὸ φοινικεῖον, a Sardo insula, in qua purpuræ celebres fiebant: Proverbialiter accipitur pro Plaga, de quo ap. Suid. Est etiam i. q. ἔμβαμμα, h. e. Intinctus, quo Plin. utitur, i. e. Liqueor, iu quo panem vel opsonia intingimus. Salsamentum, VV. LL. Diosc. 3, 94. de Radice Læserpitij, Εὐστομος δὲ ἐστὶ μὲν γινόμενῃ καὶ εἰς βάμματα, καὶ εἰς ἄλλας: ubi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus jusculentaque. Nicander A. (49.) πηγάνον τε πίοις ἐνὶ βάμμασι σίμβλων: ubi Schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν: et, si solum sine adjectivone ponatur, signif. Acetum. [Gl. Infectus, Infectio; Tinctura. Fischer. Ind. Palæph. Nicander Θ. 87. 622. “Toup. Opusc. 1, 541. Thom. M. 606. Jacobs. Anth. 9, 158. B. Σαρδιανικόν, Casaub. ad Athen. 98.” Schæf. Mss. “B. σίμβλων, Mel, Nicander A. 49. Proprie Acetum, Schol. ibid. 50.” Wakef. Mss.] “Βράμμα, VV. LL. afferunt cum hoc Nicandri A. (49.) testimonio, χαμελαῖης βλάστην πηγάνον τε πίοις ἐνὶ βράμμασι σίμβλων. Sed scr. βάμμασι, e vet. etiam et Ms. Cod. auctoritate.” [Vide Βάμμα.] “Βαμμάτων, τὸ, Demin.: ut Athen. 9, (16.) Πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐν βαμματίοις γλαφυροῖς

"στ." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Βαμματικός, (ή, όν,) Suid. v. Κηκίς." Boissonad. Mss.]

Βάψις, εως, ή, q. d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi actus : βάψις χαλκού καὶ σιδήρου, Temperatura æris et ferri. Citat J. Poll. (7, 169.) ex Antiphonte. [* Βάψιμος, Jambl. V. P. 76. Schneidero est ό, ή, non η, ον. * Πελεθόβαψ, ό, ή, Cognomen Theodori Comici, Hesych. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 611. "Βάψις, ad Diod. S. 1, 238. Jacobs. Animadv. 284. Βάψιμος, ad Timæi Lex. 77. Valck. Callim. 193. Πελεθόβαψ, ad Mær. 311." Schæf. Mss.]

Βαπτός, (ή, όν,) Tinctus, sc. colore aliquo. Aristoph. II. (530.) Οἶθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμήσαι ποικιλομόρφων. ["Βαπτὰ ἱμάτια ap. Aristoph. I. c. intelliguntur Vestes nuptiales; ap. Hegesipp. vero Comicum, Athen. 7, 290. Fnebres, Atratas vestes intelligunt." Schweigh. Mss.] Sic e Plat. citatur βαπτὰ χρώματα, Colores : ex Eur. (Hipp. 123.) βαπτὰν κάλπισιν παγὰν, Fontem hauriendum situlis; nam et βάπτω in ea signif. supra habuimus. || Est etiam Nom. propr. ap. Plut. || Etiam Lapis est s. Gemma bituminosa, molli odore prædita; sic dicta e tinctura, quamvis Plin. non exp. quo colore fuerit tincta : sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. ET Βάπτρια, ή, Tinctrix. J. Poll. (7, 169.) ex Eupol. AT Βάπτται, οί, in VV. LL. Fucati. Item, Sacerdotes quidam, Aristoph. Suid. et Politian. Misc. Item nom. Comædiæ Eupolidis, Politian. ibid. cap. 10. [Gl. Βαπτός Tinctus. Βαπτών Tinctile, Tinctum. Βάπτης Tinctor. Juvenal. 2, 59. Βαπτός, Aristoph. O. 288. Lucian. de Mor. Philos. p. 18. J. Poll. 4, 120. 10, 32. Diod. S. 5. p. 213. Strabō 4. p. 302. "Valck. Hipp. p. 180., Beck. ad h. l., Scal. ad Theocr. 5, 127. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 64. ad Lucian. 1, 248. Βάπτης, Platonius, Thom. M. 867. Rubnk. ad H. in Cer. 200. ad Timæi Lex. 230. Βάπτρια, Toup. Opusc. 1, 541." Schæf. Mss.]

*Αβαπτος, ό, ή, nt άβαπτος σίδηρος, Non temperatum ferrum, ab a priv. et βάπτω, Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, temperatur : άβαπτος, άστόματος, Suid., i. e., ut opinor, οὐκ έχων στόμωμα : quod de ferro dici solet. Apud Hes. legitur, άβαπτος, άστομώτατος : male, meo quidem iudicio : ac leg. credo άβαπτος, άστόματος : άβαπτότατος, άστομώτατος : ut et ap. Suid. Varinus hæc habet præterea, nescio unde descripta, Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀργυρώσεων.

[* "Αυτόβαπτος, (ό, ή,) Const. Manass. Chron. p. 24. in var. lect. : * Έρυθρόβαπτος, 4(=7.) * Φονόβαπτος 30 (=57. Meurs.) * Ανθρόβαπτος, Amat. 9, 46." Boissonad. Mss. * Φοινικόβαπτος, Æsch. Eum. 1031. et Wakef.]

[* "Ιοβάπτης, ον, ό, Gl. Violarius. * Τριχοβάπτης, Zonar. ad Can. 96. Conc. 6. in Trullo 205. "Ad Hes. 1, 1682. n. 30." Dahler. Mss. Cf. Τριχοπλάστης.]

[* "Βαπτηρία, Themist. Or. 4. p. 61." Kall. Mss.] Βαπτικός, (ή, όν,) Tinctilis, VV. LL.

¶ Βαφή, ή, Immersio. Soph. Aj. (650.) Κάγώ γὰρ ός τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, Βαφή σίδηρος ός. Item Tinctura, Color. Philostr. Ep. "Ἴνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr. C. P. 1, 24. Βαφήν ἀποβεβληκότα. At Plut. Τὴν βαφήν οὐκ ἀφιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δεινσοποιὸν οὔσαν, metaph. dixit pro Macula. Item Color fucatus. Philostr. Ep. 39. Ζωγραφίαι παρεῶν καὶ χειλέων βαφαί. Sic Herodian. (5, 6, 24.) Φύσει δὲ τὸ πρόσωπον ὠραῖον ὑβρίδων βαφαῖς ἀσχήμου. Simili fere modo Plut. Pericle dixit, βαφή ρητορικῇ. ["Clem. Alex. Pæd." Routh. Mss. Glossæ : Βαφή Tinctura, Infectus, Infectio, Fucatio. Lucian. 2, 198. "Ανθὴ ἀποβεβληκότα τὴν β. Aretæus 8, 13. 'Αναπνοῆς ἐς μετὰδοσιν ρηίδην βαφῆς. Schneider. Ecl. Physic. 95. "B. ferri, Schol. Soph. Aj. p. 148. ; Lobeck. p. 317." Schæf. Mss. "Vigor, Plut. 2, 650." Wakef. Mss.]

[* Αβαφής, ό, ή, Falsa lectio pro αναφής, Plut. Symp. 3, 3. 650=8, 577.]

[* Ατριβαφής, ό, ή, Nuper tinctus, Synes. 183. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

PARS X.

A [* Αυτόβαφής, ό, ή, Nonn. D. 30. p. 770.] [* "Διβαφής, (ό, ή,) Inc. Exod. 25, 4." Kall. Mss.] [* Έρυθροβαφής, ό, ή, Eust. 5, 29=6, 8=15. Ed. Flor.] [* Έτεροβαφής, ό, ή, unde * "Έτεροβαφέω, Suid." Kall. Mss.]

[* Εύβαφής, ό, ή, unde * Εύβαφής, Suid. 1, 470. "Toup. Opusc. 2, 69. Bergler. Alciph. 191." Schæf. Mss.]

[* Ημιβαφής, Nonu. D. 1, 358.]

[* "Θαλασσοβαφής, (ό, ή,) Epiph. de Gemmis, Braun. de Vest. Hebr." Kall. Mss. * Θαλασσοβαφέω, Philo de 7 Mirac. 2. Τοῖς διὰ τῶν κογχυλίων θαλάσσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦντα, pro τοῖς θαλασσοπορφύροις. "Θαλασσοβαφής, Schol. Od. Z. 53." Wakef. Mss.]

[* Θερμοβαφής, ό, ή, Theophr. de Odor. 445. Cf. Ψυχροβαφής.]

[* "Ιρβαφής, ό, ή, Athen. 42. 52. "Ιοβαφή καὶ πορφύρα. Barker. ad Etym. M. 1118. n. Eust. 762, 24. "Ad Charit. 545." Schæf. Mss. * "Ιοβαφέω, Schol. Nicandri O. 512." Wakef. Mss.]

B [* Καρυοβαφής, ό, ή, Etym. M., Hes. ap. Schneider. Lex. quem vide. "Zeun. ad Xeu. K. II. 740." Schæf. Mss.]

Κοκκοβαφής, et Κοκκινοβαφής, ό, ή, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus; erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plin. Citatur ex Athen. [Κοκκινοβαφής, 196. "Κοκκοβαφής, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 235. Leo Diac. 53. J. Poll. sæpius." Kall. Mss. Ælian. N. A. 17, 38. p. 959. Theophr. H. P. 3, 6. "Heliad. Ætb. 467. Philostr. 114. Hes. v. Κοκκοποιόν." Wakef. Mss.]

"Κολλοβάφιν, Hesychio τὰ * κολλοβαφή, Glutino "tincta."

Μελαμβαφής, ό, ή, Niger e tinctura, VV. LL. : s. Nigro colore imbutus. ["Heyn. ad Apollod. 1050. Brunck. ad Æsch. Pr. 219. Jacobs. Animadv. 161. Porson. Phæn. 1024. Brunck. Soph. 3, 441." Schæf. Mss.]

[* Μηλοβαφής, ό, ή, Melinus, Philo de 7 Mirac. 2. p. 8.]

[* "Ούρανοβαφής, (ό, ή,) Nicet. Paphl. p. 3. (in Martyrum Triadi 1666. Ed. Combef.)" Boissonad. Mss.]

[* Πολυβαφής, ό, ή, Æsch. Pers. 274.]

[* "Ροδοβαφής, (ό, ή,) Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 705." Boissonad. Mss.]

[* Υγροβαφής, ό, ή, Nonn. D. 2, 413. 8, 142. : 22. p. 612.]

[* Φοινικοβαφής, ό, ή, i. q. φοινικόβαπτος, Philostr. Ep. 27. Schol. Aristoph. A. 319.]

Αβαφος, ό, ή, Non tinctus, [Gl. Intinctus.]

Διβαφος, ό, ή, Bis tinctus, ut διβαφος πορφύρα : q. v. et Plin. utitur 9, 39. Dibapha tunc dicebatur, quæ his tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpuræ tinguntur. Cic. quoque ad Cæl. (ad Div. 2, 16, 19.) scribens, eleganti joco, Curtius, inquit, noster διβαφον cogitat : sed eum infector moratur. [Horat. Carm. 2, 16, 35.]

Όξύβαφος, s. Όξύβαφον, et Όξύβάφιον, Acetabulum : άγγεῖον δεχόμενον όξος, Athen. 2, (64. 67.) exp. Proprie dictum fuit Vasculum, in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos : J. Poll. vero ἐμβάφια, κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et όξύβαφα inter άγγεῖα quoque ήδυσμάτων ή βρωμάτων commemorat : addens mox, όξύβαφα olim vocata etiam τὰ ὑποδεχόμενα τὰς λάττας, seu, ut quidam emendant, τὰς λατάγας : et alibi scribens όξύβαφα non solum dici ἐπὶ τῶν κοτταβικῶν, verum etiam ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδωδὴμην χρεῖαν, sicut Aristoph. O. (361.) Όξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβῶν, ή τρυβλίον : et in Phrynichi Musis, Κὰν όξύβάφων τρεῖς χοίνικας ή δύο' ἀλεύρων. Hinc ad Mensuræ nom. translatum est, quæ quartam Heminae partem contineret, τέταρτον κοτύλης, ut Gr. loquuntur : h. e., ut Bud. de Asse scribit, 24 Drachmas, i. e. Quadrantale. Όξύβαφον VV. LL. scribunt vocari etiam, similiter ut κοτύλην et κοτυληδόνα, ab Anatomicis, Sinus profundiores ossium capita excipientes : observari autem ejusmodi cavitates atque acetabula in coxendicis osse maxime, et in eo, qui cymbam refert figu-

ra: unde ei'et nomen. ["Ὁξύβαφον, Clem. Alex. Pæd. 188." Routh. Mss. Suid. v. Διοκλῆς. "Ἐξ ὀξύβαφίων κεραμέων ἐπινόμεν, Antiph. ap. Athen. 446." Strong. Mss. Adde 494. Glossæ: 'Ὁξύβαφον' Acetarium. 'Ὁξύβαφον' Acetabulum. Lex. Polyb. Bekkeri Phrynichus: 'Ὁξύβαφον' διὰ τοῦ υ, παρὰ τὸ ὀξύ, καὶ οὐ παρὰ τὸ ὄξος σύγκειται, καὶ ὀξύγαρον, καὶ οὐκ * ὀξόγαρον. Διηλοῖ δὲ τὸ ὀξύ κατὰ γένος ποιότητα πᾶσαν ὀξεῖαν, ἢ γευσιν, ἢ σχῆμα, ἢ ὄψιν, ἢ πᾶν ὁτιοῦν ἦκον εἰς ὀξύ ὡς εἶναι καὶ τὸ ὄξος εἶδος τοῦ ὀξέος. 'Ὁξύβαφος, ὀξόβαφος, Barker. ad Etym. M. 953. "Ὁξύβαφον, Jacobs. Anth. 9, 479. Aristoph. Fr. 222. ad Lucian. 2, 325. Casaub. ad Athen. 141." Schæf. Mss. "Ὁξύβαφος, Lucill. 64." Wakef. Mss.]

[* Πτελοβάφος, ὁ, ἡ, Gl. Plumarius.]

[* Χλοηβάφος, ὁ, ἡ, Falsa lectio pro Χοληβάφος, quod vide.]

[* Ψιλοβάφος, ὁ, ἡ, Gl. Plumarius. Barker. ad Etym. M. 1103.]

Βαφικὸς, (ἡ, ὄν,) Tinctorius. UNDE Βαφικὴ, ἡ, sc. τέχνη, Tinctoria ars. [Plut. 228. Lucian. Pseudom. 479.]

Βαφεὺς, ἑὸς, ὁ, Tinctor. [Plut. Pericle 12. χρυσοῦ. Glossæ: Βαφεὺς Infector, Tinctor. * Βαφεῖον Infectorium. Eust. in Od. A. p. 54, 18. 365, 3. Chrys. Hom. 29. in Act. p. 777.: * Ἀνθοβαφεὺς, ὁ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 316. Vide supra 2043. c. "Βαφεὺς, Mær. 122. et n." Schæf. Mss.]

[* Ἀναβάπτω, Cocch. ad Oribas. 93." Kall. Mss. "Theod. Prodr., in Notit. Mss. T. 8. p. 119." Boissonad. Mss.]

Ἀποβάπτω, Intingo, Immergo leviter. Diosc. 5. Ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel Immergens in aquam. || Ἀποβάπτομαι, pass. unde ἀπεβάφθη, Athen. (329.) "Ὅστις ἐν ἄλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη: [409. Gl. Distingo. Eust. in Od. A. p. 33, 51. Diod. S. 4. p. 153. Herod. 4, 70. Hippocr. 405, 22. 536, 25. "Bernard. Reliq. 77. Jacobs. Anth. 11, 181. Kuster. Aristoph. 123. Brunck. 3, 147. Fr. 259." Schæf. Mss. * Ἀπόβαμμα, (τὸ,) Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 52. (Notit. Mss. 6, 547.)" Boissonad. Mss. "Schol. Nicandri A. 51." Wakef. Mss.]

[* Ἐναποβάπτω, Hippocr. 913.]

Ἐμβάπτω, Immergo, Intingo. Aristoph. N. (150.) Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὴν πόδε. Xen. K. Π. 2, (2, 1.) "Ὅφον δ' ἐστὶ αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι. Athen. (367.) ex Aristoph. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; Eis ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἄλας: ubi act. sumitur. UNDE Ἐμβαμμα, τὸ, 12, Intinctus. Einhamma etiam Colum. et Ulp. vocant. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, VV. LL. AT Ἐμβάφιον, τὸ, Vas, in quo intingitur. Galeno ap. Hippocr. i. q. ὀξύβαφον: sicut Nicandri quoque Schol. κύμβον scribit appellari et κυμβιον, et ἐμβάφιον, et ὀξύβαφον. J. Poll. vero inter ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, una cum κελαρίοις, λεκανίοις, τρυβλίοις et ὀξύβαφοις connumerat. AT Ἐμβαφαίαι αἱ λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει. Hes. [Gl. Ἐμβάπτω Inficio, Imbuo, Intingo. * Ἐμβαπτεύω, pro eod., Archestr. ap. Athen. 327. ubi Porson. Advers. 101. ἐμβάπτειν καὶ ἐπείγειν: (sic ἐμβάπτεο, Nicander A. 462. ubi Ms. ἐμβάλλεο.) * Ἐμβαμμάτιον, τὸ, Anthippus Comicus ap. Eund. 404. "Ἐμβάπτω, Wakef. S. C. 4, 35. Ἐμβαμμα, Zeun. ad Xen. K. Π. 35." Schæf. Mss. "Ἐμβάφιον, Vas, Herod. 2, 62. Nicander Θ. 527." Wakef. Mss.]

[* Ἐπεμβάπτω, UNDE ap. Nicet. Ann. 20, 5. * Ἐπεμβάμμα, τὸ, i. q. ἔμβαμμα. * "Ἐπεμβαφίζω, Hes." Wakef. Mss.]

[* "Μελεμβαφῆς, (ὁ, ἡ,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef. * Χρυσεμβαφῆς, Codin. Orig. p. 19. * Χρυσεμβάφος, 36." Boissonad. Mss. "Suid. v. Βασιλική." Wakef. Mss. Statua auro superfusa, i. e. aurata, Salmas. ad H. A. Scriptt. 2, 343. Suid. 1, 421. ἀγαλμα. * "Μελεμβαφῆς, (sic,) Montf. Palæogr. 310." Kall. Mss.]

Ἐπιβάπτω, Immergo, Intingo. [Hippocr. 496, 18.]

Καταβάπτω, Demergo, Obruo, [Lucian. Imag. 595. * "Κατάβαπτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 80.

110. 133. (504. 561.)" Boissonad. Mss. * "Καταβαφῆ, Theophil. de Urin. p. 90. Guid." Schæf. Mss. "Καταβάπτω, Geop. 1, 541." Wakef. Mss.]

[* Μεταβάπτω, Plut. Lys. 3, 24. "Ὁξεῖ μεταβαπτόμενον ἐκ πυρὸς νόμισμα. "Tinctura muto, Chrys. Hom. 118. T. 5. p. 762. Μεταβάπτεται καὶ τὸν ἄερα τὸ κάλλος εἰς χρυσὸν ἢ εἰς πορφύραν. Lucian, 578. 747. 802." Seager. Mss.]

[* "Παραβάπτω, Simul vel Juxta tingo, Plut. Phoe. (28.) 1384. HSt. Περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας αἱ ταινίαι μὲν, αἷς περιελίττονται τὰς μυστικὰς κοίτας, βαπτόμεναι, θάψινον ἀντὶ φοινικοῦ χρώμα καὶ νεκρῶδες ἀνηνεγκαν, δὲ μεῖζον ἦν, τὰ παραβαπτόμενα τῶν ιδιωτικῶν πάντα τὸ προσῆκον ἄνθος ἔσχευ." Seager. Mss. * Παραβαφῆ, ὁ, ἡ, Hes. v. Παραλουργεῖς.]

[* "Προβάπτω, Nicander A. 459." Wakef. Mss.]

[* Ὑποβάπτω. Gl. Ὑποβεβαμμένος Subfectus.]

¶ Βαπτίζω, Mergo s. Immergo, ut quæ tingendi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. (6, 633.) Τὴν περιμάκτριαν κάλει γραυν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic Alex. Aphr. βεβαπτισμένος, pro Immersus. Bud. exp. etiam Intinctus. || Mergo, i. e. Submergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo 6. Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ζῶντων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Basil. 256. Τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτίζομένοις συμπάσχοντες. Naz. de Sanct. Bapt. Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. Ut autem Lat. aliquem aqua obrutum dicunt, i. e. Submersum, itidemque Vino obrutum pro Bene appetum et ad ebrietatem usque, necnon Obrutum aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: sic et Græcos suo βαπτίζεσθαι metaph. usos esse comperio. Plato Symp. 3. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Euthyd. (17. T. 1. p. 277.) Καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτισόμενον τὸ μεράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτό, μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσειε, Argumentis sophisticis obrutum. Plut. (5, 633.) Πεντακισχλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. || Βαπτίζω, Abluo, Lavo. Marc. 7, 4. Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, εἰν μὴ βαπτισῶνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, 38. Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. || Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum, qua Christo initiamur, nom. suum retinet; nam Baptizare dicimus, et qui Lavare s. Abluere pro Baptizare, itidemque Ablutionem s. Lotionem pro Baptismo s. Baptismate, dicere ausi sunt, explosi jure optimo fuerunt. Cyprian. tamen cum alibi, tum in quadam Ep. ad Cæc. certo, ut opinor, consilio, pro βαπτίζοντες dixit Tingentes: nam hæc Matth. (28, 19.) Μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, interpr., Docete omnes gentes, tingentes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertull. magistrum suum, qui non solum Tingere, sed et Intingere interpr. Quibusdam tamen v. Gr. hac de re dictum Latino Mergere interpr. magis placuit. Atque adeo idem Tertull. de Cor. Mil. magis proprie interpr. Mergitare, servata propter trinam in baptismo immersionem, forma, quam frequentativam Gramm. vocant: sicut a βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur. [Gl. Mergo. Βαπτίζετο, act. signif., Nonn. Jo. 35, 7. Polyb. 1, 51. 3, 72. Joseph. A. J. 9, 10. Vita 3. B. J. 4, 3. Strabo 421. 982. Athen. 221. 472. Lucian. 853. Plut. Alex. 67. Greg. Cor. 560. "Musgr. ad Hipp. 364. ad Charit. 243. 292. 307. ad Diod. S. 1, 84. 417. 2, 143. Thom. M. 335. Jacobs. Anth. 6, 327. Plut. Alex. p. 162. Schm. Lobeck. Aj. p. 347. ἀγνοίᾳ, Jacobs. Anth. 12, 139." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 3. μέθη, Philo J. 896. συμφορᾷ, 186. Joseph. A. J. 10, 9, 4. ὑπνῳ. Heliod. 192. Βεβαπτισμένος εἰς μέθην, Joseph. 452, 41." Wakef. Mss.]

Βαπτισμός, (ὁ,) ET Βάπτισμα, (τὸ,) Mersio, Lotio, Ablutio, i. e. Ipse mergendi, item lavandi, s. abluendi actus. Marc. 7, 4. Βαπτισμοὺς ποτηρίων, καὶ ξεστῶν, καὶ χαλκίων, καὶ κλινῶν. Item Baptisma, servatō nomine ap. Christ. Scriptt. ET Βάπτισις, (ἡ,) e Luciano affertur pro Lavacro. ET Βαπτιστήριον, (τὸ)

Lavacrum. Plin. (Ep. 2, 17, 11, 5, 6, 25.) Cella frigida, in qua baptisterium amplum et opacum. Vide et Vitruv. [Sidon. Apollin. Ep. 2, 2. Βάπτισις, Sozom. H. E. 7, 10.]

Βάπτισις, (δ.) Qui immergit, Qui abluit. Pharisæi ab Just. M. βάπτισταὶ dicti sunt peculiari epith. ab illa consuetudine, de qua Marc. 7, agitur. Et Ἰωάννης ὁ βάπτιστής in Evang. q. d. Baptizator. Et Ἀναβάπτιστής, q. d. Rebaptizator. Est autem hodieque Anabaptistarum Secta diabolica passim nota. Et Καταβάπτιστής, de quo in Καταβάπτιστω. [* “Ἡμεροβάπτιστής, Const. Apost. 2, 23. de Gestis Petri s. 26.” Kall. Mss.]

[* Βάπτιστος, ἡ, ὄν, UNDE] Ἀβάπτιστος, ὁ, ἡ, Immersibilis, Qui mergi nequit; nam βάπτιστω est Mergo, 3 sing. præter. pass. βεβάπτισται: unde ἀβάπτιστος, præfixo a priv. Pind. (Π. 2, 145.) hoc epith. Suberi tribuit. Plut. (8, 735.) Σώματος ἀβάπτιστον, καὶ ἐλαφροῦ. || Ἀβάπτιστον, τὸ, Subst. Terebella, Chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectum fuisse ajunt, ut altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet. [Vide Τρύπανον. “Sensu Christiano, Non baptizatus, Theod. Diac. Acroas. 4, 107. Ἀβάπτιστον κάλλος, Const. Manass. Chron. p. 24 (= 46. Meurs.)” Boissonad. Mss. Theophyl. in Matth. 83. (* Νεοβάπτιστος, in 1 Tim. 3, 6.) Chrys. 7, 423. Anal. 2, 24.]

[* “Ἀναβάπτιστω, Epiphan. Τοὺς ἤδη βαπτισθέντας, Can. 19. Conc. Nic.” Churchill. e Suicer. Mss.]

[* Διαβάπτισσομαι, Polyæn. 4, 2, 6. πρὸς τινα. * Συνδιαβάπτισσομαι, Dem. 782 (= 496 = 3, 174. Tanchn.) Par pari refero, Injurias alias aliis repello, Reisk. Καθ’ ἓνα ὑμῶν δίκην λαμβάνει συκοφαντῶν, εἰσπράττων, αἰτῶν ἀργύρια· οὐχὶ μὰ Δία τοὺς λέγοντας, αὐ· οὗτοι γὰρ ἐπίστανται τούτῳ συνδιαβάπτιζεσθαι· ἀλλὰ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τοὺς ἀπείρους.]

Ἐμβαπτίζω, Immergo. Metaph. ap. Synes. Ep. 57. Καὶ τὴν ψυχὴν ἔμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων: de Somn. Καὶ ὁ νους ἂν ἔμβαπτισθεῖ τῷ ἡδεσθαί. [Gl. Intiugo. “Plut. Sulla 852. HSt.” Seager. Mss. “Synes. 45. 194.” Wakef. Mss.]

Ἐπιβάπτιστω, Intingo, Immergo. [“Schol. Pind. N. 9, 121. Joseph. 1024.” Wakef. Mss.]

Καταβάπτιστω, Submergo. Item Obruo: ut exp. Bud. ap. Alex. Aphr. Probl. 4. At Καταβάπτιστής a Greg. βάπτιστῇ opp. [Alciphro 2, 3. p. 238. Τὸ ἔην μοι καταβάπτισθήσεται. Achill. Tat. 1. p. 11. Τὸ ἐξαίφνης ἐκκλήττει τὴν ψυχὴν καὶ κ. * Καταβάπτιστήριον, τὸ, Act. 5. Conc. sub Menna 649. * Ἀκαταβάπτιστος, ὁ, ἡ, Theophyl. 1. p. 355. “Καταβάπτιστω, Wakef. S. C. 4, 123.” Schæf. Mss. “Chrys. p. 55. Eust. Ism. 198.” Wakef. Mss.]

[* Παραβάπτιστω, UNDE * Παραβάπτισμα, τὸ, Baptismus adulterinus, et * Παραβάπτιστής, ὁ, Arriani Epict. 2, 9. p. 192.]

[* Προβάπτιστω, Clem. Alex. 974, 21. * Συμβαπτίζομαι, Heliod. 4, 20. τῷ πάθει. “Ad Charit. 307.” Schæf. Mss.]

“ΒΑΡΑΘΡΟΝ, τὸ, ab Hes. exp. ὄρυγμα, βάθος, γῆς βόθρος, Fossa, Profunditas, Fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de Fossa aut hiatu terræ profundiore, ut et Lat. Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit τὸπος βαθύς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐνεβάλλοντο καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ, ut Spartæ eis τὸν Κεάδαν, Suid. Sic Harpocr. quoque tradit fuisse ὄρυγμα, eis δὲ οἱ τῆς Ἰπποθωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον, Fossam profundam, in quam Hippothoontidis tribus δῆμος conjiciebat eos, qui morti essent adju dicati: ut et Xen. E. 1. p. 264. Ἐὰν καταγνῶσθῃ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Aristoph. N. (1450.) Οὐδέν, σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβάλεῖν. Ἐς τὸ βάραθρον, μετὰ Σωκράτους: Π. (431.) Οἴκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται, Igitur superest tibi hoc unum, ut in barathrum deturbere. Ubi Schol. quoque tradit, βάραθρον Athenis fuisse χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινόν, ἐν ᾧ τοὺς κακοῦργους ἐβαλλον: ipsumque habuisse ὀγκύνους τοὺς μὲν ἄνω, τοὺς δὲ κάτω, πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλλό-

“μενα ἀφανῆ ποιῆσαι. Unde et Plut, Coriolano, “Ἀνθρώπους πένητας ὥσπερ εἰς βάραθρον ὠθεῖν, ἐκπέμποντας εἰς πόλιν ἀέρος τε νοσηροῦ καὶ νεκρῶν ἀτάφων γέμουσαν.” [“Ἐς τὸ βάραθρον ἐσβάλλειν, Herod. 7, 133. Athen. 7, 303.” Schweigh. Mss.] “Demosth. “metaphorice pro Exitio s. Pernicie h. v. usurpavit, “ut Harpocr. annotat.” [“Clem. Alex. 51.” Wakef. Mss.] “Sed et pro Herba accipi tradunt: qua de re “in Βράθῳ infra dicitur. UNDE Βαραθρώδης dicitur “Qui barathro similis est, Profundæ nimirum altitudinis et voraginosus. Plut. Lycurgo, Ἀπέπεμπον “eis τὰς λεγομένας ἀποθέτας, παρὰ Ταύγετον, τὸν βα- “ραθρώδη τόπον.” [* Βάραθρος, ὁ, Ammon. 29., Valck. 42.: * Βάραθρα πεδία Αἰγύπτου, Tzetz. Exeg. in Il. 10. * Βαραθρόω, Cyrill. c. Jul. 6. p. 188. Glossæ: Βάραθρον Vorago, Tartarus. “Βάραθρος, Valck. Adonias. p. 311. Thom. M. 140. ad Herod. 405. Βάραθρον, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 65. 72. Timæi Lex. 60. et n.: Ammon. 29. Thom. M. 140. Bergler. Alciphro. 397. 451. T. H. ad Aristoph. Π. p. 417. Aristoph. Fr. 250. Heindorf. ad Plat. Gorg. 241. Locus ap. Athenienses, ad Herod. 563. Brunck. Aristoph. 1, 178. Conf. cum Βάθρον, T. H. l. c. ad Strab. 6. p. 683. Βάραθρα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 55. ad Diod. S. 2, 118. 459. Βαραθρώδης, ad Herod. 588.” Schæf. Mss. “Appian. 1, 560.” Wakef. Mss. “Strabo 14, 4. T. 5. p. 412.” Boissonad. Mss. “Βάραθρον, de Ornamento muliebri, Aristoph. ap. Clem. Alex. Pæd. 244. J. Poll. 5, 261.” Kall. Mss.]

“Βέρεθρον, τὸ, Att. pro βάραθρον dici tradunt: id “autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu “patens: et ut plurimum cœnosus. Il. Θ. (13.) “Ἡ μιν ἐλὼν ῥίψω εἰς Τάρταρον ἡρώεντα, Τῆλε μάλ’ ἤχι “βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Ubi terra profun- “dissimo hiat barathro. Sic Apoll. R. ἐξ Αἴδαιο “βερέθρων. Utitur et Theophr. H. P. 3, 1. Φρα- “χθέντων τῶν βερέθρων, Obstructis barathri faucibus, “nimirum ὑπὸ τοῦ καταποθέντος τόπου. DICTUR “Βέθρον quoque pro βέρεθρον, per sync., Etym.: qui “Cratetem et Euphor. auctores citat.” [Βέρεθρον, Ionice, Pherecydes ap. Schol. Apoll. R. 3, 62. “Valck. Phœn. p. 748. Jacobs. Anth. 8, 104. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 56. Heyn. Hom. 5, 413.” Schæf. Mss. * “Βερεθρίωσι μελάθροις, Tzetz. Posth. 134. vox haud dubie corrupta.” Friedemanu. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348. Nobis leg. videtur * Βερεθρίωσι, a βερέθριος, α, ὄν. * Εὐρυβερέθρος, ὁ, ἡ, Tzetz. Hom. 474. * “Ὑπερβερέτριος, Murator. Inscr. p. 117.” Kall. Mss.] “Βέεθρον, Hesychio βάθος; haud scio, an mendose pro βέρεθρον. Nam serie sua positum est, et “paulo ante τοῦ βέρεθρον quoque facta ab eo mentio.”

BAPBAPOS, ὁ, ἡ, Barbarus, Pronuntiatione vitiosa et insuavi utens literasque male exprimens, blæsororum balborumque more. Hanc enim primam h. v. signif. fuisse Strabo 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Cum autem Græci, inquit, hoc vitium in peregrinis linguis animadvertent, eos per convitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues s. durilingues: tandem vero omnes, qui diverso ab aliis sermone uterentur, hoc nomine appellarent. De Caribus autem dictis βαρβαροφύνοις vide paulo post. At quidam scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Gr. discentes, cum aliquid ex ea proferre conarentur, in h. v. βαρβαρ subinde incidere solitos. Sed mihi magis rationi consentaneum videtur, ut v. h. ab iis, qui irridere illos volebant, ficta fuerit, tanquam eorum τραχυστομίαν imitans. Ceterum βαρβαροι opp. Græcis, sequendo quæ modo et Strab. protuli, ut Plut. (6, 429.) Γυναικες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραι εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χεῖρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philostr. Ep. Oἱ μὲν βάρβαροι ὄπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. Dicitur autem βάρβαρος et pro Barbaricus; ut βάρβαρος γλῶσσα, Soph. (Aj. 1263.) βάρβαρος πόλεμος, Thuc. Bellum barbaricum, i. e. a barbaris illatum; βάρβαρον στρατεύμα, Xen. K. Π. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος ἐπιστολή, Æschin. βάρβαρος γυνή, Lucian. [“Βάρβαρον ἔθνος, Herod. 1, 58. 60.” Schweigh.

Mss.] Sed et βάρβαροι ἔμπλαστοι, pro Barbariciis A emplastris. Interdum autem ἡ βάρβαρος, sub. γῆ vel χώρα, pro Barbarica regione. Affertur et τὸ βάρβαρον pro Barbaris. Apud Thuc. 8. legitur et superl.: Λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους.

Βάρβαρος, ap. Paul. 1 Cor. 14, 11. Cujus est peregrinum et ignotum idioma, 'Εὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος' καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος: vel potius, ut habebat unum e nostris Vett. exempl., ἐμοὶ βάρβαρος, sine ἐν. Tale est omnino, quod dicit Ovid. (Trist. 5, 10, 37.) Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli.

Βάρβαρος, Qui barbare loquitur, Qui barbarismum committit, de quo vide in Βαρβαρισμός. Lucian. in Solœc.

Βάρβαρος, Agrestis, Qui agrestibus moribus est præditus; Inhumanus, Ferus. Sæpe autem et de re dicitur: ut Theophylact. Ep. Τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem et Plut. (7, 350.) μανικὰ et βάρβαρα conjunxit, sed βάρβαρα tamen potius simpl. pro Barbaricis accipiens: Μανικὰ καὶ B βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης.

[Βάρβαρος, Gl. Bargima, Barbarus. Herod. 5, 97.: 2, 158. Βαρβάρους πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφί ὁμογλώσσους. Aristoph. O. 200. 1572. N. 492. Thuc. 1, 5. Plato de Rep. 423. 886. Xen. Conv. 8, 38. Prov. 1, 4. Dem. in Steph. 1, 617. Lucian. Deor. Conc. 1100. "Ad Charit. 441. 534. Eur. Tro. 477. Heyn. Hom. 4, 434. 435. Fischer. Ind. Palæph. Abresch. Lect. Aristæn. 295. Ammon. 28. Thom. M. 140. ad Xen. Epies. 180. Wessel. Herod. 27. 556. Valck. ad 254. Ἡ βάρβαρος, Diod. S. 2, 423. Τὸ β., Bernard. Reliq. 40. Superl., Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss. * Βαρβάρως, 2 Macc. 15, 2.]

[* Βαρβαροειδής, et CONTR. * Βαρβαρώδης, ὁ, ἡ, Schol. Aristoph. Eip. 752. "Nicet. Eugen. 1, 241." Boissonad. Mss.]

[* "Βαρβαρότης, Barbaram vocem habens, Hesyech." Wakef. Mss.]

Βαρβαρόφωνος, ὁ, ἡ, q. d. Barbariloquus, Barbaram vocem habens. Il. B. (867.) Cares βαρβαρόφωνοι C appellantur, quod sermone Gr. minime puro uterentur, sed corrupto. ["Herod. 8, 20. in Oraculo." Schweigh. Mss. J. Poll. 2, 111. Herod. 9, 42. "Ad Diod. S. 1, 449. Heyn. Hom. 4, 434. 693. 6, 656. Toll. ad Apollon. Lex., Excurs. III. Herod. 713." Schæf. Mss. "Nonn. D. 17, 376." Wakef. Mss.]

Βαρβαροφωνέω, Barbare loquor; Barbaro sermone utor, ut qui Gr. sermone utens, eum corrumpit: κακῶς ἐλληνίζω, Strabo. [* "Βαρβαροφωνία, Toup. Opusc. 1, 103." Schæf. Mss.]

[* Βαρβαρωνυμία, (ἡ,) Epiphan. 1, 78.]

[* Ἀβάρβαρος, ὁ, ἡ, Soph. Lacæn. Fr. 1. ap. J. Poll. 9, 49. οὐκ ἀβάρβαρος pro βάρβαρος. "Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss.]

"Ἀβαρβαρέη, Nymphæ nom., Hes. Nam multa "esse Nympharum genera ait. Eust. inter Nereidas "eam refert. Ἀβαρβαλαῖαι, Eid. Nymphæ quædam." [Draco 80.]

[* Ἡμιβάρβαρος, ὁ, ἡ, Strabo 13. p. 909.]

[* "Θυμοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. D p. 58. 122. (110. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

"Μιζοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Mixtus barbaris, Semi-barbarus." [Supra p. cxxxii. Plut. 3, 17. Wytt.; Lucian. Jove Trag. c. 27. Eur. Phæn. 140. Schol. Pind. O. 13, 74. Xen. E. 2, 1, 15. Plato Menex. 2, 245. "Ad Diod. S. 1, 299. Beck. ad Eur. Phæn. l. c. p. 186. Valck. p. 624. Phrynich. 156." Schæf. Mss.]

[* Πολυβάρβαρος, ὁ, ἡ, Carm. Sibyll. 3. p. 259.]

* "Τριβάρβαρος, Const. Manass. Chron. p. 72. 81. 92. 133. 134. 136." Boissonad. Mss. Plut. p. 14. * Τρισεπιβάρβαρος, Tzetz. Chil. 10. p. 184. * Ὑποβάρβαρος, Eust. in Od. 1914, 36=767, 15. "Τριβάρβαρος, Phrynich. Ecl. 76. Jacobs. Anth. 11, 381. Plut. Mor. 1, 50." Schæf. Mss.]

Φιλοβάρβαρος, (ὁ, ἡ,) Barbaros amans; Barbariem amans, et, e consequenti, Osor elegantia.

[* "Βαρβαρία, Phrynich. Ecl. 150." Schæf. Mss.]

[* "Βαρβαρίς, (ἡ,) Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 206—7." Boissonad. Mss.]

[* Βαρβαρότης, ἡ, Schol. Eur. Hec. 1129. "Ber-

nard. Reliq. 41." Schæf. Mss.]

Βαρβαρόω, Barbarum reddo, i. e. agrestem et ferum, vel ferocem: vel, Effero, Efferatum reddo. Exp. etiam Barbarorum potestati subijcio. Pass. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. (485.) Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic et 2 Macc. [13, 9. Soph. Antig. 1002.] ET Ἐκβαρβαρόω, Idem; sed usitatus. I. socr. Evag. (8.) Τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et Ἐκβαρβαρωμένος, ibid. (20.) Effectus barbarus. Qui barbaros mores induit. [Lex. Polyb. * Ἐκβαρβάρωται, ἡ, Plut. Timol. 2, 122. "Βαρβαρόω, Ἐκβαρβαροῦμαι, ad Herod. 653." Schæf. Mss. * Καταβαρβαρόω, Tzetz. Chil. 12. p. 228.]

Βαρβαρίζω, Barbaris faveo, A barbarorum partibus sto. Xen. E. 5, p. 326. Primam autem hanc significo, quod conveniat cum usitatissima signif. multorum vv. hujusmodi, ut μηδίζειν, λακωνίζειν, κ. τ. λ. || Alioqui est etiam Barbaros imitor, unde βαρβαρίζειν a Theodorito H. E. Budæus positum suspicatur et pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum. Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur, et quidem frequentissime, de illis, qui barbaros in suo sermone imitantur, eum sc. corrumpentes. Hoc autem Barbare loqui appellatur: sed ego et hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν, sicut et βαρβαροφωνεῖν, exp. κακῶς ἐλληνίζειν. Distinguuntur autem βαρβαρίζειν et βαρβαροποιεῖν a Plut. (6, 220.) sic et a Lucillio (868) HINC Βαρβαρισμός, (ὁ,) Barbarismus; quem quidam a Solæcismo distinxerunt, quidam autem confuderunt, ut docet Eust.: sed ex iis, quæ in Βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse constat: Ὁ μὲν βαρβαρισμός, inquit Eust., ἀμαρτία ἐστὶ προφορᾶς περὶ λέξεω ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμός, περὶ σύνταξιν ἐννοίας σῶον λόγον αἰκίζουσα. ET Βαρβαριστὶ, Barbaros imitando, Barbarice, Barbarico more. Plut. de Alex. Fort. [Greg. Cor. 91. Schol. Aristoph. Eip. 458.: Βαρβαρίζω, Lex. Polyb. Herod. 2, 57. Athen. 652. Lucian. p. 4. 249. 820. Βαρβαρισμός, 126. Diog. L. 401. Aristot. Poet. c. 37. (22.) "Thom. M. 774. Valck. ad Ammon. 191. Tyrwhitt. ad Aristot. 181. ad Lucian. 1, 374. Βαρβαρίζω, Heindorf. ad Plat. Theæt. 398. ad Lucian. 1, 186. Lennep. ad Phal. 36. Βαρβαριστὶ, Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss. "Βαρβαρισμός, quid sit, docet Eust. II. 276, 30. In pronuntiatione, Plut. 4, 67. Βαρβαριστὶ, Appian. 1, 713. Polyæn. 270." Wakef. Mss. * Βαρβαρίστας, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀβαρβαρίστος, ET * Ἀβαρβαρίστως, Etym. M. v. Ἑλληνισμός. "Valck. ad Ammon. 194." Schæf. Mss.]

[* "Παραβαρβαρίζω, Hes. v. Ἀσελγάνας." Wakef. Mss. * Συμβαρβαρίζω, Eust. 376, 40. * Ὑποβαρβαρίζω, 276, 36. "Theophyl. Bulg. in Latt. 281. Ming." Boissonad. Mss. Plato Lyside 2, 223= "52. Heindorf. ad Theæt. 399." Schæf. Mss. "Synes. 73. 216." Wakef. Mss.]

Βαρβαρικός, ἡ, ὄν, Barbaricus; ut dicitur Ἑλληνικός. Xen. E. 5, (4, 1.) Λέγει καὶ Ἑλληνικά, καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικά ἔθνη, pro quo et βάρβαρα. Item ut τὸ βάρβαρον pro Barbaris dicitur, sic et τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικός, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens; ut βαρβαρικά πένθη, Plut. (6, 435.) ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbare. [Gl. Βαρβαρικός * παλλίων Gausapa. Polyb. 3, 3. 11, 6. Βαρβαρικῶς, Diod. S. p. 78. Xen. K. A. 1, 8, 1. Arrian. Exp. Alex. 4. p. 167. "Βαρβαρικός, Abresch. Lect. Aristæn. 192. Ammon. 28. Thom. M. 140. Valck. ad Herod. 254., it. Wessel., it. ad 627. 28. in Add. Conf. cum Βάρβαρος, ad Dionys. H. 5, 244." Schæf. Mss.]

ΒΑΡΟΣ, eos, τὸ, Pondus, Onus. Xen. K. Π. 3, (3, 19.) Καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς: 7, (5, 6.) Καὶ γὰρ δὴ πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Apud Soph. βάρος πλούτου, Pondus divitiarum, pro Abundantia. || Xen. metaph. Molestia, Χρὴ τον βάρους μεταδίδοναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaph. pulchre declarat Aristot. Ethic. 9, 11. Κονφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων· διὸ κὰν ἀπορήσειεν ἄν τις, πότερον ὥσπερ βάρους μεταλαμβάνουσιν, κ. τ. λ. Sunt autem correlativa hæc βάρους με-

ταδιδόναι, et βάρους μεταλαμβάνειν. || Aliā etiam metaph. ut Pondus, Plut. Pericle. Οὐδείς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυνον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item Gravitās, metaph. Plut. Demetrio 283. Τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν, καὶ βάρος, καὶ ὦραν εἶχε. Paulo post σεμνότητα βασιλικὴν ead. de re dicit. [Gl. Βάρος· Sarcina, Pondus, Gravamen, Onus, Moles. Βάρη· Pondera, Gravamenta. Lex. Polyb. "Diod. S. 1, 256. 2, 6. 88. 445. 526. 585. ad 1, 594. 2, 630. Lobeck. ad Aj. p. 236. 442. Musgr. Suppl. 62. Iph. T. 416. Heracl. 201. Wakef. Herc. F. 1208. S. C. 3, 79. 5, 124. Jacobs. Animadv. 34.; Anth. 7, 147. Mitsch. H. in Cer. 178. De divitiis, ad Charit. 232. Valck. ad Phal. p. x. Thom. M. 141. Wakef. S. C. 3, 25. 27. 79. ad Diod. S. 1, 306. Brunck. Aj. 130. De annulis, ad Charit. 232. Conf. cum βάθος, ad Diod. S. 2, 630. Lobeck. l. c. Gravitās civitatis, Jul. Cæs. B. G. 4, 3." Schæf. Mss. "Magnificentia, Diod. S. 95. Gravis odor, Nicander A. 117. B. πλούτου, Plut. 4, 109. στολῆς, Xen. K. II. 113." Wakef. Mss.]

'Αβαρής, ὁ, ἡ, Non onerosus, Minime gravis, Levis. Aristot. de Cælo, 1. Τὸ μὲν ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος. Sic Lucian. Οὕτως ἀμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priv. et βαρὺς deduci, mutato v in η: sed Eust. repugnat, qui in hac terminatione ad βάρος dicit respici, ut in ἀηδής, ad ἡδός: in ἀγλευκός, ad γλεῦκος: sic in ἐμβριθής, ad βριθός. || Per metaph. Non molestus, Non gravans. 2 Cor. 11, (9.) 'Εν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμάντων ἐτήρησα, Omni in re me vobis minime onerosum servavi. Sic et Lat. dicitur aliquis Esse oneri alii. || Stultus, per aliam metaph. ἀσύνετος, Hes. ["Epiphan. Hær. 60." Routh. Mss. Glossæ: 'Αβαρής· Non gravis. Græg. Cor. 392. "Wessel. de Jud. Arch. 15. Koen. ad Greg. Cor. 180." Schæf. Mss. * "'Αβαρῶς, Schol. Philostr. 574. Boiss." Dindorf. Mss. "Areop. 60." Kall. Mss.]

* 'Αμφιβαρής, ὁ, ἡ, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539.

* 'Επιβαρής, Gl. Ponderosus.]

* 'Ερεοβαρής, ὁ, ἡ, Greg. Cor. 923. "Valck. ad Ammon. 108." Schæf. Mss. * 'Ερεοβαρῶς, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 535. * 'Ερεοβάρεια, ἡ, "Hesych. 2, 182. n. 5." Dahler. Mss. Suid. v. Κατὰ πρόσκλισιν. * 'Ερεοβαρέω, ap. Eund. 3, 426.]

* 'Ισοβαρής, ὁ, ἡ, Lucian. 198. Schol. Lycophr. 275. * 'Ισοβαρέω, Schol. Ven. II. P. 742. * Καταβαρής, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 540. Dio Cass. 212. 1253. (39, 42.) * Μεγαβαρής, Diod. S. 3. p. 115. Schneidero susp. " 'Ισοβαρής, Wolf. Prol. 250. ad II. Θ. 233. ad Herod. 551. Heyn. Hom. 7, 396." Schæf. Mss.]

* 'Ομοιοβαρής, et * 'Ανομοιοβαρής, ὁ, ἡ, Aristot. de Cælo 1, 6.]

* 'Οπισθοβαρής, ὁ, ἡ, Simpl. ad Epict. 128=71.]

* Στεροβαρής, ET * Στερεοβαρής, ὁ, ἡ, Hes. v. Κορύνη. * Τετραβαρής, Alcæus ap. Hes. * 'Υπερβαρής, Æsch. Ag. 1184. ubi Schol. * 'Υπερβαρὺς, quod vide. 'Υπερβαρέα τιμάν, Inscr. Cumana Caylus 2. Pl. 56. "Schol. Eur. Hipp. 776." Kall. Mss.]

Βαρέω, Gravo, Degravo, Deprimo pondere. Lucian. (1, 366.) Βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et Βαρόμαι, Gravor: unde ὑπὸν βεβαρημένους, Epigr. Et Plato Symp. βεβαρημένους εὐδεν, quod ex aliquo versu sumtum est. Apud Hom. autem Od. Γ. (139.) βεβαρηότες οἶνω, pro βεβαρημένοι. Sic T. (122.) βεβαρηότα με φρένας οἶνω: [βεβαρηότες οἶστρω, Nonn. Jo. 23, 27.] Apud Greg. Βαρηθεὶς ταῖς πέδαις. Apud Herodian. βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι signif. Gravari i. e. Graviter ferre, s. indignari, cum accus. 'Εβαροῦντό τε αὐτῶν τὴν εὐγένειαν. Quæ quamvis ita sint, Lucian. tamen quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου cuiquam utenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, Οὐκ ἔστι τὸ βαρύνειν ἢ νενόμικας. Thuc. itidem Schol. βαρύνομαι dicendum esse tradit, non βαροῦμαι. Ex ipso tamen Luciano βαρήσει modo protuli. [Βεβαρημένον ὀλκῶ, Nonn. Jo. 236, 28. "Greg. Neoc." Routh. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 36. Glossæ: Βαρέω· Gravo, Premo, Gravesco. Βαροῦμενα· Aggravata. Πάνν βαρέω· Prægravo. Βεβαρημένους, Greg. Cor. 41. "Ad Charit. 468. 505. Jacobs. Anth. 6, 77. 369. 9, 274.

A 12, 458. ad Lucian. 3, 573. Albert. Peric. Cr. 48. Toup. Opusc. 2, 62. Thom. M. 141. ad Callim. 1, 186." Sehæf. Mss.]

"Βάρημα, τὸ, Gravitās, s. Gravamen, Pondus," [Dionys. H. 1, 614. * Βάρησις, ἡ, Gl. Pressus. Nicet. Eugen. 4, 31. "Ἦν καὶ λιπόντες ἐμπλεων * βαρυμάτων, al. βαρημάτων, ubi vertitur Mercium. "Jambl. Prot. 137." Wakef. Mss.]

* "Ἐμβαρέω, Sapio, Intelligo. Hes. in Οὐκ ἐμβάρους εἰμι." Wakef. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. v. 'Εμβαρὸς.]

"Ἐπιβαρέω, Aggravo, Ingravo, vel Degravo, Premo, Gravis detrimētis implico. Budæo, Gravi damno afficio, afferenti ex Appiani B. C. 4. Οὐ πολὺς ἦν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος· οἱ μὲν, ἐπιβαρεῖν τοῖς ἡτυχηκόσιν αἰδοῦμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὰ ἐκείνων εἶναι νομίζοντες. Item, Τῶν δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναυαγίων ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβαρούσης." [Gl. Aggravo, Ingravo, Ingravesco. Dionys. Hal. A. R. 8, 73. "Heyn. Hom. 5, 158. 6, 338. ad Herod. 472. Valck. Phæn. p. 20." Schæf. Mss. "Graviter incumbō, Appian. 1, 594." Wakef. Mss. * "'Ανεπιβάρητος, (ὁ, ἡ,) Inscr. ap. Mus. Crit. Cant. 1, 517." Boissonad. Mss.]

"Ζάρος, si Eur. Schol. credimus, est ὄρνειον ἀρπακτικόν, Avis rapax: unde dictum ἐπεζάρει, Eur. Phæn. (45.) ὡς δ' ἐπεζάρει Σφιγξ ἀρπαγαῖσι πόλιν: [Rhes. 441.] "Videndum tamen, ne illud ἐπεζάρει positum sit pro ἐπεβάρει, ab ἐπιζαρέω, Gravo, Aggravo, Premo, ut ζέρεθρον pro βέρεθρον dici comperimus: præsertim cum nullam ejus avis mentionem alibi reperiam, quæ λάρος potius nominatur. At Ζάρικες, Hesychio est epith. πελαργῶν, Ciconiarum." ["Musgr. Rhes. 441. Porson. et Beck. ad Phæn. 45. Valck. p. 20. Heyn. Hom. 5, 102." Schæf. Mss. "Schol. Od. X. 9." Wakef. Mss.]

* Κακηβαρέω, Apollin. Metaphr. 233.]

"Καταβαρέω, Degravo, Pondere deprimo," [Gl. Præpondero, Deponero. (* Καταβάρησις· Oppressio.) "Hermes Poemand. p. 14. Diacon. ad Hesiod. A. 285." Boissonad. Mss. "Poudere deprimo, Deorsum traho, Lucian. Dial. Deor. 21. Καταβαρεῖσθαι, Premi, Laborare, τῇ μάχῃ, Polyb. 11, 33. τοῖς ὁλοῖς, 18, 4, 8." Schweigh. Mss. Lucian. 92. "1, 268." Schæf. Mss. Diod. S. 4. p. 166.; 13. p. 340.; 14. p. 450. * Προσβαρέω, UNDE * Προσβάρησις, ἡ, Gl. Appressus. * 'Υπερβαρέω, Gl. Præpondero. Ad Greg. Cor. 923. Suid. 3, 426.]

* "Βαρόω, Orig. in Matth. 13, 7." Routh. Mss.] Βαρύλλιον, (τὸ,) Pondusculum. Bud. e Synes. 14. [s. 15.]

"Βαρύλλικα, Saltationis genus, quo mulieres junctæ choreas exercebant in honorem Apollinis et "Dianæ: dictum ab inventore Baryllicho, J. Poll. 4." [* Βαρίδιον, τὸ, Hero Pneum. 197.]

Βαρὺς, (εἶα, ὁ,) Ponderosus, Gravis. Cui κοῦφος a Plat. opp. in Crat. et Minoe, [Æsch. Socr. Dial. 2, 13.] Et ut Gall. dicitur Un homme pesant; cui opp. Agilis, sic et βαρὺς sumi videtur a Plut. Coriolano, Ὑπὸ τε καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. Apud Lucian. autem (1, 139.) legitur βαρὺς ἐκ τοῖν σκελῶν. At βαρὺς ἀνὴρ Nicander A. (401.) exp. Robustus: ἐν δὲ μούρῃ Πηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναιτρεται ἀνδρα. Cujus signif. hanc esse puto rationem, quod robusti soleant magis esse πάγιοι et εὐβεβηκότες, quam ad rem pondus requiritur. Huc autem referendam puto et βαρεῖαν χεῖρα ap. Hom., sc. ut ita vocet Robustam s. Validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen Dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, ut paulo post dicitur. || De sono etiam dicitur. Xen. K. (6, 20.) Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὅζῳ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic Plato ὀξεῖαν et βαρεῖαν συλλαβὴν opp.; sicut et Lat. Acutus et Gravis sonus. Sed et in βαρὺ στενάχων ead. v. Lat. retinetur, sed mutata in adv.; exp. enim Graviter suspirans: Od. Θ. (95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἔκουσεν. Scribitur autem et conjunctim βαρυστενάχω. Huc porro referenda sunt βαρυχηγής, et βαρύβρομος, et βαρύδουπος, et βαρύκτυπος, ac similia. || Βαρεῖαι χεῖρες sunt etiam Manus violentæ, Il. A. (89.) || Sed βαρεῖαν ἄτην possumus ead. me-

taph. servata reddere Grave incommodum, vel Gravem noxam. || Etiam dicitur Gravis, i. e. Molestus, Odiosus; ut Herodian. 7, (3, 1.) *Εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγγεγόνει καὶ φοβερώτερος.* Dicitur et de re: ut Idem, 2, (3, 9.) *Οὐδέν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτη.* HINC Baréws, Graviter. Sæpe pro Molesto, ut Lat. Graviter. Xen. K. II. 2, (2, 1.) *Οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος.* Idem alibi, *Ἐοικας βαρέως φέρειν τι,* Graviter ferre et iniquo animo. [Cf. Palæph. 46, 3.] Et βαρέως ἔχω cum pròs, ut ex Aristot. affertur, Pol. 5, 10. *Βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν.* [Barùs, Greg. Cor. 392. Quo compendio scribatur, 801. Conf. cum βραχὺς, 601. Βαρύτερος; quo compendio scribatur, 602. 801. Conf. cum βαρύτονος, 801. Glossæ: Barùs. Gravis. Barùs πάνν. Prægrandis, Valde grandis. Barù. Grande, Grave, Ponderosum. Βαρύτατος. Gravissimus. Βαρεῖα. Gravis, Gravida, Grandis. Βαρεῖα ὕβρις. Ferialia dicta. Βαρήν. Gravem. (Leg. Barùn.) Βαρεῖα. Gravida. Βαρέως. Graviter. "Homo protervia, insolentia, importunitate, arrogantia gravis, Dem. de Cor. 231. (Æschin. 205.) De re, 307. *Πόλεμος δ' ὁμορος καὶ βαρὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ Θηβαίων κεκόμισται.*" Seager. Mss. Baréws, Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 593. 2, 433. Grammat., Fischer. ad Weller. G. G. 2, 205. B. φέρειν τι, Diod. S. 1, 633. De constr., Valck. ad Phal. p. xx. B. φέρειν, ἀκούειν, ad Charit. 214. B. ἔχειν τινί, Argum. Heracl. Barùs, Jacobs. Anth. 1, 50. 63. 7, 249. 11, 78. Wakef. Eum. 715. Wolf. Herodian. p. xv. Wakef. S. C. 3, 25. 5, 124. Diod. S. 2, 88. ad 1, 126. 306. 2, 630. (nos: eine wichtige Stadt:) Apoll. Dysc. p. 85. ubi v. Teuch., Toup. Opusc. 1, 558. Jacobs. Specim. 28. Koen. ad Greg. Cor. 180. Musgr. Dan. 63. ad Charit. 323. Fem., Æsch. Eum. 935. Opulentus, sic Gravis, Cicer. Phil. 2, 11. De annulis, ad Charit. 232. De sono, Lucian. 1, 25. De armis, ad Herod. 706. Barùs ἐπικειμαι, ad Diod. S. 2, 433. Θυμὸς β., Ira, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 26. B. τὴν ὄφρυν, Thom. M. 143. Χεῖρ βαρεῖα, Heyn. Hom. 5, 332. Σπληνὸς βαρεῖα, ad Diod. S. 1, 697. Τὰ βαρεῖα των ταγμάτων, 2, 381." Schæf. Mss. "Opulentus, per se, Polyb. 1. 269. Ælian. V. H. 2, 11. De magna et opulenta civitate, Joseph. 354, 18. Diod. S. 2, 88. De fame, Ælian. H. A. 197. Βαρύτη δύναμις, de exercitu, Joseph. 1343." Wakef. Mss.] "Βαρεῖα, ἦ, Sudis: ut Politian. interpr. ap. Herodian. 8. Baréas τε τὰς ἐμπεσοῦσας περιεμόντες, καὶ ζύλα καταπρίσαντες εἰς τὰ παρατυχόντα σχήματα, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο, προβλήματα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο. "Sic enim vertit, Præustas sudes, ut quisque poterat, acuminatas, ad tuendum corpus extulerat. "Sed suspectum videri possit vocab. illud." "Barù, sunt qui dicant esse θυμίαμα εὐώδες, Suffimentum odoratum: alioqui signif. χαλεπὸν, μέγα, ἰσχυρὸν, ἀναιδές, Hes. In VV. LL. exponitur etiam "Navicula; sed ea signif. dicitur potius βάρυς," [rectius βάρυς.] [* "Ἀβαρὺς, Monum. Eccles. Ed. Cotel. 2, 209. cum varietate ἀβαρήs." Boissonad. Mss. "Si adjectiva in ὤ exēuntia cum præpositionibus componuntur, terminatio immota inanet, genera moventur." D Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539.] [* "Ἐμπαρὺς, Tætz. ad Lyc. p. 110. Potter." Kall. Mss. * Ἐπίβαρὺς, Theophr. H. P. 3, 13. * Καταβαρὺς, per tmesin, Apoll. R. 2, 91. J. Poll. 1, 103. καταβαρεῖται νῆες.] [* Περὶβαρὺς, et * Ὑπέρβαρὺς. "Si adjectiva in ὤ exēuntia cum præpp. componuntur, terminatio immota manet, genera moventur. Ὑπέρβαρὺς nunc in Æsch. Ag. 1186. recte legitur pro ὑπερβαρήs: ὑπερβαρὺν, Hippocr. de Artic. 386. C. T. xii. Gal. Comm. 1. in L. 3. Epid. 204.: περὶβαρὺν, Æsch. Eum. 156." Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 539., ap. quem plura vide. "Περὶβαρὺς, Wakef. Eum. 161. Abresch. Æsch. 2, 18." Schæf. Mss.] Barùτης, (ἦ), Gravitās. Barùτης ναρκώδης, Plut. (10, 71.) Apud Hippocr. βαρύτητες et κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι scribit. || Exp. etiam Morositas. Quo pertinere videtur Isocr. Panath. (§. 11.) *Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἐνκόλως καὶ ῥαδίως φέροντας.* Dem. autem (237.) The-

banis ἀναλγησίαν et βαρύτητα tribuit. || Est etiam Schema orationis, Hermog., ut annotat Bud. Quidam Onerosum sermonem interpr. [Gl. Gravitās. Lex. Polyb. "Ad Diod. S. 1, 697. Alciphro 168. et n.: Tonus gravis, ad Mær. 109. Ammon. 117. Conf. cum βραδύτης, Coray Theophr. 239." Schæf. Mss. "Torpor, Plut. 10, 71. Gravitās morum, Stob. 293. Julian. p. 8." Wakef. Mss.] Barùνω, Gravo, Premo. Od. E. (321.) *Εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε Δῖα Καλυψώ:* Il. T. (165.) *γυῖα βαρύνεται.* Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, Capitis gravedinem afferre. Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν. At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur Quæ est gravida. Redditur et Ingravescere: nt in βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, Gal. ad Glauc., ubi tamen Gravari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις, non male Ingravescere, ut Cic. de Senect. dixit corpus exercitationum defatigatione ingravescere. Sed et quod Polyb. dicit Barùnόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur ut Lat. Ingravescens ætatem appellant senectutem. || Metaph. Molestia afficio: ut βαρύνειν τοὺς δικαστὰς, Xen. Βαρύνομαι autem Molestia afficior, s. Dolore, vel potius Gravi dolore afficior. Sic utitur Thuc. 8, (1.:) 2, (16.) *ἐβαρύνοντο* et χαλεπῶς ἔφερον copulat. Xen. (Ap. 2, 1, 31.) *Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι.* Sic Plut. Βαρυνόμενοι τῷ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem et cum accus. pro Graviter fero, sicut Lat. Gravor. Plut. *Ὅχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος σύννοικον:* Camillo, Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν: Thes. Βαρύνεσθαι τὸν Θραῖα. Poterit autem, ut opinor, et verbo Indignor reddi, accus. itidem alicubi juncto, etiam in prosæ; ut Indignari imperia, Quintil. [Βαρύνουσαν δέμας, Nonn. Jo. 71, 1. Quibus compendiis scribatur, Greg. Cor. 312. 342. 801.: βεβαρυνμένος, 41. "Eust. 60, 12. 61, 26." Seager. Mss. Glossæ: Βαρύνω. Gravo. Βαρύνομαι. Gravesco. Gravor. Lucian. Merc. Cond. 24. Βαρύνεται τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν. "Ad Charit. 505. Wakef. Alc. 392. Phil. 890. Jacobs. Anth. 9, 274. 292. Brunck. Soph. 3, 460. ad Lucian. 3, 573. Dionys. H. 2, 673. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 402. Kuster. Aristoph. 193. Heyn. Hom. 7, 641. ad Anton. Lib. 190. Verh., Thom. M. 141. Bernard. Reliq. 76. ad Callim. 1, 186. ad Diod. S. 1, 126. 219. Brunck. CEd. T. 781. Musgr. Dan. 63. Grammat., Bergler. Alciphro. 165. Heyn. Hom. 7, 433. 8, 147. Med., Plut. Mor. 1, 525. Callim. H. in Del. 244. ad Lucian. 1, 505. Dionys. H. 4, 2033. * Βαρυντέον, Heyn. Hom. 6, 654." Schæf. Mss. "Med., Graviter fero, Plut. 2, 134. 518. Pass., *Ἐγε fero, cum accus., Stob. 254. Perf. pass. βεβαρυνμαι,* Nonn. D. 37, 514." Wakef. Mss.] [* Βάρυνσις, ἦ, "Artem. p. 21." Wakef. Mss. UNDE * Βαρυντικός, ἦ, ὄν, Aristot. de Cælo 4, 3. "Fischer. ad Weller. G. G. 2, 220. 226. * Βαρυντής, Wolf. ad Hesiod. p. 134." Schæf. Mss.] [* Βαρυνέω, Theocr. 2, 3. *Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρυνέοντα φίλον καταθύσσομαι ἄνδρα,* ubi perperam al. βαρυνέοντα. Cf. 10, 69. * λεπτυνέοντα pro λεπτόν ἐόντα, et vide Μελανέω. Schueider. Lex. "Valck. Phæn. p. 35." Schæf. Mss.] [* Ἐμπαρύνω, Appian. B. C. 4. p. 628. * Ἐπιβαρύνω, Gl. Aggravo, "Planudes in Vers. Ovid. Met. 7, 529." Boissonad. Mss. "LXX. Exod. 21, 30. sed susp. lect." Kall. Mss.] "Καταβαρύνω, i. q. καταβαρέω," ["Planudes in Vers. Ovid. Met. 13, 812. 14, 628." Boissonad. Mss. "Var. lect. Marc. 14, 40. Stob. 418." Wakef. Mss.] [* Συμβαρύνω, Greg. Cor. 313.; Steph. B. 639. H. * Ὑπερβαρύνω, Gl. Prægravo.] Βαρίθω, pro βαρύνομαι, Gravor, Premor. Hesiod. "E. (1, 213.) βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. R. 2, (47.) καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρίθοιεν. ["Ad Charit. 729. 775. Jacobs. Anth. 6, 388. Brunck. Apoll. R. 162. Heyn. Hom. 7, 231. Toup. Emendd. 2, 525." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 319. Nonn. Jo. 14, 1." Wakef. Mss. * Ἐμπαρύθω, f. ὕσω, i. q. ἐμπαρύνω, Nicander Θ. 324. κράσι, 468. 512. A: 540. 554. Oppian. A. 3, 142. 4, 96.]

ΒΑΣΑΝΟΣ, ἦ, Lapis, quo probatur aurum, Lapis index, Lapis Heraclius, s. Lydius; Coticulam appel-

lant, Plin. 33. 8. Athen. 13. e Pind. affert, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν· κηθάρω· βασάνω. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. [Pind. II. 10, 106.] || Probatio, Exploratio, Inquisitio, Examen. Synes. Ep. 44. Τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνον μέτιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo V. M. 3. Τὸ δ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβῆς τῆς ἐκάστου διανοίας, Index certissimus. Jungitur autem et verbis correlativis δίδομαι et λαμβάνειν. Xen. K. II. 7, (5, 23.) Τοῦ δὲ πιστοὶ εἶναι, ἐν τῇ φθορᾷ τῶν δεσποτῶν μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q. d. Fidem certissimam fecerunt, probare volentibus, vel periculum facere: ut et Βάσανον λαμβάνω τούτων, Plut. Periculum facio. || Peculiariter Inquisitio, quæ per tormenta fit, Quæstio; Tormenta. Isocr. Ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μὴδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. Αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Postula servos ad quæstionem. Pro Tormentis sæpius plur. ponitur βάσανοι: ut cum Demosth. dicit iisdem verbis secus utens, quam Isocr. I. c.: Εὐ εἰδότες ἤδη, ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἐλέγχος ἔσοιτο. Herod. 4. Ἐνεστὶν ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν. Sed βάσανοι generaliter de Quibusvis etiam cruciatibus dicitur: unde βάσανοι Matth. 4, (24.) etiam Morbi appellantur, sed ii demum, qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere ap. Lucian. videtur, ut paulo post docebo. [Gl. Βάσανος: Coticula, Tortus, Tormentum. Βασάνον γένος: Fidicula, Cruciatu. Βάσανος: Cruciatu, Gabulum, Verberatio, Tormentum, Torquimentum. Βάσανος ψυχῆς: Cruciatu. Βασάνων ὑπὸ ἡμέτης: Quæstionarius. Βασάνων ἐξέτασις: Quæstio. Lex. Polyb. "Jacobs. Anth. 6, 407. 9, 173. 12, 446. Phrynich. Ecl. 216. Theogn. 409. 585. Ammon. 29, ad Thom. M. 143. Lapis, quo probatur aurum, Jacobs. Anth. 6, 281. Bruck. Soph. 3, 505. Quæstio per tormenta, Herodian. 478. et n.: ad Charit. 293. Cruciatu, ad Lucian. 1, 461." Schæf. Mss. "Probatio, Jambl. V. P. 92." Wakef. Mss.]

[* Βασανίτης, ὁ, Lapis basanites, Sotacus Plinii 36. s. 38. Isidor. Orig. 16, 5. Ptol. Geogr. 4, 5. Cosmas Indicopl. 140.]

[* Φιλοβάσανος, (ὁ, ἡ), Procli Paraphr. 226." Kall. c Mss.]

[* Βασανίς, Plochini Dram. 67. " * Βασανηδὸν, Manetho 4, 198. β. στρεβλὰ κολαζόμενοι." Kall. Mss. "Wakef. S. C. 4, 192. ad Charit. 227. 229." Schæf. Mss.]

"Βασανεύεται, Hesychio pro βασανίζεται, διελέγεται. s. διακρίνεται, Exploratur, Probatur, aut Discernitur."

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Aristoph. B. (802.) Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγωδίας. Plato, Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eund. Plat. Βεβασανισμένοι εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad justitiam probatus, Ficino interpr. Tale fere est ap. Chrys. de Sacerd. Ἀκριβῆς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. || Torqueo ad eruendam veritatem; Quæstionem habeo de aliquo. Plut. de Garrul. Βασανίζει καὶ στρέβλουν τὸν ἀλάστορα. Thuc. 8. Ληθθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελεύσαντος εἶπεν. Sed generalius etiam accipitur p. Torqueri, Afflicti, idem autem et de act. intelligendum, et Quocunque modo vexari, ap. Matth. et Marc. Quinetiam a Matth. (14, 24.) navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autem nove ap. Eod. (8, 6.) dicitur Παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nove, inquam, quia de ægrotis dici solitum, aperte ostendit, meo iudicio, quod ap. Lucian. Solæco legitur, sc. alicui dicenti puerum suum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respondisse, ἐπὶ τῷ; ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανιζόντος; Cujus joci hunc esse sensum existimo; ut iste ad veram h. v. signif. respiciens interroget, Quanam de re quæstio habetur? Is, qui de eo quæstionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi sc. βασανίζεσθαι hoc signif., non item illud, quo alter eo signif. voluerat. [Gl. Crucio, Torqueo, Cohæreo, Extorqueo, Exquiro. Βασανισθῆν· Torqueatur. Βασανίζομαι τὴν ψυχὴν· Discrucior animi. Xen. Œc. 10, 8. ὑπὸ δακρύων. Lex. Polyb. Ind. Epict. "Plut. Demosthene 1556. HSt." Seager. Mss.]

A Cf. Λευκαία. "Phrynich. Ecl. 216. Jacobs. Anth. 7, 348. 12, 446. Villosion. ad Longum 279. Aristoph. Fr. 257. Kuster. 123. ad Lucian. 3, 568. Boissonad. Philostr. 323. 341. ad Herodian. 478. Thom. M. 143. ad Charit. 234. 386. Valck. Diatr. 172. Fut., Bruck. Aristoph. 1, 179." Schæf. Mss. "Perf. βεβασανίκα, Joseph." Wakef. Mss.]

[* Βεβασανισμένως, Per severam explorationem, Orig. c. Cels. 2. p. 91=427. "J. Poll. 6, 450." Kall. Mss.]

[* Βασανιστέος, Plato de Rep. 7. p. 539. Demosth. c. Aphob. 3, 564.]

Βασανισμός, ὁ, Exploratio, Quæstio, s. Tormenta.

Βασανιστής, (ὁ,) Explorator, Bud. e Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autem ap. Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα interpr. Quæstionis habendæ moderatorem et arbitrum. Item Βασανίστρια, ἡ, ead. signif. [Aristoph. B. 848.] Et Βασανιστήριον, [a * Βασανιστήρ,] q. d. Exploratorium, Instrumentum ad explorandum, ut βασανιστήριον χρυσού est Lapis Lydius. Themist. in Orat., quæ Βασανιστῆς inscribitur, Καὶ διὰ τοῦτο ἐξέρχεται ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια· καὶ βασανισταὶ τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. Item Βασανιστήριον, Locus, in quo habetur quæstio: generalius, Locus cruciatus. Citatur e Synes. [Gl. Βασανιστής: Tortor, Eculeus. * Βασανιστήριος: Domus barcha. Βασανιστήριον: Eculeus, Genus tormenti, Arbellum. Βασανιστής, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 474. 476. "Βασανιστήριος, Const. Manass. Chron. Amat. 3, 40." Boissonad. Mss. "Andr. Cr. 187. Schol. Lucian. Necom. 14. J. Poll. 8, 25." Kall. Mss. * Βασανιστικός, ἡ, ὄν, Euseb. H. E. 265. "Etym. M. v. Βλικάζειν, et * Βασανιστικῶς, Euseb. (I. c.) 824." Kall. Mss. "Βασανιστής, Phrynich. Ecl. 216. Thom. M. 206. Herodian. 478. et n.: Βασανιστικός, Toup. Opusc. 2, 286. ad Timæi Lex. 62. Βασανιστήριον, ad Charit. 294. 379." Schæf. Mss. "Plut. 2, 315. Polyæn. 778." Wakef. Mss.]

* Αβασάνιστος, ὁ, ἡ, Suid. Non examinatus, vel Non exercitatus, et non probatus. Erasmus pro Adagio ponit, Ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem auctorem sequens nescio: Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἐρρήπται, Heracl. Pont. in Alleg. || Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormentis non examinata, De qua quæstio non est habita, Cujus veritas tormentis non est inquisita. Antipho (610.) Ὡστε σιωπώμενον καὶ ἀβασάνιστον αὐτὸ εἶσαι ἐβουλήθησαν: a βάσανος enim, Quæstio et tormenta, fit v. βασανίζεω, Lat. Torquere, i. e. Tormentis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquendam ab eo veritatem. Ejus pass. est Βασανίζεσθαι. Idem (608.) Ἐκ μὲν γὰρ τῶν ἀνδραπόδων βασάνου, εὐ ἡδεῖ, ὅτι οὐχ οἶόν τ' ἦν αὐτῇ σωθῆναι, ἐν δὲ τῷ μὴ βασανισθῆναι ἡγεῖτο τὴν σωτηρίαν εἶναι. || Ἀβασάνιστος, Expers doloris, Ælian. de Providentia, Suid. a dolore sc., qui sentitur ἐν τῇ βασάνῳ, In quæstione, In tormentis. Ulpian. Quæstionem intelligere debemus et tormenta et corporis dolorem ad eruendam veritatem. || Apud Hes. exp. etiam μὴ κολαζόμενος, i. e. Qui non punitur: Item ἄτρωτος, Invulnerabilis. Cujus signif. exemplum desidero. [Lex. Polyb. "H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc." Schæf. Mss.]

* Αβασανίστως, Inexplorate, Re non examinata, vel non discussa. Sine certa probatione, Absque examinatione, aut examinatione. Thuc. 1, (20.) Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἣν ἐπιχώρια σφίσιν ἦ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. Ubi Schol. quoque annotat a lapide dicto βάσανος ductam esse metaph. Plut. (6, 100.) Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν. [Sine doloribus, Ælian. N. A. 10, 14. Sozom. H. E. 8, 11. Dionys. H. de Comp. Verb. 409. "H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Athen. 1, 5." Schæf. Mss. "Sine suspitione, Ælian. V. H. 568. H. A. 241." Wakef. Mss.]

[* Δυσβασάνιστος, (ὁ, ἡ,) Carm. Sibyll. 7. p. 359.]

[* Διαβασανίζω, Ind. Epict. Plato de LL. 5. p. 736. 957. Joseph. A. J. 5, 7, 10. "210. Arrian. Epict. 522." Wakef. Mss.]

[* Ἐκβασανίζω, Joseph. A. J. 15, 8, 4. p. 690.]

Philostr. V. A. 2, 30. "Severe probo, p. 92." A Wakef. Mss.]

[* Καταβασανίζω, Hippocr. Præd. 85. * Προβασανίζω, Lucian. 417. Joseph. A. J. 17, 5, 5. B. J. 5, 11, 1. "Orig. c. Cels. 3. p. 142." Seager. Mss. * Προσβασανίζω, Atheu. 214.]

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, *éws, ó*, Rex. II. A. (231.) Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσει. Et B. (196.) pulcerrimo epith. insignit Hom., sicut et alibi, dicens διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit: ut Γ. (170.) βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν: Od. Ω. (252.) βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας: utrobique simpl. pro βασιλῆϊ. Apud eum tamen βασιλεῖς et ἄνακτες dicuntur non solum Reges, sed quilibet ἐνδοξοὶ καὶ βασιλικοὶ, Eust. Qui et a Soph. in Jocaste quotquot e Thebanis nobili genere nati erant, χώρας ἄνακτας vocari scribit: ab Hesiodo autem βασιλέας Judices etiam appellari. Apud eund. Eust. de h. v. signif. plura vide. || Sciendum est autem βασιλέα μέγαν a Gr. scriptt. Regem Persarum intelligi: sicut hodieque Turcarum imperator appellatur Le Grand Seigneur: quod et Itali imitantur; item βασιλέα interdum simpl. a Dem. et aliis eundem nuncupari. Ceterum βασιλεὺς quidam a βάσις et λεὼς deduxerunt, ut qui sit βάσις τοῦ λεῶ, quod in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἀσινεὺς dici putarunt, ut Qui sit inviolabilis. Alias deductiones ap. Etym. vide. || Aristot. Regulus, avis. [Quo compendio scribatur, Greg. Cor. 695. 791. 801. Glossæ: Βασιλεὺς Augustus, Cæsar, Regnator, Rex, Princeps, Imperator. Ὁ βασιλεὺς Regaliolus. "Ad Charit. 477. 504. Musgr. Rhæd. 2. Ion. 1087. Jacobs. Anth. 12, 102. Heyn. Hom. 7, 548. ad Diod. S. 1, 80. 685. 2, 429. 641. Gesner. Ind. Orph. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 24. Ammon. 28. 138. Eran. Philo 163. 173. Ilgen. Hymn. 214. Heyn. Virg. 1, 63. ad Cornel. Nep. 324. Thom. M. 146. ad Herod. 582. De regis filio, ad Liv. 1, 247. Fischer. Palæph. 43. et Ind., ad Charit. 206. 219. De rege Persiæ, ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Kuhn. ad Paus. 229. Wessel. Obs. 175. ubi et de μέγας β.: et Add.: Dorv. ad Charit. 272. Wessel. Herod. 84. ad Corn. Nep. 423. Pro rege Persarum, an sine articulo, Bruck. Aristoph. 1, 245. 3, 195. Boissonad. Philostr. 343. Magistratus quidam Athenis, ad Xen. Econ. 7, 1. Ilgen. Hymn. 215. Metaph., Jacobs. Anth. 9, 396. Villoson. ad Longum 284. Regaliolus, Avis, Muncker. ad Anton. Lib. 100. Verh.: B. pro δ β., ad Charit. 418. Paus. 375. Schneider. ad Xen. Econ. 25. 27. Dionys. H. 1, 264. B. μέγας, Schneider. ad Xen. K. A. 110. Ὁ ἄνω β., Boissonad. Philostr. 508. B. βασιλέων, ad Diod. S. 1, 57. Βασιλεῖς, Regia domus, Diod. S. 2, 256. ad Dionys. H. 2, 636. ad Xen. Econ. 4, 16. Βασιλεῖς temporibus Mythicis qui a poetis dicti sint, vide Heyn. ad Apollod. 58. Βασιλεῖς Dioscuri, Jacobs. Anth. 11, 359. Epigr. adesp. 164. Βασιλέων et Βασιλείων conf., ad Diod. S. 2, 276." Schæf. Mss. "Sacrorum præses, Strabo 590. Serpens, Nicander Θ. 398." Wakef. Mss.]

Ἀντιβασιλεὺς, *éws, ó*, Prorex, Qui regis locum obtinet. [Dionys. H. 1, 596. "Ad 3, 1936." Schæf. Mss.]

[* Ἀυτοβασιλεὺς, Ipse rex, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 5. T. 3. p. 30. Κὰν εὐπορός τις ἦ, κὰν ὑπατος, κὰν αὐτοβασιλεὺς, οὐδένα ὁ τῆς κρίσεως δυσωπεῖται λόγος." Seager. Mss.]

[* Ἰσοβασιλεὺς, Plut. Alex. 4, 56.]

Μεσοβασιλεὺς, Lat. Interrex. Apud Suid.: Με- "τὰ θάνατον Ῥωμύλου ἀναρχίας οὐσης, ἐνιαυτὸν ὅλον ἡ σύγκλητος τὸ κύρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανέστεροις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμονται, οὗς μεσοβασιλεῖς ὀνόμασαν." [Gl. Μεσοβασιλεῖς Interreges. "Dionys. Hal. A. R. 1, 684. 8, 690. cf. Corsin. de Præf. Urbis p. 7. 10." Boissonad. Mss.]

[* Μικροβασιλεὺς, Eust. II. A. p. 61, 27. 78, 15. Od. Ω. p. 844. 37.]

Παμβασιλεὺς, Omnium rex, Summus rex. Aristot. Polit. 1, 3. ["Agathias 40." Schæf. Mss.]

[* Παραβασιλεὺς, Imperii consors, Eunap. V. S. 89.]

[* "Συμβασιλεὺς, Basil. Imp. Præc. 1. Euseb. H. E. 395." Kall. Mss. "Pallad. V. Chrys. p. 29. Πα- ρακαλοῦσι τὸν βασιλέα (Ὀνόριον) γράψαι τῷ ἐαυτοῦ ἀδελφῷ καὶ συμβασιλεῖ Ἀρκαδίῳ." Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 172.]

Φιλοβασιλεὺς, Regis amans. Plut. (6, 690.) Κρατε- ρὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεὺς Ἡφαιστίων δὲ * φιλαλέξαν- δρος: [Æmilio 24. φιλοβασιλικοὶ pro —εῖς. "Diod. S. 2, 250." Schæf. Mss.]

[* Βασιληγενής, ὁ, ἡ, ET * Βασιληγενέτερος, ἡ, Anonym. H. in Virg. 3.]

[* "Βασιλεωπάτωρ, Jacobs. Anth. 11, 259." Schæf. Mss.]

Βασιλεύτερος, Qui regiam majestatem magis præ se fert quam ceteri, Augustior. Item pro βασιλεύ- τερος, i. e. Regno dignior, vel aptior, Bud. II. I. (390.) καὶ ὁ βασιλεύτερός ἐστι: (160.) βασιλεύτερός ἐμι: Od. O. (532.) Ὑμετέρον δ' οὐκ ἐστι γένους βασιλεί- τερον ἄλλο Ἐν δὴ μὲν Ἰθάκης. Βασιλεύτατος, Regno dignissimus. II. I. (69.) σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι: ["Const. Manass. Chron. p. 118." Boissonad. Mss. "Boeckh. in Plat. Min. 63. ad Corn. Nep. p. 423. Βασιλεύτερος, Heyn. Hom. 5, 538. 6, 45. Wakef. Herc. F. 647. Marcellus 36." Schæf. Mss. "Βασι- λεύτατος, Dionys. P. 353." Wakef. Mss.]

Βασιλεῖος, ὁ, ἡ, Regius, Regalis. Herod. 3. Ἀνελ- θὼν εἰς τὸν βασιλεῖον θρόνον. Plut. Καθίσας βασιλεῖ- οὺς δικαστάς. Herod. 4. Τὴν βασιλεῖον φέροντες πορ- φύραν: 1. Μὴ τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασιλεῖον ἐστίαν. Athen. 3. σῦκα βασιλεία, quæ comp. σκαβα- σίλεια quoque dicuntur. ET Βασιλῆϊος, Ion. dialysi, idem: ut Apoll. R. δόμος βασιλῆϊος: Nonn. βασι- λῆϊος ἀνὴρ: Epigr. βασιλῆϊος αἰλή. UNDE Βασιλῆϊ- ἶδος, ἡ, Regia: adj. II. (Z. 193.) Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιλῆϊδος ἡμῖν πάσης. Hesiod. Θ. (462.) ἔχρη βασι- λῆϊδα τιμὴν. Et βασιλῆϊς ἀρχή, Eur. [Βασιλῆϊδα τιμὴν, Hipp. 1281. Βασιλῆϊος ἀρχή, Nonn. Jo. 224, 19. αἰλή, 14. "Βασιλεῖον, Leucoium, Diosc. Notha 459. Alimus, 443." Boissonad. Mss. Βασιλῆϊος, He- rod. 7, 209. "Ad Charit. 223. 731. Proclus H. in Ven. 2, 2. Leontius 17. Monum. Byz. 18. Βασιλῆϊ- ad Charit. 304. 445. 531. 593. Jacobs. Anth. 6, 309. Husch. Anal. 277. Proclus H. in Ven. 1, 1. Porson. Hec. p. xxx. Ed. 2. Wakef. S. C. 3. Add. Βασιλεῖος, Phrynich. Ecl. 97. ad Charit. 476. (θεοὶ βασιλεῖοι) ad Lucian. 2, 302. Thom. M. 144. Βασιλείας, ἡ, Βα- σίλεια, Sylb. ad Paus. 205. Fac. ibid." Schæf. Mss. "Βασιλῆϊς, Regalis, Plut. 2, 450. Oppian. K. 4, 22. Regina, Manetho 1, 283." Wakef. Mss.]

[* "Βασιλεία, ἡ, ap. Diod. S. 1, (47.) p. 57. est στέμμα βασιλικόν: Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην εἰκόνα τῆς μη- τρός αὐτοῦ—ἔχουσαν τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Aliis scriptt. hoc sensu dicitur * Βασιλεῖον. Apud Plut. 2, 358. Horus dicitur matri Isidi manus impos- cisse: Καὶ ἀποσπάσαι τῆς κεφαλῆς τὸ βασιλεῖον, Et capiti ejus coronam detraxisse. Et e Porphyrio ap. Euseb. P. E. 3. Βασιλεῖον κέρατα τράγεια ἔχον." Brunck. Mss. Vide Wessel. ad Diod. I. c. "Hon. Apoll. 1, 11." Wakef. Mss.]

Βασιλεῖον, τὸ, Regia sc. domus: ut Gr. quoque δῶμα sub. videtur: Xen. K. Π. 7. Τίνας τῶν ἄλλων ἀν πιστοτάτους περὶ τὸ βασιλεῖον φύλακας λάβει; Et in plur. ap. Eund. Ἐνθα τὰ τε βασιλεία, καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποιήται: ap. Plat. Axiocho, 195. Ἐν τῇ βασιλείᾳ Πλούτωνος, οὐχ ἦττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5. Νῦν δὲ τὰ βασιλεία λέγουσιν αὐλὰς. ET Βασιλῆϊον, Ion. pro eod. [Βασιλεία, τὰ, Inscr. Chishull. p. 147. Lex. Polyb. "Βασιλεῖον, Sylb. ad Paus. 91., Zeun. Ind. Xen. K. Π., Valck. ad Herod. 177. Phrynich. Ecl. 97. Munatius ad Diod. S. 2, 582. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Conf. cum βαλα- νεῖον, ad Charit. 538. 540. Βασιλεῖον, βασιλεία, Cunz. ad Curt. 1, 385. Τὰ βασιλεία, Xen. K. Π. 9. Zeun. Ind. Segaar. in Daniel. p. 25. Valck. Phæn. p. 618. ad Charit. 280. Thom. M. 145. Herod. 226. Versio: Regiæ opes: cf. 229." Schæf. Mss.]

[* Ἐπταβασιλεῖον, τὸ, Genus unguenti, Eust. in Od. A. p. 67, 29.]

Βασιλεία, ἡ, Regina, s. ut ap. antiquos Eust. usur- patum fuisse tradit, Domina. Od. H. (241.) Ἀργαλέων

βασιλεια διηγεκώς ἀγορεύσαι Κήδε'. UNDE Παμβα-
σίλεια, Omnium regina, Summa regina. Aristoph. N.
[357. 1150. "Phoronidis Auctor ap. Clem. Alex.
Str. 1, 24." Routh. Mss. "Βασίλεια, Ammon. 29.
Fischer. ad Palæph. 139. et Ind. v. Βασίλισσα, ad
Lucian. 1, 313. Musgr. Bacch. 746. Rhes. 2. Mær.
96. et n.: Toup. Opusc. 1, 65. Thom. M. 144.
Phrynich. Ecl. 96. 112. Dea, ad Diod. S. 1, 225.
De acc., T. H. ad Plut. p. 321. Βασίλειη, Regina,
Toup. ad Longin. 365. Βασίληη, Ion., Herod. 1, 260.
262. Schweigh. Schæf. Mss. "Βασίλεια, Oppian.
A. 1, 391. Eur. Hipp. 157." Wakef. Mss.]

Βασιλείδης, ὁ, Regis filius. Suid. [A Schneidero
non agnoscitur. *Βασιλείδιον, Plut. de Puer. Educ.
p. 10. Heus. "Huschk. Anal. 103. Valck. Adoniaz.
p. 288. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 3. Oxon. Βασι-
λείδης, ibid. Huschk. l. c. *Βασιλίδης, *Βασιλίδιον,
*Βασιλιδεύς, Wyttenb. l. c. Βασιλιδεύς, Huschk. l. c.
Βασιλίδης, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 25. *Βασίλης,
ibid. 24." Schæf. Mss.]

Βασίλῃ, pro βασιλεια Hes. citat e Soph. Iphig. n
["Brunck. Soph. 3, 505. Valck. ad Ammon. 29.
Βασίλη, (sic.) Callim. 1, 489." Schæf. Mss.]

Βασιλικός, (ῃ, ὄν,) Regalis, Basilicus Plauto. Isocr.
Panath. Τινὲς τῶν οἰκῶν τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλι-
κῶν. Idem, Βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athen.
Βασιλικὴ ἐσθῆς, et βασιλικὸν συμπόσιον. Plut. Alex.
Τοῦ νικᾶν τοῖς πολεμίοις τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώ-
τερον ἡγοῦμενος. Idem, Δουλικώτατον μὲν ἐστὶ τὸ τυ-
ραννικόν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πολεμικόν. Sic etiam metaph.
βασιλικὸς ἀστήρ, Regia stella: βασιλικὸν κάρυον, Regia
s. basilica nux; quod genus Plin. etiam Basilicon et
Persicon vocat: βασιλικὴ ἔμπελος, e qua uva basilica
ap. eund. Plin. Necnon herbæ aliquæ hujus nomi-
nis sunt: βασιλικὸν enim a recentioribus appellatur
Ocymum: item genus Satyrii quod Palmam Christi
vocant: et ἄμμι ap. Hippocr., ut multi volunt. Βα-
σιλικὸν autem ἄγριον dicitur a quibusdam ἄκινος, ut
habetur ap. Diosc. (454.) Gorr. Est vero et Empla-
stri nomen ap. Medicos, quod alias τετραφάρμακον
appellatur. ET Βασιλική, ἡ, Regia domus. Et Βα-
silica peculiari signif. Domus ampla et spatiosa cau-
sarum cognitioni destinata, quod principes eo ad jus
dicendum venirent. Unde Subbasilicanos Plautus
dixit, qui ibi deambulant. Plut. (1, 412.) Εἰ μίαν
εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Διομετιανοῦ στοᾶν, ἡ βασιλικήν, ἡ βαλα-
νεῖον. Idem Galba, Παύλου βασιλική. Item τὸ βα-
σιλικόν, Regia domus, ut citat e Plat. VV. LL. Et
Regia potestas, ut in iisdem annotatur. ET Βασι-
λικῶς, Regie, Regaliter. Isocr. ad Phil. *Ἀν βασιλικῶς,
ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῆς. [Gl. Βασιλικός
Reguliosus, Regius, Regalis, Imperialis, Principalis,
Regillus, Regulus. Βασιλικὸς θρόνος. Solium. Βασιλικὸς
ὁ οἶκος. Aula. Βασιλικὸς, ὁ ὄφιος. Regulus. Βασιλική
Basilica. Βασιλικὴ γῶμη. Gruma. Βασιλικὴ ῥάβδος.
Sceptrum. Βασιλικὴ φαλῆρα. Calvaria. Βασιλικὸν
σώματος φύλαξ. Satelles. Βασιλικόν. Imperiale. Τὸ βα-
σιλικόν. Fiscalum, Fiscalion. Βασιλικῶς. Regie, Regal-
iter. Strabo 5. p. 170. S. βασιλικὴ στοά: Lat. Basilica,
Regia, Suet. Aug. 31. Vitruv. 5, 1. Inscr. Po-
cock. p. 45. Τοῖς τὰς Ἀσίας βασιλικαῖς ἀνελόγησε.
"A cet article ajoute le neutre Βασιλικόν, dans le
sens de Fisc, ou Trésor royal, Diog. L. 7, 182. Τῆς
οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικόν ἀναληφθεί-
σης." Corai. Mss. Βασιλικόν, Unguentum, Athen. 15.
Trall. 9. p. 158. "Βασιλικός, Fischer. Ind. Palæph.
Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 25. Toup. Opusc. 2, 49.
ad Charit. 272. 292. 411. 483. 537. Thom. M. 147.
873. Heyn. Hom. 5, 243. Segaar. in Daniel. 7. Vil-
loison. ad Longum 233. 284. ad Diod. S. 2, 222. ad
Lucian. 2, 302. Βασιλικοί, ad Xen. Econ. 4, 16. Βα-
σιλική, Jacobs. Anth. 11, 255. 267. 415. Basilica, ad
Charit. 633. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 24. B.
veanis, Prinzessin, Valck. Phœn. p. 39. Βασιλικόν,
τὸ, Valck. Herod. 177. Plut. Mor. 1, 715. ad Diod.
S. 1, 455. 2, 588. 592. B. κάρυον, ad 1, 161. 213.
Βασιλικῶς, Xen. K. II. 63." Schæf. Mss. "B. ὁδός,
Clem. Alex. 754." Wakef. Mss.]

Βασίλινδα, J. Poll. 9. de Convivialibus Ludis, Ludi
genus est, in quo, qui sorte rex factus est, facienda

PARS X.

imperat: cui vero servum esse sorte obvenit, impe-
rata facit. [Cf. Ἀριστίνδα. "Toup. Opusc. 1, 64."
Schæf. Mss.]

Βασίλιννα, ἡ, Regina, ap. Menandr. ["Phrynich.
Ecl. 97. Toup. Opusc. 1, 64. 496. ad Thom. M.
144. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. "Eust. Od.
67. Suid. 3, 69." Wakef. Mss.]

Βασίλις, ἰδος, ἡ, subst. sumtum, itidein Regiam
signif. ut ap. Athen. ἀποδεῖξαι βασιλίδα: adj. vero
dicuntur βασιλίδες ἰσχυράδες ap. Eust. αἱ ἐκ τῶν βασι-
λείων σύκων, ["ex Athen. 3, 76." Schweigh. Mss.]
Et βασιλίδες Calceamenti genus, quod J. Poll. a re-
gibus Atheniensium gestari solitum testatur. ["Regii
principes, Plato Crit. 116." Routh. Mss. Schæf. ad
L. Bos. de Ell. 562. Βασίλις πόλις, Jo. Lydus de Mens.
42. Glossæ: Βασίλις. Regina. Βασίλις πόλις. Regina
urbs. "Musgr. Rhes. 2. Brunck. Soph. 3, 452. Phry-
nich. Ecl. 96. 112. ad Charit. 445. Heyn. Hom. 8,
612. Toup. Emendd. 4, 441.; Opusc. 1, 65. Thom.
M. 144. Brunck. Antig. 941. Valck. Adoniaz. p. 321.
Fischer. Ind. Palæph. v. Βασίλισσα, ad Mær. 93.
Regis filia, Eur. Hec. 552. Regnum, Diod. S. 2, 623.
et Add. ad h. l.: Adj., Iph. A. 1306. Rhes. 718.
Add. ad Diod. S. 2, 623. Benth. Ep. ad T. H. 108.
Thom. M. 144." Schæf. Mss. "B. γυνή, Eur. Hipp.
778." Wakef. Mss. *Ὀπωροβασιλὶς, Autumnalis ba-
silis, s. Regia carica, Athen. 3, 57.]

Βασίλισσα, ἡ, Regina, Plut. Apophth. Τῶν Καρῶν
Βασίλισσα, [Gl. Regina. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.
225. 227.: *Βασίλιττα, Lucian. 29. "1, 66. 312.
Thom. M. Add. ad 144. ad Charit. 445. Βασίλισσα,
T. H. ad Lucian. 1, 313.; Add. ad Thom. M. 144.
Valck. Adoniaz. p. 321.; ad Ammon. 29. Callim.
288. Fischer. ad Palæph. 139. et Ind. Mær. 96. et
n.: Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 24. Toup. Opusc.
1, 66. 496. Ruhnck. Diss. de Longino §. 14." Schæf.
Mss. "Schol. Oppian. 1, 391." Wakef. Mss.]

Βασιλίσκος, ὁ, Regulus: Βασιλίσκος ἀντὶ βασιλέων
τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾶν προαίφεται. Citat Tur. ex
Athen. || Item dicitur Stella in corde leonis: et
Avicula quædam, et Serpens, de quo Plin. 8, 21.
["Ὁ λέων ἔχει ἐπὶ τῆς καρδίας ἀστέρα Βασιλίσκον
λεγόμενον, ὃν οἱ Χαλδαῖοι νομίζουσιν ἄρχειν τῶν οὐρα-
νίων, Theo ad Arat. Ph." Gataker. Mss. Glossæ:
Βασιλίσκος. Regillus, Regulus, Ripariolus, Regius,
Regula. Βασιλίσκος, *ὀρνύφιον. Regausolus. Athen.
566. Plut. Mor. 6, 158. ὁ Αἰσώπου β. Oppian. A. 1,
129. Zoega Num. Egypt. 400. Lex. Polyb. Marc.
Sideta 26. "Wakef. Phil. 752. Huschk. Anal. 103.
Valck. Adoniaz. p. 288. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1,
3. Oxon. Serpens, Toup. Opusc. 2, 200." Schæf.
Mss. "Regulus, Polyb. 197." Wakef. Mss.]

Βασιλεύω, εὔσω, Regno, Dominor, Impero. Inter-
dum absolute ponitur, ut Plut. Ἀντιγόνον βασιλεύον-
τος. Apud Xen. Βασιλεύω ἐν Πέρσαις: ap. Plat.
Ἐάν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι: pro
quo Cic. Si docti et sapientes homines resp. regere
cœpissent. Apud Hom. vero cum dat., Il. B. 206.
ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκηπτρόν τ' ἡδὲ θέμι-
στας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, [imo ἐμβασιλεύῃ.] Sed ap.
prosa Scriptt. plerumque cum gen. Plut. Alex. Ἀφ-
ῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασιλευεν. Apud Eund. Βα-
σιλεύσαι τῆς Πρώμης; Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμὶ
Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. ["Βασιλεύειν Αἰγύπτου,
Herod. 2, 137. Ἡ βασιλεύουσα πόλις, Roma, Athen.
3, 98." Schweigh. Mss.] Peculiari vero et raro usu
in sacris literis signif. Regem creo; ut 1 Reg. 8. Βα-
σιλευσον αὐτοῖς βασιλέα. In pass. Βασιλευσθαι est
Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio
sum. Plut. Alex. Πάντες ἀνθρώποι βασιλεύονται ὑπὸ
θεοῦ. Synes. Χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύ-
θησαν. UNDE Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre
regnum apti sunt natura: ut Bud. interpr. ap. Ari-
stot. Pol. 3. [Gl. Βασιλεύω. Impero, Regno, Rego. Ἐ-
βασιλευσεν Τρώων. Regnabat Trojanorum. "Βασι-
λεύω, Thom. M. 298. Musgr. Ion. 1087. ad Diod. S. 2,
424. Heyn. Hom. 5, 274. Fischer. Ind. Palæph. Il-
gen. Hymn. 214. Transitive, Petav. ad Julian. 12.
D., ad Diod. S. 2, 114. 387. Rex fio. 533. cf. Herod.
1, 64. extr. 65. fin. 130. Xen. Hell. 6, 1, 7. Thuc.

T. 3. p. 151. Bip. Hellenic. Siebel. 59. Sic ἡγοῦμαι, i. q. ἡγεμῶν fio, Herod. 1, 95. τυραννέω, 1, 14. ἄρχω, ibid. B. λόγων, Jacobs. Anth. 12, 102. *Βασιλέω, 9, 12." Schæf. Mss. "Βασιλεύω, Gubernō, Plut. 2, 209." Wakef. Mss. *Βασιλευτέον, Gl. Imperandum.]

[* Βασιλευτῶρ, ὁ, Antimach. ap. Etym. M. 171. Schæf., Schellenberg. 55. "84. ad Herod. 406." Schæf. Mss.]

*Αβασίλευτος, ὁ, ἡ, Regem non habens, Sub rege non vivens; ut Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non solent reges habere, sed duntaxat præfectos et magistratus. Sic Θράκες ἀβασίλευτοι, Xen: 'E. 5, (2, 12.) Formatur autem ἀβασίλευτος a βεβασίλευται 3 sing. præt. τοῦ βασιλεύομαι: adeo ut Θράκες ἀβασίλευτοι perinde sit, ac Θράκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, Qui non regnantur: si ita loqui liceat eo modo, quo dicitur terra regnata; proprie tamen sonare deberet, μὴ βεβασίλευμένοι, Non regnati. Herodian. (4, 14, 1.) "Ἐμειναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manserunt duos dies sine rege, vel, In interregno. ["Ad Corn. Nep. 208." Schæf. Mss. "Artemid. 14." Wakef. Mss.] *Αβασιλεύτως, Sine rege, Sine regio imperio.

[* Ἀντιβασιλεύω, Joseph. A. J. 4, 7, 1. 20.]

*Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. O. (412.) Τῆσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἑμὸς ἔμβασιλευε. Hesiod. 'E. (1, 111.) Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἔμβασιλευεν. [Il. B. 206. *Ἐμβασιλεύμα, τὸ, Greg. Naz. 2, 107. *Παραβασιλεύω, 3 Macc. 6, 24. "Eunap. 76." Wakef. Mss. *Προβασιλεύω, Diod. S. 1. p. 33. 41. 60. 73. 570. "Ἐμβασιλεύω, Fiseher. Descr. Lect. 798, 99. p. iv. Heyn. Hom. 4, 232. Ilgen. Hymn. 212." Schæf. Mss.]

*Συμβασιλεύω, Una regno, Simul regno, [1 Cor. 4, 8. "Lucian. D. D. 16." Boissonad. Mss. Lex. Polyb. Julian. 148. "Schneider. ad Xen. K. A. 91." Schæf. Mss.]

*Βασιλεία, ἡ, Regnum, Regia potestas. Xen. K. Π. 8. Οὐ τότε τὸ χρύσειον σκήπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. Idem, Καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. Plato Ep. Τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστήσαι. Et Βασιλητὴ resolutione Ion. pro eod. Herod. Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλητὴ ἐς Ἀλέξανδρον περιήιε. Βασιλητὴ, pro Aula regia etiam poni, scribunt VV. LL. [Βασιλεία, Regnum, Imperium, Palæph. 6, 2. 7, 5. 52, 5. Glossæ: Βασιλεία, Imperium, Regnum. Lex. Polyb. Draco 111. "Phrynich. Ecl. 97. Ammon. 29. Regni initium. Diod. S. 2, 160. De regione, 423. Reges, Boeckh. in Plat. Min. 183. De acc., T. H. ad Aristoph. Π. p. 321. Conf. cum δυναστεία, ad Dionys. H. 1, 515. 544. 569. 2, 789.; cum ἡγεμονία, ad 2, 653." Schæf. Mss.]

[* Ἀντροβασιλεία, ἡ, Orig. 3, 622. "in Matth. 313. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 106." Kall. Mss.]

"Μεσοβασιλείαν Plut. Numa 111 (=1, 132.) in "terpr. quod Lat. Interregnum," [Gl. Interregnum. *Μεσοβασιλείος, ὁ, ἡ, Dionys. H. 1, 115. 131. 170. 669. "517. 4, 2205." Schæf. Mss.]

[* Μικροβασιλεία, ἡ, Eust. Il. 76, 40. Od. 1952, 42. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 605. * "Ὀμόβασιλείος, Andr. Cret. 280. 282." Kall. Mss.]

*Παμβασιλεία, ἡ, Regia potestas plenissima aut summa, Merum s. Summum imperium. Αὐτοκρατορία, κράτος ἀνυπεύθυνον. Citatur ex Aristot. Pol. 3, 11. 12. Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ, Regiæ potestatis amans: φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, ap. Plut. [pro φιλοβασίλεις, quod vide.]

*Βασιλείᾳ, ἄσω, q. d. Regnatorio, Regnum affecto, βασιλείας ἀντιποιούμαι, Eust. "Βασιλιάω, Regnum "appeto, VV. LL. perperam pro βασιλείᾳ." ["Joseph. 954." Wakef. Mss.]

*Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. Αὐτόν τε τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπογινώσκοντα, βούλεσθαι τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἡ δὲ ἀργίας ἀποθανεῖν, ubi locus corruptus esse videtur, Existimantes eum in extrema desperatione quippiam experiri velle dignum rege potius quam ignave mori. Idem B. C. 3, (10.) Φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον, οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non jam du-

cis munera, sed regis obeuntem, Non jam ducis aut imperatoris speciem, sed regiam præ se ferentem; Bud. [Gl. Regiæ partis sum. "Plut. Flamin. 16." Kall. Mss. "2, 349. Cor." Schæf. Mss. "Appian: 2, 417. Act., Joseph. A. J. 1, 10, 4. Plut. 1, 378." Wakef. Mss.]

*Διαβασιλίζομαι, Idem, nisi præp. aliquid significationi addere videatur. Eustathio certe, (Od. 1425, 41.) βασιλεῖν et διαβασιλίζεσθαι idem sunt. [Etym. M. Suid. Bekk. Anecd. 241.]

*ΒΑΣΤΑΖΩ, Porto, ut bajuli onera portantes. Aristot. de Mundo, Βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui Bajuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suid. βαστάζειν Att. non esse ἔρρι, sed Rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare. Miror autem ab eo in bujus signif. in exemplum non afferri Od. Φ. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόκον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Hic enim, ut opinor, signif. Eum manibus versasse arcum, aut ejus pondus sc. aut aliud explorantem. At Eust. ἐβάστασε dictum esse tradit κοινότερον, aliud non addens. Suid. βαστάζω exp. etiam δοκιμάζω, non solum in Βαστάζω, sed et in Ἐβάστασε: quam signif. ab illo, quem dixi, explorationis modo ad alios translatam existimo. Vide Διαβαστάζω. || Pro Sepelio, e Soph. affertur: sicut et συγκομίζειν hac in signif. ab eo poni scribit Schol. ["E medio tollo, Huet. in Orig. Comm. in Matth. 11, 9." Routh. Mss. "Aufero, Asporto, Athen. 2, 46." Schweigh. Mss. Glossæ: Βαστάζω, Bajulo, Porto, Veho, Vecto, Gesto. Βαστάζεται, Geritur. Æsch. Ag. 35. χέρα βαστάσαι χερὶ, Pr. 889. ἐβάστασεν ἐν γνώμῃ. Aristoph. Θ. 437. πάντ' ἐβάστασας φρενί. Polyb. 7, 13. Παν ἐβάσταζε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφει. Diog. L. 4, 59. Ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περαιοθεῖη καὶ τι βασταχθεῖη τῶν ἀποκειμένων. "Wakef. S. C. 4, 97. Heyn. Hom. 5, 348. Muncker. ad Anton. Lib. 9. Verh., Fischer. Ind. Palæph. Acta Traj. 1, 224. Valck. Diatr. 172. ad Charit. 304. Examino, Valck. l. c. Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 10, 255. Contrecto, Brunck. (Ed. C. 1105. Musgr. Cycl. 378. Nunc Ferre, nunc Auferre signif., Mollus ad Longum 497. Bod., Villosion. ad 15. Casaub. ad Athen. 94. Toup. Emendd. 2, 247.; Opusc. 1, 476. Βασταγῆναι, Artemid. 249. Lips." Schæf. Mss. "Ἐβαστάγην, ibid. 155." Wakef. Mss.]

*Βάσταγμα, τὸ, Onus, quod portatur. Gall. La portée, [Eur. Suppl. 767. Plut. 59. Joseph. A. J. 19, 9, 2=248, 32. *Βασταγμός, ὁ, Gl. Bajulatio. Symm. Ps. 80, 7. "Βασταγῆ, ἡ, Hesychio βάρος: forsan pro Onere, quod bajulatur," [Gl. Devectio.]

[* "Βασταγάριος, *Βασταγάρης, T. H. ad Aristoph. Π. p. 482." Schæf. Mss.]

[Βάσταξ, ὁ, i. q. βαστακτής, supra in Lex. Vocc: peregr. p. 500. per errorem positum, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 612. Theoph. Protosp. 4, 1. *Νεκροβάσταξ, Etym. M. 270, 30. Lobeck. l. c.]

[* Βαστακρέος, Schol. Aristoph. A. 258.]

[* Βαστακτής, Gl. Bajulator. * "Βαρυβαστάκης, Herodian. Epimer. 93." Boissonad. Mss. * Μαραυβαστάκης, Gl. Nugigerulus.]

[* Βάστακτος, ἡ, ὄν, Meleager 7. "Ad Hesych. 2, 823. n. 12." Dahler. Mss. "Toup. Opusc. 1, 549." Schæf. Mss.]

*Αβάστακτος, ὁ, ἡ, q. d. Importabilis, Portatu impossibilis; ut ἀβάστακτον φορτίον, [Ind. Epict.] Et adv. Ἀβαστάκτως, Ita ut portari non possit. Hesych. δυσβαστάκτως. AT Δυσβάστακτος, Portatu difficilis; ut Matth. 23, (4.) Φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. ET Δυσβαστάκτως, quo Hes. exp. ἀβαστάκτως, Cum difficili portatiope, Ita ut vix portari possis, [Etym. M. 3. Schæf. "Schol. Soph. Aj. 51." Wakef. Mss.] CONTR. huic Εὐβάστακτος. [Herod. 2, 125. Hippocr. 772. * "Θεοβάστακτος, Germanus in Dormit. B. Mar. 104." Boissonad. Mss.]

*Αναβαστάζω, i. q. βαστάζω, vel Porto sublato in altum, s. Tollo iu altum ad portandum. Lucian. (2, 905.) Ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον. ["Casaub. ad Athen. 94. Fischer. ad Palæph. 192." Schæf. Mss.]

[* "Ἀναβάστασις, (ἡ,) Gal. Gloss. v. Ἀνακωχή." Kall. Mss.]

[* Ἀντιβαστάζω, Eust. 1933, 37. * Ἀποβαστάζω, Gl. Abeo, (f. l. Abigo,) Deporto. Ἀποβασταχθεῖς Devectus.]

Διαβαστάζω eand. habet signif., quam modo τῷ βαστάζω e Suida dedi, et ex Hom. comprobavi. Affertur autem in VV. LL. hoc exemplum, Διαβαστάσαντες τοῦ ἐκπώματος βάρος. [Gl. Sustento. Lucian. 1035=9, 39.: * Διαβασταγμός, ὁ, Gl. Cunctatio. "Διαβαστάζω, Valck. Diatr. 172. Wyttēb. Select. 268." Schæf. Mss. "Pass., Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. * Συνδιαβαστάζω, Eust. in Od. Θ. p. 319, 15. * Ἐκβαστάζω, Gl. Eveho, Exporto. Theod. Prodr. Ep. p. 25. * Ἐμβαστάζω, Lucian. Ocyp. 14. p. 958. * Ἐπιβαστάζω, Eur. Cycl. 378. χερσίν. "Musgr. ibid. Kuster. Aristoph. 219. Valck. Diatr. 172." Schæf. Mss.] "Συμβαστάζω, Simul porto, Simul ferō. In VV. LL. Confero: item Comparo, Job. "18." [Gl. Συμβαστάζω Conveho. Συμβαστάζει Convenit. Leg. Convehit. Scal. ad Catalecta 243. reposit, Combennit. "Appian. 2, 567. Schol. Eur. Hipp. 469." Wakef. Mss. * Ὑποβαστάζω, Gl. Subbajulo, Sustento. Ὑποβαστάζει Sustinet, Sustentat. Ὑποβασταχθέντες Subverti. Æsch. Pr. 430. ubi al. ὑποσπενάζω. "Ad Charit. 316." Schæf. Mss. * "Ὑποβαστακτῆρ, Hes. v. Ἐρείσματι." Wakef. Mss.]

"ΒΑΤΑΛΟΣ, Hesychio καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναϊδος, ἐκλυτος: quæ ferme signif. et τῷ βάκλος supra datæ fuerunt. Harpocr. scribit Æschin. "π. Παραπρεσβ. hoc nomine Demosthenem vocare, "quoniam κεκωμῶδηται ἐπὶ μαλακίᾳ. Eupolidem vero "τὸν πρωκτὸν dicere βάταλον: indeque forsitan τοὺς "κίναϊδους appellari βατάλους. Meminit Suid. quoque; "ita enim vocitatum fuisse Dem. tradit, cum juvenis adhuc esset, veluti γυναικῶδη: ætate autem provectum, dictum fuisse ἀργᾶν, a serpente sic nominato: uterque autem exp. βδελυρὸς, αἰσχυρός. "Plut. Demosthene 1554. meæ Ed. scribit eum ab initio fuisse κάτισχον καὶ νωσῶδη, dicique eum τὴν "λοιδορομένην ἐπωνυμίαν τὸν βάταλον εἰς τὸ σῶμα "σκοπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων, λαβεῖν: fuisse autem Batalum, ut quidam perhibent, αἰλητὴν τῶν κατεαγόντων, et ob hoc ipsum ab Antiphane Comædia quadam taxatum: sed videri et τῶν οὐκ εὐπρεπῶν "τι τοῦ σώματος μορίων ap. Atticos tunc nuncupatum fuisse βάταλον: ut Etym. quoque tradit βάταλον secundum quosdam nominatum fuisse ap. veteres "τῶν μαλακίζομένων τὸν πρωκτόν: qui et ipse dicit hoc fuisse Dem. ἐπώνυμον: antiquos autem ita vocasse τὸν μαλακὸν, καὶ βδελυρὸν, καὶ αἰσχυρὸν, a Batalo quodam tибичине, qui cum μαλακός esset, Molles et effeminatus, talia etiam αἰδήματα repperit. Memiuit ipse etiam Dem. hujus convitii in Or. π. "Σπεφ.: conversa enim ibi ad Æschinem oratione dicit, Ἐμαυτὸν μὲν, ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις βάταλον. INDE Βαταλίζεσθαι dici- "tur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχυρῶς διάγειν, Mollem, effeminatamque, et turpem vitam ducere: quam ob rem et βάταλον appellatum fuisse Dem. Plutarchus rursum in Vita decem Oratt. tradit; ait enim esse "qui dicant eum ἀσώτως βιῶναι, γυναικείαις τε ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κωμάζοντα ἐκάστοτε: unde βατάλου cognomen ei impositum fuisse. Quosdam tamen velle eum ὑποκοριστικῶς a nutricis nomine ita λελοιδωρῆσθαι. Sed hoc Æschines negat, ab ipsa re eum hoc cognomen invenisse dicens; nam in Or. "c. Tim. p. 21. de hac ἐπωνυμίᾳ loquens, Οὐ κακῶς, "inquit, ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, ubi notandum hoc τίτθης, pro quo Plut. habet τροφού, βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρείας τινὸς καὶ κίναϊδείας ἐνεγκάμενος τοῦνομα: aperte explicans quo modo ipsum intelligi velit, nimirum Effeminatum hominem eum esse et cinædum: quamobrem ei etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια, καὶ τοὺς μαλακοὺς χιτῶνας: quæ si ei detraherentur, dicit dubitatos iudices εἶτε ἀνδρὸς, εἶτε γυναικὸς εἰληφασιν ἐσθῆτα. Veruntamen et ipse Dem. ap. eum "p. 20. dicit, Εἰ μὴ καὶ ἐμὲ δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις

A "μὴ Δημοσθένην καλούμενον, ἀλλὰ βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματος τινος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω." ["Βάταλος, Clem. Alex. Pæd. 3, 3." Routh. Mss. T. H. ad Aristoph. Π. p. 365. Legitur et Βάταλος. Βαταλίζομαι, Epist. 1. Theanus, Etym. M. 191. "Schol. Æschin. 742." Seager. Mss. "Βάταλος, T. H. ad Aristoph. Π. p. 362. Benth. 320. Jacobs. Anth. 7, 343. Wyttēb. Select. 247. Βάταλος, Thom. M. 149. * Βατάλη, T. H. ad Aristoph. Π. p. 364. * Βατάλιον, 363." Schæf. Mss. "Βάταλος, Effeminatus, Clem. Alex. 266. Podex, Plut. 4, 697: Βαταλίζομαι, Galei Myth. 741." Wakef. Mss.] "Βατύλη, ἡ, Femina pusilla, Pusio feminini sexus, Nana. Scribit enim Schol. Aristoph. Π. (1011.) "τὰς μικρὰς θηλείας dictas fuisse βατύλας: et Theopompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum Βατύλη. "Reposui autem βατύλας pro βατύλους, ut ap. eum scriptum est, quod sic ap. Suid. reperiam in Νιτάριον, et ea scriptura rationi sit magis consentanea." ["T. H. ad Aristoph. Π. p. 363." Schæf. Mss.]

B "BAYBAN, pro κοιμᾶσθαι dici κατὰ γλῶσσαν tradit Eust. velut, inquit, ἡ δὲ προκλειτὸ με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Additque, inde esse illud ap. Cratinum, "Δόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὲς συβαύβαλος: sed non exp. quamam signif. id usurparit. Meminit vero et Hes. τοῦ βαυβᾶν, exp. etiam ipse καθεύδειν: cum tamen paulo ante βαυβᾶν exposuisset κοιμίζει, Sopit. "Procul dubio autem inde DICTA Βαυβῶ, τιθῆναι Δήμητρος, Nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc ἐβαύβα et ἐκοίμιζε: quamvis idipsum et κοιλίαν signif. ap. Empedoclem dicat idem Hes. ITEM ET Βαυκαλῆν huc pertinet; id enim idem Hes. esse tradit κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν, Sopire, Curare nutricis modo: et παῖδία μετ' ὧδης κοιμίζειν, Pueros cantu sopire: Suid. vero τιθηνεῖσθαι μετ' ὧδης τὰ παῖδία. Aliter autem Lucian. Lexiph. usus est, "Ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν καὶ διακώδωνιζων. μὴ πη ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν φάρυγγα." [Βαυβάω, Pierson. Mær. 103. Eur. Fr. Sylei 6. Βαυβῶμεν εἰσελθόντες: Valck. Diatr. 204. Vide Συοβαύβαλοι. Bekkeri Anti-Atticista: * Βαυβαλίσαι ἀντὶ τοῦ βαυκαλίσαι. "Ἀλεξίς Τιτθαῖς. * Βαυκάλημα, τὸ, Epist. Socr. 25. "Βαυβάω, Valck. Diatr. 204. Brunck. Soph. 3, 519. Βαυκαλῶ, ad Lucian. 2, 334. Mær. 102. et n.: Valck. ad Ammon. 46. Wyttēb. Select. 381." Schæf. Mss. "Cels. ap. Orig. 34." Routh. Mss. "Orig. c. Cels. p. 298." Wakef. Mss.] "Καταβαυκαλήσεις, αἱ τῶν τιθηνουσῶν ὧδαι, Athen. (618.) "Cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros, in terea sc. dum cunas agitant." [* Καταβαυκαλῶ, Ælian. H. A. 14, 20. p. 191. "Jacobs. Anth. 7, 93. ad Mær. 102. Καταβαυκαλῆν, * Καταβαυκαλεῖν, Valck. ad Ammon. 46. Καταβαυκαλῆσις, ad Mær. 102." Schæf. Mss. "Καταβαυκαλῶ, Orig. c. Cels. 327." Wakef. Mss. * "Βαυκάλη, Philostorg. H. E. 1, 4." Kall. Mss.] "Βαυκανιζόντων, exp. Hes. τιθηνούντων. Idem igitur βαυκανίζειν est quod βαυκαλῆν paulo ante: si tamen mendo caret scriptura: forsitan enim scr. βαυκαλιζόντων, a βαυκαλίζω, i. q. βαυκαλῶ, Sopio: unde composita v. ap. Comicum, "κατεβαυκάλισέ με."

"Βαυκός, (ἡ, ὄν,) Jucundus: vel etiam Delicatus. Hesychio enim βαυκά sunt ἡδέα: Etymologo autem βαυκόν, τὸ τρυφερόν: qui inde DERIVAT Βαυκαλόν, quod exp. τρυφερόν καὶ * ὠραϊστόν. Sed est inde et VERB. Βαυκίζεσθαι, quod idem Etym. cum Hes. exp. θρύπτεσθαι, Deliciari: cuius particip. βαυκίζόμενον Hes. rursum exp. itidem τρυφεράν et * ὠραϊστόν, Delicatum s. Molle et comtum. Inde VERBALE Βαυκίσματα, quod idem Hes. exp. τρυφερώματα. ET Βαυκισμός, Eid. Ἰωνικὴ ὄρχησις, et εἶδος ὧδης πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον: cuius Ety. quoque meminit, exp. simpliciter ὄρχησις. Item et J. Poll. βαυκισμὸν inter τὰ ὄρχησεως εἶδη recenset, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαυκοῦ ὄρχηστού. Quin ET Βαυκίδες putandæ sunt ab eadem profectæ esse origine: quas J. Poll. (7, 94.) fuisse dicit ὑπόδημα πολυτελές, κροκοειδές, γυναικεῖον: his enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερόν καὶ